MICHEL ZÉVACO

MICHEL ZÉVACO

Nostradamus

CAPITOLUL 1
VRĂJITOAREA.
ÎNDRĂGOSTIŢII.

O dimineaţă frumoasă de toamnă. Suntem în anul 1536. Cerul albastru, ca valurile mării, dă Parisului lui Francisc I un aer de sărbătoare şi veselie.

În Piaţa Grevei, un furnicar de lume. Erau acolo precupeţi de păsări şi fructe, cofetari, negustori de vinuri, care îşi transportau marfa în butoiaşe cărate de măgăruşi. Iată şi pe frumoasele florărese cu rochiţele lor scurte.

Era o gălăgie infernală. Toţi strigau, discutau, se înjurau în glumă într-o atmosferă de bună dispoziţie, la fel cum se întâmpla în toate dimineţile de duminică, atunci când vibraţiile clopotelor dau Parisului o aureolă de basm.

Dar în vâltoarea acestei veselii, pe această piaţă, între două spânzurători se ridică un obiect hidos: un rug.

Pentru ce trebuia acest rug? Pentru ce se ridicaseră cele două spânzurători? Mulţimea curioasă avea să afle, probabil, curând motivele. Un sunet de trompetă făcu brusc să înceteze miile de zgomote matinale.

Iată, pe scaunul său purtat de doi servitori, crainicul regal. El desface un pergament şi cu voce puternică citeşte: „Din partea regelui!… Noi, Robert Dubech, crainicul regal, însărcinat de către Monseniorul de Vaupart, mare judecător al Provinciei, facem cunoscut următoarele tuturor celor aici prezenţi:

Prin voinţa regală, numitul baron Lerohne, senior de Vaupart, trebuie să caute, să afle şi să execute sumar, fără forme sau procese încete, pe toţi vrăjitorii, vrăjitoarele,

ghicitorii, demoni şi agenţi ai satanei, care, cu îndrăzneală, infectează capitala regatului.

Orice cinstit şi credincios locuitor al acestui frumos oraş este obligat, sub pedeapsa de a fi condamnat la galere, să denunţe pe aceşti trimeşi ai infernului. Pentru a se executa porunca regală, Monseniorul de Vaupart a ordonat constituirea rugurilor necesare, în pieţele publice, adică în „Târgul porcilor", „Piaţa bisericii Notre-Dame" şi „Piaţa Grevei".

Aceasta este voinţa regelui".

Mulţimea, care se strânsese, pentru a auzi mai bine ucazul crainicului regal, se despărţi, plecând care încotro, iar heraldul regal porni mai încolo să repete proclamaţia.

Şi, din gură în gură, printre murmure de teroare, surde imprecaţii şi ameninţări de ură, trecea temut numele de Vaupart, mare judecător al provinciei.

În fundalul unui decor de ziduri ascuţite, de acoperişuri rotunde şi faţade cu ogive, la capătul Piaţa Grevei, sub marii plopi de pe malul Senei, treceau încet doi tineri.

Ea, suplă şi plăpândă în rochie cu lungi pliuri de brocart, era una din acele fecioare cu păr blond, pe care primitivii le visau ca pe madonele din vitralii, una din acele apariţii pe care le adori şi în vis.

El, o fiinţă cu un aspect de neuitat, purta pecetea vizibilă a unor nebănuite fatalităţi. O fizionomie stranie, de o frumuseţe emoţionantă. Fruntea lui era una din acelea în care ardea geniul şi pe care Michelangelo în van se străduise s-o modeleze. Doi ochi negri, plini totuşi de o neînţeleasă bunătate şi care posedau o strălucire de supranatural, adânceau şi mai mult puternica lui personalitate.

Cei doi tineri se aşezară pe o bancă de piatră în faţa fluviului cu reflexe de smarald. Mâna în mână, ochi în ochi, formau o viziune ideală a unui cântec de iubire.

Un fel de bonă, care-i urma pas cu pas, se apropie şi făcând o reverenţă, spuse:

— Marie, rugăciunea s-a sfârşit. E timpul să ne înapoiem acasă.

— Încă un minut, doamnă Bertrande, suspină tânăra fată.

— Mă şi părăseşti? murmură înflăcărat tânărul. Marie, Marie adorată, va trebui să plec departe de Paris pentru vreme îndelungată, pentru totdeauna poate, fără sa ştiu cine eşti? Mi-ai poruncit să am răbdare, să respect misterul cu care te înconjori şi te-am ascultat. Acum va trebui să mă duc să-l întâlnesc pe tatăl meu, pe prietenul meu, pe profesorul meu, pe Dumnezeul meu pe pământ. După cum ştii, tata a fost silit să fugă şi s-a refugiat în Montpellier. Acuzat de vrăjitorie, ameninţat să fie ars pe rug, hărţuit de Vaupart…

— Vaupart!… şopti fata, pălind deodată.

Tânărul avu un gest violent. dar se calmă imediat şi continuă:

— Mama, bătrâna mea mamă, sărmana, mă sileşte să plec după el şi e mirată că ezit să mă duc la Montpellier. Ea nu ştie că te-am cunoscut pe tine…!

— Renaud, iubitul meu Renaud, îngăimă Marie, mâine vei afla total despre mine. M-am hotărât să mă sfătuiesc astăzi cu o femeie, care, desigur, mă va convinge să-ţi povestesc totul.

„O femeie? Se gândi Renaud. Mama sa, pesemne. Cu cine altcineva s-ar putea sfătui, dacă nu cu mama ei. Oh! Cât aş vrea s-o cunosc pe această mamă şi să-i cad la genunchi.”

— Să mergem domnişoară, insistă bona. E târziu…

Dar Marie nu auzea. O clipă ea rămase visătoare. Apoi, privind cu ochii ei mari şi frumoşi în ochii tânărului, spuse cu o tandreţe infinită:

— Scumpul meu Renaud, îţi mulţumesc pentru supunerea ta. Dacă ai fi vrut, puteai foarte uşor să afli totul. Dar ai acceptat rugămintea mea. Ai consimţit să rămân pentru tine o necunoscută. Însă mâine, aici, sub aceşti plopi, ai să afli de ce am tremurat să-ţi spun cine sunt. De altfel, scumpule, numele meu e Marie şi mă iubeşti. Al tău este

Renaud şi te ador. Ce putem face în plus? Te iubesc şi ţi-am spus-o. N-aş ezita s-o strig Parisului întreg. Şi când mă gândesc că acum o lună nici nu te cunoşteam! Când mă gândesc la această forţă misterioasă, puternică, irezistibilă, care, în răstimp de o clipă, mi-a înrădăcinat această iubire, mi se pare că sunt …prinsă de o vâltoare.

Nervoasă, ea strânse mâna aceluia pe care îl chema, sau spunea că-l cheamă Renaud…

— A fost straniu, continuă ea, ca într-un vis. Am simţit din primul moment o tulburare, una din acele frământări pe care nu le uiţi toată viaţa.

Am fost atinsă, în ciuda voinţei mele şi am înţeles că acest simţământ, această tulburare a întregii mele fiinţe s-a născut sub privirea ta şi că tu exerciţi asupra mea o putere magică…

— Magică? tresări tânărul.

— Nu găsesc alt cuvânt. Ai venit atunci la mine şi mi-ai spus: „Liniştiţi-vă. Nu vreau să ţin cont decât de voinţa dumneavoastră şi nicidecum de a mea. Îmi interzic chiar să vă urmăresc. După o secundă nu voi mai şti unde sunteţi. Însă, dacă mă iubiţi, dacă simţiţi că mă veţi putea iubi, veniţi mâine să mi-o spuneţi sub plopii din Piaţa Grevei”. Şi ai plecat fără să întorci capul. Când am ajuns acasă, am plâns şi am căzut în genunchi, să mă rog. Am înţeles însă imediat că tu ai fost acela, tu, necunoscutul, cu care am vorbit în genunchi o oră, crezând că vorbesc cu Dumnezeu.

— Scumpa mea! şopti Renaud.

— A doua zi de dimineaţă, când să mă duc la rugăciune, eram hotărâtă să te uit. Dar, în loc să mă îndrept spre Saint Germain – L’Auxerrois, am pornit-o spre Sena… şi m-am găsit sub plopi, lângă tine. Şi, de atunci, în fiecare dimineaţă, la ora rugăciunii, scumpul meu iubit, aici e biserica la care vin să mă închin.

Renaud, gânditor, îşi plecă capul său frumos.

— Da, murmură el, nu vreau să ţin seamă decât de voinţa ta. Voi aştepta…

— Mâine, Renaud, mâine!… Mâine vei afla cui trebuie să ceri consimţământul pentru a ne uni. Un suflu de bucurie, puternică înflori pe buzele tânărului, urcând din cele mai adânci simţăminte ale sale.

Se ridică. Mâinile lor se încleştară. Privirile lor se întâlniră, iar buzele lor murmurară deodată:

— Mâine! Oh! Ce va fi mâine?

În acest moment, o rumoare scurtă îşi făcu loc în Piaţa Grevei. Murmure şi blesteme… Şi în mijlocul unei trupe de arcaşi, trecu un senior. Statura lui atletică avea un aspect formidabil.

— Loc monseniorului de Vaupart! strigă brutal comandantul arcaşilor.

Marie se făcu albă ca hârtia. Degetele lui Renaud se crispară…, în timp ce, din depărtare, se întrezărea silueta baronului Lerohne, senior de Vaupart, marele judecător al Provinciei, în căutare de victime.

OMUL CU NUMELE BLESTEMAT

— Domnişoară, repetă doamna Bertrande alarmată, unde fugiţi? Pe aici se merge acasă…

Renaud, după o ultimă îmbrăţişare, se îndepărtă. Marie, încă palidă, traversă Piaţa Grevei şi nu învrednici cu nici o privire somptuosul palat pe care i-l arăta bona. Apoi, brusc, întrebă:

— Doamnă Bertrande, unde locuieşte femeia aceea care cunoaşte trecutul şi viitorul?

— Dumnezeule! se cutremură bătrâna. Vrei să intri la vrăjitoare?

— Cui să mă destăinuiesc? Suspină trist Marie. N-am mamă. Şi nu ştiu încă dacă mâine voi îndrăzni să-i mărturisesc lui Renaud. Ah! Aceste strigăte de blestem continue! Şi ce privire arzătoare de ură! Doamnă Bertrande, trebuie s-o văd pe femeia aceea. Nu dumneata mi-ai spus că dă sfaturi preţioase acelora care o consultă?

— Ba da, desigur. Eu ţi-am spus, domnişoară Marie. Sfaturile mele au făcut numeroase servicii, anumitor

burghezi. Şi apoi, e foarte milostivă cu oamenii sărmani; au botezat-o chiar. Buna Providenţă. Dar ceea ce face creşte o viclenie a diavolului. Dacă cineva ar denunţa-o cu siguranţă că, peste câteva ceasuri, buna femeia ar fi arsă pe rug…

— Dar cine va comite o crimă atât de odioasă, denunţând pe această femeie de treabă? Cum ai spus că se numeşte, Bertrande?

— E cunoscută numai sub numele Doamna. Nimeni nu ştie dacă are şi vreun nume creştinesc, nici cine e, nici de unde vine şi, nici unde se va duce: în rai ori în iad. Locuinţa ei este în apropiere, aici, în faţa palatului.

— Taci! o întrerupse Marie, cu un gest de teamă. Aşteaptă-mă.

Abia atinse poarta că aceasta se şi deschise.

Tânăra fată intră. Ea pătrunse într-o sală împodobită cu frumoase mobile, sculptate, din acelea cu care burghezii înstăriţi îşi ornamentează locuinţele. Stăpâna acestei case se apropie de vizitatoare. Părea să aibă cincizeci, maximum cincizeci şi doi de ani. Sub părul său de argint, figura rămăsese tânără. Fizionomia îi era impregnată de o desăvârşită demnitate. În atitudine, în mers, gestul ei revela seninătate sufletelor întreprinzătoare. Cu atenţie emotivă, o făcu pe Marie să se aşeze într-un fotoliu, îi luă mâinile într-ale sale, cu o voce dulce, melancolică, i se adresă:

— Linişteşte-te, fiica mea şi spune-mi, te rog ce grijă te apasă. Dacă voi putea să te ajut, sau sa te consolez, am s-o fac din toată inima.

— Da, murmură Marie, puteţi fi consolatoarea mea şi… este foarte straniu, dar vocea dumneavoastră mă calmează şi mă face fericită, întocmai ca o altă voce ce-mi este foarte scumpă. Să vă spun însă ce mă face să am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Tânăra fată se opri, palpitând de emoţie. Doamna continuă în locul ei, cu un surâs indulgent.

— Iubeşti, fiica mea. Nu te ascunde. La vârsta d-tale amorul este parfumul vieţii. Iubeşti, nu-i aşa? Şi ai venit la

ghicitoare să-ţi spună dacă te iubeşte şi el… dacă vei fi fericită purtându-i numele…?

— Nu, nu! răspunse Marie într-un strigăt al inimii sale feciorelnice. Ştiu că mă iubeşte. Ştiu că voi fi foarte fericită când voi fi a lui, pe vecie. Nu. Am venit pentru cu totul altceva. E teribil, veţi vedea. Numele pe care îl port e duşmănit de toată lumea. Când se pronunţă acest nume, mulţimea blesteamă. Şi aceasta nu-i totul. El de asemenea îmi urăşte numele. Iubitul meu urăşte acest nume cu o ură implacabilă. Iar eu, adăugă fata ai cărei ochi se umplură de lacrimi mari şi calde, dacă îmi iubesc nespus de mult logodnicul, îl iubesc, de asemenea, foarte mult şi pe tatăl meu şi îl respect din toată inima. Iată deci durerea mea, iată ceea ce mă supără. Dacă îi voi mărturisi aceluia pe care îl iubesc numele meu, nume blestemat de el, dar pe care încă nu-l ştie, dacă îi voi spune mâine, după cum i-am promis, numele tatălui meu, va fugi de mine? Asta e ceea ce vreau să ştiu. Lumea vă numeşte „Buna Providenţă”. Căutaţi-mi viitorul şi spuneţi-mi dacă voi fi cea mai fericită sau cea mai nenorocită dintre logodnice.

Doamna privi un moment, cu o atenţie plină de înţelegere miloasă pe tânăra fată, în timp ce lacrimile îi curgeau una câte una, asemănătoare perlelor nestemate.

— Îţi iubeşti părintele? o întrebă ea.

— Mi-aş da viaţa ca să-i evit o durere. Cu cât este mai înconjurat de blesteme, cu atât mai mult caut să-l fac să uite această ură care-l înconjoară, îl urmăreşte, din toate părţile cu o atmosferă mortală.

— Ei bine, fiica mea, înainte de orice, trebuie să-mi spui numele tatălui d-tale.

Marie, roşi, ezită, privi cu atenţie de jur împrejur, apoi se întoarse către interlocutoarea sa şi din vârful buzelor, într-un suflet, bâlbâi mai multe nume – numele redutabil şi urât. Într-o clipă, Doamna se ridică. Ea păli şi aruncă Mariei o privire de bănuială.

Puţin câte puţin însă trăsăturile femeii îşi recăpătară expresia lor senină, melancolică.

— Nu, murmură ea, clătinând capul, e imposibil ca acest copil nevinovat să fie o spioană trimisă să mă piardă. Fiica mea, adăugă ghicitoarea reluând mâinile Mariei şi eu am avut de suferit din partea aceluia a cărui copilă eşti. Într-o zi… zi de groază… el m-a văzut ivindu-mă în drumul său şi strigându-i din toată inima blestemul meu… Da, este îngrozitor pentru d-ta să fii fiica acestui furnizor al călăului. Moartea îl însoţeşte pe acest om.

Tânăra fată făcu un gest care cerea graţie.

— Dumnezeu te-a trimis la mine, continuă ea cu un accent solemn. Nu, nu ştiu ce mă atrage …către d-ta şi dacă îţi iubeşti tatăl, ar putea …fi salvat.

— Salvat? îngăimă Marie.

— Da, copilul meu. Acum însă trebuie să ştiu şi numele aceluia pe care îl iubeşti.

— Imediat, tremură Marie înspăimântată. Înainte de orice, spuneţi-mi, vă rog, ce pericol îl ameninţă? Iertaţi-l! Oh! … Ştiu acum. aţi citit ceva îngrozitor în viitorul tatălui meu.

— Ei bine, da. Îngrozitor…

— Salvaţi-l, îngână Marie subjugată de accentul aceleia care nu era poate decât o simplă vrăjitoare.

Femeia rămase un moment pe gânduri, figura ei căpătă o expresie de neîmblânzită energie; ochii ei, negri şi frumoşi, aruncau priviri de ciudată strălucire.

— Să-l salvez? spuse ea, în sfârşit. Fie, pentru dragostea d-tale, care-l iubeşti, tatăl d-tale va fi salvat. Când îl vei revedea pe tatăl d-tale, copilă, spune-i ca timp de trei zile să nu iasă din casă. Altminteri va muri.

Marie ţipă uşor şi se ridică.

— Spune-i, adăugă vrăjitoarea, că în aceste trei zile trebuie să demisioneze din toate funcţiile cu care este investit. Altminteri va fi lovit de soartă, va fi sfâşiat, sfârtecat, rupt în bucăţi.

Marie nu mai auzea, nimic. Fugi. Înainte de orice, să-l previe pe tatăl ei. Fără să piardă o secundă, încercă să oprească sinistra povestire a femeii. Tatăl său întâi. Dragostea ei pe urmă. Va reveni mai târziu să afle ce trebuie să-i spuie lui Renaud. Femeia nu avu timp să facă cel mai mic gest pentru a o opri. Marie ajunsese deja la uşă.

— Această plecare precipitată!… murmură Doamna. Ea fu prinsă brusc într-o îngrozitoare bănuială. Această fugă!… O spioană? Cine ştie! Acest om e capabil de toate vicleniile şi de toate violenţele. El e Moartea…, el este Neadevărul. Da! Mâine trebuie să fim plecaţi de aici.

Marie traversă Piaţa Grevei mergând drept înainte. Ea pătrunse într-un somptuos palat, străjuit de soldaţi, plin de ofiţeri, halebardieri, arcaşi, ca o adevărată fortăreaţă regală. Ea se îndreptă, tremurând, spre un cavaler de statură înaltă, cu o figură aspră, care, în acel moment, tocmai cobora în curtea palatului.

— Fiica mea! spuse acest om încruntându-şi sprâncenele. De ce vii atât de târziu de la rugăciune? Şi de ce ai obrajii atât de plânşi? Ce s-a întâmplat?

— Tată, hohoti fata, trebuie să-ţi vorbesc imediat. E vorba de viaţa d-tale.

— Viaţa mea? exclamă formidabilul senior aruncând o privire orgolioasă asupra gărzii sale. Viaţa mea e bine apărată. Nenorocire aceluia care va îndrăzni. Dar fie. Aşteaptă-mă în camera mea. Îmi vei vorbi acolo.

Şi el ridică din umeri, în timp ce fata se îndepărtă.

— Viaţa mea!… repetă el, surd, cu fruntea încruntată. Da ştiu, desigur. Acest popor mă urăşte din tot sufletul, blesteme se rostesc nenumărate în jurul meu, ori de câte ori trec… Dar eu, eu sunt cel mai tare.

El făcu câţiva paşi, se opri şi îngăimă cu un tremur în tot corpul:

— Femeia aceea cu părul alb m-a blestemat. Ea mi-a prezis că voi fi rupt în bucăţi, sfâşiat ca un corb… Dar, o voi

regăsi eu pe femeia asta! Gardă, să se închidă porţile şi santinelele să fie dublate!

Apoi seniorul se îndreptă şi el spre scara care duce la apartamentul său, urmat de un paj ce striga întruna:

— Loc pentru monseniorul de Vaupart.

Acest palat era locuinţa marelui judecător al Provinciei. Acest senior era omul cu numele blestemat. Marie era fiica baronului Lerohne, senior de Vaupart.

Intrând în camera sa, o cameră mare, de o bogăţie cu adevărat regală, Lerohne o văzu pe fiica sa îngenunchiată lângă un iconostas, cu capul în mâini. Un minut o contemplă şi apoi, cu pumnii încleştaţi, murmură:

— Ce va deveni ea, dacă voi fi omorât? Femeia aceea mi-a strigat că blestemul mă va urmări şi după moarte.

El clătină capul, cu violenţă şi înainta până lângă iconostas, unde o atinse pe umeri pe Marie, care se ridică atât de palidă, încât asprul senior se cutremură.

— Tată, se rugă fata cu mâinile împreunate, promite-mi că n-ai să ieşi trei zile din casă.

— Ce capriciu! Te-am alintat foarte mult, Marie. E adevărat că nu te am decât pe tine, în toată lumea asta. Pe tine… şi pasiunea mea pentru ordinea publică. Toată iubirea mea e pentru tine. Toată aversiunea mea e erezia, e vrăjitoria, pe care le detest din suflet.

— Tată, reluă Marie, care tremura de groază. de-o groază insuportabilă, o groază mai puternică decât voinţa ei – tată, trebuie să demisionezi încă astăzi din funcţia d-tale de judecător.

Teribilul baron hohoti într-un râs spasmodic.

— Încă astăzi? îngăimă el, cu ochii injectaţi de sânge. Să demisionez? Dar devii nebună, fiica mea. Astăzi, peste o oră chiar, voi pleca să caut în vizuinele lor trei, ce spun, patru tinere haimanale care mi-au fost denunţate şi să le spânzur: Bouracan, la Crucea Trădătorilor, Trinquemaille, în Piaţa Grevei, Strapafar, la Hală şi Corpodibale, la Poarta Iadului, ca să stabilesc mai bine şi pretutindeni bunul exemplu.

Marie tremura. Groaza ei filială ajunsese la paroxism. Ea îşi vedea părintele sfâşiat, rupt în bucăţi, aşa cum prezisese vrăjitoarea. Plângea. Gândul acesta o înnebunea aproape. Biata copilă încerca în zadar să găsească cuvântul care l-ar putea, convinge pe tatăl blestemat de toţi… dar iubit de ea. Şi, deodată, fără să se gândească ce spunea, crezând că a găsit argumentul suprem. Marie şopti printre lacrimi:

— Tată! Tată! Dacă vei ieşi din casă în aceste trei zile ai să fii sfâşiat, rupt în bucăţi…

Figura lui Lerohne se împurpură, un val de sânge îi năvăli în obraji, apoi, imediat, deveni lucid. Sfâşiat, rupt în bucăţi? Cuvintele femeii care l-a blestemat.

— Tată! Tată! Sunt sigură! hohotea înecată de lacrimi Marie. Femeia care mi-a spus ştie totul. Ea citeşte viitorul. Nu s-a înşelat niciodată.

De astă dată, baronul simţi cum frica i se strecoară în suflet. Brusc însă un cutremur rece îl făcu să-şi revie şi să priceapă. Se îndreptă înspre colţul unde se găsea fiica Iui. Privirea lui scapără de răutate – şi această privire, o secundă, printre vitralii, se îndreptă spre rugul construit în Piaţa Grevei.

— Aşa! făcu el, îndulcindu-şi pe cât putea vocea, dacă femeia care ţi-a spus ştie totul…

— Da, da, tată! hohoti Marie.

—. e altceva. Am să mă gândesc la demisie. Şi deocamdată, nu voi ieşi azi din casă.

Fata se ridică cu un strigăt de bucurie şi cele două braţe ale sale înconjurară drăgăstos gâtul părintelui.

— Asta, reluă el cu bunătate, e grav. Trebuie s-o întrebăm pe femeia aceea şi, de altfel, ea merită chiar o recompensă. Vreau s-o trimit pe Doamna Bertrande s-o caute. Unde locuieşte?

— Acolo! răspunse Marie întinzând mâna.

— Acolo? Casa aceea din unghiul Pieţii?

— Da, tată. Recompenseaz-o, pentru că ţi-a salvat viaţa.

Cu un gest violent, redutabilul baron o respinse pe fiica sa, care îl privi năucită, neînţelegând nimic. Redevenise seniorul sălbatec şi neînduplecat. Deschise larg uşile şi strigă cu vocea sa de tunet:

— Hei, paji! Să mi se aducă spada şi cuirasa. Douăzeci de soldaţi din gardă să meargă pentru a aresta pe o femeie acuzată de vrăjitorie. Să fie anunţat călăul să se prezinte peste o oră în Piaţa Grevei unde va da foc rugului.

„O am, acuma, în mână, îngăimă el mai încet, scoţând un lung suspin de uşurare. Am prins-o pe bătrâna cu părul alb care a îndrăznit să mă blesteme în faţa mulţimii. Vom vedea, deci, dacă voi fi rupt în bucăţele sau sfâşiat ca un cerb de către o haită de lupi…”

Marie tremura de groază. Făcând un efort, îşi îndreptă corpul şi mândră se îndreptă spre tatăl ei, căruia i se adresă cu vocea fermă:

— Domnule, nu vei face asta! Eu, denunţătoare? Eu, furnizoare a călăului?! Ai milă, te rog, de onoarea şi conştiinţa copilului d-tale, tăticule. Sărmana femeie! Şi ea mă compătimea. Şi ea voia să mă consoleze din toată inima. Oh! E îngrozitor. E imposibil. N-ai să te duci…!

— Ajunge! mârâi tiranul.

Din nou o respinse pe fiica sa şi porni spre ieşire. Marie, plângând, se aruncă spre uşă, dar aceasta era închisă cu cheia. Fu cuprinsă de disperare, ochii i se înecară în lacrimi mari ca boabele de rouă, spiritul ei se întuneca, fu cuprinsă de ameţeală…

— Ce-am făcut?! murmură ea. Ce-am spus? Doamne! Ce va spune Renaud când va afla că eu am trimis pe rug o biată bătrână nevinovată. Fiica lui Vaupart! Denunţătoare! Eu! Fiica demnă a acestui părinte. Renaud, Renaud, fie-ţi milă şi nu mă părăsi! Fecioara cu părul de aur căzu în genunchi şi îngăimă o rugă fierbinte. Încet, încet, în sufletul acestui copil care, până atunci, îşi adorase tatăl, se ridică umbra sinistră a unui sentiment necunoscut… Îşi ura tatăl. Numele pe care îl purta îl blestemă şi ea alături de toţi

aceia care îl blestemaseră înainte. Acest nume nu-l va mai purta. Nu va mai fi copila omului cu numele blestemat.

DOUĂ PROFILURI DE DIAVOL.

Credincios promisiunii sale de a nu căuta să afle cine e iubita lui, Renaud plecă din Piaţa Grevei, rezistând chiar dorinţei de a privi înapoi pentru a face un ultim salut Mariei. Plin de bucurie pentru destăinuirea ce-l aştepta a doua zi, el uită de Vaupart, uită de tatăl său, uită de lumea întreagă şi fericit, cu pasul uşor şi ochii la cer, se îndreptă spre tinerii care păreau să-l aştepte la capul podului de la Notre-Dame: doi tineri seniori. Unul blond, cu ochii verzi şi buze subţiri, îmbrăcat cu o eleganţă supremă, era contele Jaques d'Artois de Saint-Etienne; celălalt, brun, cu figura întunecată şi trăsături contractate, îmbrăcat mult mai sărăcăcios, era baronul Joseph de Vernique; amândoi aveau stigmatizată bestialitatea în privire. La primul, însă, bestialitatea era aprigă, surâsul înveninat, iar la al doilea bestialitatea era brutală, rictusul mortal.

— Iată, scumpul meu, ultimele noutăţi de la Curte, spuse d'Artois de Saint-Etienne, continuând conversaţia începută. Încearcă să scoţi un profit de aici dacă poţi…

— Tu eşti fericit că ţi se permite intrarea în mediul prinţilor, că eşti în intimitatea lor, mormăi Vernique cu-n suspin de necaz. Răbdare, prietene, va veni şi rândul meu. Deci, cei doi fii ai regelui sunt îndrăgostiţi?

— Amorezaţi la nebunie. Prinţul Francois şi prinţul Henri vor să se războiască pentru ochii frumoşi ai unei fetişcane pe care şi-o dispută… şi care-i dispreţuieşte pe amândoi, deoarece – aşa se spune – se întâlneşte în fiecare dimineaţă sub plopii din Piaţa Grevei cu un… Dar iată-l pe scumpul nostru Renaud, se întrerupse Saint-Etienne. Vino aici.!

Joseph Vernique tresări. Faţa i se întunecă. Pumnii i se crispară. Cât despre d'Artois de Saint-Etienne, ochii săi aruncară o strălucire de oţel. Geniul urii îşi aruncă aripile asupra acestor doi oameni şi le insuflă gânduri mârşave.

Da, mârâi Vernique. Bogatul şi frumosul Renaud. De unde, oare, are el aurul acesta pe care-l aruncă cu amândouă mâinile? Şi are dreptul să poarte spadă? În sfârşit, cine este acest om?

— Taci, murmură Saint-Etienne. Am bănuieli stranii. Felul în care te-a vindecat numai în două zile de febra aceea teribilă.

— Şi lovitura de pumn pe care ţi-a administrat-o atât de violent o haimana şi el ţi-a vindecat-o şi cicatrizat-o în câteva ore.

— Dar femeia pe care a adormit-o, în faţa noastră, numai întinzând mâinile! Când îl văd, când îl ascult, nu ştiu ce frământare surdă de spaimă mă face să palpit. De unde, oare, această exorbitantă putere pe care şi-o arogă?

— De unde are acest arhanghel al tenebrelor, acest rege al întunericului, puteri atât de misterioase? mormăi Vernique. Şi ce face oare Vaupart, pe care regele l-a însărcinat să distrugă toţi discipolii infernului?

Cei doi se priviră o secundă, pălind: acelaşi gând, ca o floare veninoasă, se ivi deodată în creierii lor înrăiţi…

— Îl urăşti? întrebă Saint-Etienne cu o voce care semăna cu un şuierat.

— Da, mârâi convulsiv Vernique, îl urăsc, pentru că m-a vindecat, pentru că este generos, pentru că este mai bogat ca mine, pentru că e mai frumos ca mine, mai fericit ca mine, pentru că posedă o putere care mă înspăimântă, pentru că mi-e frică, pentru că tremur în faţa lui. Dar tu?

— Tăcere! Iată-l.

Renaud veni spre ei cu braţele deschise. Ardea de fericire. El râse larg, sănătos şi strângând mâinile celor doi prieteni, fericirea sa explodă:

— Prieteni, scumpii mei prieteni, astăzi sunt cu adevărat fericit. Nu v-ar surâde, oare, o masă în cel mai nobil han al Parisului, unde să putem sărbători bucuria vieţii? Ce spui, Saint-Etienne? Dar tu, bunul meu Vernique, tu care ai înălţat atât de mult virtuţile maestrului Gregoire? La

Landry Gregoire vă invit amicii mei, la ilustrul local Devintere.

— Ce fermecător eşti azi! exclamă Saint-Etienne – şi fremăta de furie.

— Tu umbreşti fericirea! surâse Vernique – şi era livid.

— Veniţi, prieteni. Mâine va fi altceva. Mâine!… Ah, drag mâine. Să mergem, băieţi…

Cu braţele unul pe umerii celuilalt, cei trei tineri, vorbind, râzând, o luară pe Rue Saint Denis, unde se găsea hanul Devintere, celebru prin vinul de Anjou pe care-l introdusese poetul Francois Rabelais şi prin mii de preparate suculente pe care le pregătea genialul Landry Gregoire.

Două ceasuri mai târziu, Renaud, Saint-Etienne şi Vernique se despărţeau dându-şi întâlnire pentru a doua zi.

— Masa asta, spuse vesel Saint-Etienne, a fost o minune. Ne-ai spus de zeci de ori cât de frumoasă este iubita ta şi că mâine te va conduce acasă la mama ei, ca s-o ceri de nevastă şi că eşti sigur că nu vei fi refuzat. N-ai uitat decât un singur lucru. Să ne spui care este numele acestei sacre divinităţi…

— Aşa e, făcu repede Vernique, cum se numeşte logodnica ta?

— Şi asta tot mâine am să ştiu, răspunse simplu Renaud.

Cei doi îl priviră uimiţi, stupefiaţi.

— Ea m-a oprit să aflu… şi tot ceea ce voiam eu să ştiu despre ea este că inima ei e albă ca zăpada pe care nici un picior omenesc nu a atins-o, că o iubesc nebuneşte, în fiecare dimineaţă, de o lună încheiată, amorul a pătruns în inima mea, că ne întâlnim zilnic sub plopii din Piaţa Grevei.

Acelaşi gând îi făcu pe cei doi amici ai lui Renaud să se privească reciproc. Acelaşi surâs lumină figurile lor ce căpătaseră un aer funest. „Sub plopii din Piaţa Grevei”, a spus Renaud. Atunci tânăra fată pe care o iubeşte este aceeaşi cu aleasa celor doi prinţi, una şi aceeaşi cu fata pe care şi-o disputau cele două vlăstare regale şi pe care voiau s-o răpească necunoscutului cu care se plimba în fiecare

dimineaţă. Ori, necunoscutul acesta era Renaud. De astă dată, probabil, îl aveau în mână. În fine, se despărţiră de acela pe care-l numeau amicul lor. Saint-Etienne se îndreptă spre Louvre.

— Unde te duci? îl întrebă Vernique.

— Să cer o audienţă prinţului Francois şi una prinţului Henri, răspunse Saint-Etienne, printre buze.

Împărţim câştigul pe din două!

— Fie! În orice caz, va fi destul ca să ne putem potoli ura noastră.

— Să mergem, răcni Vernique.

RUGUL DIN PIAŢA GREVEI.

Renaud o porni la rândul său. El mergea cu paşi înceţi, încercând să-şi aducă în faţa ochilor imaginea …aceleia pe care o adora. Dar unde se duce Renaud? Iată-l că ajunse în Piaţa Grevei şi se îndreaptă înspre locuinţa din unghiul pieţii, unde, de curând, fusese Marie. Iată-l urcând aceeaşi scară, pe care o urcase şi ea; apoi, intrând pe aceeaşi uşă, prin care a intrat Marie. Şi, ca şi ea, înainta spre femeia cu părul de argint. Aceea care citeşte viitorul. Către vrăjitoare! Către nenorocita pe care Marie a denunţat-o tatălui ei. Şi către care, chiar în acest moment, marele judecător Vaupart a pornit s-o aresteze. Da, Renaud se îndrepta către condamnată, care surâdea cu un luminos zâmbet de bucurie… şi, când se apropie de ea, depuse un sărut pe părul de argint, iar cuvântul pe care îl murmură tandru era un cuvânt devenit tragic din cauza fatalităţii:

— Mamă!

Iubitul Mariei de Vaupart era fiul vrăjitoarei… şi jos în stradă, pe trotuarul celălalt, marele judecător Lerohne de Vaupart venea s-o aresteze, murmurând:

— Vom face un spectacol frumos în Piaţa Grevei.

— Te-am aşteptat, fiul meu, spuse femeia cu voce gravă.

— Dragă mamă, iartă-mă, răspunse tânărul cu un accent de profundă sensibilitate. Ştiu ce mustrare merit. Sunt trei zile de când n-am venit să te văd şi inima d-tale e alarmată,

desigur. E o lună de când trebuia să părăsim Parisul şi, din depărtare, tata ne cheamă… Peste puţine zile, însă, dragă mamă, vom pleca la Montpellier. Şi poate ca ai să mă ierţi, dumneata care eşti atât de bună, când vei afla că forţa care mă ţine prizonier aici, la Paris, e irezistibilă, deoarece paralizează toate voinţele, conduce oamenii, guvernează universul şi se numeşte iubirea.

Femeia aruncă fiului ei o lungă privire nelămurită. Ea ezita.

— Nu peste câteva zile va trebui să plecăm, dragule, ci mâine… Astă seară. Acum, dacă se poate.

Renaud păli brusc. Se cutremură din creştet până în tălpi.

— Mamă, suspină el, te rog, încă două zile. De ce ne-am grăbi atât? Tata este viguros. Flaconul acela pe care l-am căutat pentru el tocmai în depărtările Germaniei va ţine încă vreo câteva luni… Dacă ai şti… dacă ai şti…

— Ştiu numai că fiica lui Vaupart a fost aici acum două ceasuri.

— Fiica lui Vaupart? gemu Renaud. Şi ai primit-o? I-ai vorbit? Ce imprudenţă teribilă.

— Am făcut mai mult, continuă femeia cu ochii fixaţi în van, ca şi cum ar evoca cine ştie ce scenă misterioasă. I-am vorbit de tatăl ei. Am anunţat-o de ceea ce au plănuit haimanalele de la Curtea Miracolelor. În sfârşit, m-am arătat că ştiu să citesc viitorul… da, asta e o imprudenţă teribilă… dar, acest copil mi-a pătruns în inimă de la început… nu ştiu ce m-a făcut să-i vorbesc, ca şi cum aş fi fost mama ei.

— Blestem şi nenorocire!

— Nenorocire, da. Din păcate ara priceput numai după ce a plecat.

— A fost trimisă aici, nu? întrebă Renaud.

— Poate! Cine ştie? Fapt este că această fată are acum o dovadă contra mea. Dacă mă va lovi vreo nenorocire, fiul meu, aminteşte-ţi că fiica lui Vaupart e aceea care m-a ucis.

— Mamă, strigă Renaud, mă sperii.

— E foarte posibil, continuă femeia, ca acel înger să nu fi fost decât un demon… E posibil ca nevinovata fecioară să nu fi fost decât o mârşavă spioană… taci… ascultă… văd… aud…

— Mamă, Mamă! strigă Renaud. Făcând un gest straniu cu mina. Revino-ţi în fire şi să plecăm!

— Ce-ai făcut? murmură femeia. M-ai împiedicat să ascult.

Ea îşi recapătă aerul natural, fizionomia ei obişnuită. Obrajii redeveniră senini. Apoi, cu ochii în ochii fiului ei, îi prinse acestuia mâinile într-ale sale şi-i spuse:

— Dacă am fost denunţată de fata aceea, să nu ai pace şi odihnă până când nu o vei face să plătească această crimă şi până când nu vei răzbuna pe mama şi pe tatăl tău.

— Ţi-o jur, mamă! spuse Renaud cu o voce energică. Femeia cu părul de argint, mângâindu-şi drăgăstos fiul, pronunţă, fără să-l mai privească, vorbe al căror înţeles îngrozitor răsuna fioros:

— Ai jurat, fiul meu. Şi nu mai poţi reveni asupra acestui lucru. Aminteşte-ţi că tu faci parte dintr-o familie în care morţii ies din cavourile lor ca să vorbească cu cei vii. Aminteşte-ţi că porţi un nume înscris pe fruntea stelelor şi că acest nume e simbolul cunoştinţelor extraterestre…

— Taci, mamă! răcni tânărul. Voi reveni la Paris după ce te voi fi dus în siguranţă. Ia-mă de braţ. haide… să fugim!

În acest moment, sub ferestrele clădirii se auzi o rumoare, un clinchet de arme. Uşa răsuna de lovituri puternice, iar o voce ameninţătoare striga:

— Din partea regelui… deschideţi!

— Prea târziu! exclamă vrăjitoarea.

Apoi întorcându-se către fiul ei care părea nimicit, cu un glas solemn şi plin de ceva supraomenesc, ea adăugă:

— Să nu uiţi niciodată! Să nu uiţi niciodată numele pe care-l porţi şi că acest nume e NOSTRADAMUS!

Uşa sălii se deschise violent, iar scara, într-o clipă, se umplu de arcaşi şi de halebardieri. Un om, într-o cuirasă de oţel, de parcă se ducea la bătălie, înainta şi aruncă asupra

vrăjitoarei o privire sângerândă de ură, apoi făcu un semn arcaşilor săi.

Luaţi-o pe femeia aceasta! Eu, Lerohne, senior de Vaupart, declar aici, în faţa tuturor, că am în contra ei o suficientă dovadă că practică vrăjitoria. Ea m-a denunţat diavolului, prin fiica mea.

— Îngerul era un demon! murmură femeia…

— În consecinţă, continuă baronul de Vaupart, în virtutea instrucţiunilor speciale care mi-au fost date de către suveranul meu, judec şi ordon ca această femeie să fie arsă pe rugul din Piaţa Grevei, unde va suferi pedeapsa celor vânduţi diavolului.

— Aminteşte-ţi totdeauna jurământul pe care l-ai făcut, fiul meu! strigă vrăjitoarea întorcându-se către Renaud.

— Adio, tată, mamă, adio viaţă! murmură acesta. Adio, dragostea mea! Adio, Marie adorată. Ultimul meu gând se îndreaptă către tine…

Şi, cu un gest nebunesc, el trase spada din teacă. În aceeaşi clipă, zece ostaşi din gardă se repeziră în odaie înspre vrăjitoare. Primul căzu mort străpuns în inimă, al doilea se retrase cu un urlet de durere. Dar sala, în acest timp, se umpluse. Un vârtej violent, furios, se produse. Arcaşii urcau, cuirasele se ciocneau, răsunând lugubru. Vociferări puternice se auzeau în stradă. Blesteme. Un flux şi reflux de grozăvie şi de răcnete. Şi, în acest grup inform, ireal, o fiinţă supranaturală, uluitoare, cu faţa strălucitoare, sângeroasă, lovea în mulţime, ataca, se arunca în toate părţile, se retrăgea, roşu de ardoare şi de emoţie, îndrăzneţ şi sublim… Era Renaud care-şi apăra mama. Vrăjitoarea era însă târâtă, puţin câte puţin, spre uşă. Lupta grozavă continua pe scară. Înjurăturile se încrucişau, săbiile sclipeau în aer, ţipetele răniţilor formau o hărmălaie stranie, imposibilă; era ceva nemaipomenit. Şi nimeni nu-l putea atinge pe acest om. Nimeni nu izbutea să-i dea o lovitură mortală. Zece cadavre zăceau înecate în sânge. El nici nu era atins. Lupta fără să scoată un singur cuvânt.

Numai mârâituri scurte şi neînţelese ce ieşeau din gâtlejul său. Şi grupul hidos, fantastic, – viziune de coşmar – ajunse în Piaţa Grevei. Infernala bătălie continuă în stradă. O mulţime imensă aleargă să vadă acest spectacol uluitor. Din toate străzile soseau torente de oameni. Grupul nemilos se îndrepta spre rug. La mijloc, vrăjitoarea, calmă şi teribilă. În jurul acestui grup, Renaud, cu spada care aducea moarte şi deznădejde. Ca un tigru sălbatic se repezea, ataca aici şi colo, în toate părţile.

Şi, deodată, o mână brutală o trase pe vrăjitoare din grup. Era călăul, care o duse spre rug, unde o legă de un stâlp. În aceeaşi clipă, una din ajutoarele călăului aprinse o torţă care luci sinistru. Din mii de piepturi ieşi un strigăt puternic de indignare. Dar mai tare decât acest strigăt, fu un ţipăt lugubru, nemaipomenit, fără expresie omenească: durerea fiului.

— Mamă! Mamă! Mamă!

În acelaşi timp, o fereastră se deschise la palatul lui Vaupart… În cadrul ei apăru o formă albă… O tânăra fată cu, bucle blonde… O fecioară cu ochii pierduţi, cu figura pietrificată… Era Marie. Marie care privea. Fiica lui Vaupart, care se apleca asupra acestei scene de oroare, ca îngerul disperării peste abisul diavolilor. Ea privea… asculta… Şi în acest tumult de voci revoltate, în care domnea răscoala, în care blestema mulţimea, ea nu auzea decât o singură voce: strigătul teribil al lui Renaud.

Din această mulţime furioasă ce se agita în jurul rugului arzând, Marie nu vedea decât două figuri: Vrăjitoarea! Vrăjitoarea din mijlocul flăcărilor care se urcau în spirale la cer… şi pe tânărul acela, sângerând acum, imposibil de recunoscut dar în care ea, totuşi, îl recunoscuse pe el, pe Renaud. Iubitul ei, cu braţele întinse spre rug. Iubitul ei, care, în mijlocul rumoarei, striga deznădăjduit:

— Mamă! Mamă! Mamă!

— Mama lui? Ce spune? Mama lui? Visez…

Nemişcat, formidabil, în mijlocul soldaţilor săi, seniorul de Vaupart, brusc, dădu un ordin. Arcaşii se îndreptară spre Renaud… Marie îşi prinse capul în mâini şi murmură:

— Mama lui?… Aceea pe care eu am trimis-o pe rug… e… mama lui?

— Mamă! Mamă! Mamă!

Lugubrul strigăt al fiului se pierdu în aer. În jurul său mulţimea compătimitoare îl privea neputincioasă… Bărbaţii strângeau furioşi pumnii îndreptându-i spre arcaşi. Femeile, mamele, mişcate adânc, aveau lacrimi mari şi triste pe obraji. Seniorul de Vaupart înţelese că ceva teribil se pregăteşte. Arcaşii încercau zadarnic să ajungă până la Renaud…

— Mamă! Mamă! Mamă!

— Prindeţi-l! răcni Vaupart.

— Mama lui! E mama lui, horcăi Marie clătinându-se.

RĂZMERIŢA.

În piaţă se iscă o rafală de zgomote, o viitoare nemaipomenită, o grămadă de indivizi zdrenţăroşi şi murdari, sălbateci aproape, apărură în Piaţa Grevei, nu se ştie de unde. Şi, în clipa în care arcaşii lui Lerohne de Vaupart se aruncară spre Renaud ca să-l prindă, tânărul, prăbuşit în genunchi, se simţi ridicat pe sus şi dus departe de teatrul dramei de către nişte oameni care-i strigau:

— Curaj! O vom salva pe Buna Providenţă.

— Blestemată! murmură Renaud, blestemată să fie denunţătoarea. Nenorocire fiicei lui Vaupart!

Deodată, în această clipă îngrozitoare, în care el pierdea noţiunea lucrurilor, un gând fugar îi …lumină cunoştinţa. şi murmurând numele îndrăgit – Marie, Renaud leşină.

Fu dus, în timp ce rugul pâlpâia, dar imense fâşii de flăcări urcau, la cer, în timp ce vociferările creşteau, în timp ce o nemaipomenită furtună de răcnete, de furie, de milă, anima oceanul imens de suflete. Insensibilă, cu mima rănită, Marie privea şi cu vocea înecată în durere şoptea încontinuu:

— Femeia asta… de pe rug… mama lui. e mama lui! Unde e Renaud? Ea nu-l mai vede. Dar rugul care arde este acolo, un martor îngrozitor al faptului că nu visează. Şi tatăl ei este acolo. Seniorul de Vaupart e acolo, ţeapăn pe calul său, cu spada de război în mână, strigând ordine şi supraveghind rugul. El este acolo, asemănător unei statui a Voinţei. Baronul Lerohne striga din toate puterile sale:

— Aici, arcaşii mei! Aici, halebardieri! Arzi, vrăjitoare. Arzi, tu care m-ai ameninţat. Arzi până la sfârşit, înainte, soldaţi! Măturaţi de aici toate haimanalele astea.

— Petite-Flambe! Petite-Flambe, înainte!

— Haide! Înainte! La Curtea Miracolelor!

— Trinquemaille şi Saint Pancrace! Trinquemaille! Strapafar, mii de diavoli! Strapafar!

— Corpodibale, porco dio, Corpodibale!

— Bouracan, vino Bouracan!

Patru haimanale, tineri de cel mult 20 de ani, patru fanatici, îmbrăcaţi în haine peticite, figuri violente cu părul ciufulit, cu ochii injectaţi de furie şi cu gesturi de uragan, aceştia patru erau indivizii care conduceau atacul în contra arcaşilor şi conduceau dansul infernal al răscoalei…

Cu mâinile încleştate pe prichiciul ferestrei, Marie privea. Ochii rămaseră ficşi asupra rugului. Şi deodată, scoase un teribil strigăt de oroare şi de milă. Flăcările se abătură asupra cărbunilor, puşi lângă nefericita victimă. Corpul, sărmanul trup al vrăjitoarei dispăru în flăcări… Oribilul supliciul se consumase. Doamna, Buna Providenţă, cum o numeau toţi nefericiţii din Paris, murise. Mama lui Renaud nu mai suferă. Nu mai rămăsese în focul aprig decât o formă nedefinită, un cadavru fără aparenţă omenească şi care se desfăcea în cenuşă… Marie, cu un supraefort, se smulse de la fereastră şi căzu sfâşiată într-un fotoliu. Nu plângea. Nici cea mai mică şi neînsemnată urmă că ar fi încercat vreun sentiment oarecare nu se vedea pe figura sa. Privirea îi rămăsese fixă, fără urmă de viaţă, într-o mohorâtă nemişcare.

— S-a sfârşit, spuse ea, într-un târziu, încet. Ce se sfârşise? Nu ştia nici ea singură. Supliciul? Sau, poate, dragostea ei? Da, totul se sfârşise pentru ea în lumea aceasta; pentru că însuşi rostul vieţii sale nu era decât iubirea şi între ea şi Renaud exista acum un blestem şi un cadavru. Ce va face? Ce voia? Să fugă? Nu mai avea decât, singură, dorinţa asta. Să fugă. Restul era fără înţeles. Să părăsească această casă a durerii. Să se ducă oriunde, departe şi să moară acolo. Să moară fără să-l mai vadă pe Renaud? Îngenuncheată, într-un colţ al camerei, cu capul în mâini, o femeie se ruga.

— Bertrande, vreau să plec de aici. Vrei să vii cu mine?

— Da, da. E îngrozitor. Să plecăm, domnişoară. Strigătele acelea!… Mi-e teamă.

— Ridică-te. Să mergem – spuse Marie care, tremura din toată fiinţa ei gingaşă.

— Dar tatăl d-tale?

— Nu mai am tată, Bertrande. Vrei să plec singură?

— Nu, nu. Te urmez. Dumnezeule! Ce masacru e în piaţă!

— Vino! şopti tânăra fată, tristă, posomorită.

Foarte prudentă, în ciuda spaimei de care era cuprinsă, Doamna Bertrande umplu o servietă cu bijuterii, aur, pietre nestemate, diamante, perle, o adevărată comoară. Apoi, printr-o scară dosnică, cele două femei ieşiră în stradă. Câteva secunde mai târziu, Marie, fără să privească o singură dată înapoi, părăsi castelul de Vaupart…

În Piaţa Grevei, scandalul căpăta proporţii, furtuna de vociferări se auzea în tot Parisul. Peste două sute de cadavre zăceau de jur împrejurul rugului; sute de răniţi, strigăte de teroare, blesteme; învălmăşeală furioasă, grupuri sălbatice care se mutau din loc în loc… şi lângă palatul de Vaupart, o vâltoare mai furioasă, o masă mai înverşunată de pumni ameninţători, spade, topoare, suliţe, tot ceea ce …omoară. Aici, înconjurat de vreo douăzeci de arcaşi, sumbru, livid, cu braţul obosit de lovituri, cu spada

lungă în mână, seniorul Lerohne de Vaupart se apăra, având un surâs de suprem orgoliu în colţul buzelor…

— Nu-l scăpa! Omoară-l! Ucide-l!

— Ajutor! Trăiască regele!

— Strapafar, atinge-l! Corpodibale nu te lăsa!

— Bouracan! Trinquemaille!

— În foc! La ştreang! La moarte!

O formidabilă învălmăşeală. Una din acele gălăgii infernale care se aud numai în bătăliile sângeroase. O prodigioasă năvălire de fiinţe zdrenţăroase, care se încurajau şi se luptau înflăcărat. O viziune infernală de figuri convulsive, de guri schimonosite în înjurături, o ploaie de sânge; o avalanşă de zgomote; mişcarea monstruoasă a unei mulţimi în delir… şi, deodată, un corp cade!… Un corp asupra căruia se abat braţele tuturor în gesturi nebuneşti! Zece minute se scurg şi, apoi tunete de voci bucuroase, un ura formidabil care are răsunetul unei explozii, un adevărat uragan de râsete. Şi, după aceea, în locul unde corpul a căzut, se poate vedea cum oamenii au devenit animale de pradă, animale cu colţi ascuţiţi, …care sfâşie. Într-un lac de sânge, amestecat cu ţărână, corpul e sfâşiat, rupt în bucăţi, sfârtecat… Prezicerea vrăjitoarei se împlinise complet.

Şi capul acela! Acel cap livid, plin de sânge, care încă mai gâlgâia, teribil, cu ochii ficşi în orbite, capul pe care mulţimea furioasă îl despărţiră de trup şi-l implântară în vârful unei suliţe era al baronului Lerohne de Vaupart, mare judecător al Provinciei. Se făcuse dreptate! În câteva minute, după aceea, Piaţa Grevei se goli, se făcu linişte completă, mulţimea se împrăştie şi porţile fură închise. Paris, Parisul teribil, în liniştea sa neobişnuită, îşi cânta victoria într-o tăcere ce apăsa întunecată deasupra marelui oraş.

Se făcuse dreptate!

CENUŞA RUGULUI.

Se făcu seară. Noaptea, puţin câte puţin, acoperea cu imensitatea ei piaţa goală şi rugul stins. Nelinştea grea, pe

care o iscaseră loviturile de tunet, plana încă asupra Parisului uimit. În acest loc, unde răzmeriţa îşi agitase iniile de braţe sângerânde, singurătatea părea şi mai înspăimântătoare. Pe rugul care se răcise strălucea uşor lumina unui felinar, asemănătoare unei pâlpâiri de candelă funerară. Aplecat asupra cenuşei de pe rug, un om o strângea, plin de răbdare, cu mâinile tremurânde; era palid şi părea că suferă enorm. Câteodată o lacrimă caldă pica din ochii săi, amestecându-se cu cenuşa.

Din când în când, acest fanatic muncitor al morţii se pleca repede şi cu un gest plin de tragică pietate culegea câte un os albit şi cu atenţie, îl depunea într-o casetă de stejar… Apoi îşi ştergea fruntea brobonită de sudoare cu dosul mâinii şi reîncepea munca sa funebră. Acest om, căutătorul, deodată, după ce strânsese la un loc toată cenuşa într-o grămadă, căzu în genunchi… găsise capul nefericitei, care fusese supusă îngrozitorului supliciu – un cap pe care lumina tremurândă a felinarului îl anima într-un fel de viaţă stranie – un cap pe care flăcările abia îl atinseseră, deşi au carbonizat corpul. Un tremur zgudui umerii lucrătorului nocturn, îşi frânse mâinile şi murmură: Mamă!

În acest timp, Marie de Vaupart apăru în colţul Pieţii Grevei şi, încet, se îndrepta spre cenuşa care rămăsese din rug. Era îmbrăcată în doliu …mare. negru şi alb, după cum era moda acelei epoci. Şi acest doliu pe care îl purta fecioara îl îmbrăcase după mama lui Renaud… De altfel, habar nu avea de sfârşitul tatălui ei. Pe seară, Doamna Bertrande, printr-o minciună cu care vroia să-i cruţe mâhnirea, o anunţase că marele judecător fusese nevoit să se exileze, deoarece regele Francisc I îl făcuse răspunzător de răscoala haimanalelor.

Ce vroia însă aici Marie Lerohne de Vaupart, ce venea să facă, singură, la ora asta, mergând posomorâtă înspre felinar, spre mica stea funerară? Ajunsă lângă rug, ridică privirea din pământ şi văzu omul…

— Renaud! îngăimă ea lăcrimând. Iată deci pentru ce o forţă necunoscută, o forţă asemănătoare aceleia care m-a condus sub plopi, m-a adus până aici. Doamne! Doamne! Tu ai vrut, Dumnezeule ca fiica lui Vaupart să audă blestemele fiului celei jertfite.

Marie de Vaupart fu, apoi, zguduită de un tremur de durere şi spaimă, îşi reveni şi voi să se retragă neştiută, să fugă imediat de acolo, cât mai departe, în această clipă însă Renaud ridică ochii… El o văzu.

Marie rămase ca împietrită. Însă Renaud, în acelaşi moment, cu vocea de o stranie blândeţe, îi zise:

— Te-am chemat, Marie şi ai venit să mă ajuţi, O! Marie, scumpa mea logodnică, te binecuvântez.

Aproape zăpăcită, cu spiritul nelămurit şi cu sufletul pătruns de o supranaturală teroare, Marie întrebă:

— M-ai chemat? spui că m-ai chemat aici?

— Da, Marie, răspunse simplu tânărul, apropiindu-se de ea şi prinzându-i mâinile, te-am chemat Şi m-ai ascultat, pentru că, iată-te, ai venit. Iartă-mă, continuă el cu vocea stinsă şi înecată în plânset. De când am sosit aici, imediat am început să strâng cenuşa ca să pot găsi rămăşiţele mamei mele, am simţit cum mi se învârteşte capul, mi-a fost teamă că n-am să pot continua până la …sfârşit. Atunci, Marie, m-am gândit la tine… M-am gândit că iubirea ta mă va face mai rezistent în faţa durerii… şi te-am chemat… Încurajat de îngerul vieţii mele, voi putea, poate, să suport mai uşor disperarea pe care Vaupart şi fiica lui au aruncat-o în inima mea.

Un strigăt teribil de bucurie, puternic, răsună în spiritul Mariei. Dar numai în spiritul ei, deoarece buzele, pe care şi le muşcă până la sânge, rămaseră închise…

— Voinţa Cerului! gândi spiritul Mariei, tăcute şi înverşunate. Renaud nu mă blesteamă. Renaud nu mă goneşte. Nu fuge de mine. Şi asta pentru că el nu ştie că sunt fiica lui Vaupart. Renaud nu m-a văzut azi la fereastră. Oh! Doamne, dacă n-ar afla niciodată acest teribil secret.

Nici o singură clipă ea nu se gândi să mărturisească cine e, să încerce să-i explice nefericitul eveniment – să-i spuie că ea n-a denunţat-o pe vrăjitoare, sau, mai bine spus, că această denunţare a fost involuntar făcută, iresponsabil comisă. Marie nu spuse nimic. Ea îşi făcu irevocabil jurământ: să trăiască toată viaţa alături de Renaud fără să-i spună cine e! Minciună? Nu! Ipocrizie? Nu! În dragoste aceşti termeni convenţionali îşi pierd sensul. Marie nu era decât o femeie care nu înţelegea să-şi distrugă viaţa şi iubirea, să insulte moartea omului care o născuse, afirmând că ea e fiica asasinului.

În câteva secunde, cu o incalculabilă rapiditate a imaginaţiei, gata să-şi apere fericirea, Marie îşi organiză viaţa sa de fată fără nume, inventă probabilităţi, găsi răspunsuri pentru eventualele bănuieli ale lui Renaud, construi toate piesele unei existenţe bazată pe minciună şi din această minciună făcu un adevăr sublim.

— Renaud, spuse ea cu vocea calmă în care vibra cea mai curată iubire, care tremura singură de atâta tandreţe. Renaud, iubitul meu, sunt a ta, ia-mă. Inima mea, sufletul meu, curajul meu sunt ale tale. Sunt gata. Vrei să te ajut?

— Tu mă ajuţi cu prezenţa ta, murmură Renaud, încântat de muzicalitatea glasului ei. S-a sfârşit, iubita mea, priveşte…

Şi, luând felinarul, el lumină interiorul casetei care semăna cu un sicriu de nou născut. Marie îşi stăpâni slăbiciunea. Ea se apropie, se aplecă asupra sărmanelor oseminte, unele albe şi altele negre şi murmură o rugăciune. Apoi, încercuind cu braţele gâtul lui Renaud, exclamă:

— Logodnicul meu, soţul meu, te iubeam şi înainte. Acum însă, abia acum, pătrund cu adevărat înţelesul acestui cuvânt: te iubesc! Durerea ta, Renaud, este durerea mea. N-am suferit niciodată ca acum, pentru că niciodată până azi n-am suferit pentru mine şi pentru tine. Această suferinţă, Renaud, este unirea noastră, nu-i aşa?

— Unirea, da, spuse el tresărind. Suntem uniţi pe vecie. Nimic nu ne poate despărţi…

— Nimic? întrebă ea într-un suflet.

— Nimic, Marie, nimic. Nici chiar moartea, crede-mă!

— Te cred, spuse ea.

Apoi Renaud se aplecă asupra capului pe care-l scoase din cenuşă. Încet, el îl înfăşură într-o stofă albă, Marie încercă să-i închidă ochii… Se simţea lipsită de putere. Pupilele refuzau să se coboare. Renaud tremura convulsiv. El încercă de două ori înainte de a izbuti să ridice uşoara povară şi, apoi s-o aşeze în sicriu. Şi când, în sfârşit reuşi, el, zguduit de emoţie, privi o clipă capul în mâinile sale.

Marie îngenunche. Credea că o să moară. Şi dacă n-a leşinat, faptul se datoreşte că îşi spuse „Dacă voi cădea pradă slăbiciunii s-ar putea să scap un cuvânt care să-i dezvăluiască lui Renaud adevărul şi să ne omoare pe amândoi. Renaud plângea. Şi Marie auzea vocea lui întretăiată de plâns care o făcea să tremure de milă.

— Mamă, sărmana mea mamă, iartă-mă. Iartă-mă pe mine şi pe acest înger care asistă la funeraliile …d-tale.

Marie scoase un geamăt sfâşietor, asemenea unui suspin de agonie.

— Nu-i aşa, mamă, că o ierţi? hohoti tânărul om. Ea n-are nici o vină că eu am rămas, aici, la Paris şi că te-am silit să mă aştepţi. Dacă Marie ar fi ştiut că fiica lui Vaupart te va pierde, ea singură m-ar fi silit să fug şi să te salvez… nu-i aşa, scumpo?

— Da! răspunse fata, înfigându-şi unghiile ascuţite în carne, pentru ca durerea s-o împiedice să leşine.

— Iart-o deci, mamă, continuă Renaud într-un fel de delir.

În acest moment, capul… capul moartei… capul însângerat deschise ochii mari. Marie scoase un strigăt… uşor, în groază atingând paroxismul. Renaud se clătină ca sub şocul unor misterioase zguduiri şi deveni tot atât de palid ca şi capul pe care îl ţinea în mână. Îşi reveni însă numaidecât şi

pronunţă, cu o voce în care se distingeau accente de funebră solemnitate:

— Morţii aud…

Tăcerea era atât de profundă, ca şi cum din toată eternitatea nici un zgomot nu pătrunsese în Paris. Piaţa Grevei era un loc al tenebrelor. Marie tremura. Ea ieşise din realitate, din viaţă. I se părea că acel moment marca începutul intrării ei în lumea visurilor.

— Vezi tu, îi spuse Renaud eu acea exaltare care atingea marginile nebuniei, vezi tu, ne-a iertat. Marie! Putem deci să trăim şi să ne iubim în pace… Mama mea a binecuvântat iubirea noastră…

Fata suspină îngrozitor…

— Dormi în pace, mama mea, îmi voi ţine promisiunea. Jurământul pe care l-am făcut atunci când mi-ai spus cine este denunţătoarea îl reînnoiesc acum te voi răzbuna, mamă!… Fiica lui Vaupart va muri în acelaşi fel în care ai murit şi tu pe rug!

Marie rămase încremenită, tremurând; susţinându-se cu ambele mâini de pământ ca să nu cadă, cu gura încleştată ca să nu poată striga: „Milă! Fie-ţi milă de Marie Lerohne de Vaupart! Fie-ţi milă de mine şi de dragostea mea”.

Zgomotul surd al ciocanului în cuiul cu care Renaud închidea capacul casetei-sicriu o reanimă. Se ridică cu greutate. Renaud puse capul mamei sale în sicriu şi după ce îl acoperise cu o stofă dinainte pregătită, bătea capacul în cuie.

— Fii curajoasă până la sfârşit, iubita mea Marie. Luminează-mi…

Tânăra fată, pe jumătate nebună, aproape inconştientă de ceea ce face, apucă felinarul şi se apropie de Renaud, care lucra în genunchi; îl ţinu deasupra capului său, în timp ce el, cu gesturi precise, monotone, ciocănea mereu. Deodată, pasul greoi şi cadenţat al mai multor oameni mergând în noapte, fu auzit până în Piaţa Grevei.

Era o patrulă de arcaşi ai regelui, comandaţi de un ofiţer de la Louvre. Lângă comandant mergeau doi gentilomi care-şi impuseseră această corvoadă nocturnă – fie pentru că şeful patrulei era unul din prietenii lor, fie pentru că, din contra, patrula fusese pusă la dispoziţia lor pentru anumite cercetări. Brusc, soldaţii se opriră ca inspiraţi de nu ştiu ce fel de uimire superstiţioasă… Acest necunoscut care îngenunchease în cenuşa rugului şi monta capacul unui sicriu…; necunoscuta aceasta îmbrăcată în negru, care şedea într-o atitudine ţeapănă de statuie…, acest tablou straniu, luminat de razele unui felinar… pe care spectrul îndoliat îl ţinea în mâini, totul la un loc forma pentru ei o sesizantă viziune creatoare de groază…

Se dădură înapoi, lovindu-şi armele unul de altul, închinându-se şi rugându-se fierbinte celui atotputernic. Unul din cei doi gentilomi, însă, înainta până aproape de rug şi examina o clipă cele două apariţii; scoase apoi un şuierat scurt de bucurie duşmănoasă şi reveni lângă tovarăşii săi.

— Hei! strigă ofiţerul, ce fac aici aceşti doi trimişi ai diavolului? Oare, sufletul vrăjitoarei l-au închis în cutie, ca să-l ducă stăpânului lor?

Ofiţerul nu glumea. Primul gentilom îl apucă de braţ şi îi şopti la ureche:

— Linişteşte-te, domnule. Rondul d-tale s-a sfârşit. Înapoiaţi-vă la Louvru fără zgomot. Şi raportaţi celor doi fii ai regelui că nu mai trebuie să fie neliniştiţi…

Ofiţerul ascultă. Patrula, la un semn al lui, se întoarse şi, curând, dispăru în …depărtare. Dar cei doi gentilomi rămaseră pe loc. Ascunşi sub umbra întunecată a unei streşine, ei priveau cu ochii arzători mica stea funerară… Aceşti doi oameni erau contele Jaques d’Artois de Saint-Etienne şi baronul Joseph de Vernique.

CIMITIRUL INOCENŢILOR.

Nici Marie, nici Renaud nu văzuseră nimic, transportaţi cum erau, departe de toate lucrurile acestei lumi, prin

gânduri care nimicesc orice sensibilitate corporală. După ce ultimul cui fu bătut, brusca încetare a acelui zgomot regulat pe care îl producea ciocanul îi trezi pe amândoi. Tresăriră. Tânăra fată scoase un suspin care părea mai mult o horcăială. Renaud se ridică, cu micul sicriu în braţe şi făcu semn Mariei să-l urmeze. Tăcuţi, o porniră, el purtând caseta de stejar, iar dânsa felinarul. Curând ajunseră la o clădire, unde Renaud deschise poarta, care era închisă numai în clanţă. Intrară şi Marie văzu, în jurul ei, cruci şi pietre funerare aşezate fără nici o regulă. Erau în Cimitirul Inocenţilor.

Renaud pătrunse într-o colibă în care se zăreau instrumente de săpat şi Ieşi, de acolo, cu o cazma. Începu să sape. Sudoarea îi îmbrobonise cu stropi mari fruntea şi căzând se amestecau cu lacrimile sale. Când sfârşi, ridică privirea şi o văzu pe Marie atât de palidă, atât de asemănătoare cu o apariţie a durerii, în vălurile ei negre, straniu luminate de razele felinarului, el o văzu atât de posomorită, atât de împietrită, încât această viziune se întipări, în spiritul său pentru totdeauna.

Îi luă mâinile într-ale lui – poate pentru a-şi da curaj – apoi începu din nou să lucreze, aruncând bulgării de pământ înapoi în groapa pe al cărei fund aşezase micul sicriu de stejar.

— Dormi în pace, mamă. Adio! Plec să-mi ţin jurământul. O voi găsi pe fiica lui Vaupart şi… Nu mai termină. Un hohot de plâns îl întrerupse. Marie tremura. O nemăsurată durere se înfiripa în gândurile sale.

— De ce nu vorbeşti de tatăl meu? Pentru ce eu sunt singura vinovată? De ce vorbeşti numai de fiica lui Vaupart?… DE MINE?!

— O voi regăsi pe denunţătoare, continuă Renaud. Iubita mea îmi va da ajutor. Nu-i aşa că ai să mă ajuţi, Marie?

Tânăra fată aruncă o privire sălbatică asupra mormântului proaspăt acoperit. O tresărire furioasă îi zguduia corpul.

— Da, răspunse ea, am să te ajut!

— Auzi, mamă! Suntem doi fiul tău şi fiica ta. Dormi deci în pace. Nu voi reveni aici decât în ziua când te voi putea trezi o secundă din somnul tău veşnic ca să-ţi spun că te-am răzbunat.

Cuvintele fabuloase ale acestui om care vorbea de trezirea morţilor din somnul lor etern nu o uimiră pe Marie, deoarece aceste cuvinte răsunară cu un accent supraomenesc de convingere. Renaud se apropie de ea, îi luă iar mâinile şi cu vocea lui armonioasă, sonoră, care era atât de dulce când furia şi răzbunarea nu o înăspreau, o întrebă:

— Mă iubeşti, scumpo?

— Da, răspunse ea într-un strigăt suprem al fiinţei sale, mai întrebi?

— Ei bine, logodnica mea iubită, ceea ce mi-ai promis că îmi vei spune mâine, spune-mi acum, aici, în faţa acestui mormânt, martor al iubirii noastre.

— Ce? spuse fata, ameţită.

— Numele mamei şi al tatălui tău.

Marie se înţepeni într-un efort suprem, pentru a nu fi nevoită să izbucnească în hohote de plâns, ca să nu strige de durere şi ca să nu se prăbuşească. Acum? Această întrebare ea o aştepta. Era pregătită. Încercă să-şi adune toate puterile sufletului. Construise deja, în toate detaliile…, minciuna. minciuna care-i salva pe amândoi din ghearele disperării… Pe ea şi pe el – mai ales pe el.

— Numele tatălui meu?… îngăimă ea.

— Nu trebuie să-l ştiu? o întrebă el drăgăstos.

Încet ea înconjură cu braţele-i calde şi moi gâtul omului pe care îl iubea în această clipă cu toată simţirea amorului cel mai sublim, cel mai pur şi murmură:

— Renaud, iubitul meu Renaud, trebuie totuşi să ştii ceea ce am vrut să-ţi ascund.

— Vorbeşte!

— Acest secret am vrut să-l ascund în fundul inimei mele, dar trebuie să fac sacrificiul credinţei; pentru că vreau să

fiu toată a ta, cu trup şi suflet!… Nu mi-e ruşine…

— Ruşine? Ce vrei să spui?

— Tristul adevăr. Ascultă, Renaud şi înţelege pentru ce am ezitat să-ţi spun cine sunt… N-am nici mamă şi nici tată. Sunt un copil fără familie… O fată fără nume. Renaud tresări. Apoi, în braţele sale, o strânse tandru pe logodnica adorată.

— Sărmanul meu înger!… Linişteşte-te… Da, ştiu ce ură nemiloasă şi ce dispreţ feroce urmăresc pe acei fără nume. Dar dacă tu n-ai nici mamă şi nici tată, eu sunt, de azi înainte, toată familia ta.

— Da, da! gemu ea.

— Iar cât despre nume, de acum vei avea unul: al meu.

— Da, da! repetă ea cu înfrigurare. Atunci, nu mă respingi? Nu mă goneşti de lângă tine?

Renaud o privi cu dragoste, ochi în ochi şi apoi buzelor lor se întâlniră. Un minut rămaseră înlănţuiţi, pierduţi, transportaţi în lumea extazului. Apoi veniră întrebările – moment teribil şi sublim. La fiecare întrebare, ea dădu un răspuns precis şi hotărât, ca şi când de multă vreme Marie avea pregătite, combinate, inventate cele mai mici detalii.

Ea îi povesti cum a fost părăsită; la naşterea ei, pe lespezile Catedralei Notre-Dame! O tânără femeie sărmană o găsi: Bertrande. A doua zi, Bertrande primi, foarte misterios, o mare sumă de bani şi acte asupra unei clădiri aflată la Tissanderie. Fiind văduvă, a crescut-o şi s-a dedicat educaţiei ei. Deoarece averea pe care o primise pentru copilul abandonat era atât de importantă, buna femeie socoti că părinţii necunoscuţi fac parte din nobilime ea se obişnui să-i spună domnişoară, ca şi cum micuţa ar fi fost fiică de conte sau de baron şi să fie copilului găsit mai mult o servitoare credincioasă şi devotată decât o mamă adoptivă. Marie a crescut, deci, în casa de la Tissanderie şi acolo a trăit până în ziua în care l-a întâlnit pe Renaud…

Asta a fost deci povestea pe care fiica lui Lerohne de Vaupart o istorisi fiului vrăjitoarei.

N-a fost, de fapt, o povestire. Au fost o serie de răspunsuri precise date fără cea mai mică umbră de ezitare unor întrebări inspirate de nobila curiozitate a iubirii.

Renaud o prinse în braţele sale, o strânse cu pasiune şi apoi ridică cu atenţia cu care se ridică un trandafir frumos.

— Mamă, spuse el adresându-se proaspătului mormânt, fii martoră. Jur să-mi consacru viaţa pentru fericirea acestui înger tot aşa cum am jurat să nu am linişte şi răgaz până când nu o voi fi lovit pe fiica lui Vaupart. Adio, mamă!

Şi el ieşi din cimitir, ducând în braţe pe iubita sa mergând cu pasul sigur, fără oboseală, spre strada Tissanderie cu ochii la cer, cu inima plină de acel nobil orgoliu care este triumful iubirii. Când se apropiară de casa pe care Marie i-o arătă emoţionată, extaziată în asemenea măsură că aproape uitase cine e în realitate, Renaud şopti:

— Pentru că eşti singură pe lume; pentru că eşti logodnica mea…, scumpo.

— Sunt soţia ta, răspunse Marie în extaz.

— Da, iubito. Trebuie să fii. Mâine voi pleca la Saint-Germain L’Auxerrois să caut pe un bătrân preot, prieten cu mine, care ne va celebra căsătoria.

Marie tremura de teamă. Simţea gheara fatalităţii plutind deasupra ei. Ea înţelese că zadarnic se va lupta, zadarnic va încerca să nu cadă în prăpastia ce se deschidea în faţa ei. Această căsătorie… căsătoria anunţată, pe care nimic în lume nu o putea împiedica, însemna un fals în faţa lui Dumnezeu dacă nu-şi mărturisea numele adevărat… sau disperarea dacă o făcea.

Căsătoria, îngrozitoarea căsătorie era catastrofa fericirii ei, sau sacrilegiul şi, de ambele părţi, moartea!

CAPITOLUL II.

Căsătoria.

REGELE FRANCISC I.

Pentru a demonstra cât mai veridic scena teribilă ce o povestim în acest capitol, vom ruga mai întâi pe cititorii noştri să ne urmeze în castelul Louvre. Vom trece întâi, prin

mulţimea de curteni şi ne vom opri o clipă într-un salon alăturat, pentru a nota, în trecere, un cuvânt şi o atitudine anumită.

În acest salon erau adunate patru personaje Henri şi Francois, cei doi fii ai regelui, erau într-o parte a încăperii, iar contele Jaques d'Artois de Saint-Etienne şi baronul Joseph de Vernique, vechile noastre cunoştinţe, de partea cealaltă. Cei doi fraţi, legaţi sufleteşte prin ură, aşa cum alţii sunt uniţi prin afecţiune, nu se părăseau deloc. Niciodată un temnicer nu a fost mai atent la gesturile prizonierului pe care-l păzea ca Francois la atitudinile fratelui său Henri şi niciodată un inchizitor n-a cercetat cu mai multă patimă pe vinovaţi ca Henri gândurile cele mai ascunse ale fratelui său Francois.

Iubirea iscase între ei această vrăjmăşie. Cei doi fraţi iubeau, cu pasiune, aceiaşi femeie. Împreună o văzuseră întâia oară, pe sub plopii de pe malul Senei, împreună simţiră acea stare ciudată care e premergătoare amorului şi, tot în acelaşi timp, amândoi simţiră pasiunea născându-se pentru acea femeie.

Când intrară în salonul de care vorbeam mai sus, unde d'Artois şi de Vernique aşteptau cu nerăbdare, cei doi prinţi făcură aceeaşi întrebare mută.

— Alteţă, zise contele de Saint-Etienne, am aflat cine este omul, iubitul.

— Alteţă, interveni baronul de Vernique, ştiu şi cine este tânăra fată? Pe care binevoiţi s-o onoraţi…

— Cine e fata? întrebară cei doi prinţi deodată.

— Fiica seniorului de Vaupart.

— Fiica marelui judecător ucis ieri în Piaţa Grevei. Cei doi fraţi se priviră pe furiş. Niciunul din ei nu se gândea că moartea tragică a tatălui i-ar fi putut face se le fie milă de durerea fiicei şi deci, să renunţe la planurile lor.

— E singură, acum, zise Francois suspinând.

— Şi fără apărare, completă surâzând Henri.

— Dar acela pe care-l iubeşte? mormăiră întrebător amândoi.

— E un anume Renaud, zise Vernique. Ţin să anunţ pe Alteţele Voastre că acest Renaud este un om periculos. Francois dădu din umeri. Henri surise.

— Chiar astă noapte l-am văzut pe acest om făcând lucruri stranii… Fiţi prudenţi, Alteţă. E foarte uşor să fie arestată sau chiar ucisă o fiinţă asemănătoare nouă, dar cine poate şti câte inviolabile şi misterioase protecţii apără pe agenţii infernului?

De data asta cei doi prinţi tremurară.

— Ce-aţi văzut? murmurară ei.

— Nişte lucruri, spuse Vernique, care au făcut să se cutremure de groază toată patrula care ne conducea.

— Şi care lucruri, adăugă Saint-Etienne, ar putea să.vă scape de acest individ, dacă totuşi el este de esenţă umană… adică dacă este om ca noi.

— Cum asta? întrebară cu aviditate cele două vlăstare regale.

— O, simplu, Alteţă: ofiţerul şi arcaşii din patrulă sunt martori că ieri noapte, trecând prin Piaţa Grevei, l-au văzut pe acest om, pe Renaud, îngenunchind în cenuşa rugului pe care a fost arsă vrăjitoarea. Un spectru negru îl întovărăşea. Şi ce credeţi că făcea, Alteţă? Culegea osemintele vrăjitoarei.

Cei patru prinţi fremătau. Joseph de Vernique întări povestirea lui Saint-Etienne, mai ales că urmau să împartă în două beneficiul trădării lor.

— Osemintele, Alteţă, destinate eu siguranţă, unei vrăjitorii. Agent al diavolului, Renaud e un criminal: trebuie să-l prindem, să-l condamnăm şi să fie ars pe rug ca şi vrăjitoarea de ieri.

— E drept, răcni Henri. Mă duc la rege să-l denunţ pe criminal şi să cer arestarea. Lui.

— Ba n-ai să te duci, scrâşni Francois. Eu voi face treaba asta…, eu sunt mai mare.

Tremurând de enervare, cei doi fraţi se priviră îndârjiţi. Cuvinte de ură şi de ameninţare zburară, dintr-o parte şi din alta. Scrâşnirile celor doi tigri, faţă în faţă. Bestie contra bestie – fiecare cu o gheară întinsă asupra victimei pe care şi-o disputau, se înteţeau din ce în ce. În acest moment însă, o perdea se dete la o parte şi contele d'Artois de Saint-Etienne strigă:

— Regele…!

Să ne oprim un moment pentru a-l prezenta cititorilor noştri, în câteva cuvinte, pe Francois I, regele războinic, regele galant. Pentru aceasta, să intrăm, puţin, într-o magnifică sală unde Francois I şi conetabilul de Montmorency, căruia i se făcuse onoarea de a fi invitat la masa regală, intrară împreună. Francois I revenise, la Paris, de câteva zile, după un armistiţiu încheiat cu Carol Quintul şi oraşul lumină îi făcuse o primire splendidă, Regele era deci vesel şi plin de bună dispoziţie.

Francisc I… Carol Quintul…

Figuri care străluceau ca orizontul îndepărtat în reflexul livid al spadelor de război. Ce duel era mai teribil decât al acestor doi vrăjmaşi? În decursul anilor însângeraţi, lumea îi văzu trecând când pe unul când pe celălalt, căutându-se, plini de ură, o dată învingători, altă dată învinşi, niciodată însă osteniţi de luptă.

Francisc I era în epoca sa de glorie. Îşi pusese gheara cuceritoare pe Savoya şi Carol Quintul, înfrânt, ceruse un armistiţiu pe care fericitul învingător i-l acordă.

Regele Franţei pătrunse, deci, împreună cu Anne de Montmorency, în cabinetul său de lucru. Francisc I se aşează într-un fotoliu larg. Conetabilul admiră o vreme tablourile din încăpere şi apoi îşi aţinti privirea asupra regelui, care-şi trecea, nervos, degetele prin părul albit. Când se văzu astfel observat, Francisc I începu să râdă:

— Bine, te ascult, ce vrei bătrâne credincios? Vorbeşte acum. Dar mai întâi, permite-mi să te felicit. Dumnezeule!

Ce poftă de mâncare ai, aş vrea să am în fiecare zi asemenea tovarăşi la masă. Eu, nici n-am mâncat.

— Sire, spuse Montmorency, Majestatea Sa Carol Quintul aduce zece mii de elveţieni, cincisprezece mii de germani, opt mii de lănci şi patruzeci de tunuri pe Alpi. Îi sosesc trupe din toate părţile; în trei luni va avea şaizeci sau şaptezeci de mii de luptători şi…

Francisc I se ridică în picioare şi începu să se plimbe cu paşi mari în cameră. Îşi păstrase acea eleganţă în atitudini, acea nobleţe a gesturilor, acea armonie a liniei care făceau din el cel mai frumos gentilom al regatului său.

— Ce primire! spuse el, surâzând, cu ochii strălucitori. A! Parisul acesta e unic. Ai văzut cum se bucurau femeile şi cum agitau eşarfele lor, entuziaste? Şi cât de frumoase sunt? Dumnezeule! Mi se pare că toate sunt îndrăgostite de mine. Eu sunt mai mult decât regele Franţei, scumpul meii războinic, eu sunt regele parizienelor.

Anne de Montmorency îşi încleşta pumnii şi îşi îndreptă, din şale, talia sa de uriaş.

— Sire, spuse el, dacă Majestatea Sa împăratul va avea în mâinile sale puternica armată pe care o adună acum, el va denunţa armistiţiul pe care cu atâta uşurinţă i l-aţi oferit. Şi atunci, Sire, vulturul imperial va fâlfâi peste provinciile voastre; dintr-o bătaie de aripi, el va cădea de sus, din înălţimile Alpilor, peste Provenţa şi…

— Şi noi îi vom opune atunci spada d-tale aspră şi credincioasă, domnule conetabil, cariatida tronului şi cuirasa regatului meu! Carol Quintul! Alpii! Provenţa! Pe toţi dracii, lasă-mă să respir în voie, să mă îmbăt de moarte pe câmpul de luptă. Da, ştiu! N-ar trebui să fiu aici, la Paris, ar trebui să stau la Piemont… Dar, ce vrei? Tu nu înţelegi!

— În dragoste, Henri, fiecare e pentru el şi dracul pentru toţi – spune Francois, continuând discuţia din salonul vecin cu cabinetul regelui. Dacă eu sunt moştenitorul tronului, în schimb tu o posezi pe acea floare magică venită din Italia. O iubeşti pe micuţa Marie? Dar, pentru numele lui Dumnezeu,

o iubesc şi eu. O vrei? E de la sine înţeles, pentru că fata e minunată, dar o vreau şi eu. La dracu! Am s-o disput oricui, cu spada în mână dacă e nevoie…

— Infern! murmură surd Henri: decât să ţi-o cedez pe Marie…

— Ei bine! Ce-ai să faci? mârâi Francois, încordându-se.

Cei doi fraţi, faţă în faţă, livizi, îşi aruncară o teribilă privire de ură. Aceeaşi pasiune îi frământa pe amândoi. Îşi duseră mâna la spadă, amândoi, în acelaşi timp şi…

— Regele! strigă Jaques d’Artois de Saint-Etienne.

— Regele! murmurară cei doi fraţi.

— În numele lui Dumnezeu, făcu vesel Francois I, intrând în salon. Ce dispută înverşunată pentru o fustă! Am aflat totul. Vă rog să vă împăcaţi numaidecât!

Francois şi Henri se îmbrăţişară sub privirea severă a regelui. Dar, fără îndoială, că sărutarea de împăcăciune pe care o schimbaseră era mai mult o muşcătură duşmănoasă, deoarece tatăl continuă să dea, supărat, din cap.

— Copii, spuse el încercând să zâmbească, copii mari ce sunteţi! Cum? Doi fraţi or să se omoare pentru că doresc aceeaşi femeie? Ei, drăcie? Dacă nu puteţi cădea, altfel, de acord, trageţi la sorţi, adăugă el râzând cu poftă.

Cei doi prinţi tresăriră.

— E frumoasă, cel puţin? reluă regele, care, văzându-i că au căzut de acord, îşi recapătă figura obişnuită de bună dispoziţie, veselie, nepăsare şi scepticism.

— A! Sire, închipuiţi-vă o minunată coafură de madonă blondă, cu buze rumene şi cu ochi ca azurul cerului din Spania…

— Doi ochi albaştri, adăugă Francois, atât de albaştri că, în apropierea acestor ochi, albastrul cerului pare mai puţin curat…

— Hola! zise regele, râzând din ce în ce mai tare. Cunosc cântecul ăsta. Principalul e să nu vă mai certaţi că, altfel, am să iau fata pentru mine…

Cei doi prinţi tremurară. Francisc I îi unise din nou, sugerându-le că el însuşi ar putea ridica pretenţii asupra acelei râvnite de ei. Încet, regele se îndreptă spre o uşă în dosul căreia se auzeau zgomotele curtenilor nerăbdători. Joseph de Vernique se apropie repede de Delfin şi îi şopti la ureche:

— Dar arestarea, Alteţă? Dacă acel Renaud nu va fi aşteptat, frumoasa fată vă scapă pentru totdeauna.

Jaques d'Artois de Saint-Etienne îşi muşcă buzele de furie că fusese întrecut de baron.

— Sire, zise Delfinul mergând după rege, sunt aici doi supuşi ai Majestăţii Voastre, contele de Saint-Etienne şi baronul de Vernique, care, după revolta de ieri, au făcut treabă în folosul tronului. Patrulând în Piaţa Grevei au văzut un individ, un anume Renaud, îndeletnicindu-se cu …un lucru demonic şi, totodată, criminal.

— Ei, şi?

— Acest om trebuie să fie arestat, Sire, judecat şi condamnat. Un simplu ordin al vostru, Sire şi vrăjitorul va muri.

Figura lui Francisc I se întunecă.

— Iar poveşti cu vrăjitorii! mormăi regele încruntându-şi sprâncenele. Ele ne izbutesc de minune, ce să spun! Vaupart e cea mai bună dovadă.

— Sire, strigă Henri, tăind vorba fratelui său Francois, acest om a fost văzut ridicând din cenuşa rugului osemintele vrăjitoarei care a fost arsă ieri.

— Şi? întrebă regele supărat.

— Acest om, acest Renaud, trebuie arestat şi judecat numaidecât.

— Nu, niciodată! Nu vreau, cu nici un preţ! Să se termine cu procesele de vrăjitorie. Ieri am avut o emoţie teribilă. Credeţi-mă, fiii mei, când veţi fi în locul meu, să ocoliţi, mai bine, leul, decât să-l îmblânziţi. Parisul ne-a spus ieri că nu vrea să i se mai ardă vrăjitorii şi vrăjitoarele sale. Nu vreau să se atingă un fir de păr de pe capul acestui om.

Francois şi Henri se priviră consternaţi. Dintr-un colţ al încăperii se auzi un scrâşnet: d’Artois şi de Vernique tremurau de furie neputincioasă. Regele continuă să se îndrepte spre ieşire, puse chiar mâna pe clanţă, când se întoarse şi, posomorându-se brusc, spuse:

— Amuzaţi-vă, copii amuzaţi-vă, aşa cum s-a amuzat şi tatăl vostru. Credeţi în regele vostru care, din înălţimea tronului său, domină toate legile umane, dar se supune întotdeauna legilor onoarei…

Fiţi prudenţi, copii! Nu vă complicaţi viaţa cu o mustrare de cuget. Lucrurile nu sunt chiar atât de simple cum par. Într-o zi, vezi o fată, o găseşti frumoasă, te aprinzi, o urmăreşti, îi vorbeşti căutând s-o convingi şi… fata. cedează. Apoi, după ce ţi-ai făcut gustul, o uiţi, crezând că totul s-a sfârşit. Zece sau douăzeci de ani mai târziu însă, un spectru jalnic îţi apare în drum. Frunzăreşti în grabă cenuşa iubirilor defuncte şi vezi că spectrul este cel al fetei pe care o crezi uitată. Şi atunci voci în depărtare îţi tulbură somnul cel mai adânc. Auzi hohote de plâns şi imprecaţii ieşind din fiecare mormânt solitar şi îţi spui: am fost un blestemat.

Prinşi de teamă, palizi, tremurând, cei doi prinţi ascultau… În colţul încăperii se auzi un nou scrâşnet: d’Artois şi Vernique râdeau.

— Totul e pierdut, spuse Henri cu un accent indescriptibil de necaz. Fata ne scapă.

Francois strânse pumnii. Ochii i se injectară. Cei doi tineri dădeau dovadă de una din acele pasiuni teribile care transformă pe om în fiară.

— Nimic nu e pierdut, zise liniştit Joseph de Vernique.

— Fără îndoială, adăugă Jaques d’Artois de Saint-Etienne. Deoarece regele refuză să-l aresteze pe Renaud…

— Îl vom face noi să dispară, continuă de Vernique.

— Vă însărcinaţi cu asta? întrebară cei doi prinţi.

— Da, ne obligăm s-o facem.

Cele două odrasle regale zâmbiră cu subînţeles. Şi gelozia se dezlănţui din nou între ei. Se apropiară unul de altul, privindu-se duşmănos, gata să reînceapă cearta de adineauri.

— Urmăm sfatul regelui? mormăi Francois.

— Care? întrebă Henri, cu o privire de ură. Acela cu mustrările de cuget?

— Acela cu tragerea la sorţi.

— Voiam să-ţi propun acelaşi lucru.

— Atunci să dăm cu zarurile.

— Da, e cei mai nimerit, zise şi d'Artois, ieşind din colţul întunecat unde se retrăsese.

Scoţând apoi din buzunar un mic cornet de piele, din acelea de care poartă toţi jucătorii pentru îi oricând şi oriunde gata să susţină o partidă, îl puse pe masă. Când voi, însă, să arunce şi o pereche de zaruri, baronul Joseph de Vernique îl opri, aruncă el în cornetul contelui zarurile sale şi-i spuse:

— Tu ai dat cornetul de piele. Zarurile le ofer eu. Fiecare cu aportul lui.

— Şi fiecare cu partea lui e drept, răspuns Saint-Etienne.

— Cine începe? întrebă Henri într-un acces de furie.

— Eu, răspunse Francois. Sunt cel mai mare.

— Fie, răcni Henri, a cărui privire ardea de ură şi invidie.

Delfinul apucă zarurile, le aruncă în cornet şi le agită, ca să se amestece.

— Un moment! reluă Henri, oprindu-i mâna. Să stabilim un regulament de onoare.

— Da, e drept, admise Francois. Regele ne-a spus: să fim oameni de onoare.

— Acela care va pierde să dea ajutorul său cinstit celuilalt. Iţi convine?

— Desigur!

— Jură! Atunci.

— Jur!

Cei doi fraţi se priviră un moment în tăcere, gâfâind şi cu fruntea încruntată, Francois amestecă zarurile, dar Henri îl împiedică, din nou, să le arunce.

— Un moment! Acela care va pierde renunţă pentru totdeauna la fată şi nu va întreprinde, niciodată, nimic în contra ei. Jură!

— Jur, mormăi Francois. Acum jură şi tu!

Henri repetă jurământul de a-şi ajuta fratele s-o cucerească pe Marie şi să nu întreprindă, niciodată, ceva în contra ei, dacă soarta îl va favoriza pe Francois.

Apoi, moştenitorul tronului Franţei agită cornetul, mâna îi tremura convulsiv; un rictus îi descoperea dinţii printre buzele crispate; brusc, zarurile se rostogoliră pe masă.

— Trei! strigă Saint-Etienne.

Francois scoase un răcnet de furie. Nu reuşise să dea decât un doi şi un unu, ceea ce însemna că avea toate şansele să piardă, fiecare zar având numere de la unu până la şase; era aproape de necrezut ca Henri să dea mai puţin de trei.

— Nu-i nimic, zise apoi Delfinul; cred ca am pierdut, îmi voi ţine cuvântul, Henri şi te voi ajuta.

Henri, la rândul său, aruncă zarurile pe masă şi, fără să le privească măcar, se întoarse către fratele său, surâzând răutăcios. În acelaşi moment, cei doi fii ai regelui îl auziră pe Joseph de Vernique spunând:

— Doi! Alteţă, iată o tristă lovitură a …şansei. Francois scoase un strigăt de bucurie, în timp ce Henri, sălbatic, privi o clipă cele doua zaruri, îşi lovi mâna cu care agitase cornetul şi urlă:

Blestem!

VA AVEA LOC CĂSĂTORIA?

Casa din strada Tissanderie, unde se refugiase Marie de Vaupart, era mică, cu aspect modest, dar în interior era aranjată cu o eleganţă rafinată minunate tapiţerii de Arras şi pereţii îmbrăcaţi în marmură formau o splendidă locuinţă pentru cele două femei. Arta creatoare a Renaşterii era la

loc de cinste în această casă, cu detaliile sale fermecătoare, cu eleganţa ei fină şi sobră, cu visele sale himerice. Această casă, Marie o avea din partea mamei sale, împreună cu alte două, una pe strada Saint-Martin şi alta pe strada Lavandiere, în faţa cabaretului „Anguille-sous-Roche”.

La parter, în această după masă, opt zile după evenimentele pe care am încercat să le povestim până acum, doamna Bertrande se ocupa serios de nevoile menajului. La primul etaj, într-o cameră aranjată cu bun gust de către cineva dotat cu instinctul frumosului, – camera Mariei – Renaud sosise, ca în fiecare zi de altfel, Renaud pe a cărui figură radioasă şi totuşi posomorită se poate citi dublul reflex al durerii sale filiale, ca şi al amorului său înflăcărat.

Cei doi logodnici, aşezaţi unul lângă altul, se ţineau de mână, într-o atitudine care, lor, le devenise necesară, aşa cum se ţinuseră de mână pe bancă, sub plopii din Piaţa Grevei. Marie era fericită şi surâsul ei conţinea toată epopeea vitregiei feminine. Seninătatea trăsăturilor sale se susţinea pe efortul frenetic al unei voinţe întinse la maximum. Numai febra care o consuma intern făcea să-i strălucească ochii. Dar, pe când surâdea, sau ordona corpului să nu tresară, ori îşi stăpânea frigurile trădătoare, înfricoşătoare tumulturi se dezlănţuiau în spiritul ei obosit şi inima ei, uneori, înceta să mai bată.

— Iată catastrofa! Soseşte! E aici! Nimic n-o mai poate împiedica, nimic!

Marie, continuă Renaud, au trecut cele opt zile de aşteptare pe care mi le-ai cerut. Ai avut dreptate, suflet scump. Căsătoria noastră, a doua zi după nenorocire, ar fi avut loc sub triste auspicii… Aceste zile şi dragostea ta au adus puţin calm în inima… mea. Amintirea se şterge… hidoasa, îngrozitoarea viziune dispare.

— Scumpul meu, zise Marie cu o linişte sublimă, să mai aşteptăm puţin. Nu eşti sigur de dragostea mea? Şi, ştii la ce mă gândesc? Să plecăm împreună la Montpellier şi

acolo, sub privirea şi binecuvântarea venerabilului tău tată, să ne căsătorim…

Renaud clătină capul.

— Catastrofă! îşi spuse Marie în sufletul ei. Nimic nu o va împiedica, nimic!”

— Tu uiţi, scumpa mea, ceea ce şi eu am uitat în aceste opt zile; trebuie s-o regăsesc pe denunţătoare. Fiica lui Vaupart trebuie să-şi plătească crima dublă… crima de a o fi trimis pe mama mea pe rug… şi crima de a fi copila unui asemenea părinte. Căci, asculţi Marie, mama mea l-a blestemat pe acest om până şi după moarte. Eu trebuie să împlinesc acest blestem.

— Cât o urăşti! murmură Marie.

Oricine ar fi putut vedea ce se petrece, în acest moment, în inima acestei admirabile fete, ar fi căzut în genunchi în faţa ei şi i-ar fi plâns de milă.

— Faci bine că-mi reaminteşti de tatăl meu, continuă Renaud. Sărmanul bătrân mă aşteaptă mai bine de o lună, de când trebuia să mă duc la Montpellier. El aşteaptă filtrul pe care trebuie să i-l aduc.

— Filtrul? întrebă Marie tresărind.

— Da, spuse Renaud surâzând. Un filtru, pe care am fost să-l caut, pentru el, tocmai la Leipzig, în Germania şi pe care l-a fabricat un mag, vechi prieten al său. Un filtru care-i poate prelungi viaţa, sau cel puţin să redea bătrâneţelor sale puterea necesară muncii pe care o face… Văd că asta te uimeşte, scumpa mea. Curând vei afla adevărul asupra geniului tatălui meu, al mamei mele şi chiar al meu.

— Oh! făcu Marie cu o irezistibilă curiozitate şi când se va întâmpla asta?

— Când vei fi soţia mea…

„Oh! Teribilă spaimă care-mi arde inima Nimic pe lumea asta nu va împiedica îngrozitoarea catastrofă. Nimic! gândi din nou Marie.”

— Şi asta va fi curând, sfârşi Renaud. Mâine. Totul e pregătit. Preotul e anunţat. Doi prieteni ai mei, doi fraţi aş

putea spune: Jaques d’Artois de Saint-Etienne şi Vernique, cărora le-am vorbit de tine, vor fi martorii căsătoriei noastre. Vezi tu, iubita mea, că nu vreau să mă duc la Montpellier înainte de a-ţi fi dat numele meu… şi mai ales, adăugă el cu o voce înflăcărată, înainte de a schimba cu tine sărutul suprem, care te va face a mea pentru totdeauna.

„Iată catastrofa! striga sufletul Mariei. Nimic n-o poate împiedica să întârzie! Nimic. Nimic? O! Gândul acesta? Dumnezeule atotputernic, tu îmi trimiţi gândul acesta care mă ameţeşte!… Tu eşti acela care-mi ordoni să arunc la picioarele lui fericirea, virtutea şi pudoarea. Voi fi femeia lui înainte de căsătorie şi căsătoria va deveni, astfel, inutilă. INUTILĂ PENTRU CĂ VOI FI A LUI FĂRĂ CĂSĂTORIE.”

Cu o singură fâlfâire de aripi acest înger se ridică în regiunile eternului adevăr, unde nu exista nici pudoare, nici neruşinare şi nici puritate, nici spurcăciune. Sacrificiul fiinţei sale, ea îl îndeplini spunându-şi cu un splendid orgoliu: „voi fi blestemată, poate, dar Renaud nu va muri disperat ştiind că a iubit-o pe fiica lui Vaupart”.

Renaud, se ridică, spunând:

— D'Artois de Saint-Etienne şi Joseph de Vernique sunt acum la mine acasă şi mă aşteaptă. Adio, pe mâine, adorata mea…

— Rămâi, bâlbâi Marie, încleştându-şi braţele în jurul gâtului lui Renaud, mai rămâi, nu pleca încă…

— Să mai rămân? întrebă tânărul uimit.

— Tu nu vezi că mă topesc de dragoste? Rămâi… Încă puţin… nu pleca, te rog.

— Să mai rămân? repetă Renaud…, care fremăta de pasiune şi simţea amorul năvălind furios, odată cu sângele cald în vinele sale.

Ea nu mai răspunse. Braţele i se încleştară cu îndârjire. Sânii îi palpitau furtunos. Ochii i se închiseră. Buzele-i tremurau căutând gura frumoasă a lui Renaud… Era, pe jumătate, leşinată… Şi, când se trezi complet din acest

extaz, jertfa amorului se îndeplinise… Marie era nevasta lui Renaud…

„Acum îşi, spuse ea, când ameţită, îmbătată de pasiune rămase singură, acum căsătoria e inutilă.”

În acelaşi timp, Renaud care, cu fericirea în inimă, se ducea să-i întâlnească pe cei doi prieteni ai săi, repeta cu înfrigurare:

— Acum, da, acuma mai mult ca oricând trebuie ca unirea, noastră să se facă mâine, sau, de nu, sunt un infam…

Erau aproape orele nouă seara când Renaud ajunse acasă, unde cei doi falşi prieteni, contele Jaques d’Artois de Saint-Etienne şi Joseph de Vernique, îl aşteptau cu acea teribilă răbdare pe care o inspira ura.

— Scumpi prieteni, le zise Renaud. Mereu credincioşi, cum vă ştiu de atâta vreme…

— Te-am fi aşteptat şi până mâine, dragă… şi asta fără nici o supărare.

— Iertaţi-mă, dragi prieteni. Dacă aţi şti… Dar pentru că suntem toţi trei aici, să aranjăm lucrurile nobilei şi minunatei zile de mâine…

— Pardon, dragă, îl întrerupse de Vernique. Contele şi cu mine nu suntem singurii care te-am aşteptat. În bucătărie te mai aşteaptă un om, de la orele două după-amiază.

— Un om? întreabă Renaud, cu acea tristă nesiguranţă care anunţa apropierea unei nenorociri.

— Un curier, răspunse Saint-Etienne.

— Un curier de la Montpellier, adăugă Joseph de Vernique, privind cu ură sălbatecă pe cei doi amici ai săi.

Renaud tresări. Două secunde, mai târziu, se găsea în faţa curierului.

— Soseşti de la Montpellier?

— Da. Am făcut unsprezece zile până aici. Am străbătut circa optsprezece leghe pe zi şi am făcut să crape sub mine doi cai zdraveni până m-am văzut la Paris, azi după-masă.

Renaud întinse curierului o pungă plină cu aur.

— Taci! şopti d’Artois de Saint-Etienne. Să ascultăm!

Curierul prinse cu bucurie punga înţesată şi, în schimb, îi dădu lui Renaud o scrisoare, al cărei plic tânărul îl rupse cu un gest violent. Păli… Scrisoarea avea acest cuprins: „Dacă în douăzeci de zile nu am filtrul pe care savantul Exael ţi l-a dat cu siguranţă, pentru mine, peste douăzeci de zile voi fi mort. Grăbeşte-te, fiul meu. Dacă, însă, tu vei sosi prea târziu, iată ultima mea dorinţă: să deschizi mormântul în care voi fi îngropat şi să citeşti pergamentul pe care-l vei găsi în sicriu. Te sărut, scumpul meu fiu şi îţi trimit binecuvântarea mea. Consoleaz-o pe mama ta, spune-i că nu plângă şi anunţ-o că ultimul meu gând a fost pentru ea şi pentru tine şi că vă aştept, pe amândoi, la sediul spiritelor astrale. N.

Grăbeşte-te! Grăbeşte-te! Poate mai e timp”.

Când termină de citit, Renaud era palid. Sprâncenele încruntate îi dădeau uri aer sumbru. Se adânci un moment într-unul din acele calcule concentrate care închid în ele o situaţie, elucidând o problemă. Apoi, cu paşi hotărâţi, se apropie de o flacără la care arse scrisoarea tatălui său şi, pe urmă, se adresă curierului:

— Îl cunoşti pe acela care te-a trimis la mine?

— Nu, domnule. Am promis să ajung în douăsprezece zile. Înălţimea Voastră e martor că mi-am ţinut cuvântul, mai ales că am venit în unsprezece zile.

— Bine. Eu va trebui să fac acest drum în opt zile. Crezi că se poate?

— Da. Omorând însă o jumătate de duzină de cai.

— Am să omor o duzină întreagă şi voi face drumul în opt zile. Poţi pleca, prietene!

Curierul salută până la pământ şi se retrase.

— Ştiri proaste? întreba Vernique.

— Da, mormăi Renaud, cu buzele strânse, strângându-şi, într-o crispare, pumnii, ca şi cum ar sfida fatalitatea.

— Sărmane prieten! zise Saint-Etienne. Eşti, deci, nefericit? Să nu cauţi să mă înşeli, Renaud, căci n-aş mai putea crede, pe urmă, în prietenia ta; de opt zile eşti chinuit

de o teribilă nenorocire. Totul strigă la tine: atitudinile tale, vocea ta, hohotele pe care, uneori, nu le poţi stăpâni…

— Da, spuse şi baronul de Vernique, din ziua… de… din ziua când a fost revolta haimanalelor în Piaţa Grevei… şi când a fost arsă pe rug vrăjitoarea aceea cu părul …de argint. Renaud îşi plecă, trist, capul, Inima începu să-i bata mai puternic, umflându-i pieptul. El trăia una din acele clipe în care sufletul agonizează dacă nu găseşte o consolare, când omul uită prudenţă, pericole, totul pe lume, pentru a culege puţină, cât de puţină simpatie.

— Vrăjitoarea aceea… murmură el.

— Ei? Ce-i cu ea?

— A fost mama mea!

— Mama ta? răcni Joseph de Vernique cu un accent indescriptibil, pe care Renaud îl luă drept un strigăt de milă.

— Da… mama mea, continuă tânărul om care, hohotind, se lăsă îmbrăţişat de acest fals prieten, baronul Joseph de Vernique.

— Cu ochii strălucind de bucurie răutăcioasă, acesta, în timp ce ii consola pe Renaud, în sinea lui, gândea:

— Îl am în mână! E pierdut, acum, mormăi el. Vrăjitoarea a fost mama lui… La dracu! Cum nu m-am gândit, singur mai înainte. Îl ţin bine. Fiul vrăjitoarei vrea să se căsătorească cu fiica lui Lerohne de Vaupart…”

În acest timp, Renaud îşi stăpâni emoţia de care fusese cuprins cu o stranie rapiditate, o rapiditate care părea izvorâtă dintr-o misterioasă putere de voinţă.

— Prieteni, zise el, cu o voce hotărâtă, în urma ştirilor pe care le-am primit, trebuie să pornesc încă astă seară la drum. Trebuie să părăsesc Parisul. Vernique, să-mi procuri un cal straşnic.

— Îmi comandă parcă ar fi regele! scrâşni baronul, pălind de mânie. Dragul meu, spuse el apoi cu voce tare, vei avea un cal capabil să parcurgă două leghe pe zi.

— Perfect. Tu Saint-Etienne, eşti bine văzut la Palat. Să-mi procuri un permis de ieşire prin poarta Eufer.

— E uşor, răspunse Saint-Etienne.

— Îmi trebuie pentru orele unu din noapte.

— Foarte bine, dragul meu. Dar căsătoria? O amâni până când te vei înapoia?

— Nu, spuse Renaud cu un accent în care se vedea că hotărârea era irevocabilă. O veţi cunoaşte, încă noaptea aceasta pe logodnica mea, în loc s-o cunoaşteţi mâine, aşa cum v-am promis. La biserica Saint Germain L'Auxerrois va fi o rugăciune, la orele unu în noaptea aceasta. Va fi rugăciunea căsătoriei mele. Veţi veni şi voi, nu-i aşa, fraţii mei?

— Desigur, răspunse Saint-Etienne. La douăsprezece şi jumătate vom fi acolo.

— La Saint Germain L'Auxerrois, adăugă Joseph de Vernique. Vom sosi, chiar, la miezul nopţii.

— Bine, făcu Renaud, cu atât mai bine. La miezul nopţii. Voi avea timp să vă prezint pe logodnica mea.

Cei trei tineri ieşiră împreună şi apoi se despărţiră pe drum Renaud pentru a se duce la preotul ce trebuia să-l cunune, iar Jacques d'Artois de Saint-Etienne şi Joseph de Vernique în sens opus.

Erau orele zece.

— Să intrăm aici, zise de Vernique cu vocea aspră de bucurie.

El arătă o cârciumă care mai era încă deschisă la ora aceea.

— Cu toate că clopotul de culcare sunase – una din acele taverne deocheate, frecvente în special de indivizi dubioşi; asupra acestor infracţiuni de nerespectare a orelor de închidere, marele judecător al Provinciei închidea binevoitor ochii.

Nimeni nu era în sala cea mare şi negustorul tocmai se pregătea să tragă obloanele. Un băieţaş cu trăsături obosite se apropie alene de noii sosiţi.

— O sticlă de vin de Spania, comandă Joseph de Vernique. Adu-mi şi un toc cu cerneală şi o coală de hârtie. Dar, grăbeşte-te, dacă nu vrei să-ţi tai urechile.

Cei doi acoliţi se priviră, un moment, în tăcere. Amândoi erau livizi. Privirea acestora, a lor, era teribilă. Îşi făcură frică, unul altuia.

— În sfârşit! suspină Saint-Etienne.

— Un suspin care era totodată dureros şi plin de bucurie.

— Nu-i aşa? E pierdut, de astă dată. Ceea ce noi am căutat în zadar timp de opt zile, el ne-a oferit singur.

— Da. Şi Alteţa Sa, Delfinul, nu va avea să se plângă de noaptea aceasta.

Joseph şi, Vernique se aplecă înspre d'Artois de Saint-Etienne şi murmură:

— Căsătoria nu trebuie să aibă loc.

— Bah! făcu Saint-Etienne. Ce importanţă are căsătoria dacă mirele pleacă imediat.

— Aşa ar fi, cu ori care altcineva decât Marie de Vaupart. Ascultă-mă pe mine. Fata aceasta ar ceda ea singură, probabil, dacă mai este fecioară. Căsătorită însă, după jurământul de credinţă făcut în faţa lui Dumnezeu, va prefera să moară decât să… Înţelegi?

— Oh! Oh! făcu Saint-Etienne cu un fel de admiraţie pentru acest spirit tenebros, care stabilea atât de precis calculul probabilităţilor.

Băieţaşul puse pe masă toate obiectele cerute.

— Drace! Cum să procedăm? reluă Saint-Etienne. Nu există nici un mijloc să împiedicăm această căsătorie. Doar să revenim la prima mea idee: înlăturarea omului.

Joseph de Vernique ridică din umeri şi zâmbi. Acest zâmbet, însă, îl făcu pe tovarăşul său să se cutremure.

— Există totuşi un mijloc, spuse el, în timp ce ochii i se aprinseră de bucurie răutăcioasă. Am eu ceva mai bun decât o lovitură de sabie. Lovitura pe care i-o voi da eu nu-l va omorî pe loc, …dar îl va ucide …de zece ori.

— La dracu, mă sperii.

— E, totuşi, foarte simplu. Priveşte!

Şi baronul Joseph de Vernique, pe care Renaud îl socotea mai mult decât un frate, începu să scrie repede, Când sfârşi, îi întinse hârtia lui Saint-Etienne, care o citi pe nerăsuflate şi fluieră uimit:

— Eşti teribil, maestre! Ai putea fi un ambasador, extraordinar.

— Cred, răspunse baronul, în timp ce împăturea scrisoarea şi o lipea, punându-i un sigiliu fără armoarii, aflat pe inelul său.

Iată ceea ce scrisese Joseph de Vernique: „Domnule Renaud, aceea cu care vrei să te căsătoreşti se numeşte MARIE LEROHNE DE VAUPART. „

— Gervais! strigă baronul. Flăcăiandrul, care îi servise, alergă.

— Gervais, vrei să câştigi zece poli de aur dintr-o lovitură?

— Domnule baron…, bâlbâi băiatul ameţit de recompensa promisă.

— Vrei zece poli de aur, mizerabile? răcni Saint-Etienne fierbând de nerăbdare.

— Ma arunc şi în foc pentru banii ăştia.

— Bine, zise de Vernique. Ia scrisoarea aceasta şi vino cu ea la douăsprezece şi jumătate, din noapte, la biserica Saint-Germain L’Auxerrois. O vei da domnului care va sta cu mine de vorbă lângă altar. Asta e totul. Încă ceva: omul se numeşte Renaud. Dacă uiţi, te ucid.

SCRISOAREA.

Câteva minute înainte de miezul nopţii, de Vernique şi Saint-Etienne se opriră în faţa bisericii. Tremurau. Râdeau, însă. Ochii le-ardeau pătimaş. Infernul întreg era în sufletul lor. Deodată, fură zguduiţi de acelaşi simţământ de frică şi, amândoi, rămaseră o clipă nemişcaţi, tăcuţi: deasupra lor clopotul începu să sune şi cu lovituri puternice, sonore povesteau tuturor celor în viaţă că o zi se sfârşea prăbuşindu-se în neantul lucrurilor trecute. În acest moment, la zece paşi mai încolo, apărură două umbre.

Strâns înlănţuite – şi Renaud înainta, susţinând-o pe Marie, cu braţul său robust Ea venise!

Nu căsătoria era inutilă; jertfa dragostei fusese inutilă. Venise! În van luptase contra puternicei voinţe a lui Renaud. În van încercase să-l hotărască să plece imediat la Montpellier. În van îi strigase că un ceas pierdut poate însemna moartea bătrânului său părinte. În van îi reaminti de misiva pe care o primise de la Montpellier şi al cărei conţinut Renaud i-l povestise… Trebui să cedeze. Ea pricepu că un singur cuvânt în plus ar putea face să se nască bănuieli în spiritul logodnicului ei.

Ea venise, mergând la căsătoria cu omul pe care îl iubea mai mult decât viaţa ei, mai mult decât sufletul ei, da, mergând la această căsătorie de dragoste curată, eternă, aşa cum merg blestemaţii în iadul legendarelor epopei divine, unde Dumnezeu luptă contra îngerului revoltat…

Renaud îi văzu pe cei doi prieteni şi faţa i se deschise într-un zâmbet larg de bucurie. Apoi, strângându-le mâna, afectuos, întrebă:

— Permisul de trecere?

— Iată-l, spuse Saint-Etienne înmânându-i o hârtie simplu împăturită pe care Renaud o puse în buzunar.

— Calul?

— E lângă poarta bisericii. Te poţi urca în şa imediat după ce vei coborî de la altar.

— Perfect. Să intrăm!

— E prea devreme, spuse Joseph de Vernique, care aştepta sosirea lui Gervais. Ceasurile sunt abia douăsprezece şi căsătoria şire loc la unu…

— Căsătoria are loc acum, la douăsprezece, spuse simplu Renaud Am obţinut aceasta ca să câştig o oră.

Saint-Etienne, în umbră, îşi muşcă mâinile ca să nu răcnească. Joseph de Vernique simţea că înnebuneşte.

— Dragii mei prieteni, reluă Renaud cu o voce tremurândă de emoţie, fraţii mei, iat-o pe Marie, iat-o pe acea pe care-o ador şi care, peste câteva minute, va fi soţia mea. Marie,

aceştia sunt prietenii mei, tot ce am mai scump pe lume după tatăl meu şi tine. Iată: Contele Jaques d’Artois de Saint-Etienne şi baronul Joseph de Vernique.

Ei murmurară câteva cuvinte confuze, în timp ce blestemul plutea pe buzele lor, schimonosite într-un rictus de ură. Marie nici nu vorbea. Slăbită, mergea spre biserică, cu ochii deschişi, mari, plini de lacrimi şi de spaimă, cu privirea fixă asupra tabernacolului pe care ea vedea strălucind în litere de foc cuvântul care-i răsuna puternic în urechi:…

— SACRILEGIU!

Scena se petrece în biserica Saint Germain L’Auxerrois; în a doua capelă din stânga lucesc lumini palide. Patru luminări de ceară luminează pe un bătrân preot care, cu gesturi încete, mers tremurător, mişcări ezitante, oficiază în faţa lui Renaud şi a Mariei, îngenuncheaţi. În spatele lor, jumătate pierduţi în umbră, cu braţele încrucişate, Jaques d'Artois de Saint-Etienne şi Joseph de Vernique, blazaţi, cu-n surâs sardonic în colţul buzelor, contemplă unirea celor două fiinţe, atât de tinere, atât de frumoase, pentru a li se face rău.

Apoi bătrânul coboară de pe altar. El singur oferă celor doi verighetele. Şi, în timp ce soţii schimbă cele două simboluri ale unirii, preotul, cu figura gravă, pronunţă solemnele jurăminte, cuvintele de mister care cimentează pentru totdeauna unirea a două suflete. Marie e palidă, ca moartă. Renaud tremură. În sfârşit, un registru e deschis pe altar, intre tabernacol şi evanghelia care rămăsese deschisă. Renaud înaintează cu pas hotărât şi semnează – Renaud Michel de Notredame.

Fără nici o îndoială acest nume avea o semnificaţie redutabilă. Fără îndoială că bătrânul preot, prieten al lui Renaud, primise şi acceptase instrucţiunile acestuia, deoarece arătând Mariei unde trebuie să se iscălească el acoperi cu mâna semnătura bărbatului.

— Iscăleşte-te aici, fetiţa mea, zise bătrânul.

Marie luă tocul, cu un gest straniu şi fără să în oprească scrise într-o singură trăsătură: „Marie, orfană care nu-şi mai ştie alt nume…”

Apoi, slăbită căzu în braţele lui Renaud, în timp ce de Vernique, de Saint-Etienne şi preotul semnau la rândul lor.

— Soţia mea! Soţia mea adorată! Soţia mea pentru vecie! murmură Renaud la urechea Mariei.

O lovitură surdă, o lungă şi puternică vibraţiune de bronz sparse tăcerea. Capul soţiei se umplu de acest zgomot care ei i se părea formidabilă. I se părea că demonii se învârtesc în jurul ei şi urlă sarcastic:

— Sacrilegiu! Sacrilegiu!

„Dumnezeule! Dumnezeule! gândea ea, omoară-mă, blesteamă-mă, dar el să fie salvat. Niciodată să nu afle numele afurisit, numele soţiei sale”…

Acest zgomot, cu ondulaţii largi care vibrau în aer, era jumătatea de oră după miezul nopţii, pe care o suna clopotul bisericii. Luminările fură stinse… Renaud, Marie, Saint-Etienne şi de Vernique se pomeniră în faţa porţii bisericii, în întuneric.

— De Vernique, spuse Renaud, ţine calul de căpăstru. Dragi mei, vă rog să mă întovărăşiţi până la locuinţa iubitei mele soţii. Vreau să vă mai cer un imens serviciu…

Grupul înainta. Marie păşea în neştire.

— Cine este domnul Renaud? întrebă o voce.

Era Gervais! Sosise scrisoarea pe care o trimisese Joseph de Vernique. Sosise catastrofa.

— Eu, răspunse Renaud, ce doriţi?

— Am o scrisoare, pe care vă rog s-o citiţi imediat, Gervais întinse scrisoarea şi apoi dispăru ca o umbră ce se pierde în întuneric. O tăcere de moarte plana asupra acestei scene. Renaud ţinea scrisoarea în mână. Saint-Etienne şi Vernique fixau această misivă cu ochii injectaţi. Marie insensibilă la ce se petrecea, tremura convulsiv; capul îi ardea în flăcări iar inima i se strângea de teamă.

— Trebuie s-o citesc la moment? pronunţă Renaud cu un surd murmur plin de revoltă în contra fatalităţii. S-o citesc… imediat… Ce conţine, oare? Am s-o ştiu numaidecât. S-o citesc… În întuneric!… Trebuie să ştiu.

În aceeaşi clipă însă, el apucă în mâinile sale mâna îngheţată a soţiei şi rămase nemişcat, tăcut, gâfâind într-un efort teribil.

— Ce face? întrebă Saint Etienne prins de groază.

— Taci, mârâi Vernique.

Şi cu toate că întunericul era de nepătruns, ei putură vedea cum ochii Mariei se măriră, devenind fosforescenţi, corpul i se destinse şi, în sfârşit, un surâs de extaz îi apăru pe buze… Atunci, în întuneric, în tăcerea aceea mormântală, ei auziră vocea lui Renaud care se ridica ca un accent de durere pătrunzătoare şi de inefabilă autoritate.

Şi vocea aceasta spunea:

— Marie, scumpă Marie, asculţi?

— Da, iubitul meu, răspunse tânăra femeie cu o voce voalată, ce parcă venea de departe…

— Ţine scrisoarea aceasta, scumpa mea Marie…

— Am luat-o, dragul meu… soţ.

— Citeşte-o…!

Joseph de Vernique şi Jaques de Saint-Etienne, stupefiaţi, se dădură înapoi.

— Ei? zise Renaud, poţi s-o citeşti?

— Încerc, iubitul meu, răspunse Marie cu o voce de supraomenească tandreţe. Da, cred că …reuşesc. Iată primele litere care se …deosebesc. un cuvânt, două cuvinte… ah! da. e: Domnule Renaud.

Marie se opri o clipă. Cei doi ticăloşi tremurau de groază. Marie citea în cel mai cumplit întuneric scrisoarea pe care nici n-o desfăcuse.

Marie citea fără să fi rupt măcar plicul.

— Foarte bine, iubita mea, spuse Renaud, cu infinită bunătate. …Trebuie să continui. Vezi. caută bine… Ce scrie după Domnule Renaud…

Joseph de Vernique şi Saint-Etienne se dădură încă o dată îndărăt, cu părul zburlit de spaimă. Trecu un minut de tăcere îngrozitoare… de tăcere enormă cum trec, uneori, reflexe luminoase, în noapte. Apoi vocea Mariei se ridică din nou, mereu plină de adâncă iubire, dar slăbită, ezitând, ca vocea unui copil care silabiseşte.

— Ascultă… oh! zise ea cu un fel de curiozitate, e vorba de mine… scrie… aceea… cu care… vrei să… te căsătoreşti.

Joseph de Vernique scrâşni din dinţi, Saint-Etienne scoase din sân o cruciuliţă şi începu să se roage. Deodată un strigăt teribil, un strigăt atroce, o adevărată explozie de disperare care nu semăna cu nimic omenesc se auzi în noapte.

— Nu, nu, nu! plângea Marie. E groaznic. Eu nu citesc asta.

Renaud se clătină sub şocul unor gânduri teribile. O sudoare de gheaţă îi inundă fruntea. Buzele ii. Tremurară. Cu o voce autoritară, aspră, mârâi:

— Ei, Marie? Trebuie să citeşti urmarea. Citeşte!… Ea îşi frământă, disperată mâinile. Corpul ei părea că se arcuieşte, cade pe spate, într-o atitudine neverosimilă. Buzele îi murmurau, fără voce:

— Dumnezeule! Vreau să citesc, eu. Doamne! Trebuie să citesc eu aceasta. Ia-mă, Doamne, ia-mă!

— Marie, strigă Renaud, trebuie să citeşti.

— Nu! Nu. Graţie. Fie-ţi milă, Renaud. Omoară-mă, dar nu mă forţa să citesc asta… Asta! Eu.

Apoi, cu gesturi furioase, disperate, în timp ce un geamăt întunecat îi ieşea dintre buze, ea mototoli hârtia în mâinile-i crispate, o rupse în mii de bucăţele şi cu un avânt de parcă ar fi vrut să le trimită cât mai departe, de Paris, le aruncă. Bucăţile de hârtie căzură în apa unui şanţ. Renaud nu făcu nici un singur gest s-o oprească.

— Acum, nu mai pot să citesc, zise Marie cu o furie înspăimântătoare. De altfel, e groaznic să mă pui pe mine iubitule, să citesc… aceea. e groaznic.

Renaud apucă mâinile tinerei femei. Ea tremura.

— Marie, spuse Renaud, caută hârtia… O vezi?

— Da, da… o o duce apa departe… va ajunge în Sena. Domnul fie lăudat… Cade în Sena.

— Urmeaz-o, Marie, urmeaz-o! N-o pierde din vedere.

— O văd, o văd…!

— Ei bine, citeşte-o.

Se auzi în noapte, un geamăt funebru: erau Saint-Etienne şi Vernique care horcăiau de spaimă.

— Citeşte, repetă Renaud.

— Nu, nu! …Altul! Nu eu!

— Citeşte!

— Graţie. Fie-ţi milă de soţia ta, Renaud.

— Citeşte!

Spumegând, tremurând, învinsă, Marie, citi cu o voce în care se distingea primejdia trăită.

— Domnule Renaud, aceea… cu care…v. vrei… să te… căsătoreşti… se numeşte…

— Se numeşte… Marie…

Un răcnet, apoi ceva asemănător cu un hohot de tristeţe infinită şi sărmana femeie pronunţă mai departe:

— Marie Lerohne de Vaupart…

Marie căzu, sfârşită, în genunchi, Plângea fără glas, cu un val de durere imperceptibilă. Îşi înconjurase numite în jurul picioarelor lui Renaud, îşi plecase capul şi, aşa, plângea… Renaud era nemişcat, parcă îngheţase… Se mulţumi, numai, să-şi ridice braţele la cer, cu pumnii încleştaţi şi figura lui înfrigurată părea să-l caute, printre norii albaştri, ca să-i adreseze un blestem.

Era un lucru atât de trist, grupul pe care-l formau, cei doi soţi şi degajau o durere atât de mare încât Jaques d’Artois de Saint-Etienne şi Joseph de Vernique avură presimţirea că au trecut de, marginile urii, că au făcut ceva monstruos şi, tremurând, îngroziţi de oroarea săvârşită, căutară să se facă cât mai nevăzuţi, să dispară în noapte…

— O! Mamă, spuse Renaud, încet, cu voce scoborâtă, fără furie, fără patimă. Sărmana mea mamă…, bietul tău trup pe care l-am văzut chinuindu-se în flăcări îngrozitoarea suferinţă pe care am citit-o în ochii tăi. Ai auzit, nu-i aşa? Iat-o, aici, la picioarele mele pe denunţătoare! Iat-o pe fiica lui Vaupart! El se plecă încet, ca una din acele maşini de sfărâmat ce nu are voie să grăbească. totuşi, el n-o atinse pe Marie.

— Nu, nu-i aşa mamă martiră? Tu vrei ca s-o ucid? Ar fi prea simplu, nu-i aşa? Ce înseamnă pedeapsa de o secunda, când tu ai suferit atâta… separat de ce sufăr eu! Ce-mi porunceşti, mamă!

— Oh! îngăimă Saint-Etienne, galben de groază şi de uimire, iată, vorbeşte cu vrăjitoarea moartă. Daca spectrul ei va veni aici? Şi dacă ne va denunţa…?

Joseph de Vernique, cadaveric, îşi scoase pumnalul şi îl pregăti, mişeleşte, în mână. Renaud, ca şi cum ar fi vorbit cu moartea, ca şi cum ar fi replicat unei obiecţii, venită din alte meleaguri, continuă, cu vocea sa posomorită:

— Şi pentru că ştii, trebuie să plec… să plec numaidecât! S-o las nepedepsită! Da! Te ascult, te înţeleg. Trebuie, să plec, nu-i aşa? Trebuie să …las, deocamdată, în suspensie, până la înapoierea mea, pedepsirea denunţătoarei. Să-i ordon să uite! Trebuie să uit şi eu. Şi, peste douăzeci de zile, să reiau jurământul la acelaşi punct, cu aceleaşi cuvinte, în care îl las noaptea asta…

Brusc el se aplecă, luă iar mâinile Mariei într-ale lui şi spuse:

— Uită!

— Să uit?

— Da. Totul. Scrisoarea şi cele ce mi-ai citit. S-a şters tot în mintea ta?

— Da, iubitul meu!

Renaud scăpă un răcnet. „Iubitul meu!” Cuvintele acestea dezlănţuiră criza. Un hohot prelung, asemenea unui răget de bestie, ieşi dintre buzele sale. Îşi duse mâinile la gât,

înfigând adânc unghiile în carne. Hohotea violent, fără să verse, totuşi, cea mai mică lacrimă. Scrâşnea printre dinţi cuvinte neînţelese. Un şoc teribil se produse în capul său, iscat de gânduri îngrozitoare… Deodată, cu iuţeala pe care am mai semnalat-o, el se calmă. Se aplecă, apoi şi o luă pe Marie în braţe:

— Veniţi cu mine, se adresă el celor doi martori ai acestei scene uimitoare.

O porni cu pasul aspru, hotărât. De la biserică şi până în strada Tissanderie el nu slăbi şi nu se opri nici o secundă ca să respire. Mergea, cu disperarea în inimă şi i se părea că merge printre ruine.

Marie dormea, cu capul pe umerii săi, un somn calm; ţinându-şi braţele, graţios încolăcite, în jurul gâtului soţului ei.

— Isuse! strigă doamna Bertrande tremurând, când îl văzu pe Renaud, asemănător cu un spectru. Ce s-a întâmplat, senior Renaud?

Tânărul trecu fără să răspundă bătrânei, fără poate, s-o vadă. El urcă, liniştit, scara şi o aşează uşor pe Marie în patul ei. Cei doi prieteni îl urmară în tăcere. Jos, la parter, doamna Bertrande, lângă icoană, se ruga:

— Ascultaţi, zise Renaud aspru. Eu plec. Îmi trebuiesc opt zile pentru dus, opt pentru înapoiere, două să le stau la Montpellier şi două pentru cazuri neprevăzute. În total douăzeci de zile. Peste douăzeci de zile voi fi înapoi. Juraţi-mi să vegheaţi asupra ei.

— Jur! spuse de Vernique.

— Jur!… bâlbâi Saint-Etienne.

— V-o încredinţez. Juraţi-mi că peste douăzeci de zile o voi regăsi aici. Juraţi-mi asta şi veţi avea drept de viaţă şi de moarte asupra mea.

— Jurăm!

Renaud făcu semn cu capul că primise acest jurământ.

— Fata aceasta, spuse el, va dormi două ceasuri. Să nu-i spuneţi nimic din cele ce s-au întâmplat. Anunţaţi-o numai

că peste douăzeci de zile, precis, voi reveni lângă ea.

Se întoarse, apoi, către Marie. Un fior tumultos îl scutură. Buzele i se crispară ca şi cum hohotele de plâns ar fi fost mai puternice decât voinţa sa. Dar se stăpâni repede. Apropiindu-se de pat, se aplecă asupra femeii adormite şi, cu o voce care părea calmă, fără nici un evident efort al spiritului, spuse:

— Marie, asculţi?

— Da, iubitul meu, ascult!

— Ai uitat?

— Totul! Totul! Mi-ai poruncit, doar.

— Bine. Aminteşte-ţi numai acest lucru peste douăzeci de zile, precis, voi fi înapoi aici. Îţi vei reaminti?

— Da… iubitule, n-am să uit.

O luptă puternică părea că are loc în spiritul. sau poate în inima lui Renaud. Brusc, el se întoarse către prietenii săi. Şi le apăru acestora atât de crispat, atât de împietrit, cu trăsăturile răvăşite, că tresăriră în faţa acestor ravagii făcute de mârşăvia lor.

— Adio, zise el. Plec cu jurământul vostru.

Cei doi mişei nu avură curaj să pronunţe nici un cuvânt şi se dădură, doar, înapoi, făcându-i loc să treacă. O clipă mai târziu, cei doi demoni, gâfâind, auziră galopul unui cal. Ascultară până când zgomotul potcoavelor se pierdu în depărtare. Numai după ce fură siguri că Renaud e destul de departe, abia atunci răsuflară uşuraţi, se priviră lung şi Joseph de Vernique spuse:

— Fugi la Louvru… Eu rămân să veghez asupra ei… aşa cum am jurat.

Contele Jaques d’Artois de Saint-Etienne ieşi. Marie dormea somnul lin al îngerilor…

CAPITOLUL III.

Fiul lui Nostradamus.

FRAŢII RIVALI.

La Louvre, cu toată ora înaintată, porţile se deschiseră larg înaintea contelui d’Artois de Saint-Etienne care se

repezi grăbit în salonul unde aşteptau cei doi prinţi.

— Alteţele Voastre, spuse el, pot veni.

Henri deveni palid, ca un mort. În oribila scenă a tragerii la sorţi, el pierduse. Scoase un răcnet de fiară când văzu că-i scapă prada şi făcu un gest să se retragă; Francois întrebă aspru:

— E vreun pericol?

— Depinde, răspunse Saint-Etienne. În orice caz, e preferabil să fim numai noi patru, deoarece nu mai putem invita şi pe alţii în această afacere. Cred deci că ar fi bine ca Alteţa Sa, Delfinul, să vie însoţit de Augustul Său frate…

Henri se apropie de Saint-Etienne şi scrâşni:

— Mizerabile!

— Deci, Alteţă, continuă contele cu vocea scăzută, eu vă voi servi de gardă.

Francois înainta până lângă fratele său, îl privi în ochi şi spuse:

— Să mergem, deci, să mergem.

Cel chemat simţea cum i se zbârleşte părul în cap. El o iubea pe Marie cu o dragoste vinovată, dar o iubea. Pasiunea lui era mârşavă, era însă pasiune. Există crime sincere. Inima lui Henri bătea furtunos. Gândul său se revolta. Carnea lui striga. Tot ceea ce avea viu în el urla de suferinţă. Francois văzu această ezitare.

— Ai jurat că mă vei ajuta şi îmi vei da ajutorul tău complet. Să mergem.

— Nu! răcni Henri, chinuit.

— Să mergem. Henri, să mergem. Sau de nu, pe Dumnezeu, am să te denunţ mâine, întregii Curţi, drept trădător.

— Fie. Să mergem, bolborosi prinţul Henri ameţit de oroarea pe care se duceau s-o facă. Da, să ştii, că pe tine, fratele meu, acela care mă obligi să execut un jurământ făcut într-o clipă de nebunie şi să-ţi arunc în braţe pe aceea pe care o iubesc, te blestem!

Toţi trei porniră, enervaţi, sumbri şi tăcuţi, şi astfel merseră până în strada Tissanderie. Saint-Etienne deschise uşa şi se dădu apoi la o parte, înclinându-se. Cei doi prinţi intrară. La capătul scării apăru figura ameţită a lui Joseph de Vernique.

— Cine sunt aceştia doi? strigă doamna Bertrande alarmându-se.

— Taci, bătrâno! se răsti Saint-Etienne.

— Cum să tac! Şi d-ta eşti un prieten al domnului Renaud!… Olala! Unde se duc domnii aceştia?

— Taci, vrăjitoareo!

Bertrande la picioarele scării, cu boneta în mână, ochii strălucitori, bară drumul celor doi prinţi. Atunci, cu buzele încleştate, Joseph de Vernique, începu să coboare.

— N-o să treceţi, strigă doamna Bertrande. Cum? În plină noapte… Prietenii domnului Renaud! Ce, vreţi să intraţi la noi cu forţa?… Oh! Nu sunteţi gentilomi…

Henri se retrase câţiva paşi; Francois, însă, cu un gest violet încercă s-o înlăture din drum pe bătrâna care se aşezase ameninţător în gardă, cu ghearele gata de atac. Gesticulând ea striga ca de frica morţii.

— Foc! Bandiţii! Hoţii! Jefuitorii! Criminalii!

Brusc se auzi un strigăt sfâşietor, apoi un răcnet de durere şi doamna Bertrande căzu; Joseph de Vernique îi înfipse pumnalul în spate. Bătrâna se zvârcoli o clipă pe duşumea, apoi, zgârcindu-se, rămase nemişcată, cu ochii mari deschişi, ficşi, plini de uimire şi care păreau să acuze mai departe pe criminali.

— Treceţi, Alteţă, zise Vernique.

Prinţii, unul după altul, săriră peste cadavru şi urcară… Când Francois ajunse sus, în capătul scării, se întoarse şi arătând cadavrul nefericitei bătrâne zise:

— Debarasaţi-vă de asta, imediat. Nu e bine să rămânem într-o casă unde se află un mort.

Joseph de Vernique şi Jaques d’Artois. de Saint-Etienne se înclinară.

— În Sena, răspunse contele.

Îngreunaţi de povara pe care o duceau spre Sena, Saint-Etienne şi Vernique treceau cu pasul apăsat prin Piaţa Grevei. Această povară era cadavrul doamnei Bertrande. Ajunşi la malul fluviului, ei depuseră, pentru o clipă, greaua lor sarcină, în nisip şi răsuflară ca doi gropari de noapte care îşi recapătă puterile.

— E grea, zise d'Artois de Saint-Etienne. Afurisită treabă ne-au încredinţat domnii noştri stăpâni.

— Excelentă treabă, mârâi Joseph de Vernique… asta face din fiii regelui complicii şi tovarăşii noştri.

Tăcură apoi. Sena curgea, liniştită, cu mici clipociri ale apei. Parisul dormea. Asasinii duseră cadavrul până la una din bărcile priponite în apropiere. Intrară în barcă şi Saint-Etienne tăie cu pumnalul său frânghia care o ţinea legată. În timp ce lucrau, cei doi tovarăşi se supravegheau. Făceau aceleaşi gesturi. Nu aveau nici milă, nici remuşcare, nici groază.

— Eşti gata? întrebă Saint-Etienne apucând cadavrul de umeri.

— Da, răspunse Vernique, prinzând picioarele victimei. Una! Două! Trei! Cadavrul fu balansat şi aruncat în apa limpede a Senei, care se închise peste el.

Un strigăt disperat se auzi din depărtare ca şi cum ar fi venit din fundul …spaţiului. Un strigăt care sfâşie tăcerea nopţii… Vernique şi Saint-Etienne în barca ce se clătina, se prinseră de mână aplecaţi unul asupra celuilalt, cu părul zburlit şi dinţii clănţănind…

— Ai auzit?… bolborosi Saint-Etienne.

— Da! Exact în clipa când cadavrul a atins apa. Tăcere lungă. Barca devia, învârtindu-se în jurul ei.

— Cine a strigat? reluă Saint-Etienne într-un suflu. Şi Joseph de Vernique, întunecat, cu ochi sălbatici, răspunse:

— Cine ştie!

Aceea care strigase era doamna Bertrande. Nu murise şi, revenindu-şi în fire tocmai când era aruncata în apă, ea îşi

aduna toate puterile pentru a striga un ultim apel.

Odată intraţi în locuinţă, prinţii Francois şi Henri urcară în vârful picioarelor până în faţa uşii camerei în care dormea Marie. Un moment o priviră pe tânăra femeie din depărtare. Apoi, de comun acord, se retraseră închizând uşa. Şi unul şi celălalt simţiră că sosise ceasul unei explicaţii decisive între ei şi că din această explicaţie, poate, unul va deveni fratricid. Francois aruncă asupra fratelui său o privire de foc. Henri, cu capul plecat, îl privea chiorâş.

— Ei bine, începu deodată Delfinul, acum te poţi retrage.

Un hohot de râs fu răspunsul. Henri se îndreptă şi spuse:

— Da! Cu o singură condiţie, însă.

— Mii de tunete! O condiţie! Care? Vorbeşte. Sau nu. Mai bine taci şi pleacă. Pleacă, trădătorule… Ai jurat, aminteşte-ţi. Ai jurat că mi-o vei lăsa mie. Eu sunt singurul care am drepturi asupra ei… Pleacă!

— Mă duc, răspunse Henri. Şi se îndreptă spre ieşire. Mă duc drept la rege. Poate nu ştii, dar regele caută de opt zile. cu disperare, pe fiica judecătorului Vaupart, care a fost omorât în serviciul său. Mă duc la rege căruia îi voi striga: Sire, o căutai pe fiica lui Lerohne de Vaupart spre. A o recompensa pentru devotamentul tatălui, pentru a o adopta pe această orfană, pentru a o face fericită şi respectată… Ei bine, în acest moment, fratele meu Francois o violează. O violează, auzi! Şi mâine întreaga nobilime a Franţei va afla, cum ştie regele, prin fiii săi, să onoreze şi să respecte pe fiica servitorului monarhiei, mort în serviciu cinstit… Iată deci ceea ce-i voi spune regelui. Henri deschise uşa ce dădea spre scară.

— Un pas mai mult şi eşti mort…

Cu un salt scurt, urlând de furie, Francois se afla între uşă şi fratele său. Amândoi se priviră faţă în faţă, cu pumnalele, pregătite, în mâini. Şi pumnalele încă nu erau nimic faţă de ura cu care se priveau şi insultele ce şi le aruncau cu furie. Cum se face că nu săreau unul în gâtul celuilalt? Cum se explică faptul că nu se încăierau pentru a sfârşi odată ura

aceasta care dura de ani întregi? Există numai o singură explicaţie fiecăruia din ei îi era teamă că va fi ucis şi-l va lăsa pe celălalt, singur, la câţiva paşi de Marie, care dormea…

— Să-ţi aud condiţia, făcu Francois, suspinând furios.

— Condiţia mea? Iat-o jurământul care mi-a fost impus prin simplă întâmplare e abolit. Decizia stupidă a zarurilor e nulă şi neavenită. Din acest moment avem drepturi egale şi forţa, amorul, şiretenia vor decide ele singure în această chestiune.

Francois răcni, blestemând şi înjurând cu furie.

— Da? continuă Henri. Rămân atunci şi suntem tovarăşi! Nu? Mă duc la Louvre…

— Fii blestemat, urlă Delfinul. Rămâi!

Amândoi îşi băgară pumnalele în teacă. În acest moment baronul Joseph de Vernique şi contele Jaques d'Artois de Saint-Etienne intrau în casă spunând:

S-a făcut, bătrâna n-o să ne mai supere!

JOSEPH DE VERNIQUE INTRA ÎN GRAŢIE.

Cei doi fraţi scoaseră un lung suspin de uşurare şi, împreună, se îndreptară spre camera unde dormea ea. Voiau s-o vadă… să-i vorbească… Intrară. Tocmai când ei se apropiau de pat, Marie se deşteptă murmurând:

— Renaud, iubitul meu Renaud… eşti aici?

Ea deschise ochii şi, deodată, văzu în faţa ei cele două fizionomii îngrozitoare, răvăşite de ură şi iubire. Amândoi îi apărură ca nişte demoni din vis şi citi în ochii lor, ca într-o carte deschisă, infamia gândurilor lor imprimate pe obrajii palizi… Groaza o făcu să se ridice din pat. În aceeaşi clipă însă, cei doi prinţi o apucară şi Marie recăzu, tremurând, cu un strigăt puternic care traversă aerul ca un mesager al spaimei şi …al agoniei.

După ce o trântiră, ţinând-o astfel pe pat, Francois, beat de pasiune, îşi apropie violent buzele sale de cele ale tinerei femei. Printr-o frenetică smucire a vitregei sale fiinţe, ea putu evita hidoasa îmbrăţişare şi, în aceeaşi clipă, Francois

căzu la trei paşi, pe jumătate ameţit de lovitura de pumn pe care i-o dăduse Henri.

— Desigur, pentru că d'Artois e omul tău! reluă Francois mârâind. Aşa nu vom fi egali.

— Alteţă, zise Vernique înaintând încă un pas şi înclinându-se, de ce nu v-aţi folosi de locuinţa mea! Stau pe Rue de la Hache, monseniori, la doi paşi de Louvre; împrejurimile sunt pustii, linişte, foarte propice şi veţi onora astfel pe servitorul dumneavoastră, care e la fel de credincios atât uneia cât şi celeilalte alteţe Regale.

— Accept, zise Francois.

— Atunci în locuinţa lui Vernique, mormăi prinţul Henri.

În aceeaşi noapte, Marie fu dusă în Rue de la Hache, iar cei doi prinţi reintrară în Louvre. Pentru a fi siguri unul de altul, ei conveniră să doarmă în acelaşi apartament şi regele Francisc I se bucură crezând că o prietenie se leagă între cei doi fii ai săi. E drept, Catherine de Medicis, soţia lui Henri, se supără, dar, cum era o spioană fină, acceptă situaţia fără să protesteze.

Joseph de Vernique se instala drept temnicer şef al nefericitei Marie. Dar Saint-Etienne, alarmat de brusca favoare acordată complicelui său, se instala şi el în Rue de la Hache. Şi aşa, tânăra femeie avu doi păzitori, în loc de unul singur; doi gardieni care se spionau reciproc, însă pe care niciodată ea nu-i văzuse.

CELULA FORTĂREŢEI TEMPLE.

Luni întregi se scurseră… Daca cititorul n-are nimic împotrivă, vom trece peste acest interval de timp. Şi îl vom ruga pe cititor să intre cu noi într-una din fortăreţele regale ale cărei turnuri masive, formidabile, teribile, păzitoare a unor sângeroase amintiri, sumbre evocatoare de fantome, dominau mlaştinile şi lacurile ce se întindeau la nord-est de Paris. Această fortăreaţă se numea Temple.

Luni întregi, deci. se scurseră din noaptea în care Marie se căsătorise cu Renaud, până în ziua în care urmând un temnicer – brută indiferentă ce fluiera printre dinţi un

cântec de vânătoare – vom coborî pe o scară de piatră enormă, care se înfunda la intrarea în pământ. Aerul devenise mai greu, întunericul se măreşte, sus e splendoarea soarelui de iunie, aici e noaptea glacială unde plutesc aere puturoase, unde trăiesc bestii de pe alta lume.

Temnicerul, prevăzut cu un felinar, străbate un culoar strimt şi lung deschide o uşă, blestemând broasca care rezista şi depuse într-un colţ al celulei o carafă plină cu apă şi o pâine. Apoi el plecă ducând carafa goală. Pâinea şi apa pe care le adusese erau raţia pe două zile a prizonierei.

Şi această prizonieră era Marie.

Ochii săi aveau fixitatea disperării. Obrajii îi erau istoviţi, sărmanul ei trup era slăbit grozav. Tenul ei căpătase o culoare cadaverică. Ea se băgase în colţul cel mai depărtat al celulei, cu coatele pe genunchi, cu bărbia în piept şi se gândea la lucruri de o nemaipomenită tristeţe. Câteodată un tremur… o zguduia. acest fel de uimire amestecata cu suferinţă şi bucurie dovedea ceea ce mai spera ea! Aştepta sosirea pe lume a fiinţei iubite atât de mult de pe acum, când incă nu venise pe lume. Se ridică şi făcu, cu ezitare, câţiva paşi.

Apoi, când această uimire trecu, ea îşi reluă locul şi posomorâta ei reverie. Mereu aceleaşi triste amintiri. Mereu evocarea acestor şapte luni trecute care-i apăreau în faţa ochilor estompate însă de umbrele trecutului. Ce? Ea este aceea care se află aici? Ea s-a trezit, într-o noapte, în faţa a două figuri convulsionate de pasiune? Ea a fost condusă într-o casă misterioasă, unde, timp de zece zile, când la o oră, când la alta, pe lumină sau în întuneric a trebuit să respingă nenumărate atacuri ale unuia sau celuilalt dintre bestii?… Da, ea era! A fost curajoasă! Cât de viu i-a fost sufletul şi cât de viguros corpul. Cum a ştiut ea uneori cu un gest şi alteori cu un cuvânt să gonească omul aplecat asupra ei, câteodată fricos şi violent şi câteodată hohotind şi târându-se în genunchi… Şi asta pentru că mai spera. Aştepta întoarcerea soţului ei. Renaud spusese,

Renaud, îi repetase la fiecare moment: „Peste douăzeci de zile, precis, mă vei revedea”.

După încercarea cu viclenia, cu forţa, cu promisiuni, cu ameninţări, la sfârşitul zilei a zecea cei doi fraţi veniră împreună în camera ei.

Francois scrâşni, privind-o în ochi.

— Eşti acuzată de magie. Eşti acuzată de a fi citit o scrisoare fără s-o scoţi din plic, în plină noapte. Eşti acuzată de a fi vorbit cu o fiinţă invizibilă, de esenţă demonică, fără îndoială. Vei fi închisă în fortăreaţa Temple şi procesul d-tale va începe. Vei fi condamnată şi arsă de vie.

Apoi continuă Henri:

— Afară de cazul că ai vrea să scapi de acestea toate. Iţi oferim libertatea, bogăţia, viaţă fericită şi fastuoasă. Vei fi o femeie importantă şi lumea întreagă ţi se va prosterna…

— Conduceţi-mă la temniţă! răspunse Marie.

Cei doi prinţi se retraseră. Un ceas mai târziu, mai mulţi oameni în negru, urmaţi de câţiva arcaşi, intrară în camera ei şi o interogară; apoi fu condusă la Temple pe jos, printre urletele mulţimii care striga „Moarte vrăjitoarei”.

Marie intră în temniţa ei fără frică, fără nedumerire. Ea număra zilele care o despărţeau de reîntoarcerea lui Renaud. Peste zece zile va fi aici! Nimic nu va putea împiedica, ca peste zece zile, Renaud să fie în braţele mele, aici, chiar în această temniţă, ale cărei porţi el mi le va deschide.

Ziua atât aşteptată, ziua indicată de Renaud se apropia în sfârşit. Ea număra: duminică se împlinea termenul şi aştepta cu uşurinţă. Abia sâmbătă păru ceva mai nervoasă.

Dar când simţea groaza urcându-i-se în inimă, închidea ochii şi asculta vocea lui Renaud şi auzea clar cum acesta îl spunea: peste douăzeci de zile, precis…

Duminica, de când auzi prin zgomote îndepărtate că ziua începea, se aşeză, palpitând toată, lângă uşă şi aşteptă. Ceasurile treceau. La început ea aştepta cu răbdare; apoi, un fel de frământare începu s-o cuprindă puţin câte puţin…

Seara temnicerul veni să-i aducă hrana pentru două zile o cană de apă şi o pâine. Marie nu dădu nici o atenţiune acestui om. De când deschisese uşa, ea nu-l privise nici o singură clipă. Ştia precis că nu e Renaud acela care va intra. Nu mânca nimic, în aşteptare. Continua să stea, lângă uşă, în picioare şi să aştepte. Câte odată murmura:

— Ce lungă e Duminica aceasta. Parcă nu se mai sfârşeşte. Şi nu se sfârşeşte pentru că el n-a venit încă!

O copleşitoare oboseală, care o cuprindea în momente foarte îndelungate, o obliga să se reaşeze în colţul ei. Dar imediat se ridica şi îşi relua locul lângă uşă. Ii era imposibil să numere ceasurile care se scurgeau. Nu atinsese, în acest timp, nici o fărâmă din pâinea sa; numai setea o tortura şi pe când se ducea să mai soarbă o înghiţitură, Marie văzu că în carafă nu mai e nici un strop de apă.

— Cum am putut să beau atâta? se întrebă ea.

În momentul în care-şi punea această întrebare, uşa se deschise şi temnicerul reapăru cu felinarul său în mână; aducea o carafă plină şi o pâine: raţia pe două zile. Asta o uimi. Ea nu adresase încă niciodată cuvântul acestui om. Dar, acum ea nu se putu împiedica să întrebe:

— Îmi aduceţi de două ori pe zi de mâncare?

— Cum, de două ori? zise temnicerul stupefiat.

— Desigur. Mi-aţi adus şi azi dimineaţă pâinea şi cana cu apă…

— Iată, îşi spuse bătrânul paznic, şi asta a înnebunit. Toţi înnebunesc aici…

Şi porni spre uşă. În clipa când s-o închidă, însă el şopti:

— Ţi-am adus raţia de pâine şi apă duminică seara.

— Duminică seara? Ei, şi?

— Ei şi astăzi continuă temnicerul, e marţi seara.

Poarta se închise aspru. Marie, fără un singur cuvânt, căzu pe spate, cutremurată. De duminică dimineaţa şi până marţi seara ea rămăsese lângă uşă, fără să mănânce, fără să aţipească, aproape tot timpul în picioare.

CONDAMNATA.

Zilele trecură. Marie rămase, mereu încremenită, în colţul de temniţă pe care-l alesese. Dacă, vreodată, un obraz şi o atitudine omenească a putut înfăţişa disperarea în tot ceea ce ea are mai neprevăzut şi mai vertiginos atunci figura şi atitudinea Mariei îndeplineau acest lucru! Ea nu striga. Nu plângea. Orice cunoştinţă a vieţii fusese ştearsă din mintea ei. Un singur gând o apăsa: el nu va mai veni.

De mai multe ori, i se păru, vag, că Francois şi Henri apăruseră lângă ea câteodată împreună şi câteodată, primul, sau al doilea, venea singur. Ce-i spunea? Ea nu auzea. Apoi, odată, înţelese că au ameninţat-o. Şi atunci, după ce prinţii plecară, celula se umplu de lume, temnicerul o sili să iasă afară şi să urce o scară – revăzu lumina zilei. Fu încadrată de soldaţi, care o porniră fără să ştie unde fu introdusă într-o sală obscură unde o aşteptau mai mulţi oameni îmbrăcaţi în negru.

Unul din aceştia îi puse mai multe întrebări printre altele Marie fu rugată să spună de câtă vreme avea legături cu diavolul şi dacă semnase un pact cu el. La toate întrebările Marie dădu din cap fără să răspundă. Rechizitoriul dură mult deoarece ea văzu că se aduseră lumini în sala. Apoi patru halebardieri o apucară de braţ, o siliră să îngenuncheze şi unul din oamenii în negru începu să citească cu repezeală pe un pergament.

Totul forma în faţa ei un tablou vag, cu linii fugare, copleşită de umbre. Nu înţelegea nimic din ce se întâmpla.

Era tribunalul oficial. Şi ceea ce citea omul în negru era condamnarea ei.

Marie fu condamnată să fie arsă de vie în Piaţa Grevei, de către călău şi să fie interogată până când va explica felul legăturilor sale cu puterile infernului.

După aceea, ea fu recondusă în temniţa din fortăreaţa Temple…

Alte zile – zile şi nopţi – treceau, una după alta, asemănătoare între ele; minutele se scurgeau încet, ca şi

cum fiecare ar fi durat o eternitate. Şi astfel luni întregi se scurseră din noaptea în care Renaud plecase la Montpellier.

Se întâmplă însă într-o zi că uşa celulei se deschise şi temnicerul introduse doi bărbaţi. Lăsându-i singuri cu Marie, păzitorul se înclină până la, pământ şi ieşi. Uimită, Marie, după ce îi recunoscu pe cei doi vizitatori, îi privi cu dezinteresare.

Desigur că cele ce urmau să-i comunice cei doi prinţi urmau să fie lucruri groaznice, de la care ei şovăiră câteva clipe. Francois fu acela care se hotărî primul să-i vorbească. Luă mâna Mariei. Henri prinse cealaltă mână a femeii într-un acces de gelozie feroce.

— Ascultă-ne, Marie, zise atunci Francois. Noi suntem doi fraţi care te iubim cu aceeaşi dragoste. E un lucru ciudat acesta, Marie.

Francois horcăia. O umbră de ezitare coborî în sufletul său. Dar în acest moment, Henri – fratele său, rivalul său, spuse:

— Da, e un lucru ciudat acesta, Marie. E ceva care ne face să înţelegem că eşti în legătură cu puterile infernale. De aceea regele vrea ca să fii interogată…

— Interogată? bâlbâi Marie, trăgându-şi mâinile.

— Da, se grăbi să răspundă Francois. Şi poate chiar ca vei fi torturată…

— Torturată! strigă nefericita femeie.

Henri şi Francois gâfâiau. Feţele lor însă trădau sentimentul iubirii lor ajunsă la paroxism.

— Marie, reluă Francois, ne-am hotărât să te scăpăm de tortură şi de rug. Trebuie să ieşi imediat de aici.

Marie îşi ridică încet capul. Cei doi fraţi palpitau.

— Bogată, onorată, liberă, murmură Henri. Pentru a schimba totul în strălucire, nu ai de spus decât un cuvânt. Apoi, unul dintre noi se va prezenta singur în faţa ta, deoarece am hotărât să ne batem cu armele. Numai învingătorul va avea dreptul să-ţi asigure fericirea.

Răspunde, Marie! ceru Francois.

TEMNICER ŞI PRIZONIERĂ.

Un strigăt umplu celula. Cei doi fraţi se dădură înapoi plini de groază. Cine striga? Marie! Dar de ce oare striga? Era un strigăt de frică? Va ceda ea în cele din urmă?

— Trebuie să terminăm, murmură repede Henri, Marie, răspunde la întrebarea noastră!

— Gărzi! strigă Francois. Duceţi-o pe prizonieră în camera de tortură.

Uşa celulei se deschise larg şi în obscuritatea coridorului şi a zidurilor Marie văzu patru oameni care o aşteptau, îi privi cu groază. Instinctul o făcu să înţeleagă că aceştia sunt călăul şi cele trei ajutoare, li recunoscu după feţele lor reci, apoi căzu în genunchi.

— Ea va ceda!... murmură Henri.

— Ea noastră! şopti Francois.

— Luaţi-o pe prizonieră! tunară cei doi prinţi.

Călăul înainta. Ajutoarele îl urmară. Se aplecară asupra femeii îngenuncheate... În acest moment, ea se aruncă cu spatele pe pământul umed şi scoase, unul după altul, câteva strigăte deznădăjduite.

Tăcu îndată, înnebunită de spaimă, pierdută. Se făcu pentru o clipă o tăcere îngrozitoare. Şi, deodată, în tăcere, o voce!... O voce slabă, de abia licărind. Un murmur, un scâncet vag parcă, o silabisire imprecisă. primul strigăt al unei fiinţe care-şi făcea intrare în univers... Scâncetul unui copil... Copilul lui Nostradamus...!

Francois şi Henri se retraseră, livizi, cu părul zbârlit.

— Vrăjitoarea a născut! mormăi călăul.

— Fiul Diavolului! bâlbâiră ajutoarele, lovite de o groază religioasă.

— Trebuie s-o ducem?

— Lăsaţi-o! Lăsaţi-o aici! repetă Henri care tremura ca varga.

Cei doi prinţi, cu mâinile la urechi, ca să nu audă plânsetul acuma puternic al copilului, fugiră. Micuţul nu contenea scâncetul care cerea milă, dreptate şi îndurare. Era

strigătul vieţii! Călăul dădu din umeri şi plecă, urmat de ajutoarele sale.

Atunci, temnicerul intră în celulă şi îşi plimbă felinarul peste mogâldeaţa de carne în care se luptau viaţa şi moartea… Omul acesta păli. O lacrimă ţâşni din ochiul lui, din ochiul care nu plânsese niciodată. Se ridică şi ieşi în fugă, urcă scările îndrugând înjurături de milă…

Cinci minute mai târziu se întoarse însoţit de o femeie obişnuită să privească în faţă suferinţa. Era soţia lui. Se aplecară amândoi, scâncetul copilului slăbise faţa mamei avea o paloare de mort. Se priviră dând din cap.

— Spune, Gilles, făcu ea, dacă o îngrijesc, voi fi condamnată?

— Se poate, Margotte. Şi poate că şi eu voi fi dat afară.

— Da…, aşa… Dar micuţul ăsta vrea să trăiască!

— Şi această nenorocită care nu vrea să moară! bombăni temnicerul.

Margotte făcu semnul crucii, rosti o rugă şi, în genunchi, se puse să îngrijească copilul şi pe mama lui! Temnicerul privea cu ochii holbaţi şi gura căscată. Copilul ţipa. Mama era mută. Când se termină, temnicerul înjură şi zise:

— Poate că vom fi alungaţi…

Margotte ţinea micuţul în braţe. Ridică privirea spre bărbatul ei, ameninţătoare:

— Fugi şi caută lapte…!

— Mă duc!

Marie întredeschise ochii. Privirea ei căzu asupra copilului ţinut în braţe. Un surâs de extaz îi lumină faţa la vederea corpului care se zbătea. întinse, domol, braţul. Margotte aşează copilul la sânul mamei…

Când Gilles se întoarse, o văzu pe Margotte plângând. Marie, extaziată, zâmbea…!

CAPITOLUL IV.

Aici odihneşte Marie.

COPILUL CREŞTE.

Poate că trecură încă trei luni. În fundul celulei, copilul Mariei, fiul lui Nostradamus, creştea în umbră şi întuneric. Pe scurt, judecătorii, în ceea ce priveşte soarta micuţului, hotărâră să aştepte.

În acest timp, Henri, al doilea fiu al regelui, cobora câteodată, la lungi intervale, în temniţă. Rămânea acolo câteva minute, fără să spună vreun cuvânt. O privea pe Marie îndelung şi constata cum creşte dragostea ei pentru copil. Apoi, privirea lui se oprea asupra micuţului. Atunci, Marie îşi lua copilul în braţe şi se retrăgea cu el într-un colţ întunecat al celulei.

Un gând infernal năştea în mintea prinţului. O iubea pe Marie aşa cum nu mai iubise niciodată. Ura de moarte acest copil, rod al iubirii pentru alt bărbat. Afară de vizitele pe care le făcea în celulă, prinţul avea întrevederi lungi cu contele Saint-Etienne şi cu baronul de Vernique, care deveniseră favoriţii lui.

Trebuie să spunem aici că aceştia se duseseră într-o zi la Saint-Germain L'Auxerrois, pentru ca să facă să dispară registrul pe care, în ziua nunţii, Renaud îşi pusese semnătura numele său adevărat… Ei nu găsiră însă nimic totul dispăruse dinainte.

Ce devenise Renaud? Nu se ştia. Nici o ştire nu venise despre persoana lui. Vernique căuta urme şi la Montpellier, dar… nimic. Ajunseseră să bănuiască oarecum că Renaud fusese asasinat de unul dintre acei tâlhari care cutreierau drumurile pe vremea aceea.

În ce-l priveşte pe Francois, el nu mai coborî niciodată în temniţă. De la scena pe care am povestit-o, Delfinul Franţei îşi schimbă obiceiurile, preocupându-se de afacerile statului şi luând comanda armatei contra lui Carol Quintul, regele împotriva căruia lupta tatăl său.

Între timp, Henri şi Francois fură însărcinaţi să pregătească o concentrare de trupe între Valence şi Avignon. De acolo, ajutaţi de conetabilul Montmorency,

dădură o lovitură puternică oastei lui Carol Quintul. Regele însuşi ajută expediţia.

Se părea că Francois uitase dragostea lui pentru prizonieră. Renunţase el într-adevăr la Marie? Remuşcarea, mila, coborâseră oare în inima lui?

Într-o zi, Marie dădea zor să-şi facă pruncul să râdă. Îl alinta, gâdilându-i bărbia. Îi vorbea fără şir, copilăreşte, cu dragoste curată. Margotte era lângă ea, privind şi ascultând, fără a se mai teme de vrăjitoare şi fără a mai avea fricǎ de vreo condamnare.

Putem să spunem că Marie se mai gândea la soţul ei Renaud? Desigur! Toate gândurile ei erau spre Renaud, la dragoste şi la îmbrăţişările şi cuvintele lui. Toată viaţa ei era el!

Rareori era preocupată de absenţa lui materială, deoarece prezenţa copilului o atrăgea îndeosebi. Copilul era lumea în care se concentra tot ce era viu în ea. Se simţea beată de bucurie atunci când îl mângâia, când îl atingea în treacăt numai.

— Mă zgârie, zise ea râzând, va fi puternic.

— Desigur, zise Margotte, şi frumos! Îl vezi bine?

— Ce-ntrebare? Cu ochii închişi pot să-l văd.

Ele vorbeau astfel, glumind, huzurind, îngenuncheate pe paiele celulei. Asta se petrecea la treizeci de paşi sub pământ, într-o cloacă infectă, într-un colţ umed, unde dragostea străfulgera bezna.

Margotte se ridică grăbită.

— Iată-l pe Gilles! zise ea.

O IDEE PRINCIARA.

Margotte ieşi, trăgând zăvorul uşii. Marie luă copilul în braţe, cu ochii fixaţi asupra intrării în celulă. O lumină gălbuie. Felinarul apăru. Prinţul veni spre ea:

— Eşti liberă…!

Marie tresări. „Liberă…?

— Sunt liberă?… bâlbâi ea.

— Da, eşti liberă. Am obţinut graţierea ta, zise prinţul cercetându-i faţa. Poţi ieşi pe uşă, sui scara şi eşti afară, în drum.

Ea îndrugă:

— Monseniore, cum de te-am blestemat, pe tine care dai lumină copilului meu?! Pot muri pentru tine, monseniore.

Lacrimi curgeau pe obrajii ei palizi. Cu o stângăcie pricinuită de emoţie, înveli copilul; râdea şi plângea. Timidă, se-ndreptă spre uşă. Atunci, Henri o opri cu un gest:

— Nu ţi-am spus, bărbatul tău te-aşteaptă sus.

Un strigăt atroce. O zguduitură a întregii sale fiinţe. Marie se aruncă la picioarele lui:

— Renaud!

— Da. Renaud! repetă Henri, cu ochii pofticioşi aruncaţi asupra ei.

Marie făcu un efort disperat să se ridice, să meargă şi să zâmbească. dar, recăzu pe spate, zguduită de bucurie şi spuse:

— Alteţă, te binecuvântez!

Seninul Mariei, provocat de Henri, nu dură decât vreo câteva minute. Ea îşi recapătă cunoştinţa lucrurilor şi primul gest fu să-şi sărute copilul. Printre multele gânduri care-i inundau mintea, cu mai mare putere stăruia acesta: „Doamne! Sa nu-i fi făcut vreun rău, în cădere…” În acelaşi timp, ea rămase năucă, zăpăcită, nepricepând nimic… Braţul ei strânsese vidul. Copilul nu mai era. Cu un salt fu în picioare şi mâinile i se încrustară în braţul lui Henri:

Copilul meu, ţipă ea.

Henri, cu vocea rece, repetă:

— Am spus că eşti liberă.

— Liberă? Ah! Ah! Liberă! Bine. Daţi-mi copilul şi zbor de aici.

— Brabant! strigă Henri.

— Alteţă, răspunse o voce aspră.

Din întuneric apăru un om. Figura acestuia era parcă tăiată în piatră dură: ochii clipind continuu erau strălucitori, mustaţa neagră, în furculiţă, fizionomia şi atitudinea de apaş, de individ gata la orice pentru acela care plăteşte.

— Brabant? zise Marie cu vocea tremurândă. Ce să-mi facă Brabant? Eu vreau copilul meu. Alteţă, aţi spus că sunt liberă. Un fiu al regelui, minte? Lăsaţi-mă să trec!

— Eşti liberă, zise Henri cu un accent atât de întunecat, încât Marie rămase înspăimântată de frică. Brabant, unde e copilul?

— În siguranţă, Alteţă.

Marie avu un gest sălbatec de a se arunca asupra apaşului, pregătită de atac. Henri o împiedică să treacă şi o azvârli în fundul temniţei. Ea se târî cu mâinile împreunate, în rugăciune.

— Graţie, monseniore. Iată, rămân aici. Toată viaţa. Nu-l voi mai vedea pe soţul meu. Puneţi-mă în lanţuri…, dacă vreţi. dar înapoiaţi-mi copilul… vă asigur că…

— Brabant, o întrerupse Henri, ţi-am dat un ordin… Repetă-l ca să văd dacă l-ai înţeles.

Apaşul făcu o grimasă respingătoare, tuşi şi se întoarse către Marie, care continua să rămână prosternată. Nefericita femeie asculta cuvintele nelegiuitului cu acea prodigioasă atenţie a întregii sale vieţi concentrată, în ceea ce va spune omul acesta:

— Anevoios comision, Alteţă, răspunse vocea aspră a apaşului. Dar am promis. Şi voi executa sau numele de Brabant-le-Branancon…

— Atunci, repetă ordinul, răcni furios Henri, palid ca un mort.

— Ajunge. Iată despre ce e vorba. Acum sunt orele nouă din seară. La miezul nopţii veţi veni să mă găsiţi la mine acasă şi îmi veţi zice: „Grăbeşte-te să duci copilul mamei sale”. În cazul acesta, Alteţă, voi lua copilul şi-l voi duce direct mamei sale, în casa pe care mi-o veţi indica. Asta e…

— Perfect, zise Henri. Dar dacă la miezul nopţii nu voi veni la tine acasă?

— Asta e mai greu de spus, Prinţul meu, mârâi omul.

— Vorbeşte odată, animalule!

— Ajunge! Iată dar despre ce e vorba. În acest caz, voi aştepta o oră. După acest interval de timp, copilul va fi abandonat de Dumnezeu şi de oameni. Şi cum e dovedit că naşterea sa e satanică, voi executa jurământul. La dracu!… În sfârşit, am promis… Voi arunca puţină apă binecuvântată asupra acestui diavolaş şi-l voi duce călăului care-l va expedia de pe această lume. Asta e tot!

— Perfect. Du-te acum. Şi veghează bine asupra copilului.

Apaşul dispăru. Marie rămase prosternată. Ea răcnea. Bolborosea cuvinte fără înţeles, întretăiate de câte un strigăt strident. Încercă să se târască în faţa prinţului. Henri se aplecă, o prinse de umeri, ridicând-o în picioare şi, mai livid decât ea, îi spuse:

— Vreau să fii a mea. Te aştept în Rue de la Hache, în casa lui Joseph de Vernique, până la miezul nopţii. Reţine aceasta. Ai auzit?!

— Casa lui Vernique, în Rue de la Hache…, da, aud…, răspunse ea printre horcăituri de agonie.

— Bine! Dacă vii, îţi redau fiul. Dacă nu, judecata va fi executată. Acum, eşti liberă!

Marie voi să se agate de el. Ea căută un cuvânt, unui singur – şi-ar fi dat viaţa pentru un cuvânt – sau o lacrimă care l-ar fi înduioşat; dar nu putea nici să vorbească şi nici să plângă. Avea numai putere ca să se agate de el.

Henri o respinse şi ea recăzu, gâfâind.

Fiul regelui îi mai aruncă o singură privire, încărcată de pasiune şi ieşi.

MORMÂNTUL MARIEI.

În culoar, prinţul îl găsi pe Gilles, temnicerul.

— S-o urmăreşti, zise el. Şi vei veni să-mi raportezi ceea ce a făcut. Răspunzi cu capul tău de ea! Timp de zece minute, nefericita mamă rămase în acelaşi loc, fără un suspin, fără

un cuvânt; apoi începu să zgârie pământul cu unghiile; ţipete teribile urmară acestei stări de apatie: strigăte violente, prelungi, furioase, chemări sfâşietoare, toată prodigioasa lamentare a unei fiinţe căreia i se smulg inima, creierii, muşchii. Se ridică în picioare, frângându-şi mâinile, rupându-şi părul şi lovindu-se cu capul de pereţi.

Îşi striga mereu, dureros, copilul. Ea-l chema pe Renaud cu strigăte exorbitante, care făcură să tremure şi să fugă pe toţi temnicerii însărcinaţi s-o scoată din celulă. În sfârşit, ea văzu uşa deschisă şi se avântă afară. Ţipetele sale umpleau scara. Apoi se umplu de gemete curtea fortăreţei Temple. Fu împinsă, afară, peste podul fortăreţei.

Marie mergea drept înainte şi urla. Astfel intră în Paris, când se făcuse noapte neagră.

Puţin câte puţin, totul slăbi. În ea, carnea, inima continua să ţipe de durere. Dar buzele tumefiate, gâtlejul închis nu mai permiteau ieşirea nici unui sunet. Aproape de miezul nopţii, se afla în apropierea Pieţei Grevei, unde o adusese instinctul său. Se aşează pe o bancă. Se gândea. Adică, în înspăimântătoarea nenorocire ce-o lovise, începu să-şi revie puţin câte puţin şi să înţeleagă faptele aşa cum erau. Din obscuritatea gândurilor sale se desprindea numai aceasta: „Până la miezul nopţii trebuie să fie în Rue de la Hache, la casa lui Vernique. Altminteri, copilul meu va fi ucis de călău”.

Şi, brusc, când sună miezul nopţii, după ce numără până la ultima lovitură, întrebarea, hidoasa întrebare se înfipse în mintea ei, ca o lovitură de nebunie. Marie nu mai spunea „Trebuie să-mi salvez copilul!”. Ea îşi spunea „Trebuie să mă dau” Şi se ridică gemând.

O porni spre Rue de la Hache. Tremura de groază… Dinţii îi clănţăneau. Striga cuvinte, frânturi de cuvinte.

Ar fi vrut să-şi grăbească pasul. dar o forţă necunoscută, misterioasă o ţinea pe loc. Ar fi vrut să scoată un strigăt de scârbă a cărnii şi a sufletului ei… – şi, în acest moment,

traversă şoseaua. Cineva o urmărea din umbră. Brusc, acesta, se apropie şi îi dădu o groaznică lovitură de pumnal.

Un alt om, care o urmărise, pas cu pas, de la ieşirea din fortăreaţa Temple şi care asistase la această scenă rapidă, se apropie şi se aplecă asupra Mariei, îi cercetă inima.

— Moartă! răcni temnicerul Gilles, căci el era acest al doilea om. Nu, pentru Dumnezeu!... A preferat s-o omoare decât... Hm! Ce-i de făcut? S-o ascultăm pe Margotte?

Omul rămase mult timp perplex. Marie, nemişcată, ţeapănă, era întinsă de-a lungul apei care curgea în mijlocul drumului. Luna, printre norii apropiaţi, arunca o rază palidă asupra acestei figuri imobile! Gilles văzu cum, din ochii închişi, lacrimile curgeau, una câte una. Începu să tremure. Şi, deodată, cu o furioasă înjurătură, el o ridică pe tânăra femeie, o aruncă pe umeri şi o porni repede spre locuinţa sa de lângă fortăreaţa Temple.

Aici se afla Margotte care-l ajută să aşeze corpul bietei Marie într-un pat. Apoi temnicerul şi soţia sa avură un conciliabul, în cursul căruia el încercă să spună de câteva ori nu, terorizat, dar, până la urmă, învins, stăpânit, sfârşi prin a spune da! Gilles, temnicerul, o porni spre Rue de la Hache, unde sosi cu puţin înainte de ora unu.

— Ei? îl întrebă cu febrilitate fiul regelui.

— Monseniore, răspunse Gilles, femeia a murit!

— A murit? întrebă Henri.

— Da, monseniore. Şi am venit să vă întreb ce facem cu cadavrul?

Henri se dădu înapoi, cu ochii ieşiţi din orbite, ca şi cum ar fi văzut un spectru. Apoi desfăcu braţele în cruce. Scoase un strigăt puternic şi căzu greoi, la pământ.

— Mizerabile, spuseră Vernique şi Saint-Etienne, repezindu-se la temnicer. L-ai ucis pe Alteţa Sa.

— Domnilor, eu n-am făcut decât să execut ordinul primit, răspunse ferm Gilles.

— Du-te acum, pleacă!

Temnicerul salută şi voi să se retragă. În acel moment prinţul îşi reveni.

— Stai! zise Vernique. Înainte de a pleca, explică-ne cum a murit, ca să putem povesti Alteţei Sale.

— A fost ucisă, zise Gilles.

— Ucisă? exclamară cei doi gentilomi, privindu-se cu uimire.

— Da. A fost ucisă în momentul în care pornea spre Rue de la Hache.

Henri scoase un geamăt. Dar Vernique şi Saint-Etienne nu-l auziră fiind absorbiţi de explicaţiile temnicerului. Gilles continuă:

— Conform ordinelor Alteţei Sale, o urmăream la zece paşi, înapoia ei. Femeia tocmai vroia să intre în Rue de la Hache. Când un gentilom se apropie de ea şi, lovind-o furios cu pumnalul, spuse: „Aşa, cel puţin, nu vei fi a nimănui…!”

— Şi cine era gentilomul acesta? întrebă avid Joseph de Vernique.

— L-am recunoscut la lumina lunii, răspunse Gilles. Dar mai bine îmi dau capul călăului decât să trădez un asemenea secret.

— Fratele meu, răcni Henri în el însuşi. A fost Francois, fratele meu!

Apoi el închise ochii, pentru a nu se observa că a ascultat.

— Bine, spuse Joseph de Vernique, după un moment de gândire. Păstrează cadavrul la tine până mâine, deoarece e posibil ca prinţul să vrea s-o vadă. Mâine, o vei îngropa în cimitirul Inocenţilor…

Cincisprezece zile mai târziu avu loc plecarea regelui, a celor doi fii ai săi şi a întregii armate spre Provenţa, pe care trebuiau s-o apere de invazia lui Carol Quintul. Fie din teamă superstiţioasă, fie din exces de durere, Henri nu voi să se ducă să vadă cadavrul Mariei. Numai două zile după evenimentele pe care le-am povestit, el se duse la fortăreaţa Temple şi ordonă temnicerului Gilles să-l urmeze.

Temnicerul ascultă şi, împreună cu Henri, se îndreptă spre cimitirul Inocenţilor.

Ajunşi în cimitir, prinţul se întoarse către Gilles şi îi spuse:

— Arată-mi locul unde ai îngropat-o.

Temnicerul, fără să spună un singur cuvânt, îl conduse până lângă un colţ unde pământul era proaspăt răvăşit. Apoi, la un semn al prinţului, se retrase. Groparul cimitirului a povestit, apoi, că prinţul Henri a rămas lângă moi mint până în toiul nopţii şi că el îl auzise hohotind şi strigând. În zilele care precedară plecarea. Henri comandă o piatră funerară pe care o aşezară în locul arătat de temnicer, pe pământul unde fusese îngropată Marie. Era o capelă deasupra căreia se afla o cruce. Pe uşa capelei, din ordinul său, se gravaseră aceste cuvinte: „AICI ODIHNEŞTE MARIE. VA PUTEA EA, DIN ÎNĂLŢIMEA CERURILOR, SA IERTE PE CEI CARE AU UCIS-O?”

CEI VII O VOR RĂZBUNA!

Henri se interesă de fiul Mariei. Durerea şi patima se ciocneau în spiritul său. Patima, mai ales, îl domina când se gândea că Marie venea să-i cedeze atunci când fusese lovită. În sfârşit, era atât de turburat, de această moarte, încât căută ca ordinul relativ la copil să nu fie executat. Dar, când îl întrebă pe Brabant, de soarta micului Renaud, acesta răspunse liniştit:

— Monseniore, s-a făcut! Micul diavol a fost trimis marelui său patron şi tată, domnul Satana! Noutatea nu făcu decât o impresie mediocră asupra prinţului. Acest copil, în definitiv, nu fusese decât un instrument de care s-a servit pentru a o îndupleca pe mama sa. Marie, fiind moartă, puţin interesa dacă instrumentul nu mai era.

Când trupele, în sfârşit, părăsiră Parisul în sunetele trompetelor şi când fanioanele fâlfâiau, printre strigătele de ură şi exclamaţiile de bucurie, în dimineaţa aceea, Henri, situat în mijlocul războinicilor săi cu panaşe, la o mare depărtare de Delfin, aruncă fratelui său o privire stranie,

ascuţită, ca o lovitură de pumnal. Şi, în sinea lui, murmura cu furie: „Cei vii o vor răzbuna!”

Tânăra lui soţie, Catherina de Medicis, care, ca un adevărat războinic, călărea în apropierea sa, surprinse această privire de duşmănie mortală. Fermecătorul ei obraz, radios de tinereţe înfloritoare, se lumină un moment cu unul din acele livide surâsuri, care, în ochii unui observator, revelau secretele şi torturile profunde ale unui suflet.

„Oh! Îşi spuse ea, mi se pare că am mijlocul să fac din soţul meu Delfinul Franţei. Ceea ce ar însemna succesorul lui Francisc I… Adică, să-mi asigur titlul de regină…

BRABANT-LE-BRANANCON.

Una din acele aspre şi naive fizionomii zbârlite, nepăsătoare printr-un inconştient scepticism, scandalagiu prin temperament, unul din acei oameni de jaf şi de pradă care se vindeau inimă şi piele, corp şi suflet celui mai darnic şi ultimului ofertant. El făcuse ultimele campanii ale lui Francisc I, depusese eforturi teribile şi cunoştea toate câmpurile de bătaie. Cunoştea, de asemenea, toate drumurile Franţei, toate îmbucăturile marilor şosele. Se ataşase la garda prinţului Henri, care-l dispreţuia, dar care-i plătea serviciile fără să se tocmească.

Acesta era omul ce acceptase să predea pe micuţul copil al Mariei călăului însărcinat să execute nevinovata creatură, învinuită de a se fi născut dintr-un demon.

În momentul când, în celula fortăreţei Temple, Marie căzu fără cunoştinţă, Henri înfăşură copilul şi-l dădu apaşului care aştepta ordinele sale. S-a văzut care au fost aceste ordine. Brabant ieşi de la Temple, ducând în braţele sale pe micuţul, care se zbătea şi striga, ca şi cum s-ar fi simţit rău că nu se mai afla lângă sânul mamei sale, dar şi pentru că lumina puternică îi supăra ochişorii obişnuiţi numai cu întunericul. Cu toate strigătele copilului, Brabant îl duse, fără să-i facă cel mai mic rău, până în locuinţa sa din Rue Calendre. Un fel de cocioabă murdară şi fără nici un

confort, dar împodobită, în schimb, cu tot felul de pumnale, săbii, baionete, spade, lăncii şi două sau trei archebuze.

Brabant depuse copilul pe o saltea.

— Aici, micul meu pui de lup, aici, micuţule diavolaş, floare a lui Belzebuth, urmaş al lui Satan, să taci imediat, auzi? Spuse apaşul. Taci, diavole! Ce gâtlej, ce strigăte! Continuă el. E bine legat dumnealui! A! Poftim, ai şi gheare. Vei fi, mai târziu, ca un iepure prăjit la flacără mare dacă, din nefericire, nu vei lua din nou drumul de unde ai venit. Aşa că taci sau te stropesc cu aghiazmă!

Această ameninţare nu produse nici un efect asupra micului demon şi Brabant, în sinceritatea sa, îşi făcu de trei ori semnul crucii, destul de mare, convins că astfel copilul va cădea într-un leşin. Dar încăpăţânatul continuă să strige mai tare; îi era foame!

— Ce înseamnă asta? mormăi apaşul. L-am gratificat cu trei cruci şi mucosul tot nu vrea să tacă. Dacă aş şti o rugăciune, acum aş spune-o…

Deodată începu să se plimbe furios prin colibă, înjurând teribil, ceea ce trebuia să înlocuiască rugăciunea, aruncând câte-o privire copilului ori de câte ori făcea pe jumătate ocolul încăperii şi astupându-şi zadarnic urechile. Apoi, hotărât, luă. Din nou, copilul în braţe. Acum micuţul nu mai plângea, ţipa, mica lui figură devenise vânătă; apaşul îl lovi cu palma şi copilaşul tăcu brusc, deschise ochii mari, plini de spaimă şi întinse sfios minutele cerând să sugă. Văzând aceasta, apaşul se opri scurt; un tremur nervos îl zgudui din creştet până în tălpi şi căzu într-o adâncă reverie. Apaşul, drumeţul, spadasinul obişnuit cu lovituri mârşave, simţi atunci ceva necunoscut, ceva dulce şi puternic care-l cuprindea puţin câte puţin: era mila. Nu ştia, însă. Niciodată nu avusese milă de nimeni şi de nimic.

Ochii copilului se închiseră. Adormise şi, cu toate acestea, aşa cum se întâmplă uneori celor micuţi care au o durere, ochişorii săi închişi continuau să plângă. Apaşul nu sufla un cuvânt. Rămăsese ca o statuie.

Omul războaielor, omul ambuscadei, omul cu inima acoperită într-o triplă cuirasă de oţel, apaşul înfăşurat în mantaua sa, cu o imensă spadă la sold, acest om privi cum dormea, în braţele sale, copilul care plângea. Încet, cu atenţiune, el îl aşează din nou pe saltea. Apoi se retrase, dând din cap.

Ieşi pe uşa strâmtă, direct în stradă şi obişnuiţii cabaretului vecin îl văzură, stupefiaţi, intrând la o negustorească de lapte, unde ceru să i se deschidă lovind furtunos în obloane. Pentru prima oară în viaţa lui, Brabant-le-Branancon cumpăra lapte, în loc să cumpere vin.

Urcă din nou în cocioaba sa. Spălă bine de tot paharul de pe poliţă – tovarăşul obişnuitelor lui meditaţii – şi îl umplu cu lapte. Se apropie de micuţ, ridicându-i căpşorul.

Copilul se deşteptă şi, după două sau trei încercări stângace, dar de acea stângăcie adorabilă a fiinţelor micuţe care nu ştiu să bea decât de la sânul mamei, fiul Mariei apucă în buzele sale marginea paharului. Când fu sătul, el deschise ochişorii spre apaş, începu să râdă, întinzând frenetic mânuţele şi cu un aer mirat începu să tragă de mustaţa omului. Brabant-le-Branancon, în genunchi, lângă saltea, nemişcat şi tăcut, se lăsa tras. şi, deodată, copilul adormi din nou. De astădată, un somn liniştit.

Multă vreme apaşul rămase în genunchi, fără să se mişte. El privea cum doarme fiul diavolului.

Noaptea fu sfâşiată de un soi de ţipăt sonor. Clopotul catedralei Notre Dame lăsa să plutească asupra Parisului sunetul său puternic, de bronz. Apaşul se ridică, ascultând şi mormăi:

— Este ora unu…!

Era ora când trebuia să-şi îndeplinească înfiorătoarea misiune, deoarece prinţul nu venise să-i poruncească să ducă înapoi mamei sale pe micuţ. El se scutură ca un mistreţ, aruncă asupra oţelurilor agăţate pe pereţi o privire teribilă, desprinse o spadă solidă şi, postându-se în mijlocul colibei, spuse:

— Cu atât mai rău! Dacă vine şi-mi ordonă să duc copilul la călău, îl spintec aşa prinţ cum e.

Am văzut ce a răspuns Brabant când îl întrebă prinţul Henri ce s-a făcut cu copilul Mariei.

În ziua când armata pornea spre Provenţa, Henri îl căuta pe apaş printre servitorii şi oamenii din suita sa, dar nu-l găsi. Brabant-le-Branancon dispăruse fără să se ştie unde.

CAPITOLUL V.

Renaud.

MIRACOLUL PARALITICEI.

Renaud se îndepărta de Paris ca o furtună. Cu inima strânsă de una din acele puternice spaime care pot ucide un om în câteva ceasuri, cu gândul copleşit de necesitatea devorării a cât mai mult spaţiu, să fugă, în timp ce toate forţele vii ale sufletului său rămâneau la Paris, Renaud galopa furios. Toată puterea sa de voinţă o depunea ca să uite scena de la Saint-Germain L'Auxerrois. El îşi spunea, repetat:

— Deoarece mă voi înapoia peste douăzeci de zile, deoarece atunci voi fi liber şi voi putea să reiau acea formidabilă conversaţie începută la biserică, trebuie, vreau să nu mă mai gândesc decât că e necesar să merg cât mai repede.

Putea oare acest om să se dedubleze? Putea el să-şi ordone să se gândească la ceva sau să nu se mai gândească? Da, asta trebuia să fie! Da, Renaud era o fiinţă cu un organism excepţional. Avea acea putere supraomenească de a face ca spiritul său să păstreze doar imaginea sau gândul ce-i conveneau.

A doua zi, seara, după plecarea sa, calul căzu mort la intrarea unui sătuc. Renaud şezuse în şa, fără întrerupere, timp de optsprezece ore. Se culcă pe paie, într-un hambar şi îşi spuse: „Voi dormi trei ceasuri"… Adormi aproape imediat şi, la sfârşitul celor trei ore, nici un minut mai târziu, se trezi.

Câţiva ţărani, uimiţi, făcură cerc în jurul său. Renaud scoase din pungă zece piese de aur şi spuse:

— Îmi trebuie un cal bun.

Într-o clipă i se aduseră patru armăsari dintre care el îl alese pe cel mai bun, îl înşeuă singur, fără ajutorul ţăranilor, încalecă şi porni ca un fulger. Nu se opri nici acum din cale, până când şi acest al doilea cal sucombă sub el.

Şi astfel, un cal omorât, altul distrus, după-amiaza zilei a cincea, el ajunse la Tournon, oraş ridicat pe malul Rhonului. Renaud se odihnise, până aici, douăzeci de ore în total şi asta în mai multe reprize.

Sosit la Tournon, fu cuprins de un fel de oboseală de moarte – nu o oboseală a corpului, ci una a spiritului.

— Dacă nu birui această sfârşeală care m-a cuprins, îşi spuse el, voi muri peste un ceas şi tata va muri fără …filtrul pe care îl duc şi.

Simţea cum gândul său se reîntoarce, fatal, la Marie şi clătină încet din cap. Descăleca de pe cal şi se opri la porta unui han, fără s-o vadă pe servitoarea care-i aducea un pahar cu vin. Se aşeză la o masă, cu privirea fixată asupra soarelui roşiatic, ce se prăvălea îndărătul munţilor violeţi din depărtare. Doar mina sa, sub haina desfăcută, îşi încrusta unghiile în piept, aproape de locul unde simţea inima bătând. Era grozav: Unghiile îi sfârtecau pieptul şi sângele curgea. S-ar fi zis că mâna aceasta însângerată voia să ajungă la inimă.

Ceea ce se petrecea în sufletul acestui om era mai presus de întreaga umanitate. Simţea în el hohote de plâns, care nu vroiau să ţâşnească şi scrâşnete de durere, în cap i se învârtea un amestec furios de sentimente contrarii, o gamă înspăimântătoare de gânduri care se ucideau unul pe altul.

A fost o oră de groază, ireală, imposibilă, în care Renaud se mira că n-a murit. Şi, în hora vertiginoasă a gândurilor, acest tumult de furtună dezlănţuită, o imagine surâdea victorioasă asupra voinţei lui… Renaud.

Era imaginea. Mariei. El o revedea aşa cum o văzuse în noaptea funerară, la Cimitirul Inocenţilor, sub voalurile de doliu, în picioare, cu felinarul în mâna. Şi Renaud urlă:

— O iubesc! O iubesc! Marie, Marie, iubita mea! Marie, te iubesc, te ador! Marie, vom muri împreună, pentru că trebuie să te omor…

Imediat după ce luă această hotărâre, calmul se cobori în sufletul său însângerat.

În aceeaşi clipă în care Renaud se liniştise, uşa unei capele se deschise în faţa lui şi o duzină de ţărani ieşiră de acolo. Doi dintre ei duceau un fotoliu în care era aşezată o fetiţă de vreo cincisprezece ani, palidă, cu părul desfăcut, frumoasă ca o icoană, în nesfârşita tristeţe a ochilor ei mari, albaştri, impunători, în apropiere, o supraveghea, atentă la cea mai mică groapă, o bătrâna, al cărei cap era o imagine a durerii. Cu obrajii înecaţi în lacrimi, mergea de colo până colo, rugind să se păşească cu atenţie. Era mama fetiţei. Ochii lui Renaud se fixară asupra acestui spectacol. Zâmbetul său deveni mai livid, mâna, mai furioasă, îi sfârteca pieptul şi el zise:

— Durere, durere, tu stăpâneşti lumea…!

Şi cum gândul se oprise asupra cuvintelor pe care le pronunţase, privirea sa, devenită mai vie şi mai sigură, o studia pe sărmana micuţă infirmă. El fremăta. Tresări. Se ridică brusc şi gându-i sălbatec bâlbâi:

— Dacă aş lăsa aici, în trecerea mea, un strop de bucurie curată?… Asta, desigur, ar îndepărta durerea, să încercăm!

Bătu în masă şi chemă pe hangiu.

— Fetiţa aceasta e paralitică, nu-i aşa întrebă el. Vocea lui căpătase un timbru de stranie bunătate.

— Da, domnule, răspunse hangiul uimit. Monseniorul de Tournon a spus că trebuie să fie dusă mereu la Capela Fecioarei Marie şi asta o va vindeca.

— Monseniorul de Tournon?

— Da, cardinalul de Tournon, arhiepiscop de Embrum, acela care a fost numit locotenent general al conetabilului

de Montmorency şi al cărui palat se vede de aici, în capătul străzii – adăugă hangiul, arătându-i o clădire impunătoare, pătrată, apărată de şanţuri şi creneluri. Şi, după cum vedeţi, domnule, mica Huberte a fost adusă la Capelă, dar Fecioara n-a vrut s-o vindece…

— Şi sunt, mi se pare, aproape doi ani de când e paralitică? Mai spuse Renaud studiind cu atenţie chipul micuţei infirme.

— Da, domnule. Exact doi ani. Dar de unde ştiţi?

Renaud nu răspunse. El se apropie de fotoliul pe care cei doi purtători îl lăsară jos, întorcându-l cu faţa spre intrarea în capelă. Vreo cincizeci de ţărani şi de burghezi înconjurară fotoliul; câţiva ostaşi de la castelul cardinalului se apropiară curioşi. În această mulţime, care creştea din moment în moment, se găsea şi meşterul Pezenac. Şeful poliţiei regale din Tournon. El dădea explicaţii unui călugăr care venise de la palatul cardinalului. Acest călugăr era înalt, subţire cu figura palidă, de ascet, ochi arzători, atitudinea nobilă şi ţinută care trăda pe soldatul şi pe elegantul cavaler ce trebuie că fusese odinioară.

Mama paraliticei îngenunche, cu faţa spre capelă. Femeile din grup şi majoritatea bărbaţilor o imitară. Desigur că sărmana bătrână voia să facă o ultimă tentativa pentru a atrage puterile cerului şi a obţine vindecarea fiicei sale.

O imensă tăcere, plină de teamă, plutea asupra mulţimii.

Micuţa Huberte, frumoasă ca un înger, era iubită de întreg oraşul. Veselă, veşnic surâzătoare, sprintenă, era văzută peste tot, cu părul ei auriu atârnându-i pe umeri, fiind oriunde binevenită. Huberte era farmecul, bucuria, veselia micului orăşel. Deodată, însă, după ce vizitase pe o paralitică, pe care o consolase şi o întărise cât putea ea mai bine, Huberte fu cuprinsă de indispoziţii stranii; o curiozitate bolnăvicioasă o împingea să se ducă s-o revadă pe paralitică. După fiecare din aceste vizite, indispoziţiile se accentuau.

Într-o dimineaţă, ea încercă zadarnic să se ridice picioarele refuzau s-o ajute. După câteva zile, atât braţele cât şi picioarele se înţepeniră într-o imobilitate pe care nimic, de atunci, nu o putură vindeca. Huberte paralizase şi numai cei doi ochi mari albaştri rămaseră vii în ea. Bătrâna ei mamă aproape înnebunise de durere.

Iată ceea ce meşterul Pezenac explicase călugărului, a cărui figură întunecată şi statură înaltă dominau mulţimea.

Din mijlocul tăcerii, vocea plângătoare se ridică, înecată de hohote:

— Sfântă Fecioară, monseniorul de Tournon ne-a trimis să ne rugăm Ţie, aşa cum ţi-am mai spus şi adineauri. N-ai auzit oare rugămintea mea şi nu mi-ai văzut lacrimile? Nu trebui să faci decât un semn, Sfântă Fecioară, şi micuţa mea Huberte va putea iar să meargă. O! Bună Fecioară, regină a Cerului şi a Pământului, Tu care eşti atât de puternică, salvează-mi copilul!

— Salvează-l! striga mulţimea, Salveaz-o pe Huberte!

Femeile plângeau, bărbaţii îşi ştergeau ochii înlăcrimaţi; durerea bătrânei mame era copleşitoare. Micuţa Huberte, paralitica, fixa cu ochii săi mari statuia Fecioarei, care se zărea în fundul Capelei printre luminările aprinse şi avea o rugăminte atât de dureroasă în frumoşii săi ochişori, încât şi călugărul, întunecatul călugăr care privea această scenă tremura puternic. Şi totul părea să indice că acest om avea una din acele inimi care nu se emoţionează prea uşor la spectacolele durerilor omeneşti.

Un lung murmur de rugăciuni şi de lacrimi se auzea din grosul mulţimii; apoi, se făcu iar linişte. Toate privirile se îndreptară spre paralitică; ea rămase însă nemişcată. Mama Hubertei continuă încă multă vreme să rămână îngenunchiată, cu obrazul scăldat în lacrimi; în sfârşit, tristă, se ridică şi ea de jos. Cei doi ţărani care duceau fotoliul îl apucară din nou, ridicându-l. Mulţimea se împrăştia. Se sfârşise. Micuţa Huberte trebuia să rămână pentru totdeauna paralizată.

În momentul însă când se întâmpla acest lucru, străinul pe care toată lumea îl văzuse încovoiat la o masă în faţa hanului, unde părea că se odihneşte, călătorul acoperit în întregime de praf se apropie şi se adresă celor doi ţărani:

— Lăsaţi scaunul jos!

Ţăranii tresăriră la auzul acestei voci de-o infinită bunătate şi în acelaşi timp atât de autoritară, că era imposibil să rezişti; ei lăsară, încet, fotoliul pe şosea. Mulţimea se apropia din nou, mânată de una din acele curiozităţi pasionate care preced evenimentele extraordinare. Toate privirile se fixară asupra călătorului, a cărui figură, în această clipă, degaja o asemenea strălucire, că toţi oamenii adunaţi fremătară de mirare. Bătrâna mamă privea, de asemenea, pe străin şi inima îi bătea cu putere. Renaud se aplecă asupra micuţei Huberte şi îi apucă mâinile, zicând:

— Priveşte-mă, copilul meu…!

Paralitica îl ascultă şi frumoşii ei ochi albaştri se opriră în privirea străinului. Un minut ea ţinu ochii ficşi în aceia arzători ai lui Renaud şi, puţin câte puţin, obrazul palid şi slăbit al infirmei căpătă o încredere infinită… Abia acuma Renaud se îndreptă din şale, ţinând însă mai departe, mâinile fetiţei într-ale lui. O tăcere teribilă domnea pretutindeni. Nu se auzea decât zgomotul respiraţiilor gâfâite. Şi apoi o voce se auzi, o voce se auzi blinda, imperioasă, dominatoare. Era Renaud, care spuse:

— Ridică-te şi mergi!

În minutul următor, un murmur, o rumoare şi apoi strigăte ţâşniră din toate piepturile. Stupoare, admiraţie, groază, bucurie se amestecau cu zgomotul făcut de mulţime.

Şi acestea toate atunci când bătrâna se prosternă în genunchi, delirând şi prinzând mâna lui Renaud pe care o acoperea cu săruturi; când mulţimea striga Minune! Când mai multe femei leşinară, iar câţiva bărbaţi fugiră îngroziţi, deoarece toţi văzură acest lucru fabulos, imposibil, nebănuit.

Paralitica ascultase ordinul. Micuţa Huberte se ridicase. Ea mergea. Ea o ridică pe mama ei, bătrâna ei mamă, de la pământ.

Huberte vorbea, surâdea tuturor şi o aclamaţie de bucurie frenetică, de admiraţie nemărginită se ridică în tot oraşul Tournon.

IGNAŢIU DE LOYOLA.

Călugărul păli. Repede el şopti câteva cuvinte la urechea meşterului Pezenac. Şeful poliţiei regale din Tournon făcu un semn gardienilor. În momentul când Renaud se rupse din îmbrăţişarea bătrânii şi din mijlocul entuziasmului mulţimii şi se înapoie la masa lui de la ban, fu apucat pe la spate, smucit de mâini, de picioare şi de cap de către o duzină de flăcăi voinici, dintre care unii îl ameninţau teribil. Un zgomot, o rumoare sinistră se iscară în mulţimea care fugea în toate părţile.

— Trebuie să fie un diavol sau un vrăjitor care a făcut un pact…

Zece minute după ce fusese înhăţat de garda lui jupân Pezenac, Renaud fu închis într-o sală scundă din castelul Monseniorului de Tournon i se puseră două mari cătuşe, prevăzute cu lanţuri groase, care erau fixate în pereţi. Apoi, călugărul intră în celulă şi, la un semn pe care-l făcu şi care fu ascultat cu un respect deosebit, toată lumea ieşi, până chiar jupân Pezenac.

Călugărul se apropie până la doi paşi de prizonier, făcu semnul crucii şi spuse:

— Tinere, dacă vrei să fii sincer cu mine şi să-mi explici ce fel de vrăjitorie ai întrebuinţat, îţi promit să intervin pentru d-ta, depunând în favoarea d-tale întregul meu credit. Şi acesta e mare.

Renaud utiliza întreaga putere de voinţă a spiritului său, toate misterioasele resurse de care dispunea pentru a-şi feri sufletul de o durere zadarnică. El îl studia pe omul care se afla în faţa lui. Toată problema vieţii sale, în acest minut, era în aceste cuvinte: să iasă din închisoare imediat, nu

diseară sau mâine, ci imediat, pentru că diseară sau mâine ar fi fost prea târziu.

— Domnule, spuse el – şi trebui să adune o imensă putere de voinţă pentru a putea gândi şi vorbi.

În aceste clipe când totul se frângea în el şi în jurul lui.

— Domnule, voiţi să-mi. faceţi favoarea de a-mi spune cine sunteţi?

— Nu văd nici un inconvenient în asta, răspunse călugărul. Sunt Loyola.

Renaud tresări.

— Loyola, simplu…, continuă călugărul, şi, dacă aş putea găsi un nume mai umil, l-aş lua pe acela. Altădată am fost gentilom şi mi se spunea regele Loyola. Asta îţi poate spune că am văzut multe cât am trăit, cunosc toate slăbiciunile omeneşti şi că poţi să-mi vorbeşti cu îndrăzneală.

— Am auzit vorbindu-se de Ignaţiu de Loyola, spuse Renaud şi ştiu că posedă o inteligenţă ce-i permite să înţeleagă orice. Binecuvântez, deci, cerul, domnule, că am de a face cu dumneavoastră şi nu cu cine ştie ce călugăr ignorant. Acum, vă rog, să-mi spuneţi de ce fel de manieră e creditul care-l veţi depune pentru mine?

Vorbea cu calmul unui doctor de la Sorbonna. Spiritul său, ajuns la capăt, aduna toate puterile de care dispunea pentru a păstra acest calm teribil. Loyola zise:

— Numai Infernul e în stare să acorde o asemenea putere, pe care eu n-am obţinut-o niciodată din partea cerului. Dacă vrei să fii sincer, spuse el, voi vorbi pentru d-ta regelui şi îţi voi evita rugul şi tortura, obţinând să fii dus la spânzurătoare.

Renaud zise, la rândul său:

— Peste câteva minute trebuie să fiu liber. Altfel. Domnule, n-am făcut nici o crimă. Redând viaţa unui sărman copil, fericirea unei mame bătrâne, bucuria mulţimii, e un lucru rău? Condamnabil?

— Nu, dacă această fericire vine din partea Cerului, da, dacă vine din Infern… Spovedeşte-te deci, tinere şi spune-

mi clar blestemăţia pe care ai utilizat-o pentru a o face pe paralitică să poată merge. Deci, cum ar veni vorba, pentru a face un miracol.

Renaud respiră îndelung.

„Dacă acest om nu e atât de inteligent cum bănuiesc să fie, sunt pierdut.”

— Domnule, n-a fost nici un miracol. Micuţa fată nu era paralitică. De la prima aruncătură de ochi, am văzut că era o natură stăpânită de imaginaţie şi capabilă să asimileze o boală, s-o imite, dacă vreţi. Huberte nu era paralitică. Fără un ceva oarecare ea nu putea să meargă. Eu n-am făcut decât să-i inspir încrederea în ea şi în mine; şi, când i-am ordonat să meargă, legăturile factice, uşoare, imaginate, ireale care o înlănţuiau, s-au rupt îndată.

Părea uşurat, acuma, după ce vorbise. Totuşi, o formidabilă spaimă îl învăluia complet. Loyola clătina, incredul, capul.

— Nu te gândeşti, sper, că am luat drept bune vreuna din minciunile cuprinse în răspunsul d-tale. Deci refuzi să-mi spui vrăjitoria pe care ai utilizat-o?

Renaud îşi plecă capul. Plângea. În întrebarea călugărului, în atitudinea acestuia, el citea lămurit credinţa furioasă, credinţa opacă ce-i întuneca ochii inteligenţii. Renaud plângea. Asta nu dură însă decât un minut. Dar fu îngrozitor. O rază de lumină pătrunse, deodată, în infernul în care se zbătea.

„Inteligenţa acestui om e inaccesibilă poate voi reuşi să aflu drumul la inima lui…”

Căzu în genunchi. Piciorul său drept fu răsucit de lanţul greu de fier; îi produse o durere care ar fi scos strigăte sălbatice altuia. El nici nu simţi. Îşi ridică privirea spre Loyola. Figura îi era atât de descompusă, atât de răvăşită, încât călugărul îl recunoscu anevoie. Vorbi. Şi vocea sa era atât de blândă, ea cuprindea o atât de puternică intensitate a durerii şi a rugăminţii, încât se dădu înapoi bolborosind.

— Infernul vrea să-mi atingă inima, după ce a încercat să-mi înconvoaie spiritul…

Renaud spunea:

— Domnule, am un tată, un sărman bătrân, care a suferit mult în viaţă şi care nu mă are decât pe mine în lumea asta. Un pericol mortal îl ameninţă pe tatăl meu. Ai şi d-ta un tată? Închipuieşte-ţi că e suficient să întinzi mâna pentru a-ţi salva părintele de o moarte îngrozitoare. Ai refuza să faci pentru tatăl d-tale ceea ce ai face şi pentru un câine? Domnule, îţi cerşesc mila, dă-mi drumul pentru opt zile şi pe Dumnezeu, pe sufletul meu creştin, îţi jur că mă voi înapoia aici imediat după ce-l voi salva pe bătrânul meu tată.

Loyola scutură îndârjit capul şi răspunse:

— Arată-mi pactul pe care l-ai semnat cu Satana, spune-mi formula de vrajă cu care faci paraliticii să poată merge.

Renaud îşi frânse mâinile. Din ce în ce, figura i se descompuse. El strigă:

— Domnule, fii bun şi ascultă-mă. Am o soţie, o soţie tânăra. D-ta ai inimă? Ai iubit vreodată? Domnule! Domnule! Adăugă el într-un strigăt de disperare. Fii mai mult decât Dumnezeu! Fii om! Loyola se retrase plângând. În faţa acestei explicaţii de durere, Loyola plângea! Când îl văzu pe acest om tânăr, robust, învârtindu-se pe dalele aspre, lovindu-şi fruntea de piatra duşumelei, încercând să se târască spre el, când auzi această voce întretăiată de hohote de plâns, când aspră, când blândă, când teribilă, Loyola …plângea! Totuşi îşi făcea semnul crucii, dându-se încet înapoi şi, deschizând uşa, exclamă:

— Şiretenie diabolică…, zadarnic dai asalt slăbiciunii mele omeneşti!

Dar, pe când se îndepărta cu grabă, din fundul celulei, a cărei poartă se închidea, el auzi până la el, dusă de un ultim răcnet, un blestem care-l făcu să se cutremure:

— Afurisit! Afurisit! Voi trăi ca să te fac să suferi ceea ce sufăr eu…

PRIMUL PAS AL CATHERINEI DE MEDICIS.

Montmorency precipită marşul trupelor sale pentru a ajunge la timp; planul său iniţial, pe care curajul lui Carol Quintul trebuia să-l dejoace era să se arunce asupra Savoyei şi, în loc să aştepte invazia, să-l atace pe împărat în Alpi. Ajutat de locotenentul general, Cardinalul de Tournon, el căuta în toată armata sa o trupă de cavalerie şi de infanterie uşoară capabilă să se războiască în munţi şi înaintă cu o rapiditate nebunească. Nu mai puţin arzător decât conetabilul său, Francisc I rămase, totuşi, în urmă, în grosul armatei, al cărei comandament suprem îl avea.

În sfârşit, un fel de ariergardă era comandată de Francois, Delfinul Vienei şi Duce de Bretagne. El avea sub ordinele sale pe fratele lui, Henry d'Orleans. Cel de al treilea fiu al regelui, Charles rămăsese la Paris, fiind prea tânăr pentru o expediţie războinică.

Concentrarea generală a trupelor se făcuse sub zidurile oraşului Aix.

Ariergarda deci intrase în Viena, cam prin primele zile ale lunii august. Această trupă nu era formată numai din soldaţi şi bagajele întregii armate, ci cuprindea şi numeroase doamne de la Curte, dar, printre acestea, strălucind, în primul rând, prin spiritul, graţia şi frumuseţea ei, Catherine de Medicis, foarte tânăra soţie a lui Henri. Diane de Poitiers, care exercita asupra prinţului o puternică influenţă, mai mult graţie politicii decât frumuseţii sale celebre nu voise să plece din Paris – poate spre a nu fi umbrită de Catherine.

Soţia lui Henri domnea deci incontestabil asupra acestui fel de Curte războinică, pe care armata o ducea în urma sa, Viena, ca delfinat (principat) al lui Francois, oferise moştenitorului Franţei serbări magnifice. Dar, în ciuda acestor sărbătoriri, Delfinul rămânea mereu sumbru, aşa cum era de câteva luni, înainte încă de plecarea din Paris. Într-o seară, după dineul la care asistaseră cei doi prinţi, doamnele de onoare şi gentilomii Casei, după ce se

discutaseră şansele bătăliei în toate chipurile, Catherine aruncă o privire adâncă lui Henri, care păli, apoi această privire, ricoşând, căzu asupra lui Francois, care asculta tot ce se vorbea fără a lua parte la conversaţie.

— Alteţă, zise Catherine, cunosc o reţetă de vinuri amestecate care redă veselia unui ipohondru şi uitarea jelui mai nefericit dintre îndrăgostiţi…

— Uitarea!… murmură surd Francois.

— Da, scumpul meu senior, uitarea. Chiar dacă există o crimă în viaţa d-tale, ceea ce nici lui Dumnezeu nu-i place, reţeta mea te ajută s-o poţi uita. Adio tristeţe şi trăiască bucuria! Iată rezultatul pentru cei care beau din amestecul meu.

— Spune-mi reţeta d-tale, Doamnă, zise Francois care cu un fel de strigăt disperat goli un pahar plin.

— Ba nu, răspunse Catherina râzând. Dacă vrei însă o pot spune paharnicului d-tale.

— Montecuculi! strigă prinţul.

— Montecuculi era în casa lui Francois un fel de paharnic sau de majordom însărcinat cu procurarea celor mai alese specialităţi de vinuri. Era un om tânăr, ca de vreo treizeci de ani. La chemarea prinţului, intră imediat. Catherine se părea că nu-l cunoaşte, deoarece nu-i aruncă nici cea mai neînsemnată privire.

— Dumneata eşti, îl întrebă ea, nobilul însărcinat cu supravegherea pivniţelor ducelui de Bretagne?

— Am această onoare, Doamnă, răspunse Montecuculi, care pălise la fel ca şi Henri.

— Ei bine, domnul meu, vei găsi aici cele mai minunate reţete pentru vinurile prinţului.

Ea scoase din poşetă o cărticică subţire şi o întinse lui Montecuculi, care o luă tremurând. Francois, recăzut în reverie, nu dădu nici o atenţie acestei scene. Montecuculi, la un gest al Catherinei, ieşi clătinându-se, dar nimeni nu remarcă această emoţie. Până când paharnicul ieşi complet din sală, Henri îşi şterse de mai multe ori fruntea asudată.

Era livid şi privirea pe care o aruncă tinerei sale soţii era încărcată de teamă.

În acest moment, Delfinul se ridică de la masă zicând:

— Domnilor, mâine plecăm. Mă grăbesc să-l ajung din urmă pe rege şi pe conetabil. Mă grăbesc, de asemenea, să aud zgomotul tunurilor… Poate că una din ghiulelele imperiale îmi va zdrobi pieptul sau mă va …lăsa fără cap.

Şi, aproape, cu voce puternică, dar mult mai surd, el adăugă, suspinând parcă din fundul sufletului său:

— Această ghiulea va fi binevenită.

Henri şi Catherine auziră aceste cuvinte şi se priviră aşa cum se privesc agenţii Fatalităţii, atunci când aceştia primesc vreun ordin.

Reîntors în camera sa, Montecuculi închise uşa, trase perdeaua, învârti cheia în broască şi numai după aceea, când fu sigur că nici o fiinţă omenească nu putea să vadă şi că nici o ureche nu putea să audă, abia atunci deschise micuţa cărticică a Catherinei de …Medicis. Şi această carte, ca toate celelalte cărţi, avea un titlu… Iar acest titlu era Folosirea otrăvurilor.

Printr-un puternic şoc, groaza făcu erupţie în sufletul lui Montecuculi. Un cutremur convulsiv îl cuprinse. Pielea obrazului căpătă o culoare de marmoră brăzdată de linii violete, la fel cu aceea produsă de un frig intens.

El privi sălbatec în jurul său, prin încăpere şi cu un gest nebunesc, ascunse cartea sub capătul patului.

A doua zi de dimineaţă, după ce ascultară liturghia, cei doi prinţi şi Curtea lor trecură Rhonul şi o apucară la dreapta pe o frumoasă şosea largă, ajungând la Tournon. Soldaţii se răspândiseră prin oraş căutând locuinţă şi hrană la locuitori. Gentilomii ocupară locuinţele nobililor sau ale burghezilor bogaţi. Delfinul şi fratele său fură conduşi de jupân Pezenac în palatul arhiepiscopului de Embrum.

Urma ca, în zori, trupa s-o pornească din nou la drum. Delfinul Francois era grăbit să ajungă armata regală şi de acolo să treacă în avangarda comandată de către

conetabilul de Montmorency. Se făcu seară. Se mâncă în comun. Ca de obicei, Doamna Catherine cântă la vioară şi fu aşa cum era întotdeauna, scânteietoare de vervă. Tot ca de obicei, Francois rămase întunecat şi tăcut, gândindu-se la lucruri pe care numai el le ştia. Abia spre sfârşitul supeului spuse:

— Nu ştiu ce mă opreşte să încalec imediat şi s-o pornesc pe urma Monseniorului Conetabil…

Brusc, el se ridică şi, întorcându-se spre scutierul său de război, porunci:

— Calul meu, imediat!

Catherine păli. Se ridicase în picioare imediat ce Delfinul făcu acest gest şi simţea cum se clatină. Scoase un strigăt de blestem şi cu o privire arzătoare aruncă soţului ei un ordin: Henri însă întoarse capul. O flacără de bucurie se imprimă pe figura lui Montecuculi. Scutierul lui Francois ieşise să execute ordinul stăpânului său; deci nu va mai trebui să otrăvească. Francois va rămâne Delfin al Franţei. Niciodată nu se va mai prezenta o ocazie atât de frumoasă, atât de uşoară. Catherine simţea cum îi plezneşte capul. Ea se apropie de Francois. Niciodată nu a fost mai radioasă, mai surâzătoare ca în acest moment.

— Monseniore, zise ea, vrei deci să ne abandonezi. Dar ce va spune regele când va afla că ai părăsit postul pe care ţi l-a încredinţat?

— Regele!… murmură Delfinul – părând că se smulge dintr-un vis îndepărtat.

— Da, regele! Îi cunoşti doar ieşirile furioase atunci când ordinele sale nu sunt respectate.

— Pe Christ, ai dreptate, Doamnă! Regele trebuie să fie ascultat. Şi eu care voi fi rege, eu care voi dori să fiu ascultat trebuie să dau exemplu. Scutier! Du-mi armăsarul înapoi, în grajd. Plecăm mâine!

CAIN.

Catherine se încovoie sub greutatea bucuriei. Ea se îndoi într-o adâncă reverenţă. Când se ridică, domnul Francois

plecase de lângă ea, îndreptându-se, cu oamenii din serviciul său, spre apartamentul ce-i fusese rezervat. Unul după altul gentilomii se retraseră. Catherine şi Henri intrară în camera lor Montecuculi era acolo şi-i aştepta. Un semn al Catherinei îl înştiinţa că trebuia să i se vorbească.

Cele trei personaje se priviră îndelung. Montecuculi era livid, Henri alb ca o coală de hârtie iar Catherine roşie. Asta nu dură decât un minut şi se făcu într-o tăcere teribilă. Apoi se auzi un murmur. O voce care se distingea cu greutate, dar care răsuna ca o lovitură de tunet în creierii celor doi oameni. Catherine era aceea care vorbea.

Montecuculi, sleit, ţeapăn, cu ochii ieşiţi din orbite, rămase nemişcat. Henri întoarse capul, privind la uşă. Catherine spunea:

— Şi-acum să aranjăm povestea cealaltă. Bunul nostru Montecuculi care este atât de hotărât nu a aşteptat decât ceasul acesta. Dar pentru asta aşteaptă un ordin precis al d-tale Henri. Vorbeşte. După cum vezi paharnicul Delfinului aşteaptă.

Henri scoase un suspin şi clătină cu violenţă.

— Ce? Nu vrei…?

Din nou Henri dădu din cap. Montecuculi respiră uşurat. Sângele îi năvăli în obraji. Catherine, cu deosebita delicateţe, puse mâna pe umerii bărbatului ei, o mână fină şi nervoasă. Henri tresări şi urlă:

— Nu!

— Nu?… murmură Catherine. Nu vrei să domneşti? Fie! Asta mă priveşte cel mai puţin pe mine. Vei fi, deci, toată viaţa vasalul fratelui tău. Când va domni, când va pune pe fruntea sa această coroană strălucitoare pe care tu o respingi, fără să încerci s-o capeţi, el va vorbi ca stăpân şi va trebui să asculţi. Regii trebuiesc ascultaţi. Chiar adineauri a spus-o şi Delfinul. Şi vorbind de viitoarea sa omnipotenţă, te-a privit lung. Montecuculi, toată povestea n-a fost decât un joc. Retrage-te, amicul meu şi nu spune nimănui nici un cuvânt, deoarece s-ar putea crede că odată,

din întâmplare, stăpânul meu, prinţul Henri, a avut un gând de bărbat adevărat. Mai târziu când fratele său îl va exila sau îl va spânzura, chiar pentru a se debarasa de el, atunci îţi vei putea spune că într-o, seară de vară norocul, glorios, splendid s-a urcat până la Henri şi că acesta …nu trebuia să spună decât un cuvânt pentru a-l reţine, dar că el n-a pronunţat acest cuvânt. Du-te, Montecuculi!

Paharnicul se îndreptă spre ieşire. Henri gâfâia şi sudoarea îi curgea pe frunte.

— Laşule!… murmură Catherine.

— Rămâi, Montecuculi! mormăi prinţul.

— CAIN! tună o voce.

Prinţul tresări din toată fiinţa sa. În cameră nu erau decât ei, Catherine la câţiva paşi în apropiere şi paharnicul lui Francois care ajunsese lângă uşă. Şi, totuşi, o voce strigase: CAIN! Nu era ceea ce s-ar putea numi vocea conştiinţei, ci o voce omenească răsunase în cameră. O fiinţă se afla acolo, invizibilă şi strigase numele primului fratricid. Catherine, totuşi, nu se mişcă: ea nu auzise, deci. Montecuculi se apropie, din nou de prinţ. Deci, nici el nu auzise.

— Numai eu am auzit, se gândi al doilea fiu al regelui Franţei. Iluzie diabolică, poate. Ce? Francois va domni şi eu voi fi numai simplul său vasal… Jucăria lui. Servitorul lui. Şi el ar muri, dacă eu spun un cuvânt. Numai un singur cuvânt… Şi, apoi, dacă asta e o crimă, îi voi duce numai eu greutatea, luptându-mă cu zadarnicele remuşcări…

— CAIN! strigă vocea necunoscută, dar de astă dată, mult mai înceată, mai ştearsă din cauza depărtării.

— Fie! scrâşni Henri al cărui păr se zburlise. Cain!… Un titlu!

— Domnule, adăugă el vorbind de astă dată cu paharnicul Delfinului, în timp ce dinţii îi clănţăneau, ai citit cartea care ţi-a fost încredinţată ieri?

— Da, monseniore… la pagina marcată cu o cruce roşie.

Şi Montecuculi îşi şterse fruntea.

— Ai preparat. băutura…?

— Da, monseniore!
— Şi eşti hotărât s-o dai. aceluia… ştii cine?
— Da, monseniore, în condiţiunile care mi-au fost promise.
— Le cunosc: dacă vei fi acuzat, te voi acoperi. Vei fi mai târziu paharnicul regelui Franţei. Asta e?

Montecuculi se înclină. Era la capătul puterilor. Picioarele nu-l mai ţineau. Catherine rămase nepăsătoare. Figura lui Henri, însă, se descompunea văzând cu ochii. Un moment îşi ascuţi urechile. Ce asculta? Apoi îşi adună întreaga energie de care e capabil un om ce vrea să ridice o greutate formidabilă şi această energie el o folosi ca să poată pronunţa aceste cuvinte:

— Ei bine, domnule, fă-o!
— Cain! repetă pentru a treia oară vocea – însă atât de slabă, atât de îndepărtată ca un ultim suflu de agonie.
— Acum, spuse Catherine cu un ton vesel, poţi să te culci liniştit. Adio, Sire.

Când ridică capul, Catherine ieşise, dar nu se alarmă, deoarece rareori cei doi soţi dormeau în aceeaşi cameră. Montecuculi ieşise, de asemeni. O teroare groaznică îl cuprinse. Ar fi vrut să strige paharnicul să se înapoieze. Dar limba îi paraliza. Şi vocea care strigase adineauri Cain, se auzi din nou. Părea că vine de departe. Şi cu cât se apropia cu atât devenea mai puternică. În sfârşit, parcă răsună din camera în care se afla Henri şi această voce era ca tunetul cerului în descărcare.

— Cain! CAIN! CAIN…!

Apoi alte voci veniseră să se amestece cu vocea care striga puternic: Cain. Apoi, încă, altele. Clopote sunau cu disperare. Glasuri, clopote de alarmă.

O gălăgie enormă, un adevărat infern, care făcea să se zguduie pereţii castelului… Cu un efort teribil, Henri izbuti să se mişte şi, târându-se, căzu în patul său, de-a latul.

În acelaşi moment Montecuculi pătrundea în camera Delfinului Francois. EI ducea o tavă de argint aurit pe care se afla un pahar de cristal cizelat. Prinţul şedea lângă o

masă cu capul în mâini. La intrarea lui Montecuculi, Francois făcu o mişcare şi ridică capul.

— Eşti binevenit, spuse el, mor de sete.

— Aveţi febră, Alteţă, reuşi să îngâne paharnicul. Francois luă paharul.

— E băutura răcoritoare pe care mi-o dai în fiecare seară?

— Aceeaşi, bâlbâi Montecuculi.

— Dar ce-i cu tine, prietene? Ce ai…?

— Eu, monseniore?

— Da, tu. Eşti palid ca un mort.

Spunând aceste cuvinte Francois goli paharul până la ultima picătură.

— Excelenţă, continuă el să spuie, punând paharul pe tavă. Du-te acum şi îngrijeşte-te! Se vede că tu ai febră. Cu drumul, trimite-mi valetul de cameră. Aş vrea să încerc să dorm.

Montecuculi ieşi, ducând şi tava.

— El merge de-a latul, murmură Francois, ridicând din umeri. N-are febră. E beat, acest credincios Montecuculi. Unde e, oare, timpul când şi eu mă …îmbătam bucuros.

Îşi ascunse obrazul în mâini şi un suspin îi ieşi din gâtlej.

— Uitarea!… răcni el. Dar cum să poţi uita vreodată această infernală iubire. Moartă, ucisă de mine, Marie e totuşi veşnic vie în inima mea. Oh! Cum să uit noaptea teribilă în care am urmărit-o pas cu pas, de la ieşirea din fortăreaţa Temple şi când am doborât-o la picioarele mele? Cum să uit, mai ales, adăugă el clănţănind din dinţi, că Marie a cedat fratelui meu Henri, în timp ce mie mi-a rezistat? Şi că avea un copil…

Începu să hohotească, de furie. Deci nu remuşcarea era ceea ce îl mâhnea pe Delfin. Era iar şi mereu aceeaşi furioasă gelozie de altădată. Copilul pe care-l născuse Marie în fundul temniţei era, credea el, fiul lui Henri. Această bănuială se născuse în spiritul său, se întărise şi acum Delfinul Francois se prăpădea de ură şi de gelozie.

SALVATORUL.

A doua zi dimineaţa, la orele şapte, caii tropăiau în piaţa Tournon, trompetele sunau, strigăte chemau pe cei întârziaţi, soldaţii îşi ocupau locurile în coloană, pregătindu-se de marş. Totuşi, Delfinul nu sosea. Şi nici prinţul Henri.

Deodată, în această mulţime zgomotoasă, veselă, bine dispusă, de femei dichisite şi de bărbaţi frumoşi, care se duceau la război ca la dans, un zvon se răspândi cu iuţeala fulgerului, trecând din gură în gură şi o tăcere adâncă înlocui hohotele de râs. Delfinul era bolnav.

Cum? Ce avea? Nu ştia nimeni. Unii spuneau că răcise în ajun, făcând baie imediat după sosirea la Tournon. Alţii afirmau că neagra melancolie, care fusese remarcată la el în ultima vreme, se transformase, cu siguranţă, într-o febră grozavă.

Trecu un ceas. Apoi două. Pe urmă se văzură plecând, mâncând pământul, curieri trimişi de fratele Delfinului, prinţul Henri, la regele Francisc I. Soldaţii, nemişcaţi în cuirasele lor de piele de bivol, aşteptau impasibili, sprijinindu-se în suliţe. Dar, în această aşteptare, goleau întruna carafele umplute de către frumoasele fete din Tournon. Gentilomii descălecaseră; unul după altul se duceau să afle ştiri în palatul cardinalului.

În sfârşit, la orele zece, apăru prinţul Henri şi, după paloarea figurii sale, fiecare îşi dădu seama că starea Delfinului era gravă. De asemenea, fiecare putu să-şi dea seama de afecţiunea pe care Henri o nutrea fratelui său mai mare, când, cu o voce surdă, întretăiată de lacrimi, el anunţă:

— Iubitul meu frate, moştenitorul Tronului, atins de o boală necunoscută, dar pe care medicii o declară fără gravitate, mi-a poruncit să preiau comandamentul trupei şi să continuăm drumul. Astfel, domnilor, vom porni imediat şi Dumnezeu să-l păzească pe fratele meu Francois.

— Amin! zise Doamna Catherine, făcându-şi cruce.

— Amin! repetă trupa şi gentilomii, închinându-se.

Imediat, ordinul de marş fu dat. Corul şi trompetele dădură

semnalul. Toată această masă de oameni, în care luceau reflexele de oţel ale căştilor, se puse în mers, îndepărtându-se apoi dispăru spre sud, în norii făcuţi de praful orbitor de alb.

La orele şase de dimineaţă, valetul de cameră al Delfinului se apropie de patul acestuia şi, uimit de a-l vedea încă dormind, contrar obiceiului, îl atinse respectuos pe umeri.

— Deoarece ora fixată pentru plecare, chiar de către prinţul Francois, se apropia. Delfinul deschise ochii, văzu că se făcuse ziua mare şi surise.

— Ce? murmură el, e târziu?

— Sunt orele şase, Monseniore, răspunse vesel valetul. Alteţa Voastră, pesemne, nu şi-a făcut somnul complet. Totuşi, am ascultat de trei ori în noaptea aceasta la uşă şi am intrat de două ori chiar înăuntru… Ei bine, niciodată n-am văzut-o pe Alteţa Voastră dormind atât de bine, atât de mulţumit.

— Fericită noapte, răspunse Delfinul, cu o uimire fericită. Noapte binecuvântată căreia am să-i păstrez multă vreme amintirea. Mi se pare că n-a durat decât cinci minute. Haide, îmbracă-mă… Vreau să fiu primul la Întâlnirea pentru plecare! Ca întotdeauna!

Spunând aceste cuvinte, Francois se ridică, în pat. Dar, imediat, capul îi recăzu pe pernă. Bănuia că e un rău momentan. A doua tentativă însă îi slăbi toate puterile. Aproape în, aceeaşi clipă o sudoare de gheaţă îi acoperi fruntea şi, privind fizionomia îngrozită a valetului, murmură:

— Mi-e rău… foarte rău…!

— Ajutor! strigă valetul fugind din cameră, Alteţa sa Delfinul se simte rău.

Zece minute mai târziu, doctorul particular al Delfinului intră şi îl examina îndelung. Apoi sosi şi medicul prinţului Henri. Timp de o oră, cele două savante personaje schimbară cuvinte abundente, din care rezultau că Monseniorul Francois era bolnav de o boală necunoscută,

dar care trebuia să se îmbunătăţească, deoarece starea pacientului nu se înrăutăţise. De fapt, Francois, câtă vreme rămânea întins în pat, nici un semn de răutate, de boală, nu se arăta, dar, cum încerca să se ridice, capul i se învârtea, pulsul începea să-i bată cu violenţă şi un nor negru i se aşternea peste ochi.

Cei doi medici hotărâră deci că bolnavul trebuia să rămână culcat până a doua zi şi să nu se neliniştească de această stranie greutate a capului!

Delfinul aprobă cu un gest şi ordonă să vină fratele. Prinţul Henri nu veni însă. Au trebuit să-l caute de trei ori. Oamenii de serviciu îl văzură, în sfârşit, trecând, avea faţa palidă, iar mâinile îi tremurau aşa de tare, încât toată lumea se întreba dacă nu cumva o boală misterioasă s-a abătut asupra celor doi fraţi. Din noaptea groaznică, atunci când Marie a fost cuprinsă de durerile facerii în temniţă, cei doi prinţi nu se vedeau decât foarte rar şi-şi vorbeau la intervale şi mai mari. Văzându-şi fratele intrând, Francois îl cercetă cu o lungă privire:

— Ce! gândea el tremurând. Este el aşa de îndurerat? Poate că, de fapt, mă iubeşte? Oare eu sunt acela căruia i-a rămas această urâtă povară a urii…?

Făcu un efort pentru a zâmbi, dar, nu reuşi. În clipa aceasta simţi că ura se înfipse aşa de puternic în sufletul său, încât nimic n-ar putea-o dezrădăcina. La trei paşi de pat, Henri stătea nemişcat şi-şi ţinea ochii ţintă pe fereastră. Gândea că, dacă şi-ar îndrepta privirea spre Francois, faţa i s-ar schimonosi şi ar începe să urle:

— Cain! Eu sunt Cain!

— Domnule, spuse încet Francois, vei lua comanda şi te vei duce la rege. N-aş vrea ca, din cauza unei simple indispoziţii, să întârzii cu operaţiunile prevăzute. Mă înţelegi?

— Da. Îmi ordoni să mă duc la rege?

— Vei spune regelui că-l voi întâlni mâine sau cel mai târziu poimâine. Mă înţelegi?

— Da. Şi dacă regele mă va întreba de ce l-am lăsat singur pe Delfin, în loc ca să rămân lângă el?

— Vei răspunde că ai ascultat de şeful d-tale. Du-te, ca să pot auzi sunetul de plecare al trompetelor.

Henri se îndepărtă. Era galben ca ceara. Ajungând în camera lui, căzu ca un animal la abator. Catherine, în aşteptarea soţului ei, luptă în aceste două ore, din cauza dispariţiei lui. Când îl văzu întorcându-se, se aplecă asupra lui şi-i spuse:

— Eşti un laş! Vei pierde totul cu firea ta de femeie. Sus, scoală! Ia în faţă Destinul! Sau, poate, călăul ţi-a tăiat capul!

Henri era năuc, zăpăcit de-a binelea.

Ziua trecu fără nimic serios pentru bolnav, îi păru chiar rău că, simţindu-se aşa de bine, nu şi-a lăsat la o parte slăbiciunea, pentru a se scula. Încercă, dar capul îi recăzu greu şi un lung tremur îl tulbura din nou. La patru după-amiaza, îl cuprinse brusc o febră puternică, urmată de greaţă. Pielea deveni arzătoare, limba uscată, iar gâtul fu luat parcă de foc. Stomacul i se umflă îngrozitor. După zece minute de la acest atac neaşteptat, Delfinul intră în delir. Faţa i se descompunea. Cei doi medici, aplecaţi asupra obrazului său, citeau moartea inevitabilă…

Criza dură patru ore. Toată lumea din Tournon, îngrămădită în biserici, înălţa în acest timp rugi. Clopotele, cu sunetul lor grav, întovărăşeau chemările către Dumnezeu ale poporului. La ora zece seara, Delfinul îşi recapătă cunoştinţa. Avu chiar acest gest maşinal, instinctiv, de a se scula. Dar şi de data aceasta, recăzu, scoţând un strigăt spart:

— Voi muri!

— Fiul meu, dragul meu stăpân, spuse o voce lângă el. Dacă Dumnezeu a hotărât ceasul, nu crezi oare că ar trebui

să-ţi strângi puterea pentru a face această călătorie a sufletului tău nemuritor?

Francois se-ntoarse către omul care vorbi şi recunoscu un preot.

— Voi muri deci! repetă el.

În clipa aceea, cu toate că gentilomii erau îngenunchiaţi pentru miruirea care se pregătea, cineva intră deodată în cameră şi strigă:

— Monseniore, nu veţi muri, dacă mă veţi asculta!

— Cine eşti? întrebă prinţul, pe fruntea căruia licări o rază de speranţă.

— Monseniore, mă numesc Anselme Pezenac şi sunt un umil ofiţer al poliţiei regale în oraşul Tournon, Cunosc un mijloc de-a vă salva.

— Soarta ţi-e făcută. Grăbeşte-te să vorbeşti, spuse prinţul.

Cu toţii, preoţi, camerişti, gentilomi, valeţi, ofiţeri, îl înconjurară, curioşi să vadă pe omul care promitea să-l salveze pe prinţul muribund. Câtuşi de puţin intimidat, Pezenac îşi repeta în sinea lui vorbele Delfinului „Soarta ţie făcută”! Apoi, reluă:

— Monseniore, ceea ce voi spune poate fi dovedit de prea cinstitul preot şi de tot oraşul. Acum. Câteva luni, din ordinul înaltului Părinte Ignaţiu de Loyola, la ordinul unui călugăr demn deci, încredinţat cu o scrisoare de depline puteri, am arestat, la trecerea lui prin Tournon un bărbat tânăr care zace acum în subteranele acestui palat. De ce n-a fost oare instruit procesul acestui străin? Nu ştiu. L-a uitat oare Prea Sfinţitul Loyola?

Se prea poate, asta nu mă priveşte. Dar, neprimind nici un ordin cu privire la acest om, l-am păstrat la celulă.

— Scurteaz-o, pentru numele lui Dumnezeu, zise, unul dintre medici.

— Monseniorul e mai răbdător decât dumneavoastră, spuse ofiţerul de poliţie Pezenac. Ajung însă la fapt. Iată de ce a fost arestat acest necunoscut, monseniore. Aveam la

Tournon pe mica Huberte Chassagne, fiica văduvei Chassagne. Tânăra fată era paralitică de doi ani. Mii de oameni au fost martori la cele ce vă voi povesti necunoscutul se apropie de fată şi-i spuse: „Ridică-te şi umblă!” Huberte se ridică şi putu să meargă.

— Confirm! spuse grav, preotul.

Delfinul, asculta ca şi cum l-ar fi ascultat pe Dumnezeu coborât de pe tronul lui pentru ca să-i spună, Ridică-te, nu vei muri!”. Cei doi medici zâmbeau cu un aer de neîncredere. Gentilomii tăceau cuprinşi de un fel de groază superstiţioasă. Nu se auzea decât horcăitul Delfinului. Pezenac continuă:

— Cincisprezece zile mai târziu, copilul Coubeyrous, în vârstă de patru ani, fu cuprins de friguri şi, după ce căpătă toate îngrijirile necesare, ai lui veniră să mă roage să-i las să intre în temniţă, la necunoscut. Le-am dat voie. Vindecătorul cercetă copilul. Scoase din haină o duzină de cocoloaşe albe şi ordonă tatălui să dea copilului din oră-n oră câte una, s-o înghită. Tatăl ascultă. A doua zi, copilul se simţea mai bine. Opt zile mai târziu, el se juca în piaţă cu alţi broscoi…

— Aşa e. spuse preotul.

Un freamăt scutură pe cei de faţă. Prinţul, jumătate sculat, părea transfigurat, moartea parcă ar fi fost alungată undeva, departe.

— De atunci, când se afla vreun bolnav, ori un muribund, celula necunoscutului trebuia deschisă. Veneau din împrejurimi, chiar de la Privas şi Valence. Vrăjitorul vindeca. Căci unii îl numeau aşa. Alţii îi spuneau numai vrăjitor. Unii pretindeau că-i înger, ca mica Huberte, de pildă. Alţii susţin că-i un diavol, cum spunea preacuviosul Loyola… Monseniore, vreţi să-l vedeţi pe acest om?

— Să fie adus! horcăi prinţul. Repede! Mor.

Cinci minute mai târziu, gentilomii din anticameră se strânseră cu o mare uimire în faţa celui care se apropia un bărbat cu mersul rar, cu ochii profund ascunşi în orbite, de

unde ţâşnea o strălucire miraculoasă. Pomeţii îi erau palizi şi săpaţi. Gura omului era deformată de o îndoitură amară. Nostradamus intră!

— Să iasă toată lumea! spuse Nostradamus. Asistenţii avură un moment de ezitare. Prinţul, cu o privire îndârjită, porunci ca vrăjitorul să fie ascultat. Vindecătorul să fie ascultat! Cel care venea să aducă viaţa! Camera se goli deodată, iar străinul, cu pasul rar, se duse să-nchidă uşa. Apoi se-ntoarse ca un arhanghel salvator spre pat. Durerile sufleteşti şi suferinţele parcă l-ar fi subţiat, micşorat. Altul ar fi slăbit, el parcă ar fi fost imaterializat. Mişcările şi gesturile lui rare veneau de la suferinţa îndurată; o flacără străbătea faţa, ca şi cum toată viaţa acestui corp, întreaga viaţă a inimii ar fi fost cuprinse în strălucirea privirii.

Nostradamus se aplecă asupra patului în care agoniza delfinul Francois, unul din călăii Mariei de Vaupart.

Nostradamus examina muribundul cu atenţie, îi ridică pleoapele şi-i privi marginile unghiilor, Francois îşi scutură capul cu o tristeţe nesfârşită. Nu mai era orgoliosul Delfin, fiul regelui. renunţase. era numai un simplu om. un sărman muritor peste care căzuse gheaţa morţii, care se …precipită în neant.

În acest timp, pe faţa vindecătorului se, arătă curiozitatea savantului, apăru mila. Milă!

Nostradamus. Renaud. acest om pentru care nimeni nu cerea milă, uită în acel moment că, asemenea lui Christos purtând crucea, el însuşi suferise toată durerea omenească. Fu o clipă sublimă, o clipă care făcea să se ierte omenirii un veac de crime. Nostradamus avu un zâmbet de bunăvoinţă, luă în mână mâna muribundului şi murmură:

— Priviţi-mă!… Delfinul ascultă.

— Aveţi încredere în mine?

— Am încredere, horcăi Delfinul.

Nostradamus se aplecă din nou. Surâsul lui deveni şi mai binevoitor. Pronunţă aceste cuvinte străine pe care Delfinul abia le auzi:

— În noaptea asta, din fundul celulei mele, am strigat unuia care va fi Cain… Din fericire, am venit la timp. Liniştiţi-vă, monseniore. Mulţumiţi cerului că un călugăr pătimaş m-a aruncat în temniţa acestui palat. Poate că lucrul acesta a fost dorit de forţe superioare, căci, dacă nu m-aş fi aflat aici, nimic nu v-ar fi putut salva.

— Şi acum?… gâfâi muribundul.

— Sunt aici, iată! Veţi trăi!

În clipa în care pronunţă cuvintele acestea, Nostradamus lua o expresie senină, iar muribundul, ascultându-le, nu exprimă decât o încredere fără limite. Siguranţa de a trăi coborî în el cu o dulce vioiciune. Ridică ochii spre vindecător şi-i zâmbi cu o nesfârşită recunoştinţă. Bucuria omului care se-ntoarce de la marginea abisului de unde nu mai vine nimeni!

Nostradamus scoase o cutiuţă din haină, o deschise şi dădu prinţului o bulină albicioasă. Francois o înghiţi ca un flămând. Aproape în aceeaşi clipă simţi cum îi revin puterile.

— Sunt salvat! murmură el cu pasiune.

— Încă nu, spuse Nostradamus cu un zâmbet. Deocamdată n-am făcut altceva decât să vă îndepărtez moartea pentru câteva ore, adunându-vă forţele.

— Atunci?… palpită prinţul. Ce se va întâmpla după aceste ore?

— Veţi trăi. Pentru că nu-mi trebuie mult timp pentru a prepara…

Nostradamus se opri. Prinţul îl privi cu teamă.

— Pentru a prepara, ce?

— Ei bine! zise Nostradamus cu voce sumbră. Trebuie să ştiţi: pentru a prepara antidotul!

— Antidotul! răcni prinţul. Oh! Sunt deci…

OTRĂVIT!

CAPITOLUL VI.

Calea misionarului.

MARIE E CHEMATĂ.

Delfinul aruncă un strigăt groaznic. Uşa fu deschisă cu violenţă şi camera fu năpădită de oameni.

— Afară! urlă Francois. Afară!

— Salvat! strigară gentilomii, uitând să asculte. Prinţul e salvat! Minune…!

În faţa acestei scene de bucurie, Francois prinse a zâmbi. Lumea făcu cerc în jurul vindecătorului, care, aşezat la masă, scria repede. Nostradamus se ridică. Groază, admiraţie, uimire, toate aceste sentimente se amestecau pe feţele celor prezenţi. Se trecuse peste ordinul Delfinului, se uitase eticheta, respectul. Toate credinţele sociale se împrăştiară faţă de întâmplarea nemaipomenită şi totuşi reală: prinţul care fusese lăsat agonizând este aici, zâmbind, plin de viaţă!

— Domnilor, zise Delfinul, retrageţi-vă dacă vreţi să fiu cu adevărat salvat. Orice veţi auzi. vă rog să nu mai intraţi fără a fi chemaţi.

De data aceasta, lumea ascultă, dar nu fără a manifesta, strigând Ura! Şi exclamând de bucurie.

— Aşteptaţi, zise Nostradamus.

Cu tot ordinul fiului regelui, cu toţi se opriră.

— Prietene, zise Nostradamus unuia din cei de faţă, procură-mi într-o oră cel mai târziu toate obiectele, ierburile şi lichidele care sunt scrise pe această hârtie. Hai, grăbeşte-te e vorba de viaţa Delfinului!

Cel căruia îi vorbise Nostradamus cu această familiaritate era un senior înalt, un tânăr duce, căpitan de gardă al Delfinului, viitor căpitan general al Luvrului.

Ducele luă tremurând hârtia şi se înclină mai profund în faţa lui Nostradamus decât obişnuia să se încline în faţa regelui.

— Trebuie făcut focul în cămin, zise Nostradamus. Valeţi şi gentilomi se grăbiră. Într-un sfert de oră tot ce spusese vindecătorul era pe masă. În oraş toată lumea alerga să caute şi s-aducă ceva. Cei doi medici, uluiţi, aproape îndobitociţi de uluială, contemplau acum cu admiraţie

ierburile, lichidele şi instrumentele de bucătărie puse pe masă. Preotul se ruga în genunchi. Era un om plin de admiraţie pentru vrăjitorul care smulsese atâtea secrete iadului…

— Acum, spuse dulce Nostradamus, trebuie să ieşiţi cu toţii.

Fu ascultat imediat. Aici nu poruncea un rege. Era un agent al puterilor ascunse care comanda regilor. Nostradamus şi Delfinul rămaseră singuri.

— Spune-mi, spune-mi… ce vrei. imploră cu ardoare Francois.

— Veţi trăi, zise Nostradamus, care-şi începu lucrul.

— Spui că am fost otrăvit?

— Sunteţi otrăvit. Am ştiut noaptea trecută că cineva trebuie să fie otrăvit, dar n-am putut şti cine urma să moară…

— Ai ştiut!… bâlbâi Francois.

— Fără îndoială, spuse liniştit Nostradamus. Am încercat chiar să împiedic proiectul otrăvitorului. N-am reuşit.

— Dar erai închis.

— Da, prins în lanţuri.

— Şi ai încercat…

— Să-mpiedic crima, da.

Delfinul simţi răceala de gheaţă a fricii până-n măduvă. O extraordinară groază se desprindea din tot ce spunea acest om. În plus, emoţie şi o irezistibilă curiozitate. Cu orice preţ, trebuie să ştie ce se ascunde în acest om! Se aruncă pe jumătate din pat. Era foarte palid. Dinţii îi clănţăneau…

— Te conjur, bâlbâi el, în numele lui Dumnezeu Atotputernicul, te conjur să-mi spui… dacă eşti …de esenţă infernală sau omeneasca.

— Sunt de esenţă omenească, răspunde cu tristeţe Nostradamus. Am plâns şi plâng. Nu se recunosc, oare după aceasta oamenii?

Îşi continuă munca, amestecând lichide, punând ierburi pe foc. Francois îl privea în tăcere, gândindu-se la el. Tremura.

Nostradamus ridică uşor umerii şi spuse:

— Să n-aveţi teamă…!

În aceeaşi clipă, frica ieşi din sufletul lui Francois. Dar, curiozitatea îi reveni, mai aprinsă să ştie numele asasinului.

— Spui că am fost otrăvit, nu?

— La prima vedere a feţei voastre, după gât, pleoape şi buze, am recunoscut otrava. Totul e descris într-o carte întâlnită: Despre întrebuinţarea otrăvurilor.

— O carte? se miră Delfinul.

— Da. Şi această otravă nu iartă niciodată. Suntem aproape zece în Europa care să-i cunoaştem antidotul. E destul însă că eu sunt unul din aceşti zece. Din clipa în care veţi bea licoarea pe care o prepar, veţi fi salvat.

— Şi spui, reluă prinţul, că ai cunoscut astă noapte otrăvitorul?

— Nu? Am cunoscut crima. Am ştiut, am fost prevenit că cineva urmează să fie otrăvit. Asta-i tot. Acum ştiu şi numele otrăvitorului.

— Îl ştii? întrebă prinţul ştergându-şi sudoarea care-i curgea pe obraji.

— Îl ştiu. Şi ştiu ceea ce urmăriţi să ştiţi.

— Da! Oh! Da…

Nostradamus păru un minut visător. Un zâmbet straniu îi deschise buzele. Murmură:

— Da! E tocmai momentul ca să ştiţi numele otrăvitorului. Aflaţi că astă noapte, când am ştiut că cineva urma să fie otrăvit, am scos un strigăt, am dat adică un avertisment otrăvitorului. Sunt sigur că el m-a auzit. Trebuie să ştiţi că l-am numit Cain…

Francois căzu în pat şi deveni mai palid decât atunci când lupta cu agonia.

— Cain! răcni el. Dar atunci… Oh! Oh!

— Nu ştiam cine trebuia otrăvit. Dar ştiam că asasinul merită numele de Cain… şi l-am numit Cain.

— Cain!… Cain care şi-a omorât. fratele!

— Aţi spus-o! făcu Nostradamus cu o simplitate augustă, îngrozitoare.

Îşi reluă lucrul activ.

— Henry! gângăvi Francois, beat de groază. Fratele meu m-a otrăvit! Cain…

Nu-şi mai spuseră nimic Timpul curgea. Orologiul palatului bătu orele de unsprezece ori. În acest moment, Nostradamus, se aproprie de Delfin. Ţinea în mână o fiolă minusculă în care era un lichid de culoare verzuie. Francois întinse mâna cu nerăbdare.

— Nu, zise încet Nostradamus. Trebuie ca acest lichid să se răcească şi să se concentreze. Îi trebuie cel puţin o oră.

— La miezul nopţii, deci!

— Da, la douăsprezece! Ce mai contează încă o oră, atunci când erai aproape …în prezenţa eternităţii. E mai bine însă dacă vei încerca să dormi.

Sub privirea lui Nostradamus, Delfinul simţi un somn de neînvins. Pleoapele îi apăsau ochii. Cu o voce tremurândă, îngăimă:

— Voi dormi… nu mă voi da morţii… mă las în voia …d-tale. simt că voinţa mea se pierde, se stinge în faţa …d-tale.

Ochii i se închiseră. Nostradamus ascultă câteva minute respiraţia regulată şi grea, apoi, încet, îşi lăsă capul în mâini. Nu mai rămânea în el decât suferinţa. Dintr-o suflare de adâncă amărăciune, el chemă într-un freamăt de durere…

— Marie.

El chemă. Trăsăturile i se împietriră parcă. Pe frunte îi curgea sudoarea unui efort supraomenesc. El strigă:

— Marie…!

Suntem la Paris. O casă tristă şi săracă, nu departe de Templu. Un pat rău. O candelă slabă luminează mizeria, în pat, o tânără femeie pradă frigurilor… Un bărbat, un adevărat uriaş, stă în colţ. O femeie e aplecată asupra patului. Bărbatul e temnicerul Gilles. Femeia e Margotte.

E trecut de unsprezece. Bolnava se ridică, deodată. Ochii îi strălucesc, trăsăturile i se împietresc. Pare că ascultă… ea ascultă…!

Deodată, scoase un ţipăt sfâşietor. Margotte încearcă să o culce. În zadar corpul rănitei e înţepenit; nu mai e o fiinţă omenească. Cu mâinile reci, cu privirea fixă şi sticloasă, ea ascultă!

Se-ntoarce brusc, fără un strigăt, fără un murmur. Pare mai curând un cadavru, Margotte tremură şi se-ndreaptă spre temnicer.

— E moartă? întrebă uriaşul.

— Nu. Inima bate.

— Dar…?

Margotte îngălbeneşte, tresare şi spune cu o voce slabă:

— Sufletul ei a plecat…

La Tournon, la palatul cardinal, în camera unde doarme liniştit delfinul Franţei, Nostradamus, cu capul în mâini, nemişcat pare că gândeşte. Iată ce spunea:

— Unde eşti? De ce nu vii, deoarece te caut de luni, fără să te găsesc? Pe aripile necunoscutului, gândirea mea parcurge în zadar spaţiile. Fugi de mine, Marie? Marie! Marie!… Nu înţelegi că dragostea a biruit în inima mea?

Un tremur îl cuprinse pe tânărul bărbat. Apoi el îşi continuă monologul.

Ascultă, Marie, în noaptea în care te-am iertat şi m-am trântit pe lespezile carcerei mele, cu faţa şi carnea însângerate, atunci când ţi-am strigat dragostea mea, mama mea nu a venit la mine! Ea n-a ieşit din mormântul ei pentru a-mi aduce aminte jurământul! N-a venit să-mi spună că trebuie să urăsc mai departe pe fata lui Vaupart!… Marie, tu n-ai fost decât mâna sorţii care a lovit pe mama mea! Marie, te iert! Marie, te iubesc! Oriunde ai fi, Marie, aş vrea să auzi vocea care te cheamă! Vocea iubitului tău! Ascultă…, ascultă, Marie!… Vie, sau moartă, vreau să vii…!

Moartă sau …vie.

Oare acest spirit îndrăzneţ pretindea că învinge spaţiul şi moartea?! Era oare Nostradamus pradă nebuniei, sau disperării? Sau încerca să pătrundă numai anumite secrete, pe care nici un om nu le cunoaşte? Cobora el în abisul vertiginos al …magnetismului animal? Povestea care urmează ne va da, desigur, un răspuns oarecum.

Tăcerea era groaznică în această cameră unde Delfinul Franţei dormea poate ultimele clipe ale vieţii sale. Limba orologiului însemna mersul timpului. În sfârşit, ora fatală fu marcată pe cadran, ora însemnată de soartă cu cifra XII. Miezul nopţii! În această clipă, Delfinul Franţei se trezi, se ridică cu o mişcare vie, întinse braţul parcă să prindă ceva, apoi recăzu pe pernă, scoţând un strigăt sfâşietor de tragic. Strigătul lugubru îl deşteptă pe Nostradamus. Îl aduse din lumea visurilor în aceea a realităţii vizibile. O tristeţe inexplicabilă se citea pe faţa lui Renaud. iubitul Mariei. Buzele îi tremurau. Murmură:

— Ea n-a venit! De ce?… Picioarele i se înţepeniră. Inima i se strânse de frică. Credea că va muri. Pentru prima oară de când o iubea pe Marie, îndoiala pătrundea în sufletul lui.

— Ea nu m-aşteaptă! strigă el disperat. Nu vine! S-a dat ea oare altuia?

Un alt strigăt al Delfinului îl aduse lângă pat. Savantul se aplecă asupra prinţului, care gemea surd şi se zbătea în spasme de groază.

— Hei, murmură Nostradamus cu un suspin de milă mai e timp. să salvăm această fiinţă omenească!

Se îndreptă spre masă să ia flaconul. În acest moment, Francois strigă:

— Ea e aici! Ţi-am spus că vine iat-o! Nu mă părăsi!

Dintr-o săritură, Nostradamus fu lângă pat, cu flaconul salvator în mână.

— Delir!… murmură …Nostradamus, destupând sticluţa şi golind conţinutul ei printre buzele lui Francois. Delir. sau viziune!

Astupă flaconul. Faţa lui deveni de o paloare lividă. Prinse mâna lui Francois, întrebă:

— Cine e aici? Cine a intrat? Francois răspunse în geamătul agoniei.

ACEEA PE CARE AI CHEMAT-O!

CONFESIUNEA.

Un suspin adânc umflă pieptul lui Nostradamus. Dar nu făcu nici o mişcare. Privirea lui arzătoare rămase asupra Delfinului. Venise Marie! Marie era aici! El era sigur… Dar nu o văzuse el. Nu o auzise el! Îndoiala se preciza.

— Ea m-a trădat.

Francois se zbătea violent, frământându-se. Cuvintele care îi ieşeau de pe buze se încâlceau. Nostradamus aştepta tăcut, rigid, sfârşitul acestei lupte grele. Francois horcăia:

— Nu!… Nu vreau!… Nu voi spune nimic…

Câteva minute, lupta între conştiinţa Delfinului Franţei şi fiinţa invizibilă care-i poruncea să nu vorbească continuă cu îndârjire. Deodată, se prăbuşi. Trăsăturile i se destinseră. Liniştea îl cuprinse cu încetul. În cele din urmă, deschise ochii şi privi în jur cu mirare. Privi la ceasornicul care arăta miezul nopţii. Apoi, ochii i se pironiră asupra lui Nostradamus.

— Am avut un vis îngrozitor, murmură Delfinul. Dumnezeu să fie lăudat! A fost oare numai un vis? Medicamentul pe care mi l-ai dat trebuie să mă salveze… vezi, e timpul… ai spus la miezul nopţii.

Nostradamus dădu din cap liniştit şi spuse:

— Nu veţi asculta mai întii de aceea care v-a dat un ordin în vis?

Francois tremura. Cuvintele acestea nu-l mirau. Creierul său transpus într-o lume exorbitantă admitea şi imposibilul realizat. Îşi spunea că Nostradamus a fost amestecat în visul lui şi că visul s-a prelungit poate.

— Am promis să spun totul. Dacă n-aş vorbi, ea se va întoarce?

— Va reveni cu siguranţă, zise Nostradamus.

— Îţi voi povesti crima, reluă Francois cu căldură.
— Crima! tună Nostradamus. Aţi comis o crimă?
— Contra Mariei! spuse Delfinul.
— Contra Mariei! Cuvintele ieşiră din gura lui Nostradamus ca un tunet. Se opri, totuşi, într-un efort de voinţa exasperată:
— Ei bine! făcu el cu o voce calmă, povestiţi-mi crima!
— De ce să ţi-o povestesc d-tale şi nu altuia? răcni Francois. Un preot! Vreau un preot! Nu! Stai! Ştiu că numai dumitale trebuie s-o povestesc. Ascultă! A fost îngrozitor, mai mult decât îngrozitor. O iubeam amândoi, fratele meu Henri şi cu mine.
Nostradamus scoase un strigăt:
— Aţi iubit-o…!
— Da! răspunse Delfinul. Până la moarte! Am iubit-o, că am ajuns să ne urâm de moarte. Ea ne-a fost predată… în sfârşit…
— Predată! gemu Nostradamus. De cine? De cine? Vorbeşte!
— Ne-a fost predată de oameni pe care i-am plătit, oameni de-ai noştri.
— Numele lor! strigă Nostradamus.
— Joseph de Vernique şi Jaques d’Artois de Saint-Etienne.
Nostradamus ridică o privire fulgerătoare. Un blestem groaznic ieşi din fundul inimii şi muri pe buzele lui palide.
— Aşa, aţi iubit-o amândoi pe Marie?… Şi ea v-a fost predată de Vernique şi Saint-Etienne?
— Da!… Da! Îmi faci frică. pentru că mă priveşti astfel… Oh! Mi-e frică, aşa cum mi-a fost în vis… nu voi mai spune nimic!
— Liniştiţi-vă, porunci Nostradamus şi continuaţi. Când v-a fost dată pe mână? Ce-aţi făcut cu ea?
— Medicamentul! urlă Francois. Antidotul! Repede Simt că mor!
Miezul nopţii trecuse. Nostradamus nu se mişcă. Era ca un sfinx. Singur, acest spectru plângea încet. Francois îşi

privea lacrimile cum îi cad pe mână. Îşi striga că nu va mai spune nimic, dar continuă după o clipă:

— În temniţele Templului, coboram câteodată eu, câteodată Henri. Dar ea ne rezista mereu. Atunci dădui ordin să i se aplice… chestiunea.

— Tortura! urlă Nostradamus. Şi ai iubit-o! Şi n-ai avut milă de ea!

Francois îşi suci capul cu o mişcare funebră. Nostradamus hohotea. Ştiinţa umană, ştiinţa supraomenească, totul dispărea. Nu încerca decât o durere imensă care-i străbătea inima, îl privi cu furie pe Francois.

— Continuaţi! cerul să-mi dea numai putere să ascult până la capăt…!

— Medicamentul! strigă Delfinul. Mor…!

— Continuaţi! urlă Nostradamus.

Puterile lui Francois crescură. Cu o voce slabă, Delfinul reluă, în timp ce Nostradamus se aplecă să-i culeagă de pe buze cuvintele.

— Prizoniera nu a fost chinuită…

Un suspin de bucurie ridică pieptul lui Nostradamus. Privirea i se făcu mai puţin sălbatică. Cu o mişcare instinctivă duse la buzele bolnavului flaconul care conţinea antidotul.

— N-a fost torturată, pentru că în ziua când călăul coborî în celula ei, Marie …trebuia să nască.

Un ţipăt prelungit umplu camera. Nostradamus se dădu apoi îndărăt. I se părea că totul se rupe în el, cu un zornăit de lanţuri. Un tremur îl străbătea din cap până-n picioare. Un geamăt strident îi ieşi de pe buze. Francois îl privea cu un sentiment de groază.

— Cine eşti? întreabă Delfinul, cum se poate ca povestea crimei mele să te facă să plângi?

— Spuneţi că trebuia să nască? Copilul Mariei? Aţi spus că Marie a avut un copil?

— Da. Născut în temniţă, în ziua în care am spus. Un băiat…

— Un băiat…, repetă maşinal Nostradamus, cu o voce plângătoare, zguduită de un tremur de milă. Totodată, îl prinse parcă un delir, iar mintea i se întunecă. Izbucni într-un râs groaznic, fantastic.

— Fiul fratelui meu Henri…!

Horcăitul care se ridică din pieptul lui Nostradamus semăna cu ultimul suspin al unui animal care e omorât. Cu acelaşi râs al agoniei, Francois repetă:

— Fiul fratelui meu!… Ea, care-mi rezistase mie, s-a dat fratelui meu…

— S-a …dat! murmură slab Nostradamus.

— Fratelui meu Henri! Aceluia care m-a otrăvit!… Înţelegi acum de ce Henri a scos-o din Temple pe iubita lui?

— A făcut-o să iasă din temniţă!… bâlbâi Nostradamus. E şi natural. A vrut să aibă lângă el amanta şi copilul lui.

Nostradamus dădu din cap cu o linişte de mormânt. Francois continuă:

— Acum înţelegi crima mea? Înţelegi de ce am urmărit-o după ce a ieşit din Templu, de ce am sărit asupra ei în momentul când se ducea să-l găsească pe fratele meu? Înţelegi de ce am doborât-o la picioarele mele cu o lovitură de pumnal?

Nostradamus se aplecă.

— Şi copilul? L-aţi omorât şi pe el?

— Nu, nu! Nu l-am ucis! A fost dat…

— Cui? Cui?… Aduceţi-vă… aminte!

— Unui om care se numeşte… da, mi-aduc aminte… Brabant-le-Branancon.

Delfinul îşi lăsă capul pe pernă; râsete şi gemete; strigăt şi …frământare. Era delirul în forma lui cea mai urâtă, un amestec de ură, răzbunare… şi Nostradamus, ţeapăn, tăcut, asculta văicărelile bolnavului.

— Puteri ale iadului! Puteri ale cerului! Iată de ce s-a rupt legătura între ea şi mine!… Ea s-a …dat! Fiul ei… Fiul lui Henri! Oh, e oare asta cu putinţă…?! Oh, dacă aş fi căzut aici, fulgerat. Marie!… Un băiat…!

Totul îl făcea să creadă şi să-şi spună: tu vei muri!

— Mor!… strigă deodată, Francois. Medicamentul! Repede, repede!

Nostradamus scrâşni din dinţi. Se aplecă asupra Delfinului. Era înfricoşător, ca arhanghelul răzbunării. Arătă muribundului flaconul. Francois încercă să-l prindă cu mâna.

— Antidotul! spuse Nostradamus. Iată-l! N-am decât să vărs câteva picături în gura ta şi eşti salvat!

— Da, da! strigă Francois cu o bucurie delirantă. Repede!… Dă-mi…!

Nostradamus se dădu cu câţiva paşi înapoi. Ţinea flaconul în mână.

— Oh! Cine eşti, cine eşti?… exclamă Delfinul plin de groază.

— Vrei să ştii? Ei bine, eu sunt soţul acelei femei pe care tu ai aruncat-o în temniţa Templului, bărbatul femeii pe care fratele tău a necinstit-o şi pe care tu ai ucis-o! Iată!

— Soţul Mariei! suspină Francois. Ah! Ah…

Nu mai putu să vorbească. Atunci, flaconul din mâna de fier a lui Nostradamus se sparse în ţăndări şi. licoarea salvatoare se răspândi pe jos amestecată cu sânge. Delfinul recăzu horcăind în pat. Nostradamus se apropie de pat, întinse mâna însângerată, punându-i-o pe frunte.

— Să mori! Mori, blestematule! Mori primul, aşteptând să moară sub loviturile mele Saint-Etienne, Vernique şi Henri, viitorul rege al Franţei. Mori, blestematule…!

Spasmul agoniei îl galvanizează pe muribund. Apoi se prăbuşi. Un suspin îi deschise buzele. Într-o clipă rămase nemişcat. Nostradamus se duse să deschisă uşa. Apăru în faţa celor care îl aşteptau în anticameră. Era calm, rece, nepăsător.

— Domnilor, zise el, monseniorul Delfin a fost condamnat de Dumnezeu. Nu l-am putut salva. Domnilor, Delfinul Franţei e mort. Conduceţi-mă în celula mea…!

GARDA.

Durerea lui Francisc I a fost teribilă, la aflarea morţii fiului său. La vestea că acesta a fost otrăvit, durerea tatălui a fost şi mai mare. Opt zile mai târziu după moartea Delfinului, regele primi o scrisoare în care Montecuculi era acuzat de a fi asasinul prinţului. Se adăuga că paharnicul prinţului ar fi fost plătit de Carol Quintul pentru a săvârşi nelegiuirea. Montecuculi fu prins şi aruncat în temniţă. El se apăra cu dârzenie şi nega până la capăt, era sigur că noul Delfin, Henri, îl va salva în ultimul moment. Era de altfel hotărât ca împreună cu Catherina, să-l denunţe, dacă nu venea în ajutorul lui. E adevărat că i se reprezentase scrisoarea prin care era acuzat şi i se păru că recunoaşte scrisul Catherinei. Bănuiala i se păru însă absurdă, aşa că renunţă repede la ea. Montecuculi fu condamnat deci să fie rupt în patru.

Zorii execuţiei sosiră fără ca nimeni să-l facă să creadă că speranţa i se va realiza. Montecuculi declară atunci că vrea să vorbească. O oră după ce făcu destăinuiri, poarta celulei fu deschisă şi un tânăr gentilom îmbrăcat cu o manta mare intră. După ce temnicerul închise poarta grea, prizonierul recunoscu în gentilom pe Catherina de Medicis. Ea îi şopti la ureche:

— Du-te mâine dimineaţă în linişte la locul chinului. Lasă-te să fii chiar legat. Călăul e cumpărat. Caii nu vor trage. O sută de camarazi se vor arunca asupra ta, strigând: „La moarte!” În loc să te ucidă, ei te vor elibera şi te vor lua cu ei, O barcă te va duce pe Rhon, până la mare. Acolo, te aşteaptă un vas, care te va duce în Italia. Debarcându-te, căpitanul îţi va da trei mii de livre care-ţi vor ajunge până te vei putea întoarce la Curtea lui Henri II, ca să-ţi iei locul care ţi se cuvine.

Prizonierul se aplecă, prinse mâna Catherinei şi o sărută cu pasiune.

— Am ştiut că mă vei salva…!

Catherina se-ndreptă şi dispăru radioasă, plină de graţie, asemenea unui înger al speranţei, coborându-se în infern.

Când comisarul regal se prezentă să asculte destăinuirile, Montecuculi jură că n-are nimic de spus.

A doua zi dimineaţa, prizonierul fu condus la locul supliciului. Toată lumea admira liniştea cu care acesta păşea spre locul morţii. Călăul îl culcă, legându-l de două bucăţi de lemn prinse între piedici de fier. De fiecare capăt era prinsă o funie, iar fiecare funie era prinsă de un cal puternic. Caii ocupau cele patru puncte cardinale. Funiile fură legate de mâinile şi picioarele lui Montecuculi, care deveni deodată livid şi începu să tremure de frică. Îşi întoarse capul spre mulţime, privind. Preotul care îl asista îi întinse crucea. Călăul îşi puse ochii pe crucea ţinută în aer.

— În numele lui Dumnezeu, strigă preotul, îţi spun pentru ultima oară să spui numele complicilor tăi.

Toată lumea putea să vadă că Montecuculi era gata să vorbească. În clipa aceea, strigăte izbucniră „La moarte i La moarte!" în mulţime se produse o mişcare vie.

— Vin spre mine!... Sunt salvat!... murmură Montecuculi. N-am nimic de spus, strigă el.

Preotul coborî crucea. Era semnalul morţii. Călăul făcu o mişcare. Cele patru ajutoare începură să asmute caii. Animalele o luară fiecare în direcţia sa; se auzi un strigăt îngrozitor, un fel de urlet lugubru, iar câteva minute mai târziu nu erau pe jos decât bucăţi informe de carne sângerândă.

— Nimeni pe lume nu ştie acum în ce fel a murit fratele tău ...Francois! murmură Catherine la urechea soţului ei, care, trist şi palid, luase parte la supliciu.

Ea se înşela! Mai era cineva în viaţă care ştia! Şi acest cineva se numea Nostradamus!

Cincisprezece zile după aceste întâmplări, Nostradamus fu vizitat de Pezenac, care îi spuse:

— Regele vrea să vă vadă. Veţi fi condus până Ia Majestatea Sa.

Nostradamus nu făcu măcar un gest de indiferenţă. I se desfăcură lanţurile. Urmă de bună voie garda. Fu împins

într-un fel de trăsură închisă, închisoarea ambulantă, în care mai luară loc lângă el patru soldaţi, ale căror arme erau pregătite. Trăsura fu pusă în mişcare şi călătoriră toată ziua şi o jumătate de noapte.

Nostradamus nu scoase o vorbă în tot timpul călătoriei. Flacăra supraomenească a spiritului său parcă se stinsese… Nostradamus nu era decât un om, mai puţin chiar o zdreanţă de suferinţă fizică şi morală. De când aflase că Marie cedase lui Henri şi că un băiat se născuse din această trădare, el nu mai încerca să se pună în legătură cu fiinţele invizibile. Aştepta moartea. Toate gândurile i se-nvârteau în jurul acestuia:

— Ea e moartă pentru mine. Moartă în veci… Cât a suferit ea despărţindu-se de …mine! Cât şi-o fi blestemat ea fiul care a însemnat pentru noi despărţirea sufletească!… Eu nu o blestem pentru slăbiciunea ei. O voi răzbuna şi ea mă va răzbuna. Despărţiţi pentru totdeauna! Adio Marie…, pe care te-am iubit …atâta! Adio…, iubito!

Către mijlocul nopţii, garda care-l păzea pe prizonier auzi zgomotul frunzişului unei păduri.

— Suntem în tabăra regală, îşi spuseră ei bucuroşi că au ajuns.

Caii se opriră îndată. Prizonierul fu dus spre cortul deasupra căruia fâlfâia steagul lui Francisc I. Regele era acolo cu câţiva ofiţeri de-ai lui, cu conetabilul său, cu fiul său Henri şi Catherina. Era palid, slăbit, ochii îi erau roşii, ca ai unui om care plânge des. Francisc I cercetă lung prizonierul şi îl întrebă:

— De ce eşti deţinut la închisoarea Tournon?

— Pentru că am salvat o tânără fată de la moarte, răspunse Nostradamus.

— Cine a făcut să fii arestat?

— Monseniorul Ignaţiu de Loyola.

La acest nume, regele se cutremură. Mai mulţi din cei de faţă se descoperiră cu respect. Francisc I păstră un timp tăcere, gânditor.

— Ai încercat să-l vindeci pe fiul meu…

— Nu l-am salvat, zise Nostradamus.

— Da! făcu regele, înăbuşindu-şi un suspin. Dar ai încercat. Rapoarte care mi-au fost date asupra acelei nopţi îngrozitoare mi-au adus la cunoştinţă că ai făcut un antidot. Fără-ndoială, era prea târziu…

Regele îşi duse mâna la ochi, ştergându-şi o lacrimă, Nostradamus nu spuse nimic. Cei de faţă îl priveau pe acest tânăr slab, cu figura fantomatică şi dureroasă, despre care se spunea că e dăruit cu o putere miraculoasă.

— Se spune, reluă Francisc I, că ai salvat fata datorită forţelor diavoleşti. Venerabilul Ignaţiu de Loyola ne-a trimis o scrisoare, înştiinţându-ne că eşti chiar o primejdie vie. Dar ai încercat să-l faci să trăiască pe fiul meu. Tinere, pentru binele vieţii tale, te sfătuiesc să renunţi la asemenea practici. Du-te! Altă dată nu te voi mai ierta. Astăzi te plătesc pentru bunăvoinţa pe care ai arătat-o faţă de fiul meu. Du-te eşti liber!

În acest moment, Catherina făcu un semn. Henri înainta doi paşi şi spuse:

— Sire, acest om a încercat într-adevăr să scape viaţa fratelui meu? Asta trebuie stabilit. Ceea ce e sigur e că el a dat afară pe toată lumea din odaia sărmanului Francois… adică a împiedicat ca medicamentele să-şi facă efectul. A rămas în cameră până ce fratele meu şi-a dat sufletul. Pentru mine, Sire, ca şi pentru alţi oameni, omul acesta nu e un salvator. E, desigur, un impostor… poate chiar un complice.

Francisc I se-ntoarse spre Nostradamus şi întrebă:

— Ce ai de spus? Răspunde!

— Nimic!

Catherina zâmbi. Acest tânăr era de faţă la ultimele clipe ale lui Francois, aşa că ar putea şti ceva… Putea fi deci un pericol. În orice caz era bine să fie scăpaţi de el… Henri era nepăsător Ia toată scena. El nu făcea altceva decât să asculte de soţia lui.

— Bagă de seamă! zise regele. Eşti aproape acuzat. Te-am chemat pentru a te salva. Dar dacă taci, asta înseamnă că admiţi acuzaţia.

Nostradamus păstra tăcere.

— Luaţi-l! strigă furios Francisc I. Să fie ţinut la secret. Cu începere de mâine procesul său să fie instruit!

— Sire, zise Henri, dacă vei permite, eu vreau să conduc instrucţia procesului. Nefericitul meu frate trebuie răzbunat. Îmi voi lua eu această grijă.

— Bine, fiul meu, zise regele.

Henri dădu din cap. În clipa aceea, privirea i se încrucişa cu a lui Nostradamus. Ce văzu el oare în flacăra ochilor? Ce citise el pe această mască încununată parcă de o strălucire stranie? Cine era acest om? Se dădu brusc înapoi, tremurând şi bâlbâi:

— Duceţi-l! Acest om îmi aparţine! Băgaţi-l în închisorile Palatului, porunci Henri.

Tabăra regală era aproape la două leghe de oraşul Avignon. Nostradamus fu încarcerat. Garda îşi reluă locul obişnuit, mormăind din pricina acestui supliment de oboseală.

Nostradamus era complet schimbat. Întâlnirea lui cu Henri, bărbatul căruia i se dase Marie, îl galvaniză puterea. O furtună de ură se dezlănţui în el. Spiritele răzbunării îi tulburau gândirea. Vroia să trăiască. Vroia să fie liber!

Garda era împărţită astfel doi oameni în faţa Iui, unul la dreapta, iar altul la stânga. Erau soldaţi, archebuzieri care nu ştiau decât un lucru, acela de a omori prizonierul dacă el făcea numai o mişcare pentru a fugi. Soldaţii vorbeau între ei.

— Brabant-le-Branancon ne lipseşte! zise unul deodată.

Nostradamus tresări. Memoria îi repeta cuvintele pe care Delfinul Francois le pronunţase în timpul agoniei sale. Brabant-le-Branancon!… Acesta era omul care ştia ce s-a făcut cu fiul Mariei şi al lui Henri!

— Ce călăreţ straşnic şi ce şef bun de rond! Ce chefuri am făcut noi cu el! Unde dracu poate fi? Cred… ah! eu…

Brusc, soldăţoiul tăcu, iar capul îi căzu pe piept.

— Hei, camarade! strigă vecinul său, ridicându-l Dormi în serviciul comandat de rege! Dacă Brabant ar fi aici, ţi-ar băga sabia în piept. Scoală-te, diavole!

Ceilalţi doi râdeau. Bărbatul fu cuprins de un somn atât de adânc, încât camaradul său renunţă să-l mai scuture. Se puse să sforăie, iar ceilalţi pufniră în râs. Erau cei doi tipi din stânga şi dreapta prizonierului.

Nostradamus se întoarse spre soldatul care mai rămăsese treaz, privindu-l drept în faţă. Omul clipi buimăcit, îşi duse mâna la frunte…; buzele lui Nostradamus tremurară, privirea i se ascuţi… archebuzierul se dădu înapoi, aplecându-se, cu ochii închişi şi gura …deschisă.

Al patrulea şi ultimul, plasat la dreapta prizonierului, se simţi atunci pătruns de groază. Somnul acesta care se abătea asupra soldaţilor îi părea venit din iad. Se dădu şi el înapoi, făcându-şi cruce şi întinse mâna spre frânghia care, odată trasă, putea opri trăsura în caz de nevoie.

Nostradamus îi prinse mâna. În acelaşi timp, zise:

— Dormi…!

Soldatul deschise ochii mari. Din gât îi ţâşni un geamăt.

— Dormi!… repetă Nostradamus.

Omul mai luptă o secundă, apoi se cufundă asemenea camarazilor lui într-un somn adânc. Nostradamus avu atunci un moment de slăbiciune. Efortul pe care-l făcuse cu aceşti patru soldaţi voinici îl epuizase. Lângă soldatul din dreapta lui era o ploscă. O luă şi-o goli. Băutura tare îi scutură nervii şi dădu o culoare frunţii palide. Câteva clipe mai târziu, deschise poarta trăsurii şi se lăsă să cadă în drum…

Închisoarea pe roţi gonea înainte, ducând pe cei patru păzitori adormiţi.

Nostradamus rămase pe drumul plin cu iarbă aproape o oră. Contemplă stelele ce luceau pe cer, ca într-o reverie

plăcută, dulce.

Căuta el să citească în această carte deschisă a cerului?… Vroia el să găsească aici secretul destinului său scris în diamante scânteietoare?… Cine …poate spune! El gândea.

Prietenii săi? Vernique, Saint-Etienne cărora le dăduse încrederea…: nişte trădători morţi pentru el. Aceea pe care o iubise …atâta? Moartă? Mama lui, de asemenea, moartă? Tatăl său, fără îndoială, mort şi el… La acest gând, îl cuprinse un tremur. Aplecă încet capul şi începu să plângă.

VOINŢA MORTULUI.

Câteva zile mai târziu, Nostradamus intră în Montpellier. Făcuse drumul pe jos, mergând noaptea şi ascunzându-se ziua. O ultimă durere îl aştepta la Montpellier. Tatăl său era mort. Întrebă pe bătrânul servitor care păzea casa, confruntă datele şi constată că, dacă n-ar fi fost arestat la Tournon, l-ar fi putut salva pe tatăl său. Nostradamus suferise atâta, încât acest nou doliu îl lovi în aparenţă mai puţin. Îşi jură să nu uite numele lui Ignaţiu de Loyola şi se mulţumi să-l întrebe pe bătrânul servitor Simon cum a murit tatăl său.

— Chemându-vă şi binecuvântându-vă, răspunse servitorul. L-am înmormântat creştineşte la cimitir, încheie Simon, ştergându-şi lacrimile.

— Bine, zise Nostradamus. Mă vei duce la mormântul lui chiar în noaptea asta.

„În caz că vei veni prea târziu, iată ultima mea dorinţă: vei deschide groapa mea şi vei citi pergamentul pe care-l vei găsi în hainele …cu care am fost înmormântat.”

Aceste cuvinte din scrisoarea pe care Renaud o primise de la tatăl său la Paris rămaseră tipărite în memoria sa. Bătrânul Nostradamus îşi luase cu el testamentul. Trebuia deci căutat în groapă.

Spre mijlocul nopţii, Nostradamus şi Simon se îndreptară spre cimitir cu o lanternă, sapă şi cazma. Ajunseră. Simon tremura. Nostradamus se puse pe treabă. Lespedea fu repede desprinsă. Apăru o gaură neagră în fundul căreia

era sicriul. Nostradamus se lăsă în fundul gropii. Simon lumina cu lanterna. Era un lucru înfiorător. Când Nostradamus apăru şi se aşează pe iarbă era palid şi extenuat. Se aplecă pe urmă să vadă dacă sicriul e bine închis. După câteva minute de odihnă, Nostradamus puse lespedea la loc. Când ieşiră din cimitir se făcea ziua. Sosiră acasă, fără a-şi spune un cuvânt. În camera sa, Nostradamus căzu leşinat.

Când se trezi în urma îngrijirilor lui Simon, se încuie singur în cameră şi scoase pergamentul din sân. Pergamentul era sigilat cu negru. Nostradamus stătu timp de două ore în faţa lui, fără a-i rupe sigiliul.

— Aici e voinţa ta, tată, murmură el. Aici sunt ordinele tale. Le voi executa întocmai, chiar dacă va trebui să-mi dau sufletul…

În cele din urmă rupse sigiliul. Deschise pergamentul şi-l citi cu nerăbdare. El nu conţinea decât câteva linii, iată-le: „Nostradamus, iată voinţa lui Nostradamus: Blestemul a unsprezece veacuri scurse să cadă peste tine, dacă nu vei fi un executor fidel. Cele unsprezece încercări ale tale în decursul veacurilor au fost zadarnice, pentru că Voinţa ta a slăbit. Dacă tu eşti într-adevăr mai tare ca Moartea şi Frica, cea de-a douăsprezecea încercare te va duce la izbândă. Deci, în ora când se vor împlini cei douăzeci şi patru de ani ai tăi, caută să te afli în faţa Sfinxului şi intră în el. Fă-ţi o inimă de bronz, un suflet de foc, un cuget de diamant. Ajuns în cele din urmă în prezenţa Misterului, străbate-i Voinţa. Atunci Misterul îţi va da pe mână secretul suprem”.

Rândurile, asemănătoare unor şerpi de foc, străluceau în faţa ochilor tânărului. Fiecare cuvânt se întipărea în creierul său, ca să nu mai poată ieşi. Dar înţelesul, înţelesul misterios!… Cum să prindă însă rostul tainic… al acestei linii întortochiate?

— Unsprezece încercări făcute de-a lungul veacurilor!… făcute de mine! Am trăit deci în secolele …precedente! Eu!… Sfinxul… Care e Sfinxul în sânul căruia trebuie să

pătrund? Cine e şi unde e Misterul care trebuie să-mi dea secretul suprem, dacă voinţa mea e mai tare ca a lui? Mai am deci aproape trei luni pentru a înţelege voinţa tatălui meu şi să cobor în măruntaiele pământului…

Nostradamus petrecu zile întregi în faţa mormântului tatălui său. Alte nopţi întregi stătea închis în laboratorul bătrânului savant. Într-o zi, pentru prima oară de la aflarea ştirii morţii Mariei, o rază de bucurie coborî în sufletul lui bolnav: crezu că găsise ceva!

În aceeaşi zi, fără a pierde o clipă, plecă, luând cu el aur destul. Merse călare până la Marsilia. Acolo, închirie o luntre napolitană. Când luntrea, gata de zbor ca o rândunică, cu aripile desfăcute, era în port, stăpânul ei îl întrebă:

— Unde trebuie să vă duc?

— În Egipt! răspunse Nostradamus.

IN INIMA MISTERULUI.

Un bărbat călca nisipul arzător al deşertului egiptean. Cu pas egal, măsurat, aspru şi voluntar, omul nostru, a cărui privire pătrunzătoare căuta orizontul, nu avea decât o singură dorinţă: să se vadă odată cât mai aproape de silueta fantastică, de monstrul care se profilează la orizont: Sfinxul.

Pe întinderea albă şi incandescentă, Sfinxul, acest colos gigantic, era ca o pată în culori roşii şi negre. Nostradamus fixa Sfinxul. Ochii lui nu erau orbiţi de iradiaţia care radia în jurul capului misterioasei făpturi de piatră: cap de femeie, pe un corp de taur, gheare de leu şi aripi de vultur. Soarele căzu repede, iar de la capătul câmpiei nesfârşite, noaptea cuprinse spaţiul. Nostradamus ridică ochii spre stele, dar continua să meargă cu paşii săi apăsaţi, către platoul unde se ridică Marea Piramidă.

Marea Piramidă! Ultimul mormânt încă de văzut al civilizaţiilor dispărute! Locul de înţelegere al misterului magic încă nedescifrat. Marea Piramidă, cu gangurile, camerele, labirintele şi mormintele ei, vast sistem interior

care conservă întreaga lui preciziune după şase mii de ani…!

Înaintea Marii Piramide se ridică Sfinxul Giseh. Monstrul de granit surâdea şi-l privea cu ochii lui de piatră pe omul care se apropia în lumina stelelor, în tăcerea măreaţă şi în singurătatea această absolută.

Nostradamus ajunse la Sfinx cu puţin înainte de miezul nopţii. Aruncă o privire lacomă asupra colosului şi, la lumina stelelor, observă o poartă de bronz între picioarele dinainte. Ghearele Sfinxului păreau că opresc oamenii să se apropie de poartă. Dar, la ce bun aceste gheare? Nici o caravană care se oprea înaintea bronzului nu îndrăznea să-l atingă. Chiar tâlharii care atacau caravanele se îndepărtau de această poartă magică. Triburile rătăcitoare povesteau că cei contemporani cu Isis, Platon şi apoi Isus Christos cunoşteau secretul care îngăduia să deschizi această poartă. Dar, de-a lungul secolelor, secretul a fost pierdut. Unde se mergea pe acolo? Cine ştia!

Era intrarea Misterului, iată totul. Nostradamus murmură:

— În câteva minute cei douăzeci şi patru de ani ai mei se vor împlini. Iată Sfinxul. Şi iată pe unde pot intra în inima lui. Pe aici trebuie să cobor şi să străpung voinţa Enigmei cu voinţa mea. O, tată, pentru a te asculta am părăsit lumea. Ştii ce jurământ am făcut. Îmi trebuie putere, …toată bogăţia, toată ştiinţa. O, tată, iată-mă înaintea porţii Misterului. Ce trebuie să fac…?

O clipă rămase pradă unei visări adânci. Deodată, se duse la poartă şi bătu cu pumnul de trei ori; primele două lovituri fură mai apropiate, iar a treia mai lungă, în aceeaşi clipă poarta se deschise. Nostradamus tremura până în adâncul sufletului; emoţia i se citea pe faţă. Intră fără teamă, fără îndoială. Cum trecu pragul, poarta se închise în urma lui cu un zgomot asurzitor. După un întuneric gros, o lumină orbitoare îi luă ochii. Privi în jurul lui şi se văzu într-o sală imensă în care erau aşezate simetric sarcofage de piatră lustruită. Nostradamus le numără repede: erau 12. Nu se

vedea nici o ieşire din sala aceasta tăiată în stâncă. Înainta încet spre mijlocul sălii, când, deodată, văzu că, una după alta, lespezile uriaşe se ridicau, împinse parcă de o forţă nevăzută. Capacele se dădeau la o parte încet. Când fură toate deschise, dintr-unul din morminte se ridică o …fiinţă. Om? Spectru? Apoi, din toate celelalte 11 sarcofage se sculară fantomele.

Lumina se stinse. Şi deodată fu înlocuită cu o alta cu tonuri verzi şi roşii. Nostradamus simţea o sudoare rece la rădăcina părului. Rămase nemişcat, închis ca Sfinxul. Cele douăsprezece spectre veniră spre el, înconjurându-l.

— Nostradamus, zise unul din ei, iată-te întors pentru ă douăsprezecea oară printre noi în douăsprezece veacuri! Vei avea de astă dată forţa sufletească ce ţi-a lipsit în cele unsprezece veacuri?

Nostradamus răspunse – vocea lui nu tremura:

— Sper. Dar, înainte ca să pot sta de vorbă cu voi, vreau să mă lămuriţi asupra unui punct din viaţa mea.

— Vorbeşte: zise fantoma.

— Spuneţi că sunt aici pentru a douăsprezecea oară în douăsprezece veacuri. Am trăit deci o mie două sute de ani?

— Noaptea, vârsta împrăştiată, nu-ţi cuprinde spiritul. Memoria nu-ţi prezintă imaginile de fapte împlinite de la ultima ta încarnare. Ascultă, Nostradamus, caută să vrei şi du-te spre ţinta ta, fără slăbiciune, Atunci, cele şapte genii ale Crucii Roze, păzitorii cheii sfinte care închide trecutul şi deschide viitorul, vor pune pe fruntea ta coroana Maeştrilor Templului. Eşti gata?

— Sunt gata, răspunse Nostradamus. Dar, încă o întrebare. M-aţi aşteptat deci?

— Tu ai venit acum o sută de ani, zi de zi, oră de oră. Dar, pentru că n-ai înţeles că Ştiinţa Voinţei este principiul înţelepciunii şi izvorul puterii, te-am trimis înapoi pe pământ.

Nostradamus începu să meargă. La primul său pas, luminile se stinseră. Părea că e noaptea veşnică a

mormântului. Suflări reci şi puturoase trecură prin aer; mirosuri de putreziciuni se ridicau; mâini scămoase îi atingeau faţa; larve îi înţepau picioarele; în jurul său, auzi scârţâituri de oase, văicăreli stridente, urlete îndepărtate, gemete sfâşietoare, care se produceau prin apropiere. Nostradamus îşi simţea gâtul strâns. Mormăi însă în sine:

— Groază, te resping!

Deodată, scârţâiturile şi urletele deveniră mai înfiorătoare. Din bolta de granit, căzu o lucire albă, luminând, spectrele care se dezlănţuiseră în jurul lui; din fundul sălii văzu venind spre el un schelet care ţinea în mâinile descărnate o seceră de oţel. Scheletele se îndreptară direct spre Nostradamus… El îşi încrucişa braţele şi aşteptă.

Moartea nu fu decât la doi paşi; în jurul lui Nostradamus, acelaşi haos infernal. Moartea făcu o mişcare cu secera, ca şi cum ar fi vrut să secere la înălţimea gâtului. El văzu lucind securea. Oţelul făcu în aer un semicerc… În această clipă totul tăcu, totul se stinse. Nostradamus nu mişcase.

Lumina orbitoare reveni. Nu mai erau larve, spectre, fantome… Nostradamus se găsi în faţa a doisprezece bătrâni înveliţi în alb, care îi surâdeau, felicitându-l. Îi arătară secera la pământ. Nostradamus puse piciorul pe oţel.

— Cine sunteţi voi? îi întrebă el aspru.

— Noi suntem cei doisprezece magi păzitori ai Misterului, răspunse un bătrân. Inima ta nu a tremurat în faţa morţii. Fiu al Pământului, îţi poţi urma drumul… Du-te, nu mai putem face nimic împotriva ta. Caută-ţi drumul şi urmează-l…, dacă îndrăzneşti.

În acelaşi timp, cei doisprezece Magi se întoarseră în sarcofagiile lor, închizându-se după lespezile grele. Nostradamus îşi şterse fruntea şi privi în jur. Într-o adâncitură, la lumina slabă, zări o poartă deschisă.…

— Iată drumul Misterului, gândi el.

Trecu plin de încredere poarta, care se închise în urma lui. Se afla într-un gang mare. Cu lampa în mână, observă că

gangul coboară. În câteva minute, Nostradamus ajunse să meargă îndoindu-se. După un sfert de oră, trebuia să se târască în genunchi; câteva clipe mai târziu se afla într-un drum îngust şi lung, care-l strângea din ce în ce.

— Vreau toată ştiinţa, pentru a avea toată puterea. Pe pământ va trebui să lupt contra celui mai tare rege. Înainta. Chipul Mariei i se arătă în faţă şi un suspin îi sfâşie gâtul. Mâinile îi sângerau. Genunchii se rupeau, înainta mereu, târâş…

La un moment dat, drumul ajunse atât de îngust că nu mai putea să înainteze. Încerca să se dea înapoi. Deodată însă simţi cum puterea se scurge din el şi un zgomot îl făcu să-nţeleagă că drumuleţul s-a închis înapoia lui. O voce îndepărtată strigă:

— Aici pier nebunii care au râvnit Ştiinţa şi Puterea…!

— Oh! gemu Nostradamus! Am fost deci păcălit! Să mor!… Să mor aici, înăbuşit, în cea mai groaznică agonie!… Să mor, în timp ce fiul lui Francisc I se bucură; iar Loyola, Vernique şi Saint-Etienne îşi urmează gloria şi cariera!

Aerul îi lipsea. Se înăbuşea. Cu disperarea morţii, făcu o mişcare înainte… şi, deodată, văzu peretele drumului desfăcându-se. Scoase un strigăt de bucurie. Înainta, cu buzele strânse. Cărarea se făcea din ce în ce mai largă, aşa că după câteva minute ajunse din nou în gang. Panta era oare sfârşitul acestei călătorii îngrozitoare făcute în Marea Piramidă? Nu! Nostradamus văzu o scară de fier agăţată de perete şi începu să coboare. Numără şaizeci şi două de trepte. La ultima treaptă, aplecându-se, văzu că e suspendat deasupra unui abis. Sub el era vidul, golul de nepătruns. Vru să se urce din nou, dar văzu că sunt numai douăsprezece trepte; partea superioară a scării dispăruse! Nostradamus nu putea nici să coboare, nici să urce.

Auzise în adolescenţa lui pe tatăl său vorbind despre încercările prin care trebuie să treacă acela care vrea să ajungă la Putere şi Ştiinţă, străbătând minunile Marii Piramide. Căzuse oare şi el pradă …dorinţei lui aprinse?

— Moartea! Moartea, fără tine, Marie! Bogăţie, Putere, Ştiinţă! Vă vreau! Răzbunare, te vreau! urlă el.

Urcă câteva scări. Era în el furia disperării. Din nou bucuria îi umplu sufletul în perete, o crăpătură se căscase înaintea lui! Cine oare deschisese acest drum nou! Puţin importă! Nostradamus înainta cu pas iute şi se văzu la picioarele unei scări în spirală pe care o urcă. Ajunse într-o sală minunat decorată, unde un bărbat aşezat într-un fotoliu de marmură părea că-l aşteaptă.

— Cine eşti? întrebă Nostradamus, palid şi plin de curaj. Eşti oare acela care păzeşti Misterul?

— Sunt păzitorul simbolurilor sfinte. Pentru că ai scăpat abisului, trebuie să-ţi deschid calea Misterului.

Omul se ridică pentru a deschide nişte zăbrele prin care trecu Nostradamus. Intră într-o sală ornată cu doisprezece sfincşi de piatră. Pe pereţi erau cele şapte genii ale plantelor, cele patruzeci şi opt de genii ale omului şi cele 360 de genii ale zilelor. La capătul galeriei, lampa i se stinse pe neaşteptate. Un crepuscul îi lumină calea. Aici, Nostradamus era în faţa a patru statui: o femeie, un taur, un leu şi un vultur.

— Frate, zise femeia, ce oră e? O voce răspunse:

— E ora ştiinţei.

— Frate, zise taurul, ce oră e?

— E ora muncii, zise vocea.

— Frate, zise leul, ce oră e?

— E ora luptei, zise vocea.

— Frate, zise vulturul, ce oră e?

— E ora voinţei!

— Voinţă!… zise Nostradamus. Voinţă!… Voinţa stăpâneşte Universul. Ea îţi dă victoria. Ea îţi dă totul! Înainte deci!

Simţirea lui era peste măsură. El trăia un vis ciudat, fantastic. Era în afară de realitate. Mergea înainte, cu nervii încordaţi, precedat de imaginea Mariei care se legăna … înaintea Iui, aeriană şi îndepărtată… O lumină violentă se

arătă în spatele lui... Se-ntoarse şi văzu că galeria pe care o părăsise era întreagă de foc. Totul ardea.

— Frate, strigă o voce, ce oră e? O altă voce urlă:

— E ora morţii!

Un ecou groaznic repetă fraza. E ora morţii! Se auziră, unul după altul, şapte ecouri. Nostradamus nu fugi în faţa focului; continuă să meargă. Douăzeci de paşi înaintea lui era un lac cu apă neagră şi puturoasă pe suprafaţa căruia pluteau fiinţe scârboase. Se dădu îndărăt... În faţa acestui lac al morţii. În jurul lui, în aer, parcă se mai auzea E ora morţii! Nostradamus avu un moment de şovăire. Dar, îndată, intră în apă până la genunchi, chiar până la piept, chiar până la gură. Şi, pentru a treia oară, simţi bucuria cum îi umple inima. Fundul lacului se ridica! Apa puturoasă nu-i mai atingea buzele! În câteva minute ajunse la celălalt mal.

Ce drum făcu Nostradamus ca să ajungă în ...balta Marei Piramide? Niciodată n-a ştiut să spună. Dar aici, pe malul lacului, se ridica o masă de bronz. Lângă masă, un bărbat îmbrăcat în alb, îi făcea semn să se apropie. Nostradamus ascultă. Omul îi arătă masa pe care erau trase semne în relief.

— Dacă vrei să te supui, zise el, legilor mesei de bronz, vei urma drumul tău. Dacă refuzi, fiu al pământului, vei fi trimis pământului...!

În acea clipă, doisprezece coloşi îl înconjurară. Erau înarmaţi cu pumnale. Nostradamus îi privi şi zise:

— Nu mi-e frică!

— Apoi îşi aruncă ochii pe masa de bronz şi citi „Iniţierea în ştiinţa perfectă cuprinde 9 grade primul grad: Sârguinciosul. Al doilea grad Teoreticianul. Al III-lea: Practicantul. Al IV-lea: Filosoful. Al V-lea Adeptul minor. Al VI-lea: Adeptul major. Al VII-lea: Adeptul liberat. Al VIII-lea Maestru de Templu. Al IX-lea: Mag al Crucii Roze.

Nici un fiu al Pământului care a ajuns până aici nu poate trece un grad fără doi ani de studii. Numai aceia care ajung

la gradul al IX-lea sunt îngăduiţi la proba supremă şi puşi în faţa Misterului – după trei ani de muncă”.

„Acela care ajunge să subjuge cu voinţa lui voinţa Misterului; intră în posesia Secretului”.

Nostradamus socoti: doi ani pentru fiecare grad, asta face optsprezece ani. Trei ani de efort complimentar, asta face douăzeci şi unu de ani. Atâţia ani în aceste cripte, departe de viaţă şi de lumină!… Atâţia ani fără să-şi poată potoli setea de răzbunare!… Cuprins de disperare şi cu agonia în suflet, strigă într-un suspin chinuitor – Şi dacă voi reuşi să ajung la Mister, ce-am câştigat?

— Vei fi stăpânul lumii! Îi răspunse o voce. Întoarse capul şi fu în faţa a trei bărbaţi tineri, frumoşi şi puternici.

— Ai citit? îl întrebă primul.

— Am citit! răspunse Nostradamus.

— Te-ai gândit? întrebă al doilea.

— Da, m-am gândit.

— Eşti hotărât? întrebă al treilea.

Nostradamus simţea cum îl năpădeşte mândria şi puterea.

— Da, sunt hotărât! Iar în sinea lui îşi striga: „Chiar cincizeci de ani dacă trebuie! O, Marie, marele secret, Viaţa şi Moartea! Numai acestea pot fi mijlocul de a te trezi din mormânt… şi să-ţi spun: Ridică-te şi să-ncepem dragostea noastră pe care am lăsat-o!”

Ce gânduri nutrea el!… Nu numai răzbunarea îl frământa, ci şi această luptă îndârjită cu Moartea. Găsise el oare punctul ascuns care despărţea Moartea de …Viaţă?

Orice ar fi fost, cum pronunţase hotărârea lui, unul din cei trei Magi îl prinse de mână şi-l trecu printr-o pădure de cedri luminată de soare. Pământul era presărat cu flori pe care Nostradamus nu le mai văzuse niciodată. O muzică infinit de dulce ieşea din arborii uriaşi.

— Unde mă duci? întrebă Nostradamus liniştit.

— La adunarea Magilor Crucii Roze, care te vor primi în numărul adepţilor marii iniţieri.

— Şi câţi adepţi sunt?

— Vei fi al cincisprezecelea în veacul acesta şi al treilea care studiază. Unul din ei vine din India. Celălalt vine din Grecia. Toţi vor aici să ajungă Magi. Tu eşti primul care pe aripile Vulturului te-ai înălţat la o îndrăzneală nemaipomenită.

Nostradamus zâmbi. Era în acest zâmbet un univers de mândrie. Câteva minute mai târziu intra într-un Templu, unde, aşezaţi pe scaune de marmură, îmbrăcaţi în alb, stăteau douăzeci şi patru de oameni fără vârstă. Erau magii Crucii Roze.

Trebuia să-şi înceapă iniţierea, marea iniţiere care să-l facă să cucerească Marele Secret, cu care să poată săvârşi totul, să smulgă chiar morţii femeia pe care o …iubea atâta.

CAPITOLUL VII.

Necunoscutul.

REGELE LOVITURII FRUMOASE.

Am spus că prinţul Henri, părăsind Parisul pentru a se duce la armata lui, nu mai avea lângă el mâna lui dreaptă. Ce devenise Brabant? Şi copilul ce ajunsese el?

— Fiul Mariei, copil al diavolului, a fost dus. El a intrat în iadul …lui. Să nu ne mai gândim la el, aşa cugeta prinţul Henri.

Apoi veniră evenimentele din Toulon; moartea lui Francois îl făcu pe Henri Delfinul Franţei, moştenitorul tronului. Cu toate acestea el tot se mai gândea la copil. Lucru ciudat, umbra lui Francois nu-i tulbura visele, dar câteodată, figura micuţului, această imagine îi făcea uneori somnul foarte neplăcut, dându-i friguri.

După ani, prinţul ajunse regele Henri al II-lea al Franţei. În beţia lui de putere, Henri uită de multe, aşa că nu se mai gândea la copilul dat pe mâna călăului.

Henri n-a aflat niciodată ce s-a făcut cu Brabant. Noi o spunem însă cu plăcere. A rămas cincisprezece zile în chilia lui din str. Calendre, cu copilul Mariei lângă el, ducându-se să cumpere laptele trebuincios hranei. El mânca ce putea… Câteodată, mai apuca să bea şi câteva înghiţituri de vin. Îl

cercetă cu atenţie pe copilul iadului, aşa că ajunse să vadă că micuţul are ochii mai buni în întuneric decât la lumină.

— Nici nu-i de mirare! Diavolul ăsta împieliţat vine din întuneric…

În cele cincisprezece zile, Brabant avu remuşcări groaznice şi-şi înjura şi blestema toată ziua soarta. Într-o zi dădu copilului să bea vin. Micuţul refuză.

— Cu-atât mai bine! Îl duc! E un diavol care vede noaptea…

Poate pentru a suta oară îi prinse – dar în momentul acela îi trecu un gând prin minte.

— Ah! Micul purceluş de lapte!… Dacă închide ziua ochii şi-i ţine deschişi noaptea, e că s-a născut în temniţă şi că a trăit mai întâi în bezna celulei…

Copilul deschise ochii o clipă, privi şi zâmbi. Mila îl covârşi pe Brabant. Fiul Mariei era deci salvat! Namila jură că purceluşul de lapte nu va fi tăiat niciodată. Dar aici se oprea mila lui. Nu se putea sinchisi prea mult de un copil care-l împiedica să-şi pună armura. Se gândi la cine oare ar putea da în grijă băieţelul. Alesese.

— Dacă-l voi duce la Mirtho? E o fată bună şi a avut totdeauna slăbiciune pentru mine. Să mergem deci la Mirtho!

Brabant înveli purceluşul de lapte cu mantaua sa şi o luă repede spre locuinţa lui Mirtho, care se afla într-un cartier de hoţi şi spărgători, pe str. Saint-Sauvens. O găsi pe femeie stând pe pragul casei. Era o fată puternică, cu umeri laţi, părul negru şi buze roşii. Avea o înfăţişare greacă. Mirtho ridică mantaua şi zâmbi mirată.

— Drace, ce puşti, ce drăguţ e. Parcă e făcut din oţel de Toledo.

— Nu e fiul meu, spuse modest Brabant, cu un fel de regret.

— Are mai curând mutra unui copil de rege, nu al unui bădăran.

— E de pe acum un leu şi jumătate.

— E os domnesc, zise Mirtho, cu admiraţie.

— Îi e foame?

— Da, desigur. Îi e foame micului. Na, mănâncă, leule, puiul meu, strigă femeia. Regele meu! Du-te la dracu, Brabant, ţine-ţi banii. N-am nevoie de ei.

Fără a se lăsa rugat, Brabant băgă în buzunar banii pe care vru să-i dea femeii pentru întreţinerea copilului, Mirtho îşi dezgoli sinii şi dădu să sugă micuţului, care îi strângea cu degetele mici, bucuros de hrana abundentă. Brabant privi scena înduioşat şi plecă hotărât să părăsească Parisul şi să se ducă să-şi caute de lucru aiurea. A doua zi, se duse la grajd, unde îşi pregăti calul pentru călătorie, aşa cum face ori călăreţ înaintea unui drum lung. Când fu gata să sară în şea, începu deodată să înjure şi să blesteme, răcnind din fundul gâtului. Apoi, luă deodată şeaua de pe cal şi tot înjurând şi blestemând, fugi în str. Saint-Sauvens, la Mirtho. Intră ca un fulger în casa femeii.

— Drace! Mii de trăsnete! Pe burta mamei mele! Lată că nu pot pleca! Rămân. Nu voi pleca decât după douăsprezece zile… Unde e micul meu Rege?

Cele douăsprezece zile anunţate de Brabant se făcură douăsprezece luni, iar apoi doisprezece ani. Călăuza de drum mare deveni o călăuză de Paris, mai bine zis un temut bandit, priceput la toate, iute la mână şi la minte.

Când Vernique fu făcut sub domnia lui Henri II mare intendent de Paris, ca răsplată a serviciilor aduse regelui, una din primele lui griji fu să scape oraşul de o haimana care stătea veşnic la pândă. Fu organizată o expediţie sub comanda lui Montander. Expediţia dădu greş.

A doua zi dimineaţa, Vernique, deschizând fereastra, văzu în faţa casei în care locuia ridicată o spânzurătoare. De funie se legăna un cadavru. Vernique coborî în stradă şi cercetând cadavrul, îl recunoscu pe Montander, cavalerul gărzii lui. Vernique nu spuse nimic Din toate mişcările de trupe din Paris şi toate manevrele, Brabant înţelegea că totul e îndreptat contra lui.

— Mirtho, zise el, cred că mi se pregăteşte o cravată domnească. Dar, ştii, mie nu-mi plac onorurile. Tu ce zici?

Mirtho aprobă numai decât planul fugii. De altfel, Brabant căpătase nostalgia drumurilor mari, regretând ploaia şi soarele de câmp. Pe scurt, vroia să vadă ţara.

— Pregăteşte catrafusele Regelui meu!

— Ce! Vrei să-l iei pe Rege!

Mirtho izbucni în plâns. Copilul Mariei, acela pe care noi îl botezaseră Regele, devenise copilul ei, asemenea fiicei sale, căreia îi dăduse numele poetic de Myrtha. Era de treisprezece ani. I se putea da cincisprezece ani. În Curtea Miracolelor el era groaza celorlalţi copii. Pe Myrtha o apăra şi-I aducea tot ce era mai bun, era Dumnezeul ei.

Mirtho plânse în zadar. Brabant era neînduplecat.

— Ascultă, dragul meu Rege, adăugă el, după ce căută să-i explice lui Mirtho toate, vrei să vezi cu mine Franţa, Navarra, Bourgogne şi Spania, Italia şi Germania, toate ţările cunoscute şi necunoscute?

Regele strigă de bucurie şi jură că nimic în lume n-ar putea să-l împiedice să-l urmeze pe bătrânul aventurier. Pe Mirtho, pe care o socotea drept mama lui, o îmbrăţişa în semn de consolare.

— De ce plângi? Gândeşte-te, cu cât voi izbuti să buzunăresc mai mulţi cetăţeni, voi deveni mai bogat!

Micuţei Myrtha îi adresă aceleaşi consolări. Myrtha nu scoase o lacrimă. Dar era aşa de palidă, că ai fi putut spune că moare.

În aceeaşi zi, la căderea nopţii, Brabant şi Regele dispăreau sub porţile Parisului. Intrară în întuneric, în necunoscut. Şoldurile lui Brabant erau parcă mai ţepene, iar Regele îl urma trăgând pe nări vântul de toamnă. Inima copilului bătea puternic.

În câţiva ani, Regele străbătu lângă Brabant lumea, luptându-se în solda Lorrainei, sau sub cea a lui Montmorency. În cele din urmă se luptau pentru ei. Fură la asediul Metzului, la bătălia de la Renzy; mai târziu, se

bătură în Italia, la Civitalla. Bătăliile şi duelurile Regelui fură nenumărate; rănile lui, de asemenea. Era furios dacă auzea vorbindu-se despre gloria şi rănile sale. Avea chiar o lovitură inventată de el, pe care o dădea adversarului şi-l dobora numaidecât. Fu botezat de admiratorii lui Regele loviturii frumoase.

Acest tânăr de douăzeci de ani părea că a trăit cincizeci de ani în tabără şi bătălii. Cunoştea toate tainele luptei; le ştia pe toate din instinct. În scrima italiană, franceză şi spaniolă, nimeni nu-l putea întrece. Era de neînvins şi de temut. Iute la mânie, nu avea încredere decât în spada sa şi în Brabant. Trebuie să spunem că era frumos – o adevărată frumuseţe diavolească.

— Uşor şi zvelt ca o căprioară. Nările i se umflau în luptă şi ochii îi scânteiau. La paradă, în luptă, sau la orice lucru, puterea lui era de neînvins. Încă o trăsătură: era mândru şi-şi iubea libertatea cu pasiune. La luarea Calaisului, ducele de Guise fu mirat de curajul acestui bărbat. Îl chemă şi-i spuse:

— Îţi dau o companie, dacă vrei să te legi de mine şi să mă serveşti.

— Pentru ce trebuie să vă servesc? întrebă Regele loviturii frumoase. Şi cu cât vreţi să mă plătiţi?

— Vreau să te iau pentru totdeauna în solda mea. Am nevoie de spada ta.

— Cu neputinţă. E vândută.

— Cui?

— Mie.

Şi Regele loviturii frumoase ieşi din cort, lăsându-l pe general uluit. Apoi, plecă cu Brabant şi alţi tovarăşi, al căror şef era el.

Încă un amănunt: Regele loviturii frumoase nu ştia să citească, nici să scrie. Nu cunoştea morala. Nu ştia ce-i este oprit. Nu ştia nici ce e răul şi binele. Afară de luptă, nu ştia nimic. Era o putere. Nimeni nu-l învăţase ce înseamnă legea conştiinţei.

DOI CĂLĂREŢI AU ATACAT UN CĂLĂTOR NECUNOSCUT.

La sfârşitul iernii anului 1558, pe drumul de la Fontainebleau spre Paris, doi călăreţi înaintau cu greu. Noaptea era neagră, iar ploaia era mai mult decât neobişnuită. Caii erau plini de noroi şi slabi de-ţi făceau milă. Slabi erau şi călăreţii care aveau feţele unor oameni care suferă de foame şi sete.

E adevărat. De luni de zile poate nu se hrăniseră ca lumea. Nu aveau în pungă nici o monedă. Cizmele le erau rupte; mantalele şi hainele pline de găuri, adevărate zdrenţe.

Unul din aceşti călători putea să aibă şaizeci de ani: celălalt, de la douăzeci la douăzeci şi patru. Tânărul trebuia să-l tină din când în când în şea pe bătrân, ca acesta să nu cadă. Cu o mână, bătrânul îşi strângea haina la pieptul desfăcut, de unde curgea sânge. Bătrânul arăta parcă ultimele lui clipe de viaţă. Buzele-i erau uscate şi era gârbov şi slab, foarte slab. Era livid. Înjura şi blestema mereu. Tânărul avea o figură nobilă, iar gesturile lui erau violente. Din ochi îi ieşeau flăcări. Călărea ca un adevărat luptător.

De unde veneau aceşti doi oameni? De ce era bătrânul rănit? Şi de ce se aflau ei acolo?

Mergeau încet, cu greu. Vântul era de gheaţă şi ploua cu găleata. Câteodată, tânărul se oprea şi întindea urechea. Dar nu auzea decât trosnetul copacilor şi foşnetul frunzelor sub ploaie.

— Nu mai suntem urmăriţi. Şi de altfel, omul a părăsit Melunul înaintea noastră. Să …înaintăm. zise tânărul.

— Da, să mergem spre moarte… Iată ultimul meu drum, spuse bătrânul.

— Curaj, omule! Ce dracu!

— Afurisită ploaie. Curaj, hai? Plouă cu sânge. Nu ştiu dacă mai am o oră. Într-o oră nu voi mai avea nevoie de nimic. Oh! Şi n-aş vrea să mor fără să-ţi spun că…

— Curaj! Vom găsi îndată o cocioabă şi va trebui să ţi se dea ceva de băut. Sau distrug totul, nimicesc totul!

Muribundul avu un surâs de mândrie şi murmură:

— Mai bine să crap aici decât în paie… Hai, lasă-mă, du-te… Şi cu toate astea… aveam atâtea să-ţi spun…

— O lumină! strigă tânărul. Vocea lui domină vântul.

— O lumină?… Unde?… întrebă rănitul, revenindu-şi parcă.

— Înaintea noastră! La un sfert de leghe. Să înaintăm!

Păreau două năluci înaintând spre lumina care se arăta, încovoiaţi, tremurau de frig şi durere.

— S-a sfârşit, spuse rănitul, clătinându-se în şea. Nu voi … ajunge. Ce lovitură, Doamne, tocmai în piept!… Cu cine dracu am avut de-a-face? Şi eu am avut ideea să atacăm călătorul ăsta necunoscut de la Melun, inspiraţie a Diavolului… Puteam să atacăm alţi o sută de cetăţeni, fără să ni se-ntâmple nimic. Tocmai pe necunoscutul ăsta… l-am ales!

— Taci! Taci! strigă tânărul, furios.

— Am fi putut s-o împingem încet până la Paris, continuă bătrânul cu o exaltare bruscă. Acolo, am fi ajuns teferi. Dar a trebuit să mă agăţ de călătorul ăsta necunoscut. Ce lovitură, Doamne Isuse! M-a atins până în inima vieţii. Ce pumn! Chiar tu, leule, te-ai dat înapoi dinaintea lui.

Tânărul călăreţ scrâşni din dinţi şi scoase o înjurătură.

— Da, m-am dat înapoi! Eu!… Eu! Da! Da! E adevărat! S-a întâmplat! M-am retras! Şi ce-a făcut el, pentru ca eu să mă dau înapoi? O, e groaznic! Poţi să înnebuneşti de furie! El a întins numai braţul spre mine, m-a atins numai la frunte cu vârful degetului şi m-am dat înapoi!… Am dat îndărăt!

— Atunci, consolează-te. După toate astea…

— Ce! strigă tânărul. Isprăveşte!

— Ei bine, tremură bătrânul, făcându-şi cruce, omul ăsta e fără-ndoială un trimis al Diavolului. Ai văzut ochii lui? Ai reţinut numele lui ciudat de turc sau păgân, pe care i l-a spus tovarăşul său?

— Nu, n-am auzit. Cum îl cheamă?

— Tovarăşul i-a spus… aşteaptă… ei, am uitat!

— Adu-ţi aminte! porunci tânărul. Blestematul ăsta care te-a rănit de moarte şi m-a făcut să mă dau înapoi, oh, diavolul, cum îl urăsc! Mi se pare că am fost născut ca să-l urăsc! Vreau să-l regăsesc şi să-l găuresc cu sabia. Să-i arunc ficaţii la câini! Adu-ţi aminte, ce dracu!

— Numele lui…, stai puţin. a, da! Ştiu… Îl cheamă Nostradamus!

Rănitul care era pe moarte se numea Brabant-le-Branancon.

Tânărul care mergea alături de el era Regele loviturii frumoase.

HANUL CELOR TREI FEMEI.

Hanul se ridica Ia marginea drumului. Era o casă singuratică şi de-a lungul ei era o scară. Ziua chiar, hanul era urât. Noaptea, avea un aspect îngrozitor. În sala din mijlocul hanului, câteva chipuri colorate sunt spânzurate de pereţi, iar plafonul e afumat şi stricat. Zidurile crăpate miros a mucegai. Singurul lucru mai înveselitor în această încăpere e căminul lângă care sunt lemne de brad şi crengi uscate. Lângă cămin, în noaptea asta patru oameni se strânseră în jurul unei mese, discutând şi bând. Toţi patru erau într-un hal nemaipomenit: mantalele zdrenţuroase, bocancii rupţi şi fără şireturi şi muiaţi până la piele de ploaie.

— Ce vreme, oameni buni, ce vreme! zise Trinquemaille.

— Se pare că Garronna vrea să se reverse, zise Strapafar.

— E un potop în toată puterea, zise Corpodibale.

— Da, da…, aşa e, zise Bouracan.

Trinquemaille era din Paris. Era prefăcut, roşcat şi avea o mutră de rozătoare. Strapafar, fiu de Spaniol, era gascon, sau provensal, nici el nu ştia bine ce e. Avea şi el mutra unui pehlivan şiret, ca o vulpe. Corpodibale era piemontez. Avea pe faţă şi la suflet toate calităţile unui lup. Bouracan era unul din cei care fugiseră din armata lui Carol Quintul, dezertase pe urmă şi din armata franceză. Era puternic şi prost ca un câine de fermă. Avea fălci de fier.

Discutau, dar urechile lor erau întinse spre zgomotele de afară. Cu coada ochiului, erau cu toţii atenţi la bucata de carne de porc ce sta gata să fie friptă. Curând, fiecare rupea din carne şi mânca nestingherit cu mâna; singur, Trinquemaille, mai delicat, se ajuta cu pumnalul…

Un bădăran slab şi osos, aşezat lângă uşa de intrare, îi privea de departe: acesta era gazda.

— E foarte bună, porco dio! zise Corpodibale. Dar asta nu-i nimica pe lângă mămăliga pe care o făceam eu în vremuri bune.

— Da, da, zise Bouracan, dar cârnatul de Frankfurt e mai bun.

Timp de câteva minute nu se auzi decât freamătul ploii. Vântul urla. Deodată, o lovitură puternică pocni uşa. Stăpânul hanului se ridică în picioare. Cei patru tovarăşi erau şi ei în picioare, cu pumnalele în mână.

— Domnilor, zise gazda, pot deschide?

— N-am auzit fluieratul, răspunde Trinquemaille. Sfânta fecioară să ajute trecătorilor care merg pe-aici, dar ei nu pot intra acum aici.

— Saint-Etienne ne-a spus să nu deschidem decât dacă se aude un fluierat. Călătorul să se ducă la dracu!

— Mergeţi mai departe! strigă gazda.

— Deschide! strigă o voce de-afară.

Vocea această metalică, asemenea vocii destinului, îi făcu pe cei patru tâlhari să tresară. Gazda se bâţâia, ca după o lovitură de măciucă. Îşi trecu mâna pe fruntea rece şi-şi şterse broboanele de sudoare.

— Oh! Ce slăbiciune m-a apucat!… Nu!… Nu! urlă el Nu deschid!

Vocea de-afară nu se mai auzi, dar după câteva minute cei patru văzură pe hangiu cum ridică drugul de fier de la uşă. Apoi deodată, ca apucat de furii, înnebunit, începu să se învârtească dându-se înapoi de la uşă. Se duse din nou la drugul de fier, căutând a deschide.

— Nu deschide! Nu deschide, blestematule! strigară cei patru tovarăşi.

— Nu deschid! Nu vreau să deschid, bâlbâi hangiul, clănţănind.

Şi, în acelaşi timp, lăsă bara de fier să cadă. Doi bărbaţi de pe care apa curgea şiroaie, intrară. Tâlharii se avântară cu pumnalele în aer. Tânărul care mergea înaintea tovarăşului său, îşi aruncă mantaua şi se-ntoarse deodată în faţa agresorilor. În aceeaşi clipă, aceştia se opriră. Tânărul ridică spada, iar cei patru se retrăgeau. Erau palizi, loviţi parcă de groază. Omul lăsă braţul în jos, zâmbi, apoi se-ntoarse spre hangiu:

— O cameră pentru mine, zise el! Un loc în grajd pentru cal! Hai, ce mai stai. Vei fi bine plătit.

Hangiul se înclină respectuos până la pământ şi ieşi. Tânărul dădea în acest timp câteva ordine tovarăşului său.

Tovarăşul salută şi, aşa muiat cum era, se urcă pe cal, luând drumul Parisului…

Hangiul se-ntoarse şi-l conduse pe călător într-o cameră de sus. Apoi, coborî jos, la cei patru tâlhari, făcându-şi cruce.

— Sacrament, zise Bouracan, omul ăsta e mai tare decât regele Carol.

— Asta-i nu-i un om, zise Strapafar, e un vampir ieşit din groapă. I-aţi văzut faţa? Pot să jur că nu-i nici o picătură de sânge sub pielea lui.

— Băieţi, zise Trinquemaille, asta-i întâmplarea cea mai ciudată din viaţa mea.

— Ne-a făcut pe toţi patru să ne dăm înapoi, adăugă Corpodibale.

Strapafar reluă apoi, după un moment de tăcere.

— Porumbeilor, vă propun să ieşim din blestematul ăsta de han şi să povestim totul seniorului Saint-Etienne care amorţeşte în drum aşteptându-şi frumoasa.

— Da! Da! zise Bouracan, să ieşim.

— Domnilor, făcu dulce Trinquemaille, e ceva mai bun de făcut. Gândiţi-vă că d-ra Florise de Vernique va trece în curând pe aici. E vorba s-o prindem cu grija noastră delicată şi s-o ducem tânărului Saint-Etienne, care, în schimb, ne va număra trei sute de galbeni sunători.

— Eu nu mă bag în afacerea asta, spuse Strapafar. Nu uitaţi că Florise de Vernique e fata abatelui Parisului, omul cel mai puternic după rege!

— Da! aprobă Bouracan. E omul care taie şi spânzură. Hai, mai bine să mergem.

— Porco dio! mârâi Corpodibale. Dacă vorbiţi aşa, vă voi spune că mareşalul Saint-Etienne e tatăl tânărului senior care ne plăteşte să o răpim pe Florise. El e tot atât de puternic ca Vernique. Dacă fiul lui îi povesteşte cine suntem, vom fi rupţi în patru de cai. Şi cu toate acestea, nu mai vreau să rămân în hanul ăsta blestemat. Propunerea lui Strapafar mi se pare cea mai bună. Să ieşim în drum. Vom aştepta trecerea domnişoarei.

— Domnilor, începu iarăşi Trinquemaille cu miorlăitul lui dulceag, tânărul Saint-Etienne ne-a poruncit să aşteptăm aici fluieratul său. Să nu ne mişcăm. Dar, să ne apărăm contra farmecelor acestui diavol călător.

— Şi cum? întrebă Bouracan.

— Da, cum? adăugă Corpodibale.

— Cum? zise Trinquemaille. Să ne rugăm la Sfânta Fecioară şi să rostim Tatăl nostru. N-aveţi decât să repetaţi după mine, dacă aţi uitat… cumva.

Hangiul se apropiase şi urmări convorbirea cu interes vădit.

— Domnul are dreptate, zise el. Să ne rugăm, domnilor! E singurul mijloc de a scoate din vrajă hanul meu, în care stă Diavolul însuşi acum!

Şi căzu în genunchi. Trinquemaille îl imită îndată. Apoi, după o scurtă şovăială, ceilalţi trei îngenunchează şi ei. Atunci, se întâmplă ceva ciudat. Flacăra din cămin se stinse. Marea sală a hanului nu mai era luminată decât de un opaiţ

slab. Tâlharii spuseră trei rugi. Totul fu urmat de serii lungi de cruci. Liniştit, hangiul se duse să-şi ia postul la poartă.

— Mii de draci, zise Strapafar, mi-e egal. Puţin îmi pasă ce se-ntâmplă.

— Domnilor, începu iarăşi Trinquemaille, mi se pare că ni se face frică! N-am fi în halul ăsta dacă ar fi cineva cu noi pe care-l ştiţi cu toţii.

— Da, da, aprobă Bouracan, era tocmai să spun şi eu.

— Porco Dio! adăugă Corpodibale, când el era în fruntea noastră şi când spada lui lucea în soare, care duşman putea să ne reziste? De când ne-a părăsit, sunt un corp fără suflet.

— Ce lovituri de sabie şi de lance!… Ochiul lui arunca lumini, vocea lui tuna când ne striga: Înainte!

— El e mult mai puternic ca regele Carol! yise Bouracan.

— E regele luptelor! yise Strapafar.

— E fulgerul lui Dumnezeu! zise Trinquemaille.

Şi toţi patru se descoperiseră. În această clipă, poarta fu din nou zgâlţâită şi o voce strigă:

— Deschideţi!

CĂLĂTORUL NECUNOSCUT

— Nu deschideţi! urlară deodată cei patru tovarăşi.

— Nu deschid, zise gazda. De data asta, cu toate că e aspră, vocea e omenească.

— Deschide, hangiu nenorocit, dacă nu vrei să te pun în frigare! Deschide, sau dau foc cocioabei! Se auzi din nou de-afară.

— Saint-Etienne nu a fluierat, observă Trinquemaille. Ce lovituri!… Ce vacarm… Va dărâma uşa.

Călătorul lovea mereu. Pumnul lui trebuia să fie asemenea unui ciocan de fier.

— Dio sapone, la madonna lavandaia? tună Corpodibale. Dacă piccola Florise trece acum pe aici şi dacă singur Saint-Etienne fluieră, ne-am făcut de ruşine cu treaba noastră.

— O ieşire! zise Trinquemaille. Înainte!

— Da. Înainte.

Şi într-o clipă, drugul de fier fu smuls. Aveau ochii obrajii şi buzele roşii. Erau plini de pofta crimei, poarta se bătu; un vânt furios stinse opaiţul. Cele patru pumnale se ridicară. În clipa aceea se auzi un urlet, apoi patru deodată. Cei patru bandiţi reintrară îngroziţi… Corpodibale scuipă doi dinţi; Trinquemaille încerca să sufle: o mână de fier îl gâtuise aproape; Strapafar căzu în prag, Bouracan îşi freca pieptul pe jumătate astupat.

— Ce ploaie! strigă Strapafar.

— Nu-i decât el, urlă Corpodibale, dregându-şi fălcile.

— Da! strigă Bouracan, el e!

— Regele …loviturii frumoase! mormăi Trinquemaille.

— El însuşi, oile mele! Strapafar şi Bouracan, ajutaţi bătrânului Brabant să coboare de pe cal şi aduceţi-mi-l aici. Corpodibale, foc! Trinquemaille, tu vei închide uşa!

Tâlharii se precipitară. Tânărul intră udat leoarcă, se duse la masa de lângă cămin, prinse carafa cu vin, bău zdravăn, apoi zvârli în celălalt colţ al mesei carafa, ştergându-se pe gură cu dosul palmei.

— Ah! Vinul! strigă el mânios. E bun! Hangiu pezevenghi, meritai să-ţi ciopârţesc urechile cu spada. Iar voi, câini blestemaţi, aţi fi vrut ca Regele loviturii frumoase să zacă afară în ploaie.

— Căpitane, noi nu ştiam…, zise umil Trinquemaille.

— Trebuie să ştiţi când e vorba de mine! urlă tânărul. Trinquemaille se încovoie în faţa Regelui. Corpodibale, Bouracan, Strapafar îl priviră cu o admiraţie pasionată.

— Hangiu! Cea mai bună cameră! Şi vin. Cel mai bun din pivniţa ta. Iar voi, la drum. Bietul Brabant o să moară.

Bătrânul fu adus înăuntru şi fu aşezat lângă cămin, apoi fu ridicat la etaj şi pus în pat. Hangiul alergă după vin.

— Hai, bătrâne! Brabant! Înghite puţin nectar din ăsta! îl îndemnă Regele.

Rănitul, întins în pat, avea gura întredeschisă şi ochii holbaţi. Muribundul acesta era un bandit. Prădase, jefuise, omorâse…

— Îi datorez viaţa… mea! gândi Regele loviturii frumoase. A fost tatăl meu…

Tresări. Un zâmbet amar îi dezveli dinţii albi şi ascuţiţi.

— Un tată!… Am eu oare un tată…?

În clipa aceasta, la uşa rămasă întredeschisă, asemenea unei spectrale apariţii, se arătă un cap palid… Era călătorul necunoscut.

Ce curiozitate îl atrăgea? De ce venea el să vadă şi să asculte…?

— Dacă am un tată, zise Regele, blestemat să fie!

— Hei, bătrâne! Tu eşti adevăratul meu tată! Nu ţi-e sete?

Întinse sticla adusă de hangiu. Vinul curse şi se răspândi în gura bătrânului, până în gât. Licoarea puternică parcă dădea viaţă muribundului.

— Îşi revine!… murmură tânărul. Brabant avu un zâmbet eroic şi bâlbâi:

— Da…, da…, micul meu, dar pentru a mă-ntoarce pentru totdeauna…

— Nu, nu se poate! Tu nu vei muri!

— Trebuie să ne ducem, fiul meu. Papă, rege, tâlhar, fiecare are groapa lui pregătită.

Faţa lui Brabant se strânse, chircindu-se, mai mult de patimă, decât de durere. În clipa aceea, privirea muribundului se opri asupra uşii.

— Moartea!… gemu el. Iat-o! Acolo! Priveşte! Regele se-ntoarse spre uşă. Dar nu văzu nimic. Sări la uşă, rezultatul fu acelaşi.

— Nu e nimeni. Visezi, bătrânul meu…!

— Da, am visat. Visul începe. Da, era unul cu faţa fără nici o picătură de sânge.

Vocea rănitului era spartă, iar suflarea înceată şi întretăiată, începu deodată să râdă.

— Ei drace, ce văd pe faţa ta? O lacrimă? Atunci, nu mai eşti leul meu, Regele loviturii frumoase cu inima tare ca o stâncă. Să plângi? Eşti nebun. Hai, băiatul meu, fii tare: nici o slăbiciune, bună pentru proşti – să n-ai încredere decât în

braţul tău şi în sabia ta – luptă cu pumnul, cu dinţii, fură, jefuieşte, fără milă! Auzi? Adio…, eu mă duc… Ascultă încă puţin. Cine eşti tu? M-ai întrebat adesea. Îţi voi spune. Eu… Oh! Moartea e …aici! Mă priveşte! La uşa asta…!

Regele loviturii frumoase se-ntoarse. Dar nici de data asta nu văzu nimic.

— Aşteaptă, spuse el. Lumina asta îţi face vedenii. Stinse flacăra de lângă bătrân. Întunericul cuprinse camera, deodată.

— Bine!… Bezna îmi pregăteşte noaptea veşnică… Ascultă deci, micul meu.

Dar muribundul văzuse bine. După uşă era cineva; Şi acest cineva era călătorul necunoscut, care cu o putere necunoscută, de departe, îl făcu pe hangiu să lase uşa întredeschisă.

Brabant horcăia. Memoria şi gândurile lui se turburau în haos, încerca să povestească ceva, dar totul se amesteca în groaza agoniei.

— Ştii că a trebuit să te dau, atunci când te-am luat mic de tot, sărman leuşor fără ghiare?

— A trebuit să mă dai cuiva?

— Da. Ghiceşte cui… Nu?… Ei bine! Călăului. Regele se cutremură de groază. De cealaltă parte, călătorul necunoscut asculta cu o atenţie pasionată.

— Şi de ce ar fi trebuit să mă dai călăului? Ce crimă am făcut eu atunci?

— De ce? Ah! Ah! Mă întrebi de ce? E adevărat. Tu nu ştii. Află deci tu eşti fiul unei femei care a fost închisă în Templu pentru că a făcut farmece de dragoste contra Delfinului Francois şi a lui Henri, duce de Orleans. Numai vraja contra Delfinului a reuşit, deoarece cu puţin după asta el a murit la Tournon. În ce-l priveşte pe Henri, care a devenit regele nostru Henri al doilea, el e acela care… Ah! Drace!… Burta şi măruntaiele!… Mă prăpădesc…

— Spune-mi cel puţin numele mamei mele? urlă Regele loviturii frumoase.

— Mama ta? Ah!… Da. mama ta… Templul… temniţa în care te-ai născut. Oh! Adio!… Mâna ta! Crăp…

Muribundul fu zguduit de ultimele mişcări de rezistenţă ale vieţii. Puţin sânge se arăta la colţul buzelor.

— Nu vreau! răcni Regele. Nu vreau ca să mori!

— Adu-ţi aminte, şopti Brabant într-o ultimă sforţare de acela care m-a omorât…

— Va muri de mâna mea! ţipă Regele. Nostradamus! Asta e numele pe care mi l-ai spus. Îl voi căuta până la sfârşitul lumii şi…

— Iată-l aici! strigă muribundul şi se ridică, ca şi cum ar fi vrut să respingă o închipuire a iadului, dar recăzu ţeapăn, fără suflare.

Camera era plină de lumină. Cu geamătul unui leu care atacă, Regele loviturii frumoase se întoarse pentru a treia oară spre uşă. De data aceasta, se afla în faţa unui om care intra, cu o făclie în mână.

— Nostradamus! strigă Regele.

— Eu sunt! răspunse călătorul necunoscut cu o linişte îngrozitoare.

— Vei crăpa aici! Îţi voi înmormânta stârvul împreună cu Brabant!

Regele loviturii frumoase trase pumnalul şi-l ridică spre Nostradamus.

— Nu mă vei ucide, zise Nostradamus, cu vocea lui calmă. Nu mă vei ucide. Eu ştiu ce a vrut să-ţi spună omul acesta înainte de a muri. Ştiu cine e mama ta!

Braţul Regelui căzu.

— Tu ştii asta?

— Da. Tu eşti născut într-o celulă a Templului, continuă Nostradamus. Ştiu întreaga poveste a mamei tale. Ce fatalitate te-a adus tocmai ieri seara aici la han, unde şi eu a trebuit să-mi caut adăpost!… Asta a fost hotărârea puterilor cereşti, care m-au trimis. Tu nu mă vei ucide deci.

Regele loviturii frumoase îl privea pe necunoscut, contemplându-i întreaga făptură ciudată, dar minunată.

— Cine eşti? întrebă el.

— Cine sunt?… Acela care cunoaşte numele şi povestea mamei tale. Sunt acela care cunoaşte povestea tatălui tău! Adăugă Nostradamus cu un suspin de ură adâncă.

— Tatăl meu! strigă Regele loviturii frumoase.

— Vei şti numele lui! Îţi vei cunoaşte povestea! Mai vrei să mă ucizi?

— Nu! Nu! Pentru a cunoaşte pe tatăl meu şi să-i spun că-l urăsc, eu, copil abandonat, eu care eram să fiu dat pe mâna călăului, mi-aş vinde sufletul şi Diavolului.

— Bine, zise Nostradamus. Vei avea bucuria să asculţi. După asta, mă vei omorî, dacă vrei, deoarece după ce-ţi voi fi spus totul, eu nu voi mai avea ce căuta printre cei vii.

— Te cred! Cred tot ce-mi spui! Voi face tot ce vei vrea. Dar, să ştii, că totuşi te urăsc. Tu l-ai ucis pe Brabant. Tu m-ai făcut să dau înapoi. Când nu voi mai avea nevoie de tine, te voi ucide.

— E bine, zise Nostradamus. Tu eşti acelaşi. Ne vom revedea la Paris.

— Dar unde?

— Nu te îngriji. Voi şti să te găsesc. Adio, tinere. M-ai întrebat cine sunt. Ei bine! Eu sunt geniul răzbunărilor înscrise în cartea destinelor. Pentru tine, eu sunt Fatalitatea. Sunt acela care a venit din adâncurile necunoscutului, pentru a te duce de mână până la punctul unde soarta ta va fi împlinită. Încă un cuvânt. Vrei aur?

Fără a aştepta răspuns, Nostradamus îl prinse pe tânăr de braţ şi-l trase până în camera lui. Aici, deschise o ladă. În loc să fie plină de haine, lada era umplută cu pietre preţioase şi monede de aur. Tâlharul păli, iar Nostradamus zâmbi misterios şi spuse:

— Ia cât îţi trebuie. Ia totul, dacă vrei.

Regele loviturii frumoase se răsuci şi ţipă furios:

— Eu am mai mult decât atâta!

— Ce anume? întrebă Nostradamus.

Regele scoase pumnalul pe care-l lăsă să cadă pe masă, înfigându-se la un deget adâncime.

— Iată! zise el.

Aruncă asupra lui Nostradamus o privire sângeroasă.

— Îţi las pumnalul şi ţi-l voi lua la timp, pentru a te ucide. Adio. Dacă vrei să mă vezi, vino la Curtea Miracolelor şi întreabă de tâlharul cel mai vestit, omul pe care marele abate Vernique a jurat să-l spânzure cu mâinile lui… eu sunt acela!

La numele de Vernique, călătorul tresări.

— E bine, zise el cu o voce atât de aspră şi sălbatică. Numele tău?

— Regele loviturii frumoase!

Şi ieşi. În camera lui, Regele se apropie de cadavrul lui Brabant şi îi luă mâna.

— Linişteşte-te. Omul ăsta va muri de mâna mea, în clipa aceea, un fluierat prelung se auzi afară şi-l făcu să tresară.

— Fiul …Mariei! Acesta e deci copilul femeii pe care am iubit-o …atâta! Acesta e omul pe care Destinul mi l-a dat pe mână ca instrument al răzbunării mele! Ei, dar nici o slăbiciune, aşa cum zicea bătrânul. Nici o milă pentru fiul Mariei! Copilul ăsta e doar al lui Henri al II-lea, regele Franţei!

Deodată, aceeaşi fluierătură care-l făcuse pe Regele loviturii frumoase să tresară îl trezi şi pe Nostradamus din meditaţia lui. Se ridică şi se duse până la fereastră.

FIICA MARELUI INTENDENT DE PARIS.

La auzirea fluieratului, cei patru bandiţi se ridicară. Hangiul deschise poarta de afară.

— E timpul să facem un plan de atac, zise Trinquemaille. Am găsit ceva! Trebuie ca Regele loviturii să meargă cu noi. Ce spuneţi de ideea asta?

Cuvintele îi fură primite cu aclamaţii. Toţi patru se hotărâră să urce scara, la Rege.

— Iată-l! strigară ei în cor, aplecându-se umili în faţa lui.

— Bine, bine! zise Regele loviturii frumoase, coborând. Vă iert. Ce le ierta el oare? Dinţii pe care li i-a rupt? În acelaşi timp când Regele apăru, un tânăr venit din afară intră în sală, strigând:

— Sunteţi gata? Călăreţul meu m-a anunţat că ea va trece pe-aici în douăzeci de minute, a văzut trăsura plecând din Melun. La drum! Vă voi împărţi locurile…

Era un tânăr de vreo douăzeci de ani, palid, cu buzele subţiri şi trăsăturile aspre. Era în prada unei tulburări pe care nu căuta s-o ascundă.

— Monseniore, noi ne-am gândit că expediţia asta e departe de legile lui Christos.

Bandiţii aprobară, fiecare în felul lui, simplu, dar viclean şi hrăpăreţ.

Regele loviturii frumoase asculta şi-l privea cu neîncredere pe noul venit. La capătul scării, aplecat deasupra barei, mai asculta cineva…

— Asta-i trădare! strigă tânărul. În cazul acesta, să ştiţi, că dacă veţi sufla un cuvânt tatălui meu, asta vă va costa scump.

— Monseniore, nu ne ameninţaţi, zise dulce Trinquemaille.

Tânărul îngălbeni şi aruncă o privire spre uşă, dar Bouracan se aşează înaintea singurei ieşiri, cu mâna pe spadă. Avu un gest de ameninţare.

— Ha! ţipă Strapafar. Disperarea dumneavoastră îmi face milă, zău! Am vrea noi să vă prindem turturica, dar noi vrem s-o facem cu căpitanul nostru.

— Căpitanul vostru?

— Ilustrul Rege al loviturii frumoase, pe care-l vedeţi aici în carne şi oase, zise Trinquemaille, Căpitane, iată-l aici pe Roland de Saint-Etienne, fiul marelui Saint-Etienne. El vrea s-o răpească pe duduita Florise de Vernique, fiica prea cuviosului nostru abate.

Acolo sus, Nostradamus era livid, galben ca ceara. Se aplecă, să audă şi să vadă mai bine…

— Fie! strigă Roland de Saint-Etienne. Veţi fi cinci în loc de patru.

— Dar depinde de banii pe care îi puneţi jos, zise Regele.

— Am promis o sută de galbeni tovarăşilor d-tale.

— Din momentul în care sunt aici, preţul e dublu. O sută de galbeni! Atât îmi trebuie numai mie.

— Ei bine, fie! Două sute de galbeni. Să ne grăbim acum. Haideţi, să vă pun la posturi!

— Un moment, stăpâne, zise Regele. Eu comand expediţia. D-ta te vei odihni lângă foc şi noi îţi vom aduce tânăra fată.

— Bine! răspunse Saint-Etienne. Vă las vouă câmpul de luptă.

Regele loviturii frumoase întinse atunci mâna, nepăsător.

— Plăteşte înainte!

Saint-Etienne aruncă o privire ucigătoare tâlharului.

Ce bine ştie şmecherul să lucreze! Exclamă admirativ Strapafar.

Regele ridică din umeri, iar Saint-Etienne scoase din manta o pungă grea şi vărsă conţinutul. Începu să numere iute. Erau două sute cincisprezece scuzi.

— Cei cincisprezece galbeni sunt pentru vin. La drum, voi ceilalţi!

Banda dispăru. Saint-Etienne rămase singur în sală mare, palid şi gâfâind. De sus, Nostradamus contempla cu un fel de beţie pe fiul lui Jacques de Saint-Etienne… fiul unuia din cei doi prieteni ai lui…

Deodată, afară, pe drum, se auzi un zgomot, apoi strigăte, înjurături şi detunături de flinte. Apoi, un clinchet de săbii, iarăşi strigăte de groază, gemete de răniţi, cu adevărat tumultul unui atac în toată regula. Câţiva cai în galop şi, pe urmă, o tăcere înfiorătoare. se …sfârşise!

Saint-Etienne tremura de frig. Ochii lui scoşi din orbite priveau spre uşă. Nostradamus coborâse câteva trepte. Şi el privea cu nesaţ spre aceeaşi uşă. Aştepta, ca un arhanghel al morţii, pe fiica lui Vernique. Fiica celuilalt

prieten al său! Un zâmbet de gheaţă înflori pe buzele lui fără sânge.

— Fiica lui Vernique! Fiul lui Saint-Etienne! Iată-l; sub ochii mei! Iată cum a socotit Destinul! Aici, în nenorocitul ăsta de han, iată-i pe copiii acelora pe care îi urăsc. Iată-l pe Saint-Etienne care vrea să necinstească pe fiica lui Vernique. Şi cine vine în ajutorul lui? Tocmai fiul lui Henri al II-lea, regele Franţei! Fiul aceluia care a pus mâna pe Marie! gândi în el însuşi Nostradamus.

În acea clipă, se aplecă s-o vadă pe fiica lui Vernique, care intra.

Regele loviturii o ţinea de braţ. Era beat de luptă, înainta zvelt, cu o înfăţişare aprinsă. În urma lui, veneau cei patru tâlhari şchiopătând şi zdrenţuiţi, gemând. Corpodibale îşi ştergea sângele care ţâşnea din frunte.

— Dio cane, la madonna lavandaia, strigă el. Ei erau opt? Ce lovituri? Ce marmeladă?

— Ba erau nouă, zise dulceag Trinquemaille, căruia un picior îi atârna.

— Tăcere! tună Regele loviturii, închideţi uşa şi tăceţi din gură!

Ordinul fu executat. Se putea auzi şi o muscă zburând.

Roland de Saint-Etienne se retrăsese lângă cămin. Tremura, îşi trăsese pulpana mantalei pe faţă, nu pierdea însă din vedere nimic din cele ce se întâmplau.

— Domnule, zise Regele, lăsând braţul tinerei fete, iat-o pe domnişoara. Mi-aţi plătit să v-o aduc, Iat-o! Suntem chit!

Tânăra fată se ţinea liniştită. Numai mâinile îi tremurau uşor. Se îndreptă spre Saint-Etienne.

— Va să zică dumneavoastră, domnule, opriţi şi sechestraţi femeile prin violenţă şi trădare. Cine sunteţi, că nu îndrăzniţi să v-arătaţi faţa! Bine faceţi. Aş vedea faţa unui laş... Trebuie să ştii! Nu se pune mâna pe Florise de Vernique, Nu vorbesc de aceşti tâlhari, dar dumneavoastră, un gentilom, îndrăzniţi şi mă priviţi, aşa cum vă privesc.

Cu un gest graţios şi inocent, ea îşi scoase capişonul care-i acoperea capul. Era înaltă, zveltă, o adevărată frumuseţe. Părul bogat îi împodobea cu măreţie capul. Strălucea de tinereţe.

Trinquemaille exclamă de admiraţie. Bouracan rămase cu gura deschisă, iar Strapafar făcu cu ochiul.

Regele loviturii deveni foarte palid.

— Aşa de frumoasă! Oh! Aş omorî pe acela care s-ar atinge de ea. Şi ea a spus: tâlhar…, se gândi el.

— Haideţi! Adunaţi-mi servitorii pe care mi i-aţi împrăştiat şi conduceţi-mă. Poate că voi uita, continuă Florise de Vernique.

Saint-Etienne făcu doi paşi înainte şi o prinse de mână.

— Dar eu, voi putea eu oare să uit dragostea care mă arde?

Florise îşi înăbuşi un strigăt de ruşine.

— Oh! îndrugă fata, cine eşti?

— Cine sunt? Nu ghiceşti? Ei bine, atunci priveşte omul care de un an de zile te roagă în genunchi să-i fi soţie, acela care s-ar lupta cu toată lumea pentru dumneata!

— Roland de Saint-Etienne.

Era un strigăt de durere, de groază poate, acela care-l scăpă fata. Cu o mişcare violentă, îşi trase mâna, se aruncă înapoi, albă ca o moartă.

— E adevărat, domnule. După laşitatea şi meschinăria mijloacelor întrebuinţate, trebuia să ghicesc că eşti dumneata!

— Laş, meschin, da, dar te iubesc! Nu mă vrei… Dar, eu te iau! Destul. Te am. Nu te voi mai lăsa.

Şi Saint-Etienne înainta din nou spre ea. Florise se dădu înapoi, îngrozită.

— Ah! Nu e oare aici nici un om care să mă scape de trădătorul acesta?

Aruncă în jurul ei o privire pierdută. Şi, lucru ciudat, privirea ei se opri parcă instinctiv asupra Regelui loviturii frumoase.

Roland de Saint-Etienne înainta cu capul înfierbântat şi cu faţa cruntă. În acest moment, se auzi zgomotul greu al unei pungi de bani care cădea. Era punga cu cei două sute de galbeni, pe care Regele o aruncă la picioarele lui Saint-Etienne!

— Ţine, domnule, zise tâlharul, ia-ţi banii!

Florise aruncă o privire scurtă. Apoi, îşi întoarse iute ochii. O mândrie stăpânea trăsăturile ei.

— Ce vrea să-nsemne asta? întrebă Saint-Etienne.

— Asta-nseamnă că trebuie să-ţi iei înapoi aurul. Asta-i totul!

— Isuse Doamne, frumosul nostru Rege şi-a pierdut capul, zise Trinquemaille, uluit.

— Da, zău, păcat de capul lui, zise Bouracan.

— La madonna lavandaia! mormăi Corpodibale.

— Ptiu! fluieră Strapafar.

— Tăcere! tună Regele loviturii. Cei patru tâlhari încremeniră.

— La cai, pungaşi blestemaţi, la cai! Porunci aspru căpitanul. Fiţi gata s-o conduceţi pe această nobilă domnişoară în două minute până la Paris.

Pentru a doua oară, Florise aruncă o privire tâlharului şi zâmbi parcă. Din această privire Regele loviturii frumoase nu văzu nimic. Saint-Etienne se duse la el şi-l atinse cu un deget.

— Ce vrei? mormăi Regele, ca şi cum s-ar fi deşteptat dintr-un vis.

— Ţi-ai pierdut capul, aşa cum au spus şi oamenii d-tale. Ce vrei să faci?

— E mult mai simplu ca „Tatăl Nostru”. Vreau s-o conduc până la marele abate pe această domnişoară, pe care m-aţi făcut s-o opresc. M-aţi plătit pentru asta şi mi-am făcut datoria. Acum nu-mi mai place să continui jocul; va dau banii înapoi.

— Mizerabile! Voi face să fii tras pe roată de viu! strigă Saint-Etienne.

— O! Renunţă, te rog, de bună voie. Văd că domnişoara nu prea se simte bine în faţa d-tale. În consecinţă, iţi interzic să te mai apropii de ea.

— Tâlharule! Vei îndrăzni…

— Îndrăznesc tot ce vreau.

— Ei bine, atunci să mori câine! urlă Saint-Etienne, căutând să-i dea Regelui o lovitură care l-ar fi trimis după Brabant, dacă tâlharul nu s-ar fi dat la o parte, lângă uşă. Cei doi adversari se găseau faţă în faţă. Regele loviturii frumoase avea acum şi el pumnalul în mână. Un scurt clinchet al armelor şi Saint-Etienne scoase un ţipăt de durere. Regele îl zgârie pe obraz, apoi îi vâri pumnalul, răsucindu-l cu îndemânare, în umăr.

— E lovitura frumoasă, zise simplu Regele, în timp ce Saint-Etienne cădea pe spate.

— Te voi mai prinde eu! strigă el. Eşti al călăului. Florise tremura. Regele loviturii frumoase îngălbeni.

— Al călăului! Da. Brabant mi-a spus-o. Eu sunt al călăului de când m-am născut. Şi continuă, cu voce tare:

— Veniţi, domnişoară. Hangiule, e acolo sus corpul unui om care mi-a fost singurul prieten. Eşti creştin, nu-i aşa? Îl vei înmormânta cumsecade, cu un preot. Mă voi întoarce să văd dacă mi-ai ascultat ordinul, băgă de seamă. Veniţi!

Ieşi. Florise îl urma. Saint-Etienne ameţi şi leşină. Hangiul privi lung punga cu bani, o ridică şi o ascunse.

— Voi spune că tâlharul a luat-o, mormăi el.

Trăsura care o ducea pe Florise mergea în noapte. Regele loviturii mergea călare înainte, urmat de cei patru răniţi, care nu îndrăzneau să crâcnească. În zori, trăsura ajunse la porţile Parisului, tocmai atunci când acestea erau deschise şi fu îndreptată spre casa din capătul străzii Saint-Antoine, unde locuia marele intendent general. La ora şapte dimineaţa, trăsura intra în curtea casei. Un bărbat înalt, cu umerii largi, cu faţa aspră, o primi pe Florise în braţe. Acesta era marele intendent de Paris.

— De ce te-ntorci aşa de târziu? Muream de nelinişte. Şi ce fel de echipaj e acesta? Unde sunt oamenii noştri? Ce s-a întâmplat?

Cei patru tovarăşi rămaseră din prudenţă afară, în stradă. Regele loviturii descăleca şi înainta mândru, cu pumnul pe spadă. Marele intendent îl scurta cu ochiul său de pradă.

— Domnule intendent, iată ce s-a întâmplat: am fost plătit să răpesc pe domnişoara şi să o predau unui gentilom, al cărui nume vi-l va spune dumneaei, dacă va vrea.

— Oh! murmură Florise încet, te pierzi, nenorocitule!

— Şi asta vii să mi-o spui aici? Mie! Visez, poate! Garda mea, tună marele intendent.

— Tată! se rugă Florise tremurând de o emoţie pe care nu şi-o explica.

— Păzitori, arestaţi-l pe omul ăsta! Spumegă de furie intendentul.

La strigătele temutului şef, o duzină de arcaşi se aruncară asupra Regelui, în timp ce vreo trei păzitori închideau poarta, pentru a-i tăia retragerea.

— Drace! Dacă mă lăsam arestat ca s-o mai văd odată pe Florise, această floare nevinovată şi mândră! Dar nu! Ea mă va vedea spânzurat! În lături, soldaţi ai puterii!

Spada lui străluci, apoi se aruncă înainte.

— Prindeţi-l! Prindeţi-l! La spânzurătoare cu el! vocifera marele intendent.

— O, Doamne, îndură-te pentru el! murmură Florise.

— După el! După tâlhar! urlară gărzile. Se auziră deodată alte patru strigăte.

— În lături, strigă o voce mieroasă.

— Da, tună o alta. Sacrament.

— Porumbeilor, înainte, strigă o voce ascuţită.

— Trippe del Papa i porco dio la Madonna! urlă a patra.

Erau Trinquemaille, Strapafar, Bouracan şi Corpodibale, care zdrobiseră poarta şi năvăliră în curte. Se făcu o gălăgie îngrozitoare. Vreo cincizeci de soldaţi ieşiră din casele vecine şi înconjurară grupul tâlharilor. Vernique, cu o

mişcare de dragoste şi forţă, îşi prinse fata cu amândouă braţele, o ridică şi o duse înăuntru. Dar Florise se zbătea şi fu iarăşi pe pământ.

— Vreau să văd! zise ea.

— Ei bine, vezi! Cinci tâlhari spânzuraţi!

— Înainte! urlă Regele loviturii.

— Înainte! gemură cei patru diavoli.

Şi grupul celor cinci se aruncară spre poartă. Dar poarta mare era închisă!

Regele tremura de furie. Se învârti odată cu spada în mână şi zări într-un colţ al curţii o poartă mică deschisă. O arătă cu spada şi o luă în fruntea tovarăşilor înnebuniţi de dorul luptei. În drum, străpunseră câteva piepturi. Florise privea cu ochii măriţi şi cu figura palidă.

Regele loviturii intră ultimul pe poartă. Înainte de a o închide în nasul urmăritorilor, aruncă o privire Florisei. În clipa aceea primi o suliţă în umăr şi căzu pe spate. Florise închise ochii. Când îi deschise, văzu uşa închisă.

— Lăsaţi-i! strigă Vernique. Sunt în capcană!

Râsetele şi aclamaţiile mulţimii de soldaţi îi răspunseră. Poarta dădea într-un turn pustiu şi izolat. Nu mai era altă ieşire. Florise era nespus de tristă.

— Acum, zise Regele, să baricadăm asta, Apoi, scumpele mele oi, trebuie să ieşim de-aici. Mi-e sete.

Se puseră pe lucru, îngrămădiră cufere peste dulapuri. Regele scormonea pretutindeni.

— E-n zadar, zise el, gemând de durere. Rana din umăr îl făcea să sufere. Nu vom putea ieşi de-aici. Gărzile ne pun la frigare. Poarta e înconjurată şi nu putem să ne facem o ieşire. Brabant a spus. Azi eu, mâine un altul. E o groapă la capătul fiecărei vieţi de om. Şi iată, începutul serbării…

Parizianul, gasconul, italianul şi germanul scoaseră fiecare înjurătura lui preferată. Atunci, un fum negru începu să-şi arate rotocoalele dedesubtul turnului.

CAPITOLUL VIII.

CatherinA de Medicis.

VREAU SĂ-L ASCULT PE NOSTRADAMUS.

Într-o mare cameră de dormit a Louvrului, Catherina de Medicis, soţia lui Henri al II-lea, regele domnitor şi Ignaţiu de Loyola, fondatorul unui ordin care număra douăzeci de ani de existenţă şi a cărui putere era răspândită în toată lumea, pe lângă puterea regalităţii şi a papalităţii, aceste două personaje extraordinare şi temute stăteau de vorbă. Camera era a reginei legitime. Cât priveşte camera reginei nelegitime, adică a Dianei de Poitiers, ea se afla în altă aripă a Louvrului. Aceasta era o odaie mare şi impunătoare, aşa cum îi plăcea Catherinei, mare iubitoare de fast şi grandoare, măreţie şi masacru. Camera era plină de podoabele Renaşterii. Aici domnise Francois I visând dragoste şi bătălii.

Parisul dormea. O tăcere grea apăra palatul regilor.

— E timpul, să plecăm, zise Catherina.

Ea se ridică şi se acoperi cu un văl negru. Pe vremea aceea, faimoasa mamă a lui Carol al X-lea şi a lui Henri al III-lea avea puţin peste patruzeci de ani. Frumuseţea ei strălucitoare de odinioară căpătase chipul şi caracterul fatal al vrăjitoarelor celebre. În loc să se îngraşe ca toate femeile de vârsta ei, Catherina se subţia, era mai slabă, mai zveltă.

Ignaţiu de Loyola, văzând-o pe regină ridicându-se, se apropie de ea, nu ca un călugăr sărman care înaintează spre suverana lui, ci ca un monarh, de la egal la egal. Cu toate că avea aproape şaptezeci de ani, trăsăturile aspre şi colţuroase, el mai păstra încă o eleganţă aleasă, purtând un frumos costum de călăreţ din catifea violetă. Pe tunică avea brodată inima lui Isus, însemnată cu cele patru litere care au fost semnul celei mai mari puteri:

A. M. D. G.

O spadă fină de Toledo se legăna la şoldul lui. Dacă ai fi tras lama, ai fi putut citi aceste cuvinte cizelate pe ea: „Eu sunt soldatul lui Cristos”. Era pe faţa lui un fel de seninătate îngrozitoare. Privirea lui era de gheaţă. Şchiopăta uşor. Era

semnul rămas din tinereţe, care însă nu-i strica graţia mersului.

— Madame, zise Loyola, eşti hotărâtă? Te-ai gândit?

— Da, zise Catherina. Totul e bine judecat. Să mergem, messire, e târziu.

— Madame, zise el cu vocea lui incisivă şi armonioasă, care îi dădea căldura elocvenţei, veţi fi campioana bisericii. Bănuiesc în dumneavoastră un suflet războinic. Doamnă, trebuie să distrugem erezia. Madame, trebuie să ucidem ştiinţa, mama blestemată a ereziei. Pe dumneavoastră, v-am ales pentru lupta aceasta. Apoi, eu mă voi putea duce să mor în linişte la Roma, cu cugetul împăcat că regatul cel creştin al lumii a încăput pe mâini bune. De ce vreţi, Madame, să consultaţi un vrăjitor, un fel de astrolog, o creatură diavolească, ceva şi mai rău încă poate un savant!

Catherina zâmbi.

— Messire, zise ea, sunt regină, e adevărat. Sper că voi triumfa împotriva ereziei. Sunt, aşa cum crezi şi d-ta, soldat al lui Cristos. Dar sunt şi femeie. Ascultă. Iată câteva zile de când Nostradamus e la Paris. Reputaţia, faima lui strălucitoare s-au şi răspândit în oraş. Se povesteşte… dar la ce bun! Vreau să-l văd, messire! Vreau să-l ascult pe omul care poate spune ce va fi mâine.

— Numai Dumnezeu poate spune asta!

Un nou zâmbet străbătu buzele palide ale Catherinei.

— I-am vorbit lui Dumnezeu. M-am rugat la el, aşa cum mi-ai spus să fac. N-am primit însă nici un răspuns. Ei bine, dacă cerul e surd, mă voi adresa iadului!

Primul general al iezuiţilor se dădu un pas înapoi şi murmură:

— Fiat voluntar tua.

— Sunt hotărâtă să ştiu! reluă Catherina cu o voce tristă. Dacă ar fi vorba de mine, am destulă răbdare. Iată, douăzeci şi cinci de ani de când aştept. Ştiu că ceasul meu va veni. Dar Henri, dragul meu Henri, îngeraşul meu…

— Henri? întrebă călugărul.

— Al treilea copil al meu… Al treilea! Înţelegi? Sărăcuţul de el! Sunt încă doi înaintea lui… Îndepărtat de la domnie… Înainte de vârstă…

Pasiunea Catherinei pentru fiul ei creştea ca pasiunea unei tigroaice.

— Vrei să-l vezi? începu ea iarăşi. Vino să-l binecuvântezi, messire, în numele lui Isus.

Catherina deschise iute o uşă şi intră într-o cameră luminată de lumina slabă a unei candele. Aici dormeau primii trei fii ai regelui Henri. Erau acolo trei paturi acoperite de cortine de mătase. În stânga era patul lui Francois, mai târziu soţul Mariei Stuart, prinţ tânăr cu faţa palidă şi slabă, care mergea pe cincisprezece ani; lângă el era Carol, care urmă fratelui său Francois al II-lea, sub numele de Carol al IX-lea. Acesta avea aproape nouă ani. Prin perdelele care îi acopereau patul, putea fi văzut cu ochii deschişi. În cameră nu se afla Francois, în vârstă numai de patru ani, care dormea cu doica lui.

— Nu dormi, Carol? întrebă Catherina, sec.

— Nu, madame, răspunse copilul. Încerc.

— Trebuie să dormiţi. Hai, închide ochii.

— Da, madame.

Şi Carol îşi deschise ochii, scoţând un oftat. Catherina trase perdelele şi se duse în fundul camerei. Acolo era patul lui Henri, acela care urmă fratelui său Carol al IX-lea, sub numele de Henri al III-lea. Trebuia să împlinească şapte ani. Dormea surâzând parcă de fericire. Avea somnul copiilor încrezători, mulţumiţi, care se ştiu iubiţi. Bucle blonde minunate îi încadrau faţa. Catherina se aplecă.

— Priveşte-l, murmură ea entuziastă.

Privirea rafinată a lui Loyola nu căuta copilul, ci pe mamă. Apoi, privirea aceasta subtilă a călugărului se întoarse spre paturile lui Francois şi Carol, copiii care în ordinea naşterii se interpuneau între Henri şi tron. Aceştia îl împiedicau pe Henri să domnească… dacă nu cumva Dumnezeu îi va

chema înainte de vreme la el! Şi Loyola îşi spuse fără cea mai mică remuşcare:

— Condamnaţi!

Ochiul lui de flacără descoperise gândul ascuns al reginei!

— Binecuvântează-l! spuse dulce Catherina.

Şi ea îngenunche, murmurând rugăciuni, iar Loyola puse o mână pe fruntea copilului, spuse o rugă, pe care o încheie cu semnul binecuvântării. Atunci, Catherina se ridică, trase perdelele şi urmată de călugăr, intră în camera ei.

— Ai înţeles? întrebă ea, apucând braţul călugărului. Vreau să ştiu dacă Henri va domni. Vreau să ştiu soarta fiului meu. Şi pentru că nu poţi să-mi răspunzi, mă duc să-l văd pe trimisul lui Satan!

HOTELUL DIN STRADA FROIDEMANTEL.

În mijlocul străzii Froidemantel se ridica unul din acele hoteluri cu turnuri şi întărituri, rămăşiţe ale vremurilor feudale, când un duce îşi ţinea garnizoana ca un Louvru, sau o cetate regală. Cu o lună înainte, un străin cumpără hotelul pe socoteala stăpânului său. Era un bătrân slab, care la apariţia lui în cartier trezi bănuieli printre locuitori. Oricine ar fi fost bătrânul acesta ciudat, el făcu din hotel o locuinţă minunată, chemând lucrători. Apoi, bătrânul plecă într-o seară, spunând că se duce la Fontainebleau să-şi întâlnească stăpânul.

Înaintea acestei clădiri de care am vorbit, regina şi tovarăşul ei se opriră, după ce-şi lăsară escorta în urmă. În acest moment trecea păzitorul de noapte, cu lanterna în mână.

— E ora unsprezece. Locuitori ai Parisului, dormiţi în pace…!

— Unsprezece…, murmură Catherina, Sosim la timp.

— Mai avem totuşi timp să ne retragem, madame, zise Loyola.

Ambii erau mascaţi. Ca să fie sigură că nu vor fi recunoscuţi, regina avea vălul negru, iar călugărul îşi trase mantaua pe faţă. Puntea din faţa casei era lăsată.

— Doamnă, zise Loyola, voi intra ca să mă conving numai că omul pe care îl vizitaţi e un impostor. Generalul iezuiţilor puse mâna pe un ciocan de bronz în formă de sfinx – miniatură după sfinxul Marii Piramide. Înainte ca ciocanul să fi recăzut, poarta se deschise. A fost aşa de neaşteptată această mişcare a porţii, că Loyola tremură.

Intrară şi se pomeniră într-un vestibul mare, luminat de trei candelabre. În fundul vestibulului se ridica o scară de marmoră roşie, a cărei rampă era din fier lucrat cu mâna. Pe prima treaptă era un bătrân mititel îmbrăcat în negru.

— Stăpânul meu vă aşteaptă, salută el.

Urcă apoi. La primul etaj, bătrânul deschise o uşă şi se dădu în lături. Sala în care pătrunseră vizitatorii era de o simplitate misterioasă şi măreaţă. Era perfect rotundă, iar plafonul se rotunjea şi el într-un dom în vârful căruia era o lampă care vărsa o lumină dulce şi vaporoasă. Douăsprezece porţi dădeau în această sală. Erau din fildeş lustruit şi aşa de asemănătoare una cu alta, că vizitatorilor le era cu neputinţă să ştie pe unde au intrat. Pe deasupra uşilor erau reprezentate în relief de aur semnele zodiacului. Uşile erau despărţite una de alta prin coloane de jad. În vârful fiecărei coloane era scris câte un nume, iar la picioarele lor erau figuri de marmoră cu forme himerice, chircite în poze de extatic mister, cu ochii deschişi, ca într-un vis. Aceste douăsprezece figuri reprezentau cele douăsprezece Genii legate de puterile fatale ale semnelor zodiacului.

Toată mobila era formată din douăsprezece fotolii de marmoră roşie aranjate simetric în jurul unei mese rotunde sprijinite de patru sfincşi de marmură. Masa era de aur, iar în mijlocul ei era Crucea Roză, adică roza mistică în centrul căreia străluceau în diamante literele sfinte:

INRI.

Simplicitatea sălii, forma ei, inspirau teamă şi respect. Loyola rămase ferm, dispreţuitor, chiar ostil. Inima Catherinei tremura. Privirea lor se îndreptă asupra unui om

care venea spre ei zâmbind: Nostradamus! Aceeaşi simplitate, aceeaşi somptuozitate în îmbrăcămintea acestui om. Era îmbrăcat după moda seniorilor de la Curtea Franţei, Purta sabie. La piept, Crucea Roză din briliante, prinsă într-un lanţ de aur, se odihnea pe tunica de catifea fină. Nostradamus era înalt elegant, avea mişcări nobile, dar era de o paloare neomenească, asemenea unei fiinţe care a fugit din groapă.

— Nobilă doamnă, zise el, şi pe dumneavoastră, seniore, Nostradamus vă salută…

Apoi el îi arătă Catherinei fotoliul corespunzător de lângă uşa de fildeş, deasupra căreia era însemnată Balanţa zodiacului, iar Loyola se aşează în fotoliul Săgetătorului. Nostradamus se aşează sub semnul Leului.

— Madame, zise Nostradamus, în noaptea asta îmi pun ştiinţa în serviciul dumneavoastră. Aştept întrebările.

— Ştiinţa ta, bombăni Loyola cu dispreţ. Magie! Vrăjitorie! Astrologie! Himere zadarnice! Ca să nu zic crimă…!

LOYOLA.

Nostradamus întoarse capul spre omul care îl ataca cu o asemenea violenţă şi brutalitate.

— Seniore, ţi-am ascultat toate cuvintele de data aceasta. Sunteţi asemenea omului care neagă existenţa soarelui. De ce vreţi să vă faceţi campionul ignoranţei? Ascultaţi, doamnă, continuă el cu un fel de aer solemn, nu credeţi oare că tovarăşul dumneavoastră, ar face bine să asculte de semnele înţelepciunii? Această încăpere e universul nostru. După semnele acestea pe care le vedeţi în jur, eu pot vedea tot ce urmează să se întâmple.

— Şi pretinzi că eşti aşa dar o fiinţă privilegiată?

— Da, sunt, seniore, zise simplu Nostradamus.

— Dă-ne o probă! ceru Loyola.

Nostradamus puse mâna pe masa de aur. Făptura lui se ridică, iar faţa i se umplu de mândrie.

— Dumnezeu, spuse el, e dorinţa supremă a omului. Dumnezeu e speranţa ascunsă într-o viaţă reîncepută într-

un ciclu al eternităţii. A crede în Dumnezeu înseamnă a spera, înseamnă a crede în perpetuare.

Loyola se ridică.

— Nu mai pot să aud mult timp sacrilegiile lui îngrozitoare!

Nostradamus întinse mâna spre el şi-i spuse cu o voce rece:

— Seniore, mi-aţi cerut o dovadă a ştiinţei mele. Nu veţi pleca fără a o avea. Doamnă, astă seară la ora şase a fost strecurată sub uşa acestei locuinţe o depeşă. Ea îmi anunţa vizita unei doamne din societatea înaltă, pentru ora unsprezece. Doamna, sunteţi dumneavoastră Cât vă priveşte pe dumneavoastră, domnule, nu vă cunosc. Nu ştiam că veţi veni. Sunteţi mascat. O manta largă vă ascunde faţa şi corpul. Acum, ascultaţi.

Loyola tremura. Catherina privea acest om în care vedea o încarnare a misterului.

— Domnule, zise Nostradamus, cu o voce de data asta calmă, au trecut şaizeci şi opt de ani de când, într-o ţară muntoasă, arsă de soare, o femeie nobilă încerca pentru a unsprezecea oară durerile facerii. Asta se petrecea într-un castel bine apărat de natură şi turnuri, care domina împrejurimea. Doamna vroia să nască într-un staul, ca Fecioara şi dădu copilului ei numele de …Inigo.

— Demon! murmură Ignaţiu de Loyola, care, pentru prima oară, simţea cum groaza îi pătrunde sufletul.

— Trebuie să continui? reluă Nostradamus, surâzând. Trebuie să spun că Inigo de Loyola a fost pajul lui Ferdinand al V-lea, că a comandat o companie la asediul unui oraş şi că a fost rănit la un picior şi că s-a dedicat apoi cultului lui Isus? Trebuie să vă mai spun că, în sfârşit, Ignaţiu de Loyola a creat în Franţa un ordin religios, dând instrucţiuni supreme Catherinei de Medicis, cel mai bun elev al său; mai trebuie să spun că Ignaţiu a intrat în casa asta pentru a mă trata ca pe un impostor? Loyola se-ntoarse spre. Catherina.

— Vino, doamnă, bolborosi el. Te previn că sufletul d-tale e în pericol.

— Vreau să ştiu!… murmură surd regina.

— Eu nu voi mai rămâne nici o clipă în casa lui Satan!

— Du-te, messire, zise Catherina, cu o voce hotărâtă.

— Veniţi, zise grav Nostradamus.

Şi îl conduse pe Loyola până la una din uşile de fildeş, care se deschise.

— Adio, messire, ne vom revedea curând.

— Niciodată! Dacă te voi vedea numai pe rug, să-ţi dau ultimele consolări ale stăpânului meu Isus.

Nostradamus prinse mâna lui Loyola şi se apropie de el. În această clipă era îngrozitor. Vocea lui tremura, parcă era spartă:

— Ne vom revedea! Deoarece trebuie să fii pedepsit pentru nenorocirile în care ai aruncat un om nevinovat, din cauza neştiinţei tale. Adu-ţi aminte Loyola! Aminteşte-ţi de Tournon!

Nostradamus se întoarse spre micul bătrân care era acolo.

— Djinno, zise el, condu pe domnul acesta şi fă-i cinstea care i se cuvine, deoarece îmi aparţine!

Îngrozit, îngheţat parcă la suflul acestei voci, ridicând din umeri, Loyola se-ntoarse. Nu mai văzu decât pe bătrân care îi zâmbea şi îi arătă drumul.

CERCUL MAGIC

— Madame, zise Nostradamus revenind în faţa Catherinei de Medicis, cred că nu mai e nevoie să vă spun că ştiu cine sunteţi. Puteţi să vă lăsaţi masca şi gluga. Sunt sigur că mă aflu în faţa nobilei reginei Franţei.

Cuvintele, ca şi tonul, erau respectuoase. Catherina nu mai tremura. Un fel de încredere, cu o irezistibilă dulceaţă, intra în ea. Îşi scoase masca; cu toate acestea, nu îndrăznea să vorbească.

— Întrebările pe care mi le-aţi spus sunt îngrozitoare, zise Nostradamus. Ar trebui, madame, ca să-mi arătaţi

împrejurările în care trăiţi. Astfel, voi putea să vă dau un răspuns mai precis.

Catherina pierdu expresia aceea de curiozitate.

— Ei bine, da! zise ea în sfârşit. Voi fi sinceră cu puterile al căror reprezentant eşti. Dar… eu sunt mamă! Nostradamus, ascultă-mă şi înţelege-mă cu inteligenţa şi sufletul tău vizionar! Am venit aici ca să-ţi vorbesc de mine, da! Înainte de toate, vreau însă să cunosc soarta fiului meu, viitorul lui!

— Fiul vostru? întrebă Nostradamus. Am crezut că regele Franţei număra patru băieţi pentru, posteritatea sa.

Privirea magului o pătrundea pe regină până în adâncul gândirii sale.

— Am spus fiul meu, repetă Catherina cu un fel de extaz. Ard de nerăbdare să-i cunosc destinul. Mag, vrăjitor, demon, orice ai fi, trebuie să-mi ghiceşti acum viitorul iubitului meu Henri.

Nostradamus scoase de la piept o foaie de pergament şi un creion pe care le întinse reginei.

— Madame, zise el, vă rog să scrieţi în câteva cuvinte întrebările pe care vreţi să le puneţi Destinului.

Catherina prinse creionul şi scrise aceste cuvinte: „Ghiceşte soarta şi viitorul iubitului meu fiu Henri”. Nostradamus cercetă cu atenţie pergamentul, în timp ce Catherina îl fixa cu nerăbdare crescândă.

— Doamnă şi regină, reluă atunci Nostradamus, acesta e cuvântul mamei. E neliniştea unei mame bune. Întrebarea e prea simplă să capete un răspuns magic.

Catherina asculta cu nesaţul omului în care coborâse credinţa. Cuvintele care cădeau de pe buzele magului se întipăreau adânc în sufletul ei.

Nostradamus continuă:

— Întrebarea conţine un anumit număr de litere. Am luat literele, după cum aţi văzut şi le-am aşezat întâi în ordine progresivă în cercul de pe masă. Fiecare literă trebuie să corespundă unui semn magic, care descoperă o realitate.

Nostradamus arătă apoi Catherinei figura pe care o trase în timp ce vorbiră.

Catherina se înfiora. Se simţea pătrunsă de acea groază de care vorbesc poeţii antichităţii. Se simţea aproape de mister.

Nostradamus împinse în faţa ei un alt pergament.

— Scrieţi, Doamnă. Din cuvintele pe care le veţi aşterne, voi reuşi să formez înţelesuri noi. Scrieţi: „dar fierul unui călugăr”…

Creionul tremura în mâinile Catherinei. Reuşi să scrie:

— Dar fierul unui călugăr…

— Iată, continuă Nostradamus cu o voce ciudată. Iată alte cuvinte care îmi sar în ochi… sunt fără nici o legătură… dar cine ştie?… scrieţi, doamnă, scrieţi. „viaţa lui loveşte… Încet… zadar…”. Şi Catherine scrise cuvintele dictate.

— Herode! spuse Nostradamus.

— Herode… scrise Catherina de Medicis.

Regina aruncă o privire asupra lui Nostradamus care, aplecat asupra figurii magice, îşi ştergea de sudoare şi faţa descompusă.

— Încă un cuvânt! murmură el. Numai patru cuvinte care înseamnă mărire, putere, glorie. Scrieţi doamnă! „Rege”…

Un strigăt de bucurie se ridică pe buzele Catherinei. Cu o mână violentă, despotică, Catherine scrise: REGE!

Nostradamus aproape că îi smulse pergamentul, pe care-l luă să-l cerceteze. Cufundat în semnele cercului magic şi în literele scrise de regină, părea dus în alte lumi. Deodată, se trezi din reverie şi rosti:

— Iată răspunsul Ocultei, madame! Rege încet, zadar, Herode. Dar fierul unui călugăr loveşte viaţa lui.

— Da! Va domni. Dar aveţi grijă de ultimele cuvinte ale răspunsului.

— Ah! Ce importă! afirmă regina cu un fel de exaltare. Eu voi veghea, fiul meu va domni în linişte, fără frica nici unui fier.

Fu un moment de tăcere. Nostradamus o acoperi pe Catherina cu privirea lui de foc.

— Iată instrumentul răzbunării mele!… gândi el. Aş vrea numai să văd până unde se înalţă sufletul acestei femei scelerate… Doamnă, continuă el, această prezicere cu privire la fiul vostru Henri va fi incompletă, dacă nu vom întreba oculta şi asupra viitorului celorlalţi fraţi ai lui, care, înaintea lui, sunt desemnaţi să domnească.

Catherina tresări.

— Iau ultima frază pe care aţi rostit-o, madame: „Fiul meu va domni în linişte, fără frica nici unui fier”. Nostradamus se aşează să scrie.

Magul înscrise fraza în cercul magic şi se aplecă, cercetând destinul şi Misterul legat de aceste litere. Scrise pe acelaşi pergament răspunsul, pe care i-l întinse Catherinei: „Aşa tineri, Francois şi Carol, grijă îndoită. Nimic datorit. Vor pieri în floarea vârstei”.

— Astfel, încă din copilărie, Francois şi Carol sunt o grijă mare pentru dumneavoastră, Doamnă. Oculta declară că nu le datoraţi nimic, adică nu aveţi pentru ei o afecţiune materială. Liniştiţi-vă, madame, după cum vedeţi, ei vor muri încă de tineri, aşa că vor lăsa locul liber fiului vostru iubit.

Catherina se simţi străbătută de ironia amară a acestor cuvinte. Azvârli lui Nostradamus o privire uimitor de clară.

— Vrăjitorule, tună ea, ghicitor, mag, rege al infernului! Nu îndrăzni să scrutezi secretele inimii mele!

Nostradamus dădu din umeri şi spuse, ca şi cum ar fi spus orice lucru obişnuit, aceste cuvinte îngrozitoare pentru regină:

— Dacă vreţi să vă servesc planurile, atunci trebuie să ştiu numele bărbatului care a fost amantul dumneavoastră…

— Iubitul meu…, murmură Catherina, lividă…

— Dar, Francois şi Carol, sunt fiii regelui, copiii unui bărbat pe care nu-l iubiţi. Dar, Henri, pe care îl adoraţi, este

fiul unui bărbat pe care l-aţi iubit. Madame, trebuie să ştiu numele acestui bărbat…

— O! bâlbâi Catherina cuprinsă de ameţeală, cine v-a spus un asemenea secret?

— Această putere! răspunse simplu Nostradamus, punând un deget pe roza simbolică prinsă la gâtul său. Aşa că, Doamnă, fă-mă să trec peste oboseala de a găsi numele…

— Niciodată! Insulţi regina!

— Nu! O salvez! Numele, madame, spuneţi-l!

— Numele bărbatului!… gâfâi Catherina. Nu, magule Vei porunci acestei puteri să ţi-l spună!

Şi Catherina arătă strălucitoarea Cruce Roză de la pieptul lui.

În faţa reginei care tremura ca un fir de iarbă, el scrise în cercul magic această frază: „Numele bărbatului? Nu, magule! Numele! Vei porunci acestei puteri să ţi-l spună…!”.

Timp de câteva minute, Nostradamus fixă cercul. Apoi avu un surâs care o făcu pe regină să se cutremure.

— Iată, răspunsul, Doamnă! Odată cu numele, iată şi poarta fiului vostru Henri!

Catherina apucă pergamentul şi citi cu nerăbdare:

— Tatăl copilului se numeşte Montgomery. Lancea lui, dar al Catherinei, deznoadă soarta regelui.

Ce vedea regina în aceste cuvinte întretăiate? Ce fierbere era în sufletul ei? Fără-ndoială, ea crezu că-nţelege. Pentru a-şi ascunde însă faţa, îşi trase vălul negru. Un surâs amar flutura pe buzele lui Nostradamus. El se gândea: „Iată că am aruncat în această minte ideea crimei. Am sădit în acest suflet sământa din care va ieşi floarea otrăvită! Da!… Voi veghea la asta! Catherina, nu-l vei asasina pe Henri decât atunci când îţi voi da semnalul…”

În timpul acesta, regina îşi recâştigă calmul. Căuta mijlocul să sa apropie de Nostradamus.

— Magule, zise ea, dacă vrei să-mi serveşti interesele, te voi îmbogăţi peste dorinţele tale.

Nostradamus surâse dispreţuitor.

— Doamnă, răspunse el dulce, când cuferele dumneavoastră vor fi goale, să veniţi la mine ca să le umplu.

— Tu?

— Eu. Vedeţi masa asta? E din aur masiv, făcută de mine. Eu am făcut aceste diamante pe care le vedeţi în crucea aceasta!

— Oh…, bâlbâi Catherina uluită, ai găsit deci lucrul pe care l-au căutat atâţia savanţi ai lumii.

— Ce, Doamnă!

— Piatra filosofală! murmură regina, privindu-l cu nesaţ.

Nostradamus rămase gânditor. Părea că a uitat-o pe Catherina.

— Am găsit, sau mai bine zis Enigma m-a învăţat am ce oamenii vor avea abia după trei mii de ani.

Piatra filosofală este un adevăr, ca atâtea altele ascunse.

— Eşti om?… murmură regina. Eşti înger?… Eşti demon…?

— Sunt un om, zise Nostradamus cu o vădită melancolie, deoarece ştiinţa nu m-a făcut să uit durerile inimii.

Catherina privi în jurul ei cu groază.

— Doamnă, reluă el nu vă temeţi, nu sunt decât un om, un om… care suferă. Pot face orice pentru altul, nimic însă pentru mine… Mi-aţi făgăduit că-mi veţi expune situaţia dumneavoastră…, prezentă.

Catherina îşi făcu cruce.

— Bine, murmură ea, tremurând. Să vorbim despre mine, dacă vrei.

JURĂMÂNTUL LUI NOSTRADAMUS

— Aveţi deci motive să vă plângeţi de soţul dumneavoastră Henri, regele Franţei?

Regina nu observă accentul de ură cu care pronunţase el numele regelui. Ea nu văzu flacăra care ţâşni din privirea lui.

— Henri, zise ea cu un surâs trist, a iubit mult femeile. Asta nu m-a neliniştit însă niciodată. Dar, că iubeşte şi

acuma, asta mă-nspăimântă. Oh! Pasiunea lui ar putea merge până la…

Un val de roşeaţă se ridică în obrajii reginei.

— Până la despărţirea de dumneavoastră, nu-i aşa, Doamnă?

Regina aruncă magului o privire care ar fi îngrozit pe oricare altul.

— Aţi făgăduit că veţi fi sinceră, doamnă.

— Da, trebuie să spun că regele e nebun, nebun de dragoste. El va da Franţa, chiar tronul, acestei femei, iar eu care sunt o piedică, voi fi sfărâmată. Oh! Dar. Ora mea va veni. Şi atunci! Nenorocire aceluia care a cutezat să mă facă să sufăr!

Catherina se ridică. Semăna în clipa aceea cu îngerul urii. Tremura întreagă de ură, de durere. De mult nu-şi dăduse astfel drumul, iar încrederea pe care o – acorda lui Nostradamus o uimea. Se opri brusc, îşi trecu mâna peste frunte, se reaşeză şi murmură:

— Această femeie, messire, poate să-mi facă un rău ireparabil. O femeie!… O copilă! O creatură perversă şi primejdioasă, care face orice pentru a căpăta…

— Pot şti numele ei? întrebă Nostradamus.

— Se numeşte Florise, răspunse regina: Florise de Vernique.

Nostradamus nu făcu nici o mişcare. Dacă regina ar fi putut auzi strigătul de bucurie ce ţâşni în inima lui Nostradamus… cu toată puterea şi sângele ei rece, s-ar fi umplut de groază.

— Florise! ţipă în conştiinţa lui, fiica lui Vernique. Florise e iubită de Henri! Ah, pe acest om îl aşteaptă chinurile pe care le-am suferit eu, deoarece Florise este, sau va fi iubită de Regele loviturii frumoase, iar Regele loviturii este fiul lui Henri! Rege al Franţei, călăul iubitei mele, iată deci viitorul tău! Iubeşte-o pe Florise!… Inima îi tăcu, iar conştiinţa îi amorţi. În Nostradamus nu trăia decât socoteala răzbunării.

Îşi lăsă coatele pe masa de aur şi pe jumătate aplecat spre regina care-şi continua confesiunea.

— Nu am decât un mijloc de a mă apăra… Acela de a încerca asupra lui Henri un artificiu de dragoste. Am auzit vorbindu-se despre otrăvuri… eu însumi, adăugă ea pălind, am întrebuinţat unele câteodată, cu succes… Magule, am în tine o încredere fără margini. aştept!

Nostradamus nu răspunse. Îşi vorbea singur.

— Ce viitor blestemat o aşteaptă pe familia asta! Iată deci pedeapsa lui Henri, care loveşte întâi în el şi pe urmă în urmaşii Iui? Va fi o familie nenorocită în care soţia îşi ucide bărbatul, în care mama îşi omoară copiii, în care fraţii se mănâncă între ei…

— Magule, reluă regina, tu nu-mi răspunzi nimic!

Nostradamus se ridică şi se apropie de Catherine.

Gâfâind, ea aştepta. Nostradamus spuse:

— Pe acest om care te-a umilit, regină, care te-a frământat, îl urăşti. Şi îmi ceri o otravă, un filtru de dragoste. Încearcă asupra lui, încă o dată, farmecele trupului tău. Tu eşti frumoasă, Catherina, iar frumuseţea ta se usucă asemenea unei flori neudate. Da, încearcă încă o dată o bătălie cu inima şi simţurile lui Henri. Eu nu vreau să mă amestec.

Catherinei îi clănţăneau dinţii de furie.

— Taci! continuă Nostradamus. Henri o va iubi pe Florise de Vernique. Va merge chiar foarte departe. Vei vedea clipa îngrozitoare a despărţirii…

Un geamăt scăpă reginei. Dar magul urmă:

— Şi atunci destinul va interveni în viaţa ta. Atunci voi veni eu şi te voi salva. Catherina, tu nu vei fi îndepărtată, Catherina, tu vei domni… Vei ocupa tronul Franţei cu fiul inimii tale. Cenuşă să fiu făcut dacă nu-mi voi împlini făgăduiala.

Regina avu un sentiment de speranţă amestecată cu durere, în care se amesteca întreaga ei încredere în viitor şi în spusele magului.

Nostradamus se trase înapoi, cufundându-se din nou în meditaţie.

Oh! Dacă ea ar reuşi într-adevăr să şi-l apropie din nou pe omul acesta! Dacă va reuşi!… Ea e încă frumoasă. Omul cesta e o fiinţă slabă. Dacă o va iubi din nou pe Catherina, voi fi pierdut! Răzbunarea mea se va împrăştia, se va risipi. Atunci, să punem între Catherina şi Henri câteva piedici de netrecut. Iar voi, forţe oculte, ajutaţi-mă! Toată viaţa mea e în joc aici.

Catherina se liniştea încetul cu încetul. Se ridică, învelindu-se cu vălul.

— Iată că miezul nopţii a sosit. Messire, mă vei revedea. Plec, am cuvintele tale în inimă; ele sunt tipărite ca picături de plumb.

— Madame, spuse repede Nostradamus, pentru ca jurământul meu să fie valabil, trebuie să fie repetat în faţa unui membru defunct al familiei regelui, soţul vostru. Fiţi tare, fiţi curajoasă.

FANTOMA LUI FRANCOIS.

Nostradamus făcu o mişcare şi lumina care cădea din vârful cupolei sferice se stinse deodată. Sala rămase în întuneric. Catherina simţi frica, asemenea unei reptile de gheaţă.

— Ce vrei să faci? murmură ea îngrozită.

Ea simţi atunci că o mână o prinde şi o trage. În clipa aceea i se păru că aude de departe glasul păzitorului de noapte, asemenea unei văicăreli:

— E miezul nopţii! Locuitori ai Parisului, dormiţi în pace! E miezul nopţii…!

— Miezul nopţii! repetă Catherina, cu sufletul împietrit.

— În numele tuturor puterilor! murmură Nostradamus la urechea ei. Nu rosti nici un cuvânt, dacă vrei ca chemarea spiritelor să se-mplinească. Şi, dacă vrei să domneşti, această chemare a spiritelor trebuie să se înfăptuiască. Trebuie ca un mort să asculte jurământul meu solemn… un mort al familiei lui Henri, regele Franţei. Catherina îşi

înăbuşi groaza şi-l urmă pe Nostradamus. Ea se află îndată într-o cameră luminată slab de o lumină fosforescentă roşiatică; o lumină care era pretutindeni şi nicăieri. Un parfum ciudat, îi pătrunse nările. Era un parfum care dădea groază.

— Nu te îngrozi de mirosurile astea, zise vocea lui Nostradamus, care răsuna dulce şi melodioasă de data asta. E sulful, parfumul lui Saturn; e moscul, parfumul lui Venus; e ienupărul, parfumul lui Mercur; e magnetul, parfumul Lunii; e, în sfârşit, tămâia, care e parfumul …sintetic.

Catherina îngenunche şi zguduită de groază deschise ochii. Şi iată ce văzu:

Se găsea într-o cameră fără ferestre, ai cărei pereţi erau căptuşiţi cu mătase verde, care arunca reflexe ciudate, asemenea salamandrelor. În fundul acestei încăperi orientale se afla o ramă mare acoperită cu un văl alb.

— Un portret!… bâlbâi regina. Portretul cui? Totodată îşi îndreptă privirea asupra unui altar de marmură albă, ridicat înaintea cadrei şi susţinut de patru coloane terminate în picioare de taur. Pe altar se afla talismanul lui Anael, crucea cu cinci puncte, de aramă curată. Tot pe acest altar, Catherina văzu un vas din care ieşeau aromele. La picioarele altarului, o blană de miel, iar în mijlocul încăperii un alt vas care fierbea arome.

Ochii uimiţi ai reginei se plimbau de la un obiect la altul, fără a le înţelege însemnătatea. Şi cum îşi întoarse capul puţin înapoi, în faţa portretului acoperit văzu în bolta de stofă verde susţinută de două coloane de aramă, un sfinx de marmură albă.

Sub această boltă îl zări deodată pe Nostradamus. Cum a ajuns el acolo? Pe unde a venit? Nu ştia. Magul ţinea în mâna stingă un candelabru mare cu o lumânare de ceară albă, iar în mâna dreaptă, o sabie… goală. Aşeză candelabrul în faţa peretelui, apoi, înaintând în mijlocul camerei, făcu un cerc mare cu sabia.

Catherina era să ţipe. Simţi însă că limba îi amorţeşte, iar braţele îi sunt de plumb. În clipa aceea, Nostradamus spuse:

— Din mulţimea de morţi pe care legături nevăzute îl ţin lângă Henri, rege al Franţei, pe cine îl voi chema oare să fie martor şi să confirme Puterilor oculte că am legat jurământ de a da Catherinei de Medicis puterea de la natură? Cine altul va fi, dacă nu fratele lui bun, mort la Tournon, Francois de Valois!

— Francois! urlă Catherina. O! Nu! Nu! Nu el! Nu vreau!

Ea crezu numai că a strigat aceste cuvinte. Buzele ei nu scoaseră însă nici un sunet.

— Francois de Valois, chemă Nostradamus, în numele Puterilor, te conjur să te ridici dintre morţi!

— Nu! Nu! strigă Catherina în ea însăşi.

Graţie unui efort uriaş, împinsă de năvala groazei, reuşi să facă doi paşi înainte. Avea astfel în dreapta ei rama mare acoperită cu pânză albă, iar în stânga bolta verde. Nostradamus, în mijlocul încăperii, cu sabia în mână, îi apăru de o frumuseţe supraomenească, asemenea arhanghelului care porunceşte morţii.

Deodată, pânza albă care acopere cadrul căzu. Privirea Catherinei se opri asupra locului cuprins în ramă. Era ca o gheaţă, în spatele căreia plutea întunericul.

— În numele puterilor ascunse, rosti din nou Nostradamus, Francois de Valois, frate al lui Henri, te conjur să te arăţi reginei care e de faţă.

Catherina simţea că inima încetează să-i mai bată. O spaimă fără expresie o ţinea prostită, iar deodată o tremurătură îi zgudui întreaga fiinţă: în rama din spatele oglinzii, o formă începea să ia viaţă! O formă nelămurită, cu contururi neprecise, o formă albă, de un alb strălucitor; părea foarte depărtată, dar în mai puţin de o secundă, ea se preciza, fu la doi paşi de oglindă, chiar pe oglindă. fu afară din gheaţa aceea aburită. era în cameră!

— Francois! gemu Catherina din fundul sufletului ei. Iertare! Francois, îndepărtează-te, fie-ţi milă!

— Francois de Valois, zise încet magul, Nostradamus, te salută!

În aceeaşi clipă, fără să-l fi văzut umblând, Catherina zări apariţia aşezată pe boltă. Fantoma lui Francois îmbrăcată aşa cum îl văzuse Catherina ultima oară pe Delfin, când se ducea la bătălie cu cuirasă, jambiere şi semne pe braţ. Era tot în oţel, afară de cap, pe care-l purta liber şi trist, fără sânge, un cap cu ochii oribil fixaţi spre Catherina.

Regina gâfâia. Catherina! Era în spasmul pe care-l dă contactul direct cu Groaza, Moartea şi Misterul. Ea vedea Nevăzutul! Fiinţa ei, zguduită de groază, se pierdu cu totul. Carnea îi îngheţă, iar părul i se zburli.

Francois venise spre ea!… Se apropia!… Aluneca, plutea peste covoarele verzi. Era aproape asupra ei! Catherina se răsuci înapoi, cu braţele întinse… groază peste groază! Francois se aplecă asupra ei!… Francois întinse mâna! Şi cu vârful degetului îi atinse fruntea. Catherina se prăbuşi cu un geamăt lugubru şi leşină.

Când regina îşi reveni în fire, se văzu într-o cameră frumoasă, ornată cu mobile minunate, plină de lumină. Nici un lucru nu-i dădea impresia că s-ar afla la un magician. Catherina era într-un pat moale, plin cu perne pufoase. Nostradamus, lângă ea, mai frumos ca oricând, îi dădea să respire o esenţă. Magicianul zâmbea respectuos. Apoi, îi vorbi dulce, liniştind-o, cerându-i să nu-i fie teamă de el şi să-şi aducă aminte că e regină. La cuvintele lui Nostradamus, Catherina simţea că renaşte. Amintirea evocării spectrale se ştergea din mintea ei. Nu, ea nu-şi văzuse victima. Nu, fantoma lui Francois nu o atinsese pe frunte. Visase!

…CAPITOLUL IX.

Tâlharii.

LAGARDE ŞI MONTGOMERY.

Afară, Catherina îşi găsi escorta: doisprezece uriaşi înarmaţi, cu feţele aspre, tăiate în piatră, oţeliţi de disciplină, obişnuiţi cu întunericul. Ei nu cunoşteau decât un şef: baronul Lagarde şi un singur Dumnezeu: signora Catherina. La un cuvânt al lui Lagarde, ei ar fi dat foc Louvrului; la un semn al Catherinei ei ar fi deschis porţile iadului. Regina îi numea Escadronul de fier. Bărbaţii aceştia, într-adevăr de fier, nu aveau decât patru gânduri: jocul, vinul, cheful şi omorul. Deviza lor era: Prin foc! Ucideau cu beţie. Acesta era escadronul de fier.

Regina mai avea un escadron zburător – escadron de mătase, de dantele: douăzeci de fete nobile alese dintre cele mai frumoase statui ale amorului, socotite în pasiunile dragostei şi ale spionajului. Era organizaţia Catherinei pe care regina o aruncase în Curte. Dacă se întâmpla ca un nobil nefericit să guste voluptatea dragostei vreuneia din ele, secretul pe care-l tăinuiau nu mai rămânea secret, ci era destăinuit în clipa următoare în budoarul reginei. Deviza acestor vestale era: prin dragoste.

Dacă regina, totdeauna turburată, credea că vede sau ştie ceva, atunci ea desemna o spioană de-a ei, iar raportul era făcut imediat. Dacă bănuiala ei se-ntâmpla să fie întărită de relatările spioanei, nefericitul era dat pe mâna escadronului de fier: în câteva zile era găsit înjunghiat la cotitura unei uliţe.

Lagarde era şeful escadronului de fier. Cei doisprezece uriaşi tremurau înaintea lui. El avea intrările lui în Louvru. Dar el era ţinut puţin la distanţă. Avea însă calitatea să se arate la palat, tocmai atunci când prezenţa lui era necesară. Între baronul Lagarde şi Catherina de Medicis se simţea nevoia unui intermediar, aşa cum se cere să fie între creierul care gândeşte şi mâna care execută.

Mijlocitorul era contele de Montgomery, căpitan de gardă al regelui Henri al II-lea; sarcina lui era nobilă, căutată şi, în fond, Montgomery îl iubea pe rege. Regina însă îl avea în mână şi iată de ce: într-o seară, cu ani de zile înainte, avu

loc o scenă teribilă între Catherina şi Henri. Pe vremea aceea, Catherina nu învăţase încă să tacă, aşa că, în seara aceea, ea vorbi. Ura ei contra Dianei de Poitiers se revărsă în torente. Era încă femeie, era geloasa. Regele o părăsi dând din umeri.

— Pentru că e aşa, mă duc la Diana, să găsesc dragostea pe care nu o am de la Regină. Rămasă singură, Catherina izbucni în suspine.

— Iar pe mine, umilită, cine mă va consola? Aruncă o privire în jurul ei şi-l văzu pe căpitanul de gardă, care, mut şi nepăsător, asistase la scenă. Îl văzu tânăr, puternic, frumos. Ea îşi spuse iată omul care poate să mă răzbune. Îşi închipui într-o clipă un plan genial. Se îndreptă spre Montgomery şi-i spuse:

— Ai auzit?

— Nu, madame, răspunse căpitanul. Regina îl admiră.

— Ai auzit şi ai văzut cum sunt înşelată. Ultima din servitoarele mele nu ar suporta o asemenea jignire. Spune, ai auzit?

— Madame, n-aud şi nu văd, decât ce mi se porunceşte.

— Ei bine, gâfâi Catherina, îţi poruncesc să auzi!

Montgomery văzu în faţa lui o femeie pe care lacrimile o făceau şi mai frumoasă. Avu în clipa aceea intuiţia că regina era femeia şi că dacă el ar vrea, ea ar fi a lui şi că dacă acest vis s-ar realiza, un viitor plin de succese minunate îl aşteaptă.

— Pun capul la bătaie, îşi spuse el. Norocul sau moartea!

Şi el căzu în genunchi murmurând:

— Oh! Atunci, madame, dacă-mi porunciţi, am văzut, am auzit! Sunteţi suverana mea şi vă jur că mi-e inima frântă şi că sufăr văzând regina mea alungată de pe tron, atunci când eu o vreau înălţată pe un piedestal. Vă jur că dacă ar trebui să mor, aş muri numai să sorb cu buzele mele aceste lacrimi sfinte care cad din ochii dumneavoastră!

Catherina făcu un gest măreţ; îl ridică pe căpitan, îl cuprinse în braţe, deschizându-şi ochii şi zise:

— Ei bine, ia!

Când Montgomery părăsi spre dimineaţă camera reginei aceste două fiinţe schimbaseră pasiunea într-o înţelegere tăcută între ei, un pact pe care numai moartea putea să-l… desfacă. Nopţi după nopţi de dragoste. Catherina dădea dovezi căpitanului, la scurte intervale, că e femeie pentru el, nu regină. În ziua însă când Montgomery văzu că planurile lui au fost numai închipuite, îi spuse reginei:

— Madame, eu am vrut să fiu un erou, să nu faci din milă nimic pentru mine!

Şi, într-o zi, îl trimise pe Lagarde.

— Iată omul dumneavoastră, zise el.

Catherina înţelese şi făcu cu acesta o minunată înţelegere: escadronul de fier fu organizat. Dar Montgomery rămase la discreţia reginei. Începu pentru el o existentă şi mai rea, o viaţă de teroare şi minciuni: deveni confidentul Catherinei.

Ieşind de la Nostradamus, Catherina de Medicis îl găsi în str. Froidemantel pe Montgomery, baronul Lagarde şi cei doisprezece uriaşi ai escadronului. Ea luă braţul lui Montgomery şi Lagarde îi urmă. Cei doisprezece mergeau la stânga şi la dreapta lor. La Louvru, regina opri grupul în faţa porţii joase prin care trebuia să intre.

— Puteţi să vă-ntoarceţi, porunci regina.

— Ai auzit, domnule? întrebă Montgomery pe Lagarde.

Escadronul înţelese ordinul. Asta însemna că poate să se ducă în voie, după pradă, să ucidă, să jefuiască.

Şi într-adevăr, în noapte, cei doisprezece uriaşi îşi satisfăceau poftele animalice fără nici o sinchiseală.

— Punga sau viaţa! strigau ei. primului cetăţean pe care-l întâlneau în cale.

Catherina aruncă în jurul ei o privire neîncrezătoare. Apoi murmură încet:

— Gabriel, ora se apropie. Tot ce ţi-am promis, îţi voi da, iar…

Montgomery îl privi pe Lagarde cu groază. Tresări de o agitare teribilă. Înţelege că regina vrea să-l facă din nou

complice. dar la ce?

Demult, Catherina nu-l chemase pe numele mic, demult chiar nu-l mai tutuise, …întrevăzu, nici el nu ştia însă ce, dar ceva îngrozitor.

— Madame, bâlbâi el, arătându-l pe Lagarde, …suntem auziţi.

— Gabriel, ridică regina vocea, ţi-am dat o spadă frumoasă. Mâine, vei găsi la tine o lance, o lance tare şi frumoasă, demnă de tine. Trebuie să fii înarmat…

— O lance? întrebă Montgomery.

— Timpul se-apropie, îţi spun doar! N-am combinat oare noi doi marea lovitură, care ne va da, mie puterea, iar ţie averea?

Montgomery se clătină, lovit de ameţeală. Înţelesese!

În ziua când se născu acela care trebuia să se numească Henri al treilea, Montgomery ghicise ce urmărea Catherina! Pentru ce îi dăduse spada de oţel curat! Dar apoi anii trecură, ca şi coşmarul. Montgomery spera că niciodată nu va mai fi vorba de asta. Şi iată, că regina îi dădea în dar o lance, spunându-i: Ora se apropie.

— Madame, dacă viaţa, noastră este ameninţată în prezenţa mea de acela la care vă gândiţi, jur pe Dumnezeu că-l voi lovi fără milă. Dar…

Catherina zâmbea. Lagarde nu ştia despre ce e vorba. Catherina se întoarse spre baron. Continuă să vorbească, lui Montgomery:

— Atunci, fără slăbiciune. Gabriel, priveşte-mă în toate serile de joc ale regelui. Când vei vedea la sânul meu un trandafir roşu, atunci să ştii că e vremea…

— Un trandafir roşu, bine! zise Lagarde.

— Madame, madame! gândiţi-vă că vreţi sa înarmaţi braţul meu …contra.

— Contra cui? Numeşte-l!

— Regelui! suspină Montgomery.

— Regele! repetă Lagarde, uluit.

— Adu-ţi aminte, Gabriel, zise rece Catherina: când vei vedea trandafirul pe pieptul meu, atunci să ştii că a sosit timpul. Şi acum, condu-mă până la apartamentul meu.

Lagarde rămase singur.

— Rege! Drace! îşi spuse el şi, câştigându-şi echilibrul de soldat, se îndreptă spre cabaretul Anguille-sous-Roche, unde-l aştepta escadronul de fier.

PIVNIŢELE MARII INTENDENŢE.

Când Regele loviturii frumoase văzu că turnul casei lui Vernique e în flăcări şi că vor muri aici ca guzgani, se urcă pe prima treaptă a scării, îşi încrucişa braţele, izbucnind într-un râs amestecat eu plâns. Vărsa mai mult lacrimi de ruşine, decât de disperare!

Afară, oamenii marelui intendent urlau de bucurie. Baloane de fum intrară în sala joasă, înăbuşindu-i, înecându-i pe cei cinci prizonieri. Trinquemaille se aruncă la picioarele lui Bouracan, care căuta să dea la o parte fumul gros.

— În numele lui Isus, se văicărea Trinquemaille, primeşte mărturisirea păcatelor mele şi dă-mi iertarea în extremis!

— Mi-e sete! urlă Bouracan.

— Porco Dio! grohăi Corpodibale.

Regele nu auzea, nu vedea nimic. Pentru prima oară aşa de aproape de moarte, se gândea la lucruri care îl uimeau. Deodată scoase un geamăt, deschise un ochi şi se aruncă înainte. Privirea i se agăţase de ceva pe care nu-l văzuse încă. Era un chepeng de pivniţă, o trapă…

O trapă! Coborârea în subterane! Poate chiar fuga! În orice caz salvarea de la moartea prin asfixiere. Arătă tovarăşilor locul cu degetul. Tâlharii se aruncară asupra chepengului. Acesta era de fier. Gâfâind, pe jumătate sufocaţi, încercară să-l ridice. Pumnalele li se frânseră. În câteva clipe înţeleseră că chepengul se deschise numai la un mecanism interior şi că eforturile lor sunt în zadar.

— S-a terminat…

În aceeaşi clipă, rămaseră uluiţi. Trapa se ridica singură! Da, o minune …se făcea! O lumină tremurătoare lumina dedesubt o scară. Şi cum se aplecară deasupra scării, văzură pe aceea care ducea lumina; ea îşi ridică ochii şi cu un zâmbet, îi pofti s-o urmeze.

— E Doamna noastră! murmură Trinquemaille. Tâlharii scoaseră un murmur de mirare.

Regele loviturii simţi cum i se încălzeşte sângele.

— Florise!

Tremura. În capul lui nu era decât un haos de idei neclare.

— Mii de diavoli! se răsti el deodată. E fata marelui intendent! Hai, coborâţi! Ce mai aşteptaţi?

Îi împinse pe tâlhari, unul după altul, trăgându-i apoi de urechi. Închise cu greu chepengul, trăgându-l în jos de drugul de fier. Florise lăsă luminarea, iar tâlharii o înconjurară scoţând strigăte sălbatice de bucurie, asemenea oamenilor scăpaţi într-adevăr de la moarte.

Regele se aruncă în urma Florisei, care intrase într-o galerie şi o ajunse în clipa când ea deschidea o uşă. Florise se-ntoarse. Se examinară în întunericul acela, un minut, cu un fel de curiozitate. Ea se arătă liniştită, dar puţin palidă. El gâfâia. În cele din urmă întrebă aspru:

— Pentru ce ne salvaţi? Ştiţi cine suntem? Nişte tâlhari de rând, buni de strâns cu funia de gât, nişte golani pe care ilustrul dumneavoastră tată a vrut să-i cocoţeze în vârful spânzurătorii. Sunteţi duşmana noastră doar. Pentru ce ne salvaţi?

El rostise aceste cuvinte cu o ironie sălbatică. Avea inima plină de ură. În timp ce vorbea, îşi apleca uşor capul cu profilul de medalie. Când termină, aruncă Florisei o privire nu prea frumoasă. Şi atunci văzu că din ochii tinerei fete curg lacrimi. Se dădu un pas înapoi, ca pierdut lovit; i se părea că pământul se deschide sub picioarele lui. Ea îi răspunse, dulce:

— Încerc să vă salvez, pentru că şi d-ta m-ai salvat. El spuse:

— Şi tatăl dumneavoastră ştie că v-am scăpat din mâinile tânărului Saint-Etienne. A ştiut foarte bine că tovarăşii mei au însoţit trăsura dumneavoastră, până acasă. Cu toate astea, marele intendent a vrut să ne ardă de vii! Ascultaţi numai acolo sus uruitul focului!

— Ce vrea tatăl meu de la voi? Întreabă ea cu o voce tremurătoare.

— Moartea noastră.

Ea păli cu totul. Buzele i se secară de sânge.

— Mai curând sau mai târziu ne veţi vedea rânjind în furcă, reluă Regele loviturii frumoase, furios.

— Tâlhar sau nu, mi-e groază ca să ştiu un om ucis prin foc, fie chiar cu ştreangul, sau cu barda.

Florise îi întinse mâna delicată, atingându-i braţul; el tremura de asemenea.

— E o meserie groaznică aceea pe care o aveţi. Oh! Mi-ar fi plăcut să vă ştiu nişte viteji!

— Pe cer! Viteaz! Sunt totdeauna.

— Viteaz la lumina soarelui, continuă ea, aşa cum sunteţi noaptea. Aş fi vrut ca numele vostru să fie rostit în oraş cu admiraţie care însoţeşte numele adevăraţilor gentilomi.

O flacără lumină faţa cu trăsături fin tăiate. El strigă:

— Regele loviturii frumoase! Iată un nume! Cine se teme fuge, cine cutează se-apropie de el.

Ea păstră o clipă tăcere, cu pleoapele aplecate; apoi zise cu un accent şi mai dulce:

— Dacă vă gândiţi din întâmplare la fiica marelui intendent, împrăştiaţi-i pe aceia care vă pândesc… Curajul! gândiţi-vă la lacrimi, la dureri, la suferinţa doliului. Ah! Renunţaţi. Adio! zise ea deodată. În momentul acesta, palatul e plin de soldaţi. Noaptea asta însă voi veni să vă deschid uşa care vă va duce până la stradă. Adio!

În clipa următoare, ea dispăru după uşă, ca o apariţie vaporoasă. Tânărul rămase cu pieptul plin de suspine înăbuşite, cu mintea răvăşită de o frică ciudată. Cu paşi

mari se-ndreptă apoi spre luminare. Deodată, îşi bătu ca un nebun fruntea:

— Vreau s-o urmez! Vreau să-i spun!... ah, e închisă.

Florise închisese uşa cu zăvorul dublu. Intre timp tâlharii inspectaseră pivniţa cu ochiul lor priceput. Rotonda avea ziduri umede, iar pământul era acoperit cu nisip. Patru ochiuri de uşă făceau această încăpere mucegăită să comunice cu alte pivniţe. Trinquemaille luă comanda trupei şi pătrunse în prima pivniţă. Intrarea lor în bandă fu îndată urmată de o împătrită exclamaţie:

— Sfinţi ai cerului! Mii de diavoli! Sacrement! Corpo di Bacco!

Era un spectacol într-adevăr minunat. De bârnele pivniţei atârnau la o înălţime oarecare o mulţime de bunătăţi: şunci întregi, cârnaţi de cea mai frumoasă specie, al căror miros deschise nările bieţilor tâlhari lihniţi de foame. Trinquemaille rosti iute o rugăciune de recunoştinţă. Corpodibale scrâşni din fălci. Strapafar scoase un fluierat prelungit, iar Bouracan nu zise nimic, se mulţumi să se repeadă asupra acestei hrane neaşteptate. Trinquemaille îl opri să fure.

Fu o furtună de râsete şi, liniştiţi, tâlharii se înfruptară din bunătăţi. Unul câte unul, îşi lăsau şunca şi se duceau să soarbă din butoiaş. Se înflăcărară. Mustăţile li se zbârliră. Râdeau îngrozitor.

După ce se ghiftuiră, se lungiră pe nisip şi începură să-şi povestească aventurile. Regele loviturii îi asculta şi poate chiar că îi invidia... Şi cei patru tovarăşi de prădăciuni şi tâlharii îşi depanau aventurile.

— Vă aduceţi aminte, băieţii mei, vă amintiţi de dimineaţa aceea în care a fost arsă femeia acea bună care ne venise în ajutor?

— Da! făcu Strapafar. Mai am pentru ea o lacrimă de vărsat. Şi au trecut de-atunci douăzeci şi doi de ani. Cenuşa bătrânei o fi îngheţat de mult.

Regele loviturii frumoase se apropie.

— Ce făcuse femeia? întrebă el.
— Parcă se poate şti? zise Trinquemaille. A fost denunţată de fiica seniorului de Vaupart şi arsă ca vrăjitoare, sărmana.
— Vaupart? întrebă Regele loviturii.
— Nu ai cunoscut-o, stăpâne. Ah! Pe vremea aceea erai în burta mamei. Noi patru străbătuserăm ţara-ntreagă şi Egiptul. Vaupart…, hei Vernique e ceva, dar Vaupart…
— Era deci înainte marele intendent?
— Era marele judecător. Regele Francois făcuse un mare călău la Paris, o făptură de bronz. Când îl vedeam îmbrăcat în oţel, înconjurat de garda lui, simţeam moartea cum se prinde de păr. Omorâtorul ăsta crud avea o …fată.
— O putoare! răcni Corpodibale.
— O desfrânată! spuse Strapafar.
— E nesănătos să mănânci fără să bei, zise el. Scrie în evanghelia Sfântului Matei.
— Şi atunci? făcu Bouracan, uluit.
— Atunci! Atunci! Ce, ţie nu ţi-e sete?
— Mie, nu! bâlbâi Bouracan, ameţit de foame.
— Ei bine! Să căutăm băutură; dacă e de mâncare, trebuie să fie şi de băut.
— Crezi?
— Drace! E logic.
Gasconul, germanul şi italianul se lăsară duşi de parizian în pivniţa vecină.
— Iată! ţipă Trinquemaille. Ce v-am spus? Nu trebuie să te rogi decât sfântului Pancrace. Asta înseamnă să fii bun creştin.
La dreapta, era un butoi mare. Bouracan îl atinse cu degetul, ceea ce însemna că se pricepea la meseria asta. Plin! strigă el, triumfător. În nisip mai erau butoiaşe şi balerci. Toate pline.
— Să lăsăm butoiul. Balercile, întâi!
— Da, zise Corpodibale. Minunat. Şi prinse un butoiaş în braţele lui musculoase şi-l duse în pivniţa cu şunci şi cârnaţi. Cei trei făceau aceeaşi treabă în urma lui.

— Tată! zise uriaşul, ştergându-şi fruntea cu dosul mânecii.

— Cele patru evanghelii! zise pios Trinquemaille. În genunchi, fraţilor, să ne rugăm.

Tâlharii înălţară într-adevăr osanale. Cu cuţitele în mână, tăind felii groscioare, îmbucând cu o poftă demnă de invidiat, râdeau de bucurie şi fericire. Parcă altceva nici nu mai era pe lume: numai băutura şi vinul. Regele loviturii frumoase intră şi-i privi cu coada ochiului.

— Nu mănânci, stăpâne? întrebă Strapafar.

— Nu mi-e foame.

— Nu bei?

— Nu mi-e sete.

Se priviră uimiţi. Cu neputinţă! Corpodibale îşi zise: E bolnav! Strapafar zâmbi, se atinse la piept şi zise: da, e bolnav! Bouracan îşi dădu un pumn în burtă şi zise: Ya, e bolnav. Trinquemaille dădu din umeri, clipi şi spuse:

— Proştilor! Nu vedeţi că Regele îşi bate joc de noi?

— O călugăriţă sângeroasă! zise Bouracan.

— O, dacă ne-ar fi încăput pe mâini, ce marmeladă am fi făcut din ea. Doamne! Dar bestia a avut grijă să dispară.

— Şi ce v-a făcut ea? întrebă Regele loviturii.

— Oh! Ne întrebi ce ne-a făcut Marie de Vaupart? Asta nu era numai o vrăjitoare, deoarece vrăjitoarele sunt inspirate de Satan. Era o cărturăreasă inspirată de sfinţii cerului – bună pentru lumea săracă, totdeauna cu chimirul căscat.

— Şi tu spui că bătrâna asta cumsecade, întreabă Regele loviturii frumoase, a fost denunţată de fiica marelui judecător? Era deci un monstru, o lupoaică.

— Da, avea …sufletul unui demon. Ah! Stăpâne, fereşte-te de femei.

— În ce priveşte pe fata Vaupart, reluă Trinquemaille, noi am jurat s-o strângem de gât dacă punem mâna pe ea într-o zi. Monseniore, stăpâne, dacă inima ţi-o spune, ne vei ajuta, nu-i aşa?

— Da, zise grav Regele loviturii frumoase. Această Marie de Vaupart, tânără, frumoasă, bogată şi puternică, denunţă şi aruncă pe rug o biată …nenorocită. O urăsc fără a o cunoaşte măcar. Urăsc toate femeile. Nenorocire celeia care va încerca să mă umilească. Vocea lui era fierbinte; ochii îi străluceau. Urăsc femeile astea nobile care îţi aruncă în treacăt o privire de milă! Unde e mama care mi-a dat naştere! Am eu oare o mamă? Ţara mea e Curtea Miracolelor. Familia mea, nicăieri. Cine sunt eu? Sunt Regele loviturii frumoase, temut de toată lumea! Nenorocire ţie. Denunţătoareo, Marie de Vaupart. Blestem pe capul fiicelor de mari judecători şi intendenţi, care cu dulceaţa lor mieroasă, cred că-ţi fac milă dacă nu te aruncă pe mâna călăului. Daţi-mi să beau! Nu vă uitaţi aşa la mine, când mi-e sete!

Tâlharii tremurau de groază şi admiraţie. Dintr-o mişcare, Bouracan fu lângă un butoiaş. Îl ridică pe braţe şi întinse capul la buzele Regelui, care începu să bea. Fu un spectacol ciudat. Bouracan cu braţele suspendate în aer, iar Regele sorbind mereu. Deodată, cuprins parcă de o furie subită, Regele loviturii prinse butoiul, îl ridică deasupra capului şi-l zvârli de pereţi. Balerca se sfărâmă în. Bucăţi.

— Sacrament, ţipă Bouracan, regretând vinul împrăştiat.

Cei patru tâlhari rămaseră cu gura căscată în faţa acestui act de nebunie. Regele le întoarse spatele şi pătrunse în galerie, unde rămase nemişcat, cu braţele încrucişate, lângă uşa pe care ieşise Florise. Trinquemaille înainta câţiva paşi, ca să vadă ce se-ntâmplă cu stăpânul lor. Auzi un murmur monoton, nesfârşit de trist Regele loviturii frumoase suspina.

— Dragii mei, spuse el, întorcându-se, să ne rugăm pentru stăpânul nostru. A intrat dracu-n el.

— Da, zise Bouracan, să ne rugăm.

Şi se puseră pe băutură. Strapafar, Corpodibale şi Trinquemaille începură să se roage şi ei după metoda lui Bouracan. O oră mai târziu erau gata. În pivniţă nu se mai

auzea decât horcăitul porcesc al tâlharilor, cărora le ieşise limba de atâta băutură şi nu se mai vedeau decât resturi de şunci şi cârnaţi şi trei butoiaşe întregi, dar goale.

BOURACAN.

Regele loviturii frumoase, rezemat de uşă, asemenea unui basorelief, căzuse într-o furie sau disperare: Gândurile lui se-nvârteau în jurul acestor cuvinte care îi reveneau mereu.

„E o meserie groaznică aceea pe care o aveţi.”

Îşi revedea viaţă lui, copilăria lui din Curtea Miracolelor, tinereţea zbuciumată pe care o petrecuse lângă Brabant, etapele aspre ale războaielor făcute, apoi scena de la Melun… un bărbat necunoscut care l-a făcut să dea înapoi; moartea lui Brabant; apoi omul care reapăru în faţa lui, zicându-i: „Ştiu cine a fost tatăl tău, cine a fost mama ta”.

Şi în sfârşit, sala hanului o dată cu apariţia Florisei!

Şi atunci, în acest suflet simplu, în acest creier care niciodată nu a ştiut ce înseamnă binele şi frumosul, izbucni ceea ce oamenii numesc ruşinea. Pentru prima oară. Regele loviturii frumoase avu ruşine de cele ce făcuse. În clipa aceasta, el simţi că întreaga lui viaţă se sfârşea într-un fel. Cu pleoapele închise, el o revedea pe Florise, care-i apărea luminoasă… O umbră însă părea că o desparte de el… Această umbră lua fiinţă, se ridica …plină de groază. era omul care, la Melun, îl făcuse să se dea înapoi, omul care-i dăduse o întâlnire, omul care-i cunoştea tatăl şi mama. Nostradamus!

Regele loviturii frumoase se trezi din închipuirea lui. O aştepta acuma pe Florise.

— Să ies numai din capcana asta şi domnul de Vernique va vedea care din noi doi va purta cravata de frânghie.

Uşa se deschise şi Florise apăru cu o lumină în mână. El fu zguduit de friguri. Se răsuci însă şi o privi cu dispreţ.

— Plecaţi, zise ea, cu o voce care tremura puţin. Drumul e liber. Toată lumea doarme. Vă voi însoţi până-n stradă.

El gâfâi:

— Gândeşte-te că dai libertatea la cinci tâlhari, crimă pedepsită aspru.

— În câteva minute va fi prea târziu, zise ea dulce.

El îi zise, cu putere:

— Bagă de seamă, de mâine ne luăm iarăşi meseria asta pe care o numeşti groaznică.

— Grăbiţi-vă, zise ea. Să nu fiu surprinsă aici; aş muri de ruşine.

Regele loviturii fugi în pivniţa în care zăceau cei patru.

— Hei! Mii de draci! Afară de-aici!

Îi lovi cu cizma. Singur, Bouracan, care dormea pe burtă, se-ntoarse pe spate:

— Mi-e sete! Răsuflă el.

Regele îi ridică de umeri pe câteşipatru. Căzură însă la pământ ca nişte saci cu făină.

— Repede! murmură Florise.

— Strapafar! strigă Regele, administrându-i o duzină de ciubote în spate.

— La dracu! Muştele! murmură gasconul, ameţit.

— Corpodibale! strigă Regele, înţepându-l pe acesta cu vârful pumnalului.

— Carolina! Nu mă pişca de gât! râse italianul.

— Trinquemaille! urlă Regele, lovindu-l cu pumnii în cap.

— Plouă! mormăi francezul… Plouă cu vin… Suntem la han. la hanul. Morţii!

— Hanul Morţii! Da! strigă furios Regele. Vom crăpa cu toţii.

Se duse drept la Florise care venea spre el.

— Eu rămân, zise el rece. Du-te în apartamentul d-tale, înainte ca să ţi se observe lipsa. Tovarăşii mei nu mă pot urma, iar eu nu pot să-i iau în spate. Adio.

Ea îl privi. Şi înţelese în figura lui că hotărârea-i era de nestrămutat. Pricepu că nici o vorbă nu l-ar face să se-ntoarcă.

Şi, în această clipă supremă, ea putu să citească în sufletul şi inima ei: nu era milă ce avea ea pentru el, ci mai degrabă

mândria de a-l vedea aşa de viteaz, bucuria de a-l vedea pe acest şef de tâlhari mai cavaler şi nobil decât oricare gentilom de la Curtea Franţei.

Nu spuse nici un cuvânt. Simţi că va izbucni în hohote. Şi se retrase încet. Iar regele loviturii frumoase o văzu albă ca un crin. Tremura, simţea în el o furie, o ciudă nebună; simţea nevoia s-o insulte. Atitudinea ei îl umilea grozav, pieptul lui era de asemeni plin de suspine. şi, brusc, în clipa când ea trebuia să ajungă la uşă, el se-aruncă în genunchi şi gemu:

— Când voi muri, voi rosti numele d-tale, iar moartea mi se va părea dulce…

Ea se opri cu sufletul pătruns de o lumină curată, cu inima gata să se rupă. În clipa aceea, privirea ei se opri în fundul galeriei, la picioarele unei scări. Un bărbat era acolo, nemişcat, cu braţele încrucişate şi asculta! Tatăl ei! Marele intendent de Vernique!

Florise văzu pericolul, îndată tatăl ei prins de tâlhar. Şi cu o mişcare iute, instinctivă, închise uşa care o despărţi de Regele loviturii frumoase. Apoi aşteptă…

Vernique înainta palid, trase el însuşi zăvoarele uşii apoi luându-şi fata de mână, îi zise:

— Vino!

De câte nopţi erau în pivniţele astea, nici ei singuri nu puteau să spună. Singur, Trinquemaille număra zilele după butoiaşe. Şuncile erau pe sfârşite, iar despre cârnaţi nu mai …putea fi vorba. În sfârşit, ei trăiau. Se obişnuiseră încetul cu. Încetul cu bezna. În ce-l priveşte pe Regele loviturii, el vedea noaptea ca ziua în amiaza mare. De o sută de ori pe zi, se ducea să asculte la uşă.

— Ea nu va mai veni. A avut numai o clipă de înduioşare, de milă. Dacă Vernique nu ne-a omorât încă, mai are timp s-o facă. Dar cum dracu mai trăim noi? Ce ne pregăteşte marele intendent?

Toate astea păreau naturale, deoarece Regele nu-l văzu pe Vernique, atunci când Florise închise uşa. Veni şi clipa în

care ultimul butoiaş fu golit.

— Beţivilor, strigă atunci Regele loviturii, n-am murit încă, pentru că marele intendent ne pregăteşte o moarte grozavă: aceea prin foame şi sete! Aţi înţeles?

Trinquemaille îşi făcu o cruce mare. Bouracan începu să plângă: era beat. Corpodibale şi Strapafar îşi strânseră mâinile.

— Să ne săpăm gropile!

— Ticăloşi nenorociţi! le strigă Regele. De ce să le lăsăm plăcerea asta, să ne găsească aici? Nu ştiţi ce ne rămâne de făcut?

— Gropile!… zise Strapafar, încăpăţânat.

— Da, adăugă pios Trinquemaille şi să rupem butoaiele, ca să ne facem cruci. Vom avea morminte creştineşti.

Bouracan deschise ochii mari de admiraţie; dar Corpodibale, păgân îndărătnic, mormăi:

— Madona e latro dio!

— Proştilor! zise Regele, pentru că aici nu mai e nimic de băut şi de mâncat, haideţi la Myrtha, la Anguille-sous-Roche!

Tâlharii credeau că ar putea ieşi din capcană.

— Să mergem! zise Bouracan.

— Da, haideţi! strigară în cor ceilalţi.

— Să mergem! zise Regele. Dar pe unde? Întrebarea căzu ca o lovitură de măciucă. De douăzeci de ori în şir încercară să răzbată, să ridice chepengul, ori să străpungă uşa. Deasupra trapei, oamenii marelui intendent strânseseră bolovani de piatră. Uşa putea fi tăiată numai cu toporul. Bucuria lor se risipi: înţeleseră că erau condamnaţi.

— Ascultaţi, zise Regele loviturii, ştiu cum să ieşim de aici.

Sunt aproape opt zile de când suntem închişi. În câteva ore, vom fi prea slabi să luăm o hotărâre. Ori murim repede, ori ieşim ca vulpile urmărite de câini. Sunteţi gata să muriţi dacă trebuie?

— Da, spuseră ei cu neclintită voinţă.

— Ei bine, atunci. Dar dacă unul din voi va şovăi, să ştiţi că-l trimit pe lumea cealaltă. Noi n-avem alte arme decât pumnalele noastre. Va trebui să lucrăm cumsecade, deoarece vom avea în faţa noastră patruzeci sau cincizeci de golani bine înarmaţi cu spade, suliţi şi halebarde.

Toţi patru scoaseră pumnalele.

— Nu tu, Bouracan.

Bouracan ascultă, fără însă să-nţeleagă pentru ce tocmai el urma să fie dezarmat.

— Iată arma mea! zise Regele loviturii. Şi arătă o feştilă, un fel de fitil lung de vreo două picioare.

Trinquemaille tremura, Strapafar şi Corpodibale holbară ochii.

— Am băgat-o trei zile în pulbere.

— În pulbere?

— Da, în pulberea butoiului care era în faţa butoiaşelor şi am pus-o la broasca uşii galeriei.

— Ooo! murmurară tâlharii, beţi de groază.

— Şi va funcţiona, vă jur. Acum, atenţie! Când poarta va fi deschisă, eu voi ieşi primul. În spatele meu, Bouracan. După Bouracan, voi trei, unul lângă altul. Omorâţi pe oricare ar vrea să-l atingă pe Bouracan.

Ei nu înţelegeau planul. Dar presimţeau că va fi ceva îngrozitor. Regele le părea acum ca geniul nebuniei, în stare să facă chiar imposibilul.

— Atenţie! strigă Regele loviturii frumoase. Voi deschide uşa. Se poate ca, deschizându-se, să ne omoare. În cazul ăsta, adio! Dă-mi scăpărătoarea ta, Trinquemaille. Bine. Nu vă mişcaţi.

O clipă mai târziu, ei auzeau cum loveşte scăpărătoarea. Apoi, se auzi parcă o fâşâitură. Regele fu îndată lângă ei cu fitilul aprins în mână.

— Iată, uşa se va deschide acum.

Regele săpase o mină sub poartă! O umpluse cu două sau trei livre de pulbere.

— Atenţie! Bouracan, pune-mi butoiul ăsta pe umeri!

— Da! zise Bouracan cu o simplitate splendidă.

Prinse butoiul încă plin de pulbere cu amândouă mâinile şi-l puse pe umerii şefului.

— Voi trei, îndărătul butoiului…!

Trinquemaille, Strapafar şi Corpodibale ascultară, dar gata să sară. În aceeaşi clipă, auziră o detunătură… fu o zăpăceală de pietre, praf şi fum. Poarta sărise!

— Bine! N-am fost sfărâmaţi. Înainte deci! La drum! Înaintară, trecând peste uşa sfărâmată, intrând într-o galerie la capătul căreia era o scară. Mergeau cu multă băgare de seamă, plini de sudoare, cu părul zburlit, murdari, dar plini de dorinţa libertăţii. În clipa când trecură spărtura, de-a lungul scării o mulţime care cobora. În frunte ei o voce plină de ură striga:

— Omorâţi-i! Omorâţi-i! N-au murit de foarte, vor muri de fier! La moarte!

— La moarte deci! tună Regele loviturii. Dacă aici e hanul morţii, să sărim cu toţii, marele nostru intendent!

El apropie fitilul de butoi! Bouracan nu se mişcă, închise numai ochii.

Un strigăt prelung de groază străbătu scara. Pulberea! Pulberea! O învălmăşeală teribilă. Oameni care se-nghesuiau, se împingeau, se loveau! Pulberea! Pulberea!

— Înainte! strigă Regele.

Scara era acum liberă. Nimeni. O groază nebună, acolo sus!

Strigăte disperate. O întrecere între oameni care înnebuneau, care de care s-o ia înaintea altuia. Vernique fugea în sărituri spre camera Florisei. Soldaţii din post se repezeau în stradă. Porţile se-nchideau.

Şi în timp ce panica îşi făcea efectul, grupul tâlharilor cu stăpânul lor în frunte se-ndrepta, trecând curtea casei, spre poarta larg deschisă. Regele loviturii frumoase ţinea fitilul în mână, la un deget depărtare de gura butoiului. Apoi, după el, Bouracan care ţinea vasul cu pulbere. Strapafar, Trinquemaille, Corpodibale cu, pumnalele în mână, strânşi

în urma lui Bouracan erau cuprinşi de o linişte cu adevărat înfiorătoare.

O duzină de oameni care nu avură timp să fugă, lipiţi de ziduri, priveau cortegiul tâlharilor. Iar acolo, în tinda casei departe, marele intendent îşi ţinea fata la piept. Florise văzu şi ea grupul formidabil. Din buzele ei ieşi un zâmbet.

Cei cinci tâlhari se opriră în stradă.

— De ce oare urlă ăştia? întrebă liniştit Regele. Hai, Bouracan, lasă pulberea!

Câteva clipe mai târziu se fofilau prin ulicioarele dosnice ale oraşului. O flacără de mândrie lumina faţa Regelui. Trinquemaille de-abia se mai ţinea pe picioare. Lui Corpodibale îi clănţăneau dinţii, iar lui Strapafar îi bâţâiau picioarele. Bouracan scuipa praf.

— Nu ţi-a fost frică? întrebă Regele loviturii.

Bouracan se şterse de sudoare şi dădu din cap.

— Mi-e sete! zise el.

O FEMEIE NECUNOSCUTA II VORBEŞTE REGELUI LOVITURII FRUMOASE.

Către ora nopţii când Catherina de Medicis, Montgomery şi Lagarde ţineau conciliabulul pe care l-am relatat, aproape când căpitanul gărzii îşi trimitea escadronul de fier şi când baronul Lagarde îşi dădea întâlnire cu oamenii la hanul Anguille-sous-Roche din str. Lavandiere, atunci Regele loviturii frumoase se afla cu tovarăşii săi într-un ascunziş din Curtea Miracolelor. Aşteptau să-şi poată schimba hainele şi să-şi poată lua de undeva arme. Nu aveau nici un gologan, dar cunoşteau negustori care dădeau pe credit la auzul numelui Regelui! Aşa că, la o oră după ieşirea lor din pivniţele marelui intendent, erau de-acum îmbrăcaţi cum trebuie, înarmaţi şi cu ceva sfanţi în buzunare.

După ce-l prădară pe nefericitul negustor, Regele loviturii murmură:

— Ocupaţia mea a fost totdeauna groaznică.

— Visează! zise Bouracan. Şi începu să povestească o bătălie în care el a dat piept cu o sută de soldaţi pe care i-a culcat cu două lovituri la pământ. A fost bătaia în care l-a cunoscut pe Regele loviturii frumoase.

Fiecare povesti atunci pe rând cum l-a cunoscut pe şef. Regele îi asculta fără să intervină. Simţea o plăcere ciudată să le asculte minciunile umflate ale închipuirii lor neroade. În cele din urmă, adormi. Din somn, începu să murmure:

— Am eu un tată?… Ah! Tatăl meu…

— Se roagă, zise Trinquemaille.

— De ce oare e atât de frumoasă?

Corpodibale îi strânse pe tâlhari lângă obrazul Regelui.

— Visează Madonna. Ce somn fericit!

Bătură orele douăsprezece. Regele loviturii sări din pat, aşa îmbrăcat cum era. Se duse la fereastră, trase aer adânc în piept, scoase câteva înjurături.

— La drum! strigă el celor patru acoliţi. V-am promis un ospăţ la Mirtho şi ştiţi cum îmi ţin eu cuvântul…

Şi adăugă în sinea lui:

— Mirtho, buna mea Mirtho, te voi vedea în sfârşit î Mirtho, sora mea… Numai că Brabant e mort!

Tâlharii ţopăiau de bucurie. Şeful se năpusti afară, urmat de pofticioşii mâncăi. În clipa când o luau pe str. Troussevache, un fluierat al lui Strapafar dădu alarma; în două secunde, cei cinci se strânseră laolaltă, cu pumnalele în mâini, împietriţi cu gâtul şi urechile întinse. O trupă mergea înaintea lor, în aceeaşi direcţie pe care o apucaseră ei.

— Sunt doisprezece, murmură Regele loviturii frumoase.

— Drace, ce ochi are omul ăsta, vede ca în plină zi!

— Bătrânul Brabant mi-a spus de ce, zise Regele, tresărind. Pentru că sunt născut într-o temniţă.

Cei patru bandiţi se cutremurară.

— Spre ei! La moarte! strigă o voce înnebunită, de departe.

— Ei atacă! zise Regele. Sunt tâlhari.

— Trebuie să se împartă cu noi!

— Nu! Nu! Nici o împărţeală! Toată pleaşca să fie a noastră!

— Da, a noastră! zise Regele loviturii cu o voce ciudată.

O luară înainte, cu Regele în frunte. Cei patru săreau în urma lui, gata să pună mina pe pradă. Regele loviturii zări îndată grupul celor doisprezece necunoscuţi care se-nvârteau în jurul prăzii.

— Ajutor! strigă victima.

— Venim! tună Regele loviturii frumoase cu o voce răsunătoare.

Din trei sărituri fu asupra grupului care se zbătea tumultos în întuneric. Unul din cei doisprezece strigă deodată înapoi! Câteva înjurături, o goană neaşteptată, apoi dispărură cu toţii. Regele rămase înspăimântat de această retragere neaşteptată. Cei patru tovarăşi strigau aruncându-se asupra prăzii.

— Nouă tot chilipirul!

Prada era o femeie nemişcată, nepăsătoare la întreg scandalul; înaintea ei, ca s-o apere, se aşezase un bărbat înalt şi o altă femeie care continua să strige ascuţit văzând că a scăpat de o bandă de tigri şi a dat peste una de lupi. Trinquemaille băgă de seamă că prima femeie e stăpâna.

— Iată comoara! strigă el cu voie bună, aşa cum era el când se credea gata să facă o afacere bună.

Şi prinse femeia de umăr, în timp ce tovarăşii lui se repeziră asupra celorlalte victime. Trinquemaille scoase un urlet de durere; Bouracan, Corpodibale şi Strapafar se dădură înapoi, respinşi cu violenţă.

— Jos labele! strigă Regele.

— Ce? murmurară ei, proşti de mirare.

— Madame, zise şeful tâlharilor, eşti liberă. Trinquemaille, dă-i doamnei chimirul pe care i l-ai luat.

Strapafar începu să râdă e nebun. Corpodibale înjură, porco dio, Bouracan, sacrament, iar Trinquemaille se supuse.

Femeia, cu o mişcare caldă respinse punga şi zise cu o voce dulce:

— Păstrează-l, amice...

— Dacă mă ...forţezi! zise banditul şi făcu să dispară aurul.

Regele îşi trase spada şi tună furios!

— Trinquemaille, dacă nu dai punga, eşti un om mort!

De data asta, femeia luă punga pe care i-o întinse plin de groază Trinquemaille şi-l privi pe tâlhar:

— Vrei să-mi spui numele tău? întrebă ea, pătrunzându-l cu vocea ei pe tânărul om.

El răspunse brusc:

— Numele meu? Regele loviturii frumoase. Averea mea? Nici un gologan. Locuinţa mea? Marginea uliţei. Meseria mea? Tâlhar. Trecutul meu? Mister. Viitorul meu? Ştreang. Ştii acum întreaga mea poveste. Adio, madame.

— O clipă, zise ea, reţinându-l cu o mişcare... Poate că într-o zi vei avea nevoie de un culcuş. Dacă eşti cumva fugărit, urmărit, hărţuit, refugiază-te la mine, în str. Lavandiere. În faţa hanului Anguille-sous-Rouche. Vei întreba de Gilles: acesta e bărbatul. Sau de Margotte: aceasta e femeia.

— Dar, d-ta doamnă, cine eşti? întrebă Regele loviturii cu o emoţie profundă, de care nu-şi dădea seama.

— Eu... sunt Femeia fără nume, răspunse necunoscuta, care se îndepărtă îndată, însoţită de bărbatul şi femeia pe care îi prezentase tâlharului. Înainte însă de a plecă ea lăsă să-i cadă punga la picioarele lui Trinquemaille spunând:

— Ia-o, e dată cu inimă bună!

Nici un tâlhar nu se aplecă s-o ridice, cu toate că, după sunet ştiau că e numai aur. Aruncau numai priviri de la pungă la Rege. Strapafar izbucni:

— He! Ea merge tocmai acolo unde vrem şi noi să mergem.

— Da. Strada Lavandiere. Da, să plecăm!

— Dar biata pungă! zise Strapafar. O lăsăm aici în ploaie s-o găsească vreun bandit nenorocit...?

— Hai, ia-o! făcu Regele loviturii.

Patru mâini se întinseră. Patru mârâituri. Într-o clipă punga fu golită, iar conţinutul ei, împărţit.

— Să mă damblagească sfântul Pancrace, dacă nu am recunoscut vocea doamnei cu punga! zise Trinquemaille.

— Bah! La ce poate ajuta asta! făcu Bouracan. Haideţi la Mirtho.

— S-a făcut! Continuă Trinquemaille. Asta-i vocea femeii pe care am încercat s-o fur în biserica Sf. Eustaţiu asta înseamnă, dragul meu, că ea se numeşte Marie de Vaupart.

ANGUILLE-SOUS-ROCHE.

Aproape la mijlocul străzii Lavandiere, splendida clădire, opera unui fierar de geniu, înainta până aproape de un pârâu. Ea reprezenta un tipar, ale cărui încolăcituri şi şerpuituri se desfăşurau în voie.

Nu era un han nobil, frecventat de poeţi şi artişti Era un local de noapte care se închidea în afara ordonanţelor şi care se deschidea oricui ştia să bată. Avea o sală comună destul de arătoasă. La dreapta şi la stânga, se deschideau însă camerele separate. Numai atunci când dădea afară toată lumea, Mirtho rămânea singură în han.

Era o fată curioasă Mirtho asta. Avea ea ideile ei. Una din ideile ei era să nu dea ospitalitate niciunui om, fie cât de bogat, care se arăta noaptea.

Aici, spre orele mici, năvăleau tâlharul, pungaşul, gentilomul beat de vin. Aici se bea, se cânta, se înjura. Între mese, circulau fete frumoase îmbrăcate în mătase şi catifea, iar în stradă un om făcea schimbul pentru a anunţa sosirea gărzii.

La ora două dimineaţa, clienţii plecară de data asta de mult. Sala comună era goală, însă în camerele rezervate din stânga şi din dreapta, două bande erau în toiul chefului. La dreapta era banda celor doisprezece, pe care Regele loviturii frumoase o opriseră să buzunărească pe doamna necunoscută din str. Troussevache. La stânga era banda lui Trinquemaille.

Cei patru tâlhari gustau pe deplin plăcerea dezmăţului. Cu spadele scoase, roşii şi veseli, chiuiau.

— Drace! Acum că l-am regăsit pe Regele nostru, vom avea vremuri ca altă dată, ţipă Strapafar.

— Binecuvântat să fie Pancrace şi Barnabes, care ne-au oprit pe drumul Melunului, la barul acela! zise Trinquemaille.

— Şi cârnaţii! vocifera Bouracan. Uiţi cârnaţii, dragul meu! Jafurile vor reîncepe acum.

— Hei, răcni Corpodibale, omleta asta pe care-o am sub nas e o minune. Hei, cu Regele loviturii nu vom mai primi ghionţi de la fiecare neghiob.

Regele loviturii frumoase îşi băuse şi mâncase partea. Asculta acum grozavul cvartet. Se ridicase, îşi prinse centura şi-şi aruncă mantaua pe umeri. Cei patru se grăbiră să-l imite. El îi opri însă cu o mişcare şi le vorbi:

— E adevărat, dragii mei tovarăşi, adesea am tras sabia împreună. Tu, Strapafar, cu veselia ta, ne-ai ţinut de multe ori loc de prânz. Trinquemaille, sufletul tău milos ne-a adus de multe ori binecuvântarea cerului; Corpodibale, te-am iubit pentru inima ta, iar pe tine, Bouracan, pentru puterea ta; pe toţi v-am îndrăgit, pentru curajul vostru. Atunci când v-am întâlnit pe drumul Melunului, la hanul acela blestemat, inima mea a tresărit de bucurie.

Se ridicară să asculte lauda Regelui. Feţele lor se luminau. Îndată însă. pe aceste feţe se citi uimirea, îndoiala… Regele loviturii frumoase adăugă:

— Acum, dragii mei, trebuie să ne despărţim!

— Să ne despărţim, când ne simţim aşa de bine împreună! Bah! De ce oare? Sacrament! Porumbelul vrea să râdă de noi! Cristo ladre e vacca madonna!

— Tăcere! zise Regele. Tăcură, privindu-se disperaţi.

— Voi la stânga, eu la dreapta. De ce? Pentru că, lângă mine nu veţi face decât prostii. Vă voi împiedica să trăiţi. Să nu mai vorbim. Aceasta a fost masa noastră de bun rămas. Tăcere, oile mele! Mi-e scârbă de inimile slabe! Numai dacă

unul din voi are nevoie de pielea mea pentru a şi-o scăpa pe-a lui, să vină la Mirtho să întrebe de mine. Nimeni să nu mişte! Adio!

Cei patru tâlhari rămaseră cu ochii holbaţi, aiuriţi.

— Am pierdut sufletul regelui nostru! oftă Corpodibale.

— Porumbelul se pierde. A luat-o pe drum rău, zise Strapafar.

— Nu ştiu cum va fi fără el, spuse Trinquemaille. Bouracan plângea. Nu spunea nimic.

Regele loviturii frumoase intră în bucătărie, o sală mare curată şi ordonată, strălucitoare la flăcările căminului. Aici era stăpână Mirtho, hangiţa înţeleaptă în mijlocul desfrâului, chibzuită în hărmălaia chefurilor. Minune de socoteală şi raţiune. Era o fată bună şi frumoasă. La intrarea. Regelui, ea roşi puţin şi nu întoarse ochii de la mâncarea pe care o fierbea.

— Iată-te deci din nou la Paris! Nici n-am putut să te salut cum trebuie, din cauza desfrânaţilor.

— Desfrâu, e cam aspru zis, frumoasa mea! Dar ce frumoasă te faci, camarada mea! Ce purpurii ţi-s obrajii!

— Obrajii de bucătăreasă. Să nu vorbim de asta. Mai bine să vorbim de tine.

— Da, bine Mirtho, chiar pentru asta am şi venit.

— Ştiu, zise ea, ridicând umerii. Vii să-mi spui că nu-mi poţi plăti cheful din noaptea asta.

— A, nu trebuie să-mi dai pe datorie, Mirtho! Chef! Eşti îngrozitoare. Mirtho! Vreau să ştiu chiar cât îţi datorez, hangiţo!

Ea îl privi în faţă, puţin palidă:

— Datoria ta nu s-a ridicat încă până la creditul pe care-l ai la mine. Deci, domnule, nu fi stingherit.

El izbucni într-un râs nervos.

— Oh! Oh! Şi dacă regele Franţei ar face parte din muşterii tăi, ce credit i-ai face?

— Cam până la o sută de galbeni, zise Mirtho.

— Drace! Aş vrea să fiu rege! Spune-mi creditul meu, pentru că n-aş vrea să te fur.

— O mie de ducaţi de aur, zise simplu Mirtho, cu o voce înceată şi serioasă, privindu-l.

El tresări şi păli la rândul său. Aruncă Mirtei o privire mânioasă. Era umilit, fără ca să ştie.

— Mirtho, o mie de ducaţi de aur, de o sută de ori mai mult cât face întregul tău han. Eşti o fată bună; nu voi uita niciodată ce mi-ai spus.

Ea poate aştepta alte cuvinte.

— Pot oare uita că acelaşi sân ne-a hrănit pe-amândoi? Nu eşti tu, oare, ca fratele meu?

— Da, e-adevărat, eşti ca o soră pentru mine, zise el, visător. Mirtho, am venit să-ţi cer două lucruri.

O flacără de bucurie luci în ochii ei.

— Primul, e să-mi dai un adăpost în hanul tău. Vreau să rămân câtva timp la Paris. Cât? Nu ştiu. Trebuie să găsesc aici ceva care mă aşteaptă, mă pândeşte, sau mă urmăreşte. Fericirea poate, …ori Moartea.

— Eşti aici ca la tine acasă, zise ea cu o voce care tremura puţin.

— Un locşor, o gaură undeva, în podul casei, îmi va fi destul.

— Să auzim al doilea lucru, zise ea, brusc.

— Vreau să ştiu cine e banda celor doisprezece care chefuiesc alături.

— Nu mai sunt doisprezece: sunt treisprezece acum, de câteva minute.

— Mirtho, deschide săliţa de unde-i pot vedea, Tânăra fată nu şovăi. Pentru oricare altul nu ar fi făcut acest lucru: să trădeze secretele oaspeţilor ei. În clipa în care Regele loviturii frumoase pătrundea în săliţă, ea-l atinse de braţ:

— Şi eu aveam să-ţi spun ceva. De vreo opt zile un om, un bătrân mititel, cu bărbuţa cenuşie şi cu un cap de drac, vine aici la mine şi mă-ntreabă dacă nu cumva ai sosit. Apoi

pleacă, spunându-mi să-ţi aduc aminte să nu uiţi întâlnirea pe care i-ai dat-o stăpânului său.

Regele tresări.

— Şi numele stăpânului lui? întrebă el. Ea îl privi coborând vocea:

— Numele ăsta! Toată lumea din Paris îl rosteşte de câteva zile. E numele unui om atotputernic, care se spune că se joacă cu moartea. Se spune că ştie totul. Se spune că face aur după placul lui. Îl vizitează fantome. Unii spun că e trimis de Dumnezeu, alţii spun că e omul Diavolului. Bagă de seamă!

— Numele lui! răcni Regele.

— Nostradamus, răspunse Mirtho.

— Iată-mă! zise o voce.

Se-ntoarseră cu o tresărire bruscă. Regele făcu un pas şi exclamă:

— Omul de la Melun! Omul de la han!

Cum ajunsese el aici? Era aici, iată totul. Figura lui înaltă, pieptul lui voinic, mantaua largă şi haina de catifea, lanţul de aur ce-i atârna la gât, teaca de aur cu pumnalul ornat de diamante, era un întreg de-o armonie rară. Numai faţa acestui om era de o paloare cadaverică. Ochii lui negri şi misterioşi străluceau ca pe un cer ciudat.

— Veţi intra aici, spuse el rece. Să intrăm împreună.

— Rege! gâfâi Mirtho îngrozită, nu intra! Nostradamus înainta spre ea. Înnebunită, Mirtho se dădu înapoi. El o prinse de mână şi, câteva clipe, ţinu această mână în mâna lui. Mirtho se zbătu o clipă, apoi, încetul cu încetul, trăsăturile ei se liniştiră. Un surâs înflori chiar pe buzele ei.

— Da, monseniore!… bâlbâi ea.

Nostradamus se-ntoarse atunci spre Regele loviturii.

— Cine eşti? întrebă tânărul bărbat cu un fel de groază reţinută.

— Nu ţi-am spus? Sunt omul care ştie numele mamei tale.

— Mama mea!… bâlbâi Regele loviturii, ştergându-şi sudoarea.

— Şi numele tatălui tău! adăugă Nostradamus. Ridicând ochii spre el, Regele îi văzu faţa umplându-se cu venin. Nostradamus intră însă în săliţă.

— Vorbeşte! Vorbeşte! se aruncă Regele loviturii în urma lui.

— Tăcere! zise Nostradamus. Când va trebui, vei şti ce ţi-am promis că-ţi voi spune. Şi trebuie să ştii că-mi ţin făgăduiala! Acum, pentru că suntem aici, să privim şi să auzim, să ascultăm şi să vedem!

Nostradamus împinse o ferestruică zăbrelită şi sala în care cei treisprezece petreceau li se arătă înaintea ochilor. Era o gălăgie amestecată cu vin, un du-te vino de femei şi de bărbaţi. Resturi de mâncare, vinul curgea pe mese, braţele femeilor încolăceau gâturile beţivilor tolăniţi pe scaune; strigăte, chemări, un adevărat desfrâu, orgie a simţurilor, teroare a ruşinii. Într-un colţ nemişcat era un om care aştepta, aşa cum aşteaptă îmblânzitorul într-o cuşcă de animale furioase. Acest om lăsă, deodată, să-i cadă mantaua care-i acoperea faţa.

Nostradamus zâmbi şi rosti la urechea Regelui:

— Baronul Lagarde, şeful bătăuşilor Majestăţii Sale Regele Franţei!

Lagarde aruncă atunci o privire lungă celor doisprezece cavaleri ai escadronului de fier.

— Afară de-aici, desfrânaţilor! porunci el.

Vocea şuiera asemenea cravaşei îmblânzitorului. Cei doisprezece se ridicară. Fetele se grăbiră să fugă. Tăcerea apăsa acum. Lagarde se apropie de masă.

— Câinilor! Aşa vă faceţi voi datoria faţă de Majestatea Sa Regina? Când v-am spus să m-aşteptaţi aici, a fost un ordin, nu? Beţivilor! Păgâni blestemaţi! Înapoi, sunteţi daţi afară din serviciu! Pentru a o servi pe regină, trebuiesc oameni, nu vite! Afară de-aici!

Mulţi dintre ei se aruncară în genunchi. Cereau iertare. Văicăreala lor era jalnică. Jurăminte şi blesteme; promisiuni de credinţă şi onoare.

— Hai! Hai! Mai încet! Disperarea voastră mă atinge. Să nu mai vorbim.

— Uraaa! Urrraa! Iadul, sau regina! Gâtul meu la picioarele ei! Ultima mea picătură de sânge! Regina! Regina!

Lagarde îi lăsă să-şi sfârşească furtuna bucuriei. La semnul pe care li-l făcu, ei îşi ocupară locurile şi, de piatră, ascultară porunca reginei.

— Mâine, chef; poimâine tot chef. A treia zi însă… Nările li se deschiseră. A treia zi! Ei ştiau ce urma să se întâmple.

— A treia zi, omul care stinghereşte pe regină trebuie să dispară… continuă Lagarde.

— Ascultă! Ascultă! îi suflă la ureche Nostradamus Regelui.

— Vă previn că va fi primejdios, reluă Lagarde.

Ostaşii escadronului de fier se priviră. Niciodată baronul nu le vorbise aşa. El spunea: „Omorâţi-l pe acela!” Şi asta era totul. Pe cine oare trebuiau ei să ucidă de data asta? Unul dintre ei rupse în cele din urmă tăcerea.

— Cine e…?

Lagarde tăcu. Ei îl văzură cum cumpăneşte.

— Oh! Oh! făcu unul, pot să jur că e vorba de un gentilom sus pus.

— Pe leafa mea de-o lună că e marele intendent! zise unul privindu-şi şeful.

— Mai mare, tună baronul Lagarde.

— Mareşalul de Saint-Etienne, favoritul regelui! Mai mare!

Briganzii din solda reginei schimbară feţe feţe.

…— Mai mare!

Un suflu de groază trecu prin sală.

— Un prinţ! Ducele de Guise.

— Mai mare! repetă Lagarde, care îşi încrusta unghiile în masă…

În clipa aceea îşi juca soarta, viitorul, fericirea, totul. Atunci, cei doisprezece se ridicară îngroziţi. Se părea că

moartea intrase aici. Şi, privindu-se unul pe altul, ei văzură că înţeleseră cu toţii!

Lagarde îi inspecta. Văzu că nu mai are nevoie să spună numele omului care o supără pe regină.

— Sunteţi hotărâţi? întrebă el.

Într-o singură mişcare, se-ntoarseră spre comandant. Nu mai avură nevoie să spună da. Lagarde zise:

— Cu începere de mâine, vom supraveghea împrejurimile casei Vernique.

— Acţiunea va avea deci loc lângă marea intendenţă? întrebă unul din cei doisprezece.

— Da, repetă baronul. În împrejurimile casei Vernique.

Nu mai era nimic de spus. Se acoperiră cu mantalele şi ieşiră în urma lui Lagarde. În tăcerea de gheaţă nu rămase decât un suflu de groază care fâlfâia printre mirosurile tari ale orgiei.

— Vino acum, îi spuse Nostradamus Regelui loviturii frumoase.

Şi, la rândul lor, ieşiră din han. Regele mergea tăcut. Scena la care asistase îl uimise. Cine poate fi oare omul pe care trebuiau să-l ucidă? Lovitura trebuia să fie dată lângă casa lui Vernique. De ce aici şi nu aiurea?

— Omul acesta… murmură el.

— Care om? făcu Nostradamus.

— Acela pe care vor să-l omoare… e îngrozitor… Nostradamus se opri.

— Dar, ce? Tu n-ai străpuns niciodată un piept de om?

— Da!… Dar, faţă-n faţă. Ziua, în amiaza mare. Am jefuit chiar câteodată. N-am lovit însă niciodată, din întuneric şi pe la spate.

Ajunseră la casa din str. Froidemantel. În clipa intrării, Regele se opri. I se părea că uşa pe care trebuia s-o treacă duce spre mistere de care nu e bine să se apropie. Vru să-şi dea curaj.

— Îmi vei vorbi despre tatăl meu, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Nostradamus. Încă nu.

— Nici despre mama mea?

— Încă, nu.

Regele loviturii frumoase se dădu îndărăt.

— Despre cine vrei atunci să-mi vorbeşti?

— Despre aceea pe care o iubeşti. Despre Florise de Vernique.

Regele loviturii frumoase îşi duse mâinile la ochi.

— Aceea pe care o iubesc? Este deci adevărat că o iubesc? Să intrăm! Să intrăm!

Nostradamus intră după el.

CAPITOLUL X.

Curtea Regelui Henri.

CUM SIMŢEA CATHERINA MOARTEA.

În camera în care i-am ascultat vorbind pe Catherina de Medicis şi Ignaţiu de Loyola, regina, înconjurată de domnişoare de serviciu, aşezată în faţa unei oglinzi cu îngeraşi, lăsă să i se facă toaleta. O domnişoară de serviciu îi strângea părul bogat şi negru, alta îi farda obrajii, iar o alta îi vopsea buzele cu carmin. O a patra domnişoară îi trăgea pe pulpe ciorapii din cea mai fină mătase.

În timp ce regina era îmbrăcată, Henri, fiul ei preferat, aşezat pe un taburet, prindea gustul acela rafinat al budoarului reginei, care, mai târziu, urma să facă din Henri al III-lea regele favoritelor. Copilul nu se juca, nu mişca. Câteodată, mama lui îi arunca o privire pasionată şi-i trimitea din vârful degetelor, prin oglindă, câte o sărutare. În ce priveşte pe ceilalţi trei fii ai reginei, doi dintre ei erau la manej, unde-şi luau lecţia de călărie, iar al treilea, cel mai mare, Francois, în vârstă de cincisprezece ani, era în apartamentele soţiei sale, tânăra regină a Scoţiei, căreia-i oferea omagiile în fiecare dimineaţă.

În clipa în care, îmbrăcată, regina se pregătea să se ducă în oratoriul ei, pentru a-şi face rugăciunea, o uşă se deschise şi ofiţerul de gardă anunţă:

— Regele!

Catherina rămase locului. Domnişoarele de onoare, femeile de serviciu făcură o reverenţă şi se retraseră. Una din domnişoarele de onoare îl luă cu ea pe copil, Henri al II-lea intră.

În tunică de catifea albă, cu o manta scurtă căptuşită cu satin, cu gulerul de dantelă revărsându-se bogat, în cap cu o pălărie scurtă neagră, împodobită cu pene de struţ alb, purtând cizme înalte cu agrafe şi centiron de piele aurită – un cap palid încadrat de o barbă tăiată scurt, nasul lung şi căzut şi fruntea încărcată de tristeţe, ochii vagi, gura amară, rezultatele nopţilor de orgie – un ansamblu de tristeţe şi eleganţă, acesta era Henri al II-lea, la patruzeci şi doi de ani. Acesta era regele Franţei, soţul Catherinei de Medicis.

— Madame, zise el, cu tonul acela nepăsător şi obraznic care convenea de minune politeţei sale trufaşe şi rafinate, madame, cred că e bine să-ţi comunic, înainte de a ajunge publică, o hotărâre de stat pe care am luat-o.

Catherina făcu. O reverenţă plina de ironie. Era puţin obişnuită să fie pusă la curent cu deciziile de stat.

— Sire, e o favoare pentru care îţi voi fi veşnic recunoscătoare.

Henri al II-lea aruncă în jurul lui o privire nepăsătoare. Gândurile lui erau aiurea.

— Ia loc, madame, îngână el curtenitor.

Catherina se aşează într-un fotoliu. Din spirit de linguşire, Henri al II-lea rămase în picioare. Regina îl fixă cu privirea ei de pasăre de pradă.

— Madame, reluă el după câtva timp, presimţiri urâte mă bântuie. Simt că firul vieţii mele se va rupe curând. Am sentimentul că voi muri curând.

Catherina tresări. O paloare uşoară se-ntinse pe fruntea ei mare. Nu spuse însă nici un cuvânt.

— Aşa că, urmă regele, am vrut să asigur fiecărui prieten şi servilor credincios o recompensă care să le amintească de mine atunci când nu voi mai fi. Printre aceşti prieteni se

numără şi o femeie care s-a bucurat de favoarea mea constantă.

— Diana! Izbucni regina.

— Da, madame! zise Henri al II-lea, aplecându-se.

— Voi fi fericită de tot ceea ce va putea mulţumi pe această sfetnică a Majestăţii Tale. Avem, de-acum în Louvru un portret al ei, care va mărturisi şi în viitor stima pe care am împărtăşit-o pentru ea.

Vocea reginei era acum liniştită. Dar dacă regele ar fi putut auzi urletul de furie din conştiinţa ei, ar fi crezut mult mai tare în presimţirile ei.

— Şi ce nouă cinste ai destinat favoritei noastre? întrebă Catherina.

— Îi acord ducatul de Valentinois! răspunse Henri al II-lea, Catherina primi o lovitură drept în inimă. Se ridică tremurând.

— Va fi frumos, va fi nobil, ca fiica lui Saint-Vallier să urmeze lui Cezar Borgia la posesiunea acestui minunat ducat. E o idee care face cinste Majestăţii Tale.

— Aşa că, zise regele bucuros, aprobi?

— Dragul meu, îmi pare chiar rău că n-am fost eu prima care să fi avut ideea aceasta.

— Mulţumesc, madame! zise Henri II cu căldură. Diana continuă să locuiască sub acelaşi acoperiş cu Catherina de Medicis. Dar, acum, când şi această stea era astfel părăsită de dragostea regelui, curtenii se întrebau curioşi cine oare putea fi noua stea aleasă de rege, care va sclipi pe. Cerul dragostei palatului. Catherina ştia prea bine că acest nou titlu dat Dianei de Poitiers înseamnă părăsirea ei. Când acceptă propunerea regelui, se gândi imediat la Florise, la Florise de Vernique.

Henri II îi cuprinse mâna şi i-o sărută cu recunoştinţă. Ea îl privi… Mai spera. poate. că soţul ei va reveni la ea! Gândurile de moarte, de răzbunare, toate, dispărură. Ea nu mai era Catherina de Medicis. Era o femeie… Clipa aceasta fu una din cele mai mişcătoare din viaţa ei… Şi ea reţinu

mâna soţului. Pieptul îi bătea, frumuseţea ei se trezi. Henri o privi uimit. Ea îi apăru ca în primele zile ale căsătoriei, într-adevăr frumoasă. Dar, într-o clipă, mirarea se şterse şi ceea ce se ridică în el, era dorinţa… el răspunse la strângerea de mână a reginei…!

— Henri, murmură ea pierdută, te-ai gândit vreodată că noi suntem uniţi în vecie, nu numai de biserică, ci şi de Dumnezeu?

— Ce vrei să spui, prietena mea?… bâlbâi regele cucerit de înflăcărare.

Ochii Catherinei aruncau flăcări.

— Ce frumoasă eşti!… murmură el.

— Henri… regele meu… dragul meu senior. Oh! Dacă tu ai vrea!… N-am fi decât o singură fiinţă, Henri!

Ai luat totul din inima mea! Legaţi din nou, va fi mai uşor să respingem spectrul fratelui tău, care, câteodată, se apleacă asupra pernei patului meu şi care te urmăreşte şi pe tine în patul iubitelor tale.

— Madame!… Madame! spuse regele, livid. Ah, ce, amintiri sângeroase îmi trezeşti acuma.

— Henri! Henri! Eu te voi consola acuma! Eu te voi adormi lângă mine şi voi şterge de lângă noi orice urmă de groază.

— Da, da! Tu ai dreptate şi te iubesc!… bâlbâi Henri II, înnebunit de groază şi dorinţă.

Catherina îşi înăbuşi un strigăt de triumf. În clipa următoare, ea era în braţele lui Henri. Buzele lor se lipiră.

— Madame, murmură regele cu o teamă neînţeleasă, aici, pe fruntea ta, ce înseamnă oare pata asta vânătă.

— O pată?… Pe fruntea mea?… îngână Catherina trezindu-se din visul de dragoste pe care reuşise să-l înfăptuiască.

— Da, o pată…, ca urma unui deget imprimată pe fruntea ta!

Urma unui deget!… Părea că nimic anormal nu se petrecea în ea. Doar o groază peste măsură de mare îi turbura cugetul. O urmă de deget! Ce urmă, dacă nu aceea a degetului lui Francois!… Degetul mortului! Pământul îi

tremura sub picioare. Încercă un efort supraomenesc de conştiinţă.

— Nebunie! murmură ea cu un surâs eroic. Henri, dragul meu Henri, dacă e vreo pată pe fruntea mea şterge-o cu buzele tale...!

Cu sinceritatea dorinţei, el îşi apropie buzele, dar, deodată, respinse fruntea, strigând:

— Nu pot! Nu! Nu pot!

— De ce? De ce? strigă ea.

— Pentru că, madame. miroşi a mort!

Catherina de Medicis căzu frântă, ca trăsnită, pe covor, iar regele fugi din camera aceasta în care toate lucrurile, începând cu mobilele şi terminând cu regina, erau îmbibate de un miros de cadavru.

Când, în urma îngrijirilor date de domnişoarele de serviciu, regina îşi reveni, se privi în oglindă: nu mai era urmă de pată vânătă pe care o văzuse regele. Nu spuse nimic, necunoscând pe nimeni căruia să-i poată încredinţa secretul groazei ei. Dar, când veni momentul de a se arăta la Curtea regelui, Catherina alese din mijlocul unui buchet de trandafiri, o splendidă rozã sângerie pe care şi-o prinse la piept.

— Dacă respir moartea, murmură ea, trebuie să o port cu mine!

O VEDERE A CURŢII REGALE.

În seara aceasta minunată, palatul era scânteietor. Curtenii străluceau prin eleganţă, iar încăperile, de fast şi lux. Cadrul reuniunii era cum nu se poate mai bogat.

Se trecea din mână în mână, arătându-se un medalion, pe care regele îl bătuse în cinstea ducesei de Valentinois. Medalionul o reprezenta pe Diana şi purta aceste cuvinte: Diana, dux Valentinorum, clarissima.

În sala care preceda galeria, garda scoţiană forma un grup de statui măreţe. Montgomery comanda aceşti oameni care ţineau sabia în mână, lângă uşă. Lângă soldaţi, un şambelan striga numele fiecărui nou venit.

Oaspeţii comentau inscripţia de pe medalion. Îşi dădeau seama că regele a vrut să-nţeleagă prin clarissima, carissima, adică cea mai dragă. Ironiile şi bârfelile se ţineau lanţ.

— Bravo! strigară unii tineri. Carissima: cea mai scumpă regelui…!

— Şi Franţa! zise Brusquet. Întrebaţi-l numai pe domnul trezorier ce-nseamnă asta…

— Oh! zise Tremoille, iată-l pe amicul nostru Saint-Etienne! Ei, Saint-Etienne!

— Ce palid e! De unde vine? Sunt cincisprezece zile de când n-a fost văzut.

— Domnilor, zise Brusquet, tânărul Saint-Etienne, fiul mareşalului nostru, a vrut să facă războiul ca şi tatăl său,

numai că el l-a făcut cu femeile.

— Taci din gură, comediantule, strigă Saint-Etienne, apropiindu-se. Domnilor, am avut de-a face cu briganzii şi tâlharii. Vin să vă cer regelui capul unui tâlhar blestemat care se numeşte Regele loviturii frumoase.

Asistenţa era curioasă să afle noutăţi. Deodată însă, şambelanul anunţă:

— Monseniorul duce de Guise! Faceţi loc!

— Monseniorul cardinal al Lorrainei! Faceţi loc Saint-Etienne, Florise de Vernique, cancelarul Olivier, în sfârşit toate personajele ilustre ale Curţii.

Conetabilul de Montmorency şi mareşalul Saint-Etienne se îndreptară spre ducele de Guise, cu care începură o discuţie. Cei trei formau un grup distinct. Montmorency, lat în spate, înalt cu o statură uriaşă: Saint-Etienne, adevărată figură de curtean frecat în meseria lui; iar ducele de Guise, o figură maiestuoasă.

Bufonul Curţii regale, Brusquet, îşi bătea joc în modul lui fin de toată lumea. Lumea râdea de glumele lui adresate fiecărui oaspete în parte. Acest nebun aruncă la un moment dat o privire plină de ciudă ducelui de Guise.

Cardinalul de Lorraine, fratele ducelui de Guise, chiar de la intrarea în salon, începu o discuţie cu o tânără frumoasă. Aceasta sta graţioasă, era una din domnişoarele de onoare ale reginei, una din spioanele escadronului zburător.

Cancelarul Francois Olivier, un septuagenar orb, cu barbă lungă, albă, fu dus până la un scaun de un tânăr.

Marele intendent, Joseph de Vernique, îşi aşează fata într-un fotoliu, nu departe de cel al regelui. Florise era palidă ca un crin. Poate că ştia ce-o aşteaptă. De când tatăl ei o surprinsese că vrea să-i scape pe cei cinci tâlhari, de-atunci rămase închisă în casă şi supravegheată. Pentru ce o aducea tatăl ei în seara asta la Curte. Ce se petrecea în inima ei? De ce oare visa ea mereu, în fiecare noapte, pe tâlharul acela mândru şi frumos, care-i apărea ca un adevărat fiu de rege?

— Regele loviturii frumoase…!

Tânărul Saint-Etienne îngheţă când îl văzu pe bătrânul Vernique apropiindu-se de el.

El ştie tot!… Dârdâi el.

— Viconte, îi zise Vernique, pot să-ţi spun câteva cuvinte? Îl întrebă acesta cu vocea lui aspră şi categorică.

— Vă rog, vorbiţi, bâlbâi Saint-Etienne.

Tremoille, Brantome, Tavannes şi Biron se îndepărtară.

— Domnule, reluă Vernique coborând vocea, vrei s-o iei de soţie pe fata mea?

Saint-Etienne sări. Ochii lui se fixară asupra marelui intendent cu o expresie de îndoială, groază şi speranţă.

— Desigur că întrebarea te miră, continuă Vernique. De trei ori mi-ai cerut-o pe Florise şi ţi-am răspuns că nu e pentru d-ta. Ai încercat, din disperare, să o răpeşti. Tâlharul pe care îl plătiseşi pentru acest lucru ţi-a luat-o el singur. Şi acum te întreb: vrei s-o iei de soţie? De ce mi-am schimbat părerea, puţin importă. Nici un discurs, te rog. Da, sau nu.

Saint-Etienne aruncă o privire fetei, care, de departe, tristă, arăta că înţelege condamnarea ei.

— Da, răspunse el! Desigur că da! Nici nu trebuie să vă îndoiţi.

— Bine, spuse Vernique, vom vorbi despre asta înaintea regelui.

Părăsindu-l pe Saint-Etienne uluit, beat de bucurie, Vernique se duse lângă fata lui. În clipa aceea şambelanul anunţă:

— Alteţa Sa Regală Delfinul! Majestatea Sa Regina Scoţiei! Loc! Faceţi loc!

Un murmur colectiv de admiraţie salută apariţia Mariei Stuart.

Regina, încă din primele zile ale vieţii, nepoata ducelui de Guise şi a cardinalului de Lorraine, era o fiinţă într-adevăr armonioasă. Ea avea atunci şaisprezece ani. Soţul ei, Delfinul o ţinea de mână, tremurând. El era un copil bolnăvicios, beat de admiraţie.

— Ah! Ronsard, exclamă îndată Marie Stuart, traversând sala, pentru a se-ndrepta spre un grup în care se afla marele poet.

— Ştii, maestre, ca ţi-am citit cartea şi mi-a plăcut foarte mult.

Poetul se înclină adânc.

— Ce bine ar fi, domnilor, se adresă ea celor trei poeţi strânşi, laolaltă, dacă v-aş putea lua în Scoţia! Sau, mai bine ar fi să pot rămâne în Franţa, patria inimii mele, locul artei şi al poeziei!

— Şi al ereziei! completă rânjind bufonul Brusquet, care sosi lângă ei.

— Acest nebun e singurul înţelept din această adunare!

— Nenorocire! Îmi voi pierde slujba, ţipă comediantul, fugind în patru labe.

Toată lumea se-ntoarse către omul care vorbi. Cu toţii se dădură înapoi, tremurară şi se aplecară sub semnul binecuvântării pe care-l făcu călugărul îmbrăcat cu o sinistră sărăcie.

— Monseniorul de Loyola! Şambelanul strigă:

— Loc Alteţei Sale Regale Margareta! Loc ducesei de Valentinois!

Margareta de Franţa, logodnica ducelui de Savoia, intră cu Diana de Poitiers. Margareta, în vârstă de douăzeci şi şapte de ani, era frumoasă o adevărată stea pe cerul Curţii. Era iubită, admirată. În seara aceea, atenţia întregii Curţi se-ndreptă însă spre aceea care o urma noua ducesă. Toate privirile erau asupra Dianei. Ducesa de Valentinois avea aproape şaizeci de ani! Ea nu-şi ascundea vârsta, preferind să-şi arate formele sculptate şi tinere, întreaga graţie a fizicului ei minunat. Multe femei tinere ar fi vrut să arate ca ea şi mulţi bărbaţi ar fi dorit să-i cucerească inima!

— Clarissima!

— Nu! Carissima!

— Nu! Rarissima!

Ducesa de Valentinois se aşează în voie lângă fotoliul în care urma să ia loc regele. Margareta dădu braţul logodnicului ei, Emanuel de Savoia, unul din cei mai temuţi adversari ai Franţei.

— Regina, domnilor! Loc reginei!

Îmbrăcată într-o rochie lungă de catifea, Catherina de Medicis îşi făcu apariţia, însoţită de domnişoarele ei de onoare. Surâzătoare, se duse de-a dreptul la Diana de Poitiers, pe care o îmbrăţişa lung.

— Oh! murmură Brantome, se va înăbuşi!

Dintre toţi însă, cineva o privea cu mai mare atenţie pe regină: baronul Lagarde! El închise ochii pentru o clipă, ca şi cum ar fi văzut trăsnetul. Gâtul i se răsuci şi simţi parcă securea călăului la ceafă. La pieptul Catherinei era un trandafir! Şi această rază sângeroasă îi dădea un ordin îngrozitor! Îşi spuse în el însuşi: „E timpul! A venit ora! E timpul să…”

— Regele! tună vocea şambelanului. Loc regelui!

VRĂJITORUL

— Gardă! Prezentaţi armele!

Henri intră. Precedat de paji, luă loc între Catherina de Medicis şi Diana de Poitiers. O dată în plus, acest menaj în trei se arătă ochilor curtenilor, fără a stârni nici un scandal. Tăcere de gheaţă. Henri al II-lea aruncă o privire cercului de gentilomi şi femeilor frumoase din jur. Mulţumit de această mare tăcere respectuoasă, regele încrucişă picioarele.

— Ei, asta-i Curtea Franţei! Ah! Regină a Scoţiei şi tu, vărul meu, când vă veţi întoarce la voi acasă, veţi spune Franţa nu e chiar atât de tristă şi ruinată, pe cât se spune.

De îndată ce regele pronunţă aceste cuvinte, conversaţiile curtenilor începură; muzicanţii îşi făcură apariţia la un semn al regelui; valeţii aduceau cărţi de joc; grupurile începură să danseze la sunetul viorilor. Henri II contempla cu poftă spectacolul viu al acestei societăţi în descompunere. Da, da! murmură în sinea lui, vreau să se

râdă, să se joace! Oh! Vocea asta care-mi umblă prin cap şi-mi strigă: Cain, Cain!”

— Sire, zise Diana de Poitiers, cum să mulţumesc Majestăţii Tale pentru atâta bucurie ce mi-ai făcut?

— Iubindu-mă mult, sărmana mea Diana, răspunse regele cu voce joasă.

Trecură câteva clipe în care privirile şi sentimentele se întretăiară.

— Domnilor, zise deodată regele, voi avea astă seară ceva neobişnuit, care ne va opri din dans şi. ne va face să lăsăm jocurile; îl vom avea pe acest Nostradamus…

— Regele cabalei, zise Brusquet, bufonul, împăratul magiei, vrăjitor al diavolului, minune curată! Tot Parisul îl cunoaşte de acum. Trăsurile se ciocnesc în str. Froidemantel.

— E adevărat, Sire, că face şi aur? întrebă Diana de Poitiers.

— Sire, întrebă Catherina cu un zâmbet ciudat, e adevărat că el ştie cum vom muri fiecare?

— Îl vom vedea la lucru, zise Henri II. I-am trimis vorbă să fie aici la zece.

Apăru ducele de Guise, vărul regelui, care se apropie.

— Sire, zise el, înclinându-se graţios, părintele Loyola va explica Majestăţii Voastre despre ce e vorba. Vă aduc la cunoştinţă că domnul conetabil de Montmorency, prea cuviosul cardinal al Lorrainei şi mareşalul de Saint-Etienne, împreună cu mine, aprobăm dinainte proiectul care va fi supus agrementului vostru.

— Vorbeşte-mi, venerabile părinte, zise Henri II, adresându-se călugărului.

— Rege al Franţei, spuse Loyola, cu vocea lui seacă şi categorică, împărăţia voastră e cel mai frumos odor al creştinătăţii. Vreţi să-l lăsaţi să cadă în erezie! Am prea puţin timp, de aceea vă vorbesc scurt şi întreb dacă voi ajunge în faţa lui Dumnezeu, cum îi voi putea explica faptul că n-am putut împiedica Franţa de a cădea în erezie?

— Ce trebuie să facem? întrebă Henri, mirat.

— Să distrugem nelegiuirea! tună Loyola.

— Ce trebuie să facem, sire? murmură cardinalul de Lorraine. Ascultaţi-l numai pe acest om. Ascultaţi-l, prin gura lui vorbeşte însuşi Dumnezeu.

— E sigur că regatul e tulburat, zise Montmorency.

— Sire, suflă Saint-Etienne la urechea regelui, lăsaţi-ne pe noi să vedem de treburi, păstraţi pentru Majestatea Voastră numai plăcerea de a domni. Aveţi încredere în mine.

Saint-Etienne cunoaşte bine temperamentul lui Henri. Atinsese coarda sensibilă. Regele îi zâmbi, iar faţa curteanului reflectă acest zâmbet. Făcu apoi un semn lui Loyola că poate să vorbească.

— Trebuie să salvăm Franţa, zise călugărul. Oh, sire, cine a salvat Spania? Inchiziţia… Cine poate salva Franţa, dacă nu Inchiziţia? Rege, cerem, eu cer, Dumnezeu cere ca Inchiziţia să fie introdusă în Franţa…!

Cele câteva personaje din jurul regelui îngălbeniră la auzul groaznicului cuvânt care căzu ca un trăsnet în mijlocul ariei melancolice cântată de viori.

Henri al II-lea privi în jurul lui. Nu văzu decât feţe uimite. Singure, Catherina de Medicis, Diana şi Marie Stuart, rămaseră liniştite, având fiecare în parte judecata şi opinia ei personală care le făceau să nu se tulbure.

— Cine ştie dacă, de fapt, asta n-ar tocmi cum trebuie lucrurile? murmură regele.

— Messire Nostradamus! strigă în clipa aceea şambelanul.

La acest nume aruncat în sală, asistenţa tresări; jucătorii aruncară cărţile; nu se mai dansa. O irezistibilă curiozitate îi stăpânea pe toţi. Lumea rămase cu privirea aţintită spre uşă. Nostradamus intră, purtându-şi cu eleganţă marţială haina de catifea şi mantaua de mătase larg aruncată pe umeri. Mâna o ţinea pe minerul spadei.

Se îndreptă spre rege. În drum, învălui cu ochii lui strălucitori întreaga asistenţă de curteni. Nici un prinţ de sânge n-ar fi avut mersul mai nobil şi graţia mai aleasă. Din

prima clipire, Nostradamus îl văzu pe Vernique şi inima i se strânse în piept. Îl văzu pe mareşalul Saint-Etienne şi pleoapele începură să-i bată nervos. În timp ce se aplecă în faţa regelui, în fundul conştiinţei lui se născu o seamă de gânduri negre.

— Sire, zise el cu voce dulce şi calmă, Majestatea Voastră mi-a poruncit să mă aflu aici la orele zece. Sunt la ordinele Majestăţii Voastre.

— Sire, strigă atunci călugărul cu o voce tremurătoare, iertaţi-mi indignarea! Sire, în numele încrederii pe care mi-aţi dat-o, în numele Prea Sfântului Părinte al creştinătăţii, cer arestarea acestui impostor!

O tăcere îngrozitoare apăsa mulţimea. Inimile s-ar fi putut auzi cum bat. Nostradamus se îndreptă încet.

— Prea cucernic călugăr, zise el paşnic, se vede că eşti străin de aici. Nu ştii că nu intră în obiceiurile regilor Franţei arestarea oaspeţilor lor.

Cuvintele fură primite cu murmur de simpatie. Nostradamus continuă:

— De altfel, dacă regele Franţei ar vrea să uite obiceiurile de curtoazie ale Curţii Franţei, nici nu s-ar găsi nimeni care să pună mâna pe mine!

— Sire, tună călugărul. Impostorul vă sfidează!

— Vom vedea, zise Henri II. Aici, căpitanul meu de gardă!

Montgomery înainta.

— Arestează-l pe omul acesta!

Nostradamus făcu doi paşi înaintea căpitanului gărzii. Buzele îi tremurau uşor, aşa că nimeni nu auzi murmurul ce flutură pe ele. Dar Montgomery auzi! Fură vorbe îngrozitoare, fără îndoială, deoarece căpitanul, în loc să pună mâna pe Nostradamus, se dădu înapoi, cu ochii înspăimântaţi, cu părul zburlit, murmurând:

— Nu! Nu! Iertare! Taci, milă...!

— Vedeţi Sire, zise Nostradamus care se-ntoarse zâmbind spre rege, vă jur că dacă-mi porunciţi, mă constitui singur prizonier în palatul Majestăţii voastre. Dar Regele nu-mi va

da un asemenea ordin, înainte de a mă fi justificat în ce priveşte acuzarea ce mi s-a aruncat.

— Da! Da! Vorbeşte! strigară cincizeci de seniori electrizaţi, uitând orice etichetă.

— Tăcere! urlă regele, pradă unei turburări fără seamăn. Ai dreptate, domnule, eu nu arestez oaspeţii în propria mea casă. Iartă-mă, prea cinstite călugăr. La Louvru, voinţa regelui e sfântă. Vorbeşte, acum, domnule Nostradamus.

— Sire, pot spune trecutul şi viitorul oamenilor. Pentru aceea sunt socotit un impostor. Ei bine, voi dovedi că ştiu să cunosc trecutul şi pot ghici viitorul, pentru că-l prevăd! Sire, nu-i aşa că n-am de unde să ştiu despre ce a fost vorba aici, înainte de venirea mea? Nu-i aşa, doamnelor şi domnilor?

— Fără îndoială.

— Nu cunoşteam deci propunerea care a fost făcută Majestăţii Voastre. Dar, Sire e aici un om care va arăta că nu sunt un impostor.

Nostradamus se duse drept la Francois Olivier, mâna dreaptă a cancelarului orb şi-l duse, respectuos, pe bătrânul mirat până în faţa regelui. Apoi, dându-se înapoi, spuse:

— Domnule cancelar, venerabilul Loyola a propus Majestăţii Sale să stabilească în Franţa un tribunal al Inchiziţiei.

Regele, Montgomery, Saint-Etienne, Guise, toţi aceia care veniră să dezbată chestiunea, nu putură să-şi oprească o mişcare de stupoare. În ce-l priveşte pe cancelarul Olivier, păstră o clipă tăcere. Apoi, privit cu curaj şi putere de Nostradamus spuse:

— Da, aşa e, Sire. Inchiziţia pe care au venit s-o propună prea supuşii şi credincioşii Voştri mă constrânge şi pe mine să-mi prezint demisia…

— Slăbiciune, exclamă Loyola. Slăbiciunea e mai criminală decât crima.

— Sire, fiţi cu băgare de seamă! continuă bătrânul cancelar. Inchiziţia e un mare păcat. Feriţi-vă de această măsură sângeroasă! Niciodată nu va putea fi instituit în Franţa un tribunal al Inchiziţiei. Dacă credeţi că vocea conştiinţei mele a strigat prea tare, dacă credeţi că am depăşit buna cuviinţă, pedepsiţi-mă şi trimiteţi-mă pe rug…

Se făcu o tăcere tristă. Mulţimea îl înconjura pe bătrân. Loyola rămase nemişcat, cardinalul de Lorraine se frământa între faldurile mantalei, iar curtenii îl fixau pe rege uimiţi. Nostradamus domina această scenă, pe care se părea că o inspirase.

Henri II, sumbru, vânăt, cu mâinile tremurânde, era pradă unui acces de furie, care de obicei, se termina cu ordine sângeroase. Buzele palide îi tremurau. În cele din urmă, îşi ridică iute capul şi aruncă asupra lui Olivier o privire injectată. Trebuia să vorbească. Un freamăt străbătu asistenţa. În această clipă, Nostradamus rosti liniştit:

— Sire, să presupunem o clipă, o singură clipă, că fratele Vostru, delfinul Francois nu ar fi murit la Tournon şi că, în consecinţă, ar ocupa locul pe care vă aflaţi acuma… Să presupunem că, ieşit din mormânt cu îngăduiala îngerului morţii, ar intra în clipa aceasta în sala asta…!

Efectul produs de cuvintele lui Nostradamus fu neaşteptat. Regele se ridică deodată, ochii lui îngroziţi căutară uşa, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l vadă intrând pe fratele lui, părul i se zburli, apoi recăzu în fotoliu. Un murmur de mirare se ridică din adunare.

— Sire, zise Nostradamus, încet, ascultaţi-l pe fratele Vostru. El vă vorbeşte prin mine. Morţii trebuiesc ascultaţi, Sire, căci dacă nu sunt ascultaţi, ei se ridică şi vorbesc lucruri pe care lumea nu le cunoaşte…

Henri tremura ca varga. Avu totuşi puterea să facă un gest poruncitor. Toată lumea se îndepărtă. Apoi, cu voce spartă de groază, bâlbâi:

— Ce vrei să spui? De ce-mi vorbeşti de fratele meu? Cine eşti tu? Ştii că pot face ca să fii prins…

— Nu, Sire. Aţi văzut bine că nici căpitanul gărzii n-a putut.

Henri scoase un geamăt. Nostradamus îl privi enigmatic, cu surâsul care poate fi văzut pe buzele de piatră ale sfinxului egiptean.

— Cine eşti tu? răcni regele.

— Un om, Sire! Un om care a pătruns în inima misterului. Eşti rege, Sire şi nu poţi porunci decât celor vii. Eu sunt mai mult decât un rege, pentru că am deschis porţile nevăzute şi am vorbit cu morţii.

— Vorbeşti cu morţii! gâfâi Henri.

— Da, zise Nostradamus. Câteodată, aceştia îmi spun secretele lor. Acum, Sire, mă îndepărtez de Majestatea Voastră.

Nostradamus salută adânc şi retrăgându-se, se pierdu prin mulţimea curtenilor uluiţi dispuşi totuşi să-i arunce câte un zâmbet, deoarece lor li se părea că acest om era de-acum un favorit puternic.

— Messire, zise Henri cancelarului, după o lungă tăcere, ne-ai vorbit cinstit. Îţi mulţumesc. Voi cerceta sfaturile d-tale. În aşteptare, numesc succesorul pe care mi l-ai recomandat. În ce te priveşte pe d-ta, Loyola, eşti liber să te retragi…

— Ce. Sire, bâlbâi Loyola, lovit în inimă…

— Am zis, părinte călugăr! Am zis, domnilor Haideţi la dans, toată lumea. Să se petreacă!

— Ţi-am spus eu că te vei retrage! murmură Nostradamus la urechea cancelarului, mirat de propria lui îndrăzneală. Şi îndreptându-se spre Loyola, care era tocmai să ajungă la uşă.

— Ei bine, messire! Ce spui de hotărârea regelui Franţei? Inima d-tale plină de blândeţe trebuie să aprobe, fără îndoială, faptul că regele Franţei scapă de Inchiziţie, nu?

— Da, diavole, mârâi Loyola, râzi. Pentru că ai triumfat. Arta ta infernală a aruncat groaza în sufletul acestui rege

slab. Dar tu nu vei fi totdeauna stăpân, Satan. Va veni şi rândul lui Dumnezeu.

Ignaţiu de Loyola făcu în aer semnul crucii, apoi îl privi pe Nostradamus. Îşi trase apoi gluga pe cap. pentru ca magicianul să nu-l vadă cum plânge.

— Înainte de plecarea d-tale la Roma, mă vei mai vedea, murmură Nostradamus.

Călugărul se-ntoarse ca să răspundă, dar Nostradamus nu mai era acolo.

FLORISE LOGODITA.

Roland de Saint-Etienne se înclină în faţa lui Henri II.

— Iată, Sire, cum s-au petrecut lucrurile. Îndrăzneala tâlharilor n-a cunoscut margini. Sire, cer ca banditul care răspunde la numele de Regele loviturii frumoase să fie pedepsit cum trebuie.

— Dreptatea va fi făcută. Să fie chemat marele intendent.

Nostradamus asculta surâzând, Roland nu întârzie să îl aducă pe Vernique înaintea regelui.

— Messire, mare intendent, zise Henri II, ai cunoştinţă de un bandit care se numeşte Regele loviturii frumoase?

— Da, Sire, zise Vernique, şi de cei patru tâlhari Trinquemaille, Strapafar, Bouracan şi Corpodibale. Aceşti cinci oameni merită să moară.

— În două zile să fie spânzuraţi, zise liniştit regele.

— Mulţumesc, Sire, strigă bucuros Roland de Saint-Etienne.

— Apropie-te, Vernique. Mareşale, comanzi trupele mele din Paris. Domnule mare intendent, ai în mâinile d-tale paza garnizoanei. Auziţi? Vreau ca acest vrăjitor, acest diavol, să fie prins şi ars într-o piaţă publică.

— Sire, zise Vernique, trebuie să fie înhăţat.

— Veţi îndrăzni! N-aţi văzut că Montgomery n-a putut?

— Sire, ordonaţi-mi şi-l arestez pe diavolul ăsta, dacă trebuie! bombăni Vernique.

— Şi eu! se grăbi să adauge zelos mareşalul Saint-Etienne.

— Da, ştiu prea bine, voi sunteţi cei mai buni prieteni ai mei, încă de pe vremea când…

— Când l-am făcut să dispară pe acel Renaud! spuse Vernique.

— Renaud! bâlbâi Henri II, trecându-şi mâna pe fruntea palidă. Da, acesta e numele acelui om… Ce s-a făcut oare cu el? E ciudat, dar mă gândesc adesea la acela care a fost logodnicul …Mariei. Vă aduceţi aminte de Marie…?

— Omul acesta e mort, Sire. Şi morţii nu ies din groapă cu toate că vrăjitorul Nostradamus afirma acest lucru.

— Marie, reluă regele visător, a fost femeia care mi-a inspirat o pasiune unică… ca nici o altă femeie. Dar să lăsăm amintirile. Nu vreau ca Nostradamus să fie arestat în seara asta în Louvru. În ziua în care îmi veţi aduce însă la cunoştinţă că l-aţi prins şi că …s-a dus. atunci veţi avea fiecare recompensa mea. Vernique, te voi face cancelar, în locul bătrânului Olivier. Iar ţie, Saint-Etienne, îţi voi da o sută de mii de galbeni.

Saint-Etienne tremura pe picioare. Îşi muşcă buzele, ca să nu ţipe de bucurie. Nostradamus, care privea de departe, îl văzu pălind asemenea avarilor în faţa aurului.

Niciunul din ei nu găseau totuşi că recompensele ar fi prea mici, deoarece simţeau prea bine că se află în faţa unei formidabile puteri. Grupul celor trei simboliza Groaza, Avariţia şi Ambiţia.

Henri II îi concedie eu un gest pe cei doi complici. Curtenii se apropiară îndată. Catherina de Medicis, Diana pe Poitiers, regina Marie a Scoţiei îşi luară locurile lângă rege.

— Despre ce-a fost vorba? întrebă Tavannes.

— De mine! răspunse Saint-Etienne, palid de bucurie.

— Oh! Oh! făcu Tremoille, dar regele părea trist…

— Se simte scandalul! interveni un curtezan. Brusquet, bufonul, luă atitudinea favorită a lui Henri:

— E vremea lucrurilor serioase. Să se râdă! Să se danseze! Joc şi muzică!

— Vorbeşte, mareşale! îi zise Henri II lui Saint-Etienne.

Mareşalul şi marele intendent căutau să observe efectul ce urma să-l facă asupra regelui cuvintele ce trebuiau rostite.

— Sire, zise atunci Saint-Etienne, am hotărât să facem o alianţă de nedezlegat. Am făcut încă de mai mult timp un proiect pe care-l supunem Majestăţii Voastre.

— Care e proiectul? întrebă regele pălind.

— Sire, e vorba de o căsătorie între vicontele Roland de Saint-Etienne, fiul meu şi domnişoara Florise de Vernique.

Toată lumea putu atunci să vadă privirile chinuite, fulgerătoare pe care regele le aruncă celor doi oameni ai săi. Pentru a doua oară Henri făcu semn că cei din jur să se retragă.

— Va ploua cu dizgraţii, zise Biron.

— Drace, să ne-adăpostim, atunci, făcu Tremouille.

— Scandalul va bubui, murmură Brantome.

— Îndepărtează-te şi d-ta! zise aspru Henri al II-lea lui Vernique.

Marele intendent se supuse. Îl luă pe tânărul viconte Saint-Etienne şi-l trase spre fiica lui.

— Ce e trădarea asta? zise Henri, cu buzele strânse şi faţa urâtă. Ia seama, Saint-Etienne, te-am făcut mareşal, dar câte feluri de recompense sunt, tot atâtea şţreanguri există. Tu ştii prea bine că o vreau pe fata asta. O vreau cu orice preţ! Ştii prea bine lucrul acesta! Mă însoţeşti doar în fiece noapte până la locuinţa lui Vernique. Suspini împreună cu mine sub ferestrele ei. Îmi făgăduieşti concursul tău şi totodată vii şi-mi spui că Florise e pentru fiul tău. Bagă de seamă, Saint-Etienne!

Nostradamus privea de departe. Îşi spunea, liniştit:

— Da, Henri, da! Te vei afla acum în rivalitate cu tâlharul pe care vrei să-l spânzuri. Regele Franţei şi Regele loviturii frumoase! E sau nu Regele loviturii fiul tău? Auzi tu, nenorocitule?

— Sire, spuse în momentul acela mareşalul Saint-Etienne, numai această căsătorie poate să asigure dragostea Voastră.

— Cum asta? Explică-te, sau, pe tatăl meu, dau ordin să te aresteze!

— Oh, oh, scandalul …izbucneşte murmură Brantome.

— Iată, zise Saint-Etienne, fiul meu se însoară cu Florise, care, de altfel, face parte din Curte şi pe care o veţi numi doamnă de onoare. În ziua nunţii, veţi da lui Roland o misiune urgentă, să meargă de pildă, să vadă ce se petrece lângă Metz.

— Dar va pleca el?

— Mă priveşte pe mine!

— Continuă, dragul meu Saint-Etienne. Începe să mă intereseze.

— Sunt douăzeci de ani de când îl cunosc pe Vernique. Afară de ambiţie, nu cred să aibă altă pasiune. Va da foc mai curând Parisului, decât să-şi compromită fiica. Acum, Sire, aflaţi că o bătălie mare a avut loc în curtea intendenţei între oamenii de gardă ai marelui intendent şi un om care s-a luptat ca un leu şi care, fiind prins, a scăpat într-un fel cu totul uimitor.

— Povesteşte-mi totul, dragul meu; tu ştii ce mult îmi plac poveştile astea.

Henri II avea o slăbiciune pentru aventurile eroice. Saint-Etienne îi făcu o descriere amănunţită a evadării Regelui loviturii şi a celor patru tâlhari.

— Iată, un om demn de cei mai mari eroi ai timpului. Să-i spui astea lui Vernique. Dar numele lui? Spune-mi numele eroului nostru.

— Sire, îl cheamă Regele loviturii frumoase.

— Cum? Acela care l-a tras pe sfoară pe fiul tău? strigă regele.

— Da, Sire, acela care aţi dat ordin să fie spânzurat cu orice chip.

— Hei! Şi nu i s-ar putea oare îndulci pedeapsa?

— Sire, această impresie pe care Regele loviturii frumoase a făcut-o asupra Majestăţii Voastre, a produs-o de asemenea şi asupra unei alte persoane – o femeie, Sire.

Această femeie a îndrăznit să-i elibereze pe cei cinci tâlhari, atunci când aceştia se aflau închişi în pivniţele marelui intendent…

— Atunci îl iubeşte pe acest tânăr erou?

— Poate, sire! În orice caz, lucrul acesta îl îngrozeşte pe tatăl ei, deoarece această tânără fată e Florise de Vernique.

Regele bombăni o înjurătură. Păli. Privirea i înflăcără. Buzele îi tremurau.

— Când Regele loviturii va fi prins, să fiu anunţat. Vreau să-l văd spânzurat!

— Liniştiţi-vă, Sire; marele intendent şi-a surprins fiica tocmai atunci când aceasta a vrut să-i elibereze pe tâlhari. A închis-o şi a păzit-o până astă seară. Nu vă vorbesc de durerea lui. Ar vedea-o mai curând moartă, decât în mâinile unui brigand. În situaţia asta nu există decât un remediu căsătoria. Vernique cunoaşte mândria fiicei sale. Florise, odată măritată, nu-i va mai face nici o grijă.

Regele rămase tăcut. Pasiunea îi insufla socoteli ciudate. Mormăi fragmente de cuvinte care, fără-ndoială, îi fură de-ajuns lui Saint-Etienne. Deoarece, înclinându-se şi coborând vocea, acesta zise:

— Sire, în ceea ce priveşte fidelitatea Florisei ea e-n afară de orice îndoială. Odată măritată, nu mai avem să ne temem de capriciile inimii ei. De altfel, Regele loviturii va fi spânzurat.

— Bine, zise Henri II încântat, vreau ca această căsătorie să fie făcută.

Saint-Etienne se întoarse vioi şi făcu un semn lui Vernique. În aceeaşi clipă, regele se ridică brusc, roşi, păli, apoi căzu în fotoliu, înţepenit, gâfâind. Vernique înainta dând Florisei mâna.

Toate grupurile se apropiară. Douăzeci, treizeci de tineri pricepură lovitura: lovitura pasiunii. Regele tremura. Diana de Poitiers privea ca o stea în declin cum Florise se apropie. Catherina suferea, zâmbea, încerca chinul, condamnarea

pe care femeile o numesc gelozie. Marie Stuart admira cu imaginaţia ei de poetă şi artistă.

— Sire, zise Vernique cu vocea disperată a renunţării extreme, rog pe Majestatea Voastră să mă autorizeze să-i prezint pe fiica mea, logodnica nobilului viconte Roland de Saint-Etienne. Rog pe Majestatea Voastră să consimtă la această unire care va fi fericirea celor două familii.

Suspină şi nu scoase nici un cuvânt mai mult.

— Apropie-te, viconte, zise regele cu un accent de intraductibilă ameninţare. Domnişoară, adăugă el (vocea îi tremura) sunt fericit că pot da tatălui d-tale autorizaţia cerută. Voi da logodnicului d-tale o însărcinare care va fi mărturia încrederii mele. (Roland îngenunche aproape). Cât te priveşte pe d-ta, vreau să-ţi dau o zestre. Căsătoria să se facă mai repede.

Henri al II-lea tăcu. Parcă s-ar fi simţit la capătul puterilor. Florise înainta repede, făcând câţiva paşi şi murmură:

— Sire…

Nu putu însă să spună nimic şi se prăbuşi în braţele tatălui ei, care, refuzând orice ajutor, o conduse prin mulţime, până la trăsură.

— Sire, aţi văzut deci, murmură Saint-Etienne, cât de inofensiv va fi soţul micuţei.

Acela care vorbea astfel, era tatăl viitorului soţ al Florisei.

PREZICERI.

Henri al II-lea, după ce trecu de emoţia încercata, aruncă în jurul lui o privire veselă. Brusquet, care nu-l pierduse din vedere – strigă:

— Ah, rege Henri, ne ţii aici să îmbătrânim. Nu ne putem duce la culcare; pentru că l-ai adus aici – pe cine? Pe vrăjitorul Nostradamus, marele Nostradamus, regele Magiei venit din Arabia. Să ni se dea Nostradamus! Să mâncăm Nostradamus!

Faţa regelui se-ntunecă şi se uită la Saint-Etienne pentru ca să-i aducă aminte asupra celor convenite în legătură cu vrăjitorul. Bufonul surprinse şi această căutătură plină de

ură: era o condamnare la moarte. Înainta, făcând tumbe, până la Nostradamus.

— Ţine-te bine! Regele vrea să-ţi facă bucata. Şi eu, nu ştiu de ce, nu vreau să ţi se facă nici un rău.

— Mulţumesc, domnule Brusquet, zise Nostradamus rece. Sire, se adresă el regelui, mulţumesc ambasadorului pe care mi l-aţi trimis.

— Domnule, zise aspru regele, pentru că pretinzi că ştii totul, spune-ne ce ţi se va întâmpla în cele opt zile care vor urma.

Mulţimea făcu cerc în jurul magicianului. Curiozitatea era aprinsă.

— Imposibil, Sire! răspunse Nostradamus, căruia i se strânse inima.

— Ah! Ah! murmură cei din jurul lui. Iată-l prins în cursă!

— Sire, un medic, oricât de faimos ar fi el, nu poate uneori să-şi vină lui în ajutor. Destinul meu mi-e ascuns.

Nostradamus îşi trecu mâna pe frunte.

— E groaznic, continuă el. Închipuiţi-vă, Sire, că vedeţi totul în jurul vostru, dar atunci când încercaţi să vă vedeţi în oglindă nu zăriţi nimic. Chiar dacă aş avea părinţi, frate, sau soră, mi-ar fi interzis să caut să ghicesc viitorul lor. Ştiinţa mea se opreşte în pragul familiei mele. Sire, eu sunt clarvăzător numai pentru cei care nu poartă sângele meu. Din fericire, sunt singur, n-am pe nimeni. Pentru oricine altul, mă puteţi întreba.

— Fie. Am prieteni aici? întrebă Henri.

— Da, Sire, aveţi unul.

— Cine este?

— Bufonul vostru.

Răspunsul nu stârni mirare, deoarece curiozitatea îi făcea pe cei de faţă să se reţină.

— Am duşmani aici? reluă Henri II.

— Cel puţin unul, Sire. Un duşman care vă va ucide cu siguranţă, dacă nu-l veţi ucide la timp.

Curtenii se priveau cu groază. Montgomery se făcu vânăt. Guise se dădu înapoi câţiva paşi.

— Domnule, mormăi regele înăbuşit, te somez să-l numeşti pe acest duşman de moarte pe care-l cunoşti.

— Nu-l voi numi, zise nepăsător vraciul. Vă spun numai că el este în momentul acesta lângă Majestatea Voastră.

Regele aruncă în mulţimea curtenilor o privire sângeroasă care semăna groază printre toţi.

— Numeşte-l! Numeşte-l! strigă Henri.

— Cu neputinţă, cel puţin în seara asta. Dar, dacă vreţi, vi-l voi spune atunci când va veni timpul. Vă jur! exclamă Nostradamus. Sire, eu văd viitorul, aşa cum e. adevărat că pământul se-nvârteşte în jurul soarelui!

— Cum? Se arătă mirat Saint-Etienne. Acum pământul se-nvârteşte în locul soarelui? Iată ceva nou şi necunoscut!

Nostradamus făcu atunci asistenţei teoria emisă de Copernic. Saint-Etienne rămase uluit de frică şi de ştiinţa magicianului. Regele îndrugă atunci stăpânit de un amestec de groază şi curiozitate:

— Mie nu-mi spui nimic? Cum pot oare să mă pun la adăpost de rele şi dureri, de criminali şi profitori!

— Nu, Sire, nu pot să vă spun nimic!

Vocea lui Nostradamus era de piatră. Se aplecă asupra regelui ca un demon al întunericului. Tăcerea plutea acum peste mulţime. Nu se auzi decât un geamăt surd, pe care Catherina îl recunoscu. Era suferinţa lui Henri care ţâşnea din pieptul în care se frământa inima lui vinovată.

— Pentru că, în sfârşit, continuă Nostradamus cu o voce stridentă, Delfinul era un altul! Delfinul a fost fratele vostru, Francois! N-ai fost nimic, Sire! Acuma eşti totul! Eşti nerecunoscător, Sire, cu destinul!

— Mizerabile! răcni regele palid, gâfâind de groază, îndrăzneşti să spui că m-am bucurat de moartea fratelui meu?

— O! Nu, Sire! Dimpotrivă, afirm în faţa tuturor cu moartea fratelui vostru este doliul de naştere al vieţii

voastre. Spun chiar că vă purtaţi regeşte doliul. Chiar la sărbătorile cele mai mari, gândul se-ndreaptă spre cetatea blestemată din Tournon. O! Sunteţi un frate bun. Sire! Nu veţi uita niciodată…

Henri II aruncă lui Nostradamus o privire sticloasă. Se părea – lucru ciudat – că privirea regelui cerea îndurare.

— Pentru Dumnezeu, Henri! îi murmură Catherina la ureche, fii tare.

Aceste cuvinte îi biciuiră urechile. Cu un efort aproape supraomenesc, regele se aşează şi avu chiar puterea să zâmbească.

— Maestre, spuse în acel moment ducele de Guise cu un ton batjocoritor, aş vrea să-mi cunosc şi eu dinainte păţaniile pe care le voi avea.

Nostradamus îl fixă drept în ochi.

— Seniore, zise el, eşti numit însemnatul.

— Dar, zgârietura mea de pe faţă e vizibilă… Nu mă laud!

— Da, dar nu o vede toată lumea. Rana pe care eu o văd e puţin sub umăr. E latră, adâncă, sângerândă. Eşti întins pe iarbă şi mori, duce!

— Tăcere! bombăni ducele de Guise cu jumătate de voce. Ah! Ah! Râse el, iată ce nostim e!

— Şi eu! Şi cu mine ce e? întrebă Marie Stuart cu o irezistibilă curiozitate.

Nostradamus se înclină în faţa ei şi-i vorbi dulce:

— Madame, iubiţi Franţa. Rămâneţi aici. Dacă vă întoarceţi în Scoţia, nu treceţi prin Anglia! Fiţi cu băgare de seamă la o femeie care e geloasă. Madame, tremuraţi, deoarece vă văd şi pe dumneavoastră plină de sânge.

Marie Sturat scoase un strigăt scurt şi păli, îşi reveni însă repede şi râse:

— Ei, maestre, jocul d-tale mi se pare că nu prea e serios.

— Joc, madame? întrebă dulce Nostradamus. Da, joc; e adevărat! Dar e un joc al matematicii, iată totul. Sau dacă vreţi un joc al viziunii. Sunt suflete care nu văd nimic şi sunt unele care pot vedea totul. Eu nu ghicesc, eu văd!

— Caută să vezi atunci viitorul Parisului! strigă cineva.

— Ah! Iată o întrebare care-mi place! răspunse Nostradamus cu surâsul pe buze. Nu e vorba, Sire, că veţi muri într-un acces de friguri sau înjunghiat! Nu trebuie să ştim că fiul vostru Francois va muri de moarte naturală, sau ucis de o mână criminală. Nu e vorba despre femeia care, regină a Scoţiei, te aşteaptă în ţara ei, care e pumnalul care-l va răni pe ducele de Guise. Ce sabie va străbate pieptul mareşalului Saint-Etienne! Sânge, mereu numai sânge! Aud loviturile săbiilor, ciocniturile cuiraselor, galopul cailor şi izbiturile copitelor lor! Văd Sena întreagă roşie! Urlete de groază, ţipete de uimire! Se ucide! Se omoară! Jumătate din Paris ucide pe cealaltă. Fiţi cu băgare de seamă, domnilor! Sunteţi toţi însemnaţi! Moartea v-a numărat şi se plimbă printre voi!

Nostradamus tăcu. Tăcerea era profundă, ca gheaţa unei mări. Mulţimea respira groază. În aer pluteau norii misterului. Nostradamus apărea tuturor ca un arhanghel în flăcări. Singură Catherina de Medicis îndrăzni să-l privească în faţă.

— E adevărat, messire?

— Tot aşa de adevărat cum se vor vedea prăbuşindu-se tronuri! Tot aşa cum se vor vedea trăsuri fără cai şi oameni zburând aşa cum visa Icar.

Nostradamus înainta cu paşi apăsaţi spre Saint-Etienne.

— Tot aşa de adevărat, îi aruncă el în faţă, cum tu vei fi ucis de omul pe care-l vei sărăci, despuindu-l de toată averea lui!

Saint-Etienne aruncă regelui o privire de blestem. Henri nu-l văzu şi atunci mareşalul se fofila printre grupurile de curteni înmărmuriţi.

Nostradamus se duse apoi la Vernique.

— Tot aşa de adevărat, îi zise el, cu o voce care-l făcu să tremure în adâncul sufletului, cum tu vei fi strivit, murind condamnat, blestemând cerul şi pământul pentru că şi tu îţi vei pierde averea. Şi tu.

— Averea mea! bâlbâi Vernique, încercând să ridice din umeri.

— Fiica ta!

— Fiica mea! răcni Vernique pierdut.

Şi el, asemenea lui Saint-Etienne ieşi din Louvru, sări pe cal şi dădu o fugă până acasă, la marea intendenţă, unde se năpusti în camera Florisei, căzându-i fetei în genunchi şi izbucni într-un râs nervos.

CAPITOLUL XI.

Florise.

LUPII CARE NU SUNT IN PĂDURE.

Ne aflăm în str. Calandre unde am făcut altădată cunoştinţă cu Brabant-le-Branancon, în noaptea în care bravul ins l-a adoptat ca fiu pe acela care s-a numit mai târziu Regele loviturii frumoase.

Brabant. În calitatea lui de cetăţean al lumii, obişnuit să rătăcească şi să guste aventura, nu prea avea obiceiul să rămână mult timp într-un oraş. Parisul era totuşi oricând un centru de operaţii, unde tâlharii aduceau foloase, aşa că Brabant îşi păstrase domiciliul din str. Calandre câtă vreme această cocioabă putea să-şi poarte numele de locuinţă. Brabant dându-şi sufletul diavolului, Regele loviturii frumoase păstră locuinţa pentru el.

Trinquemaille, Bouracan, Corpodibale şi Strapafar, tovarăşii de odinioară ai lui Brabant şi cei de acum ai Regelui loviturii frumoase, cunoşteau prea bine casa din str Calandre. După întâlnirea lor nocturnă cu Doamna fără nume care le lăsase punga ei, după minunatul lor chef de la Anguille-sous-Roche, care se terminase atât de trist prin plecarea Regelui loviturii, cei patru tâlhari erau ca un trup fără suflet.

Într-o seară, cei patru tovarăşi se găseau într-o tavernă în care se primea de toate, începând cu mâncarea şi terminând cu dormitul. Proprietara îi ştia plini cu aur, aşa că le puse totul la dispoziţie.

Domnii noştri înghiţeau hălcile de fripturi şi dădeau pe gât vinul roşu. Trinquemaille se căznea cu o pulpă de iepure, Bouracan golea a doua sticlă. Strapafar se ocupa cu servitorii, pe care îi înţepa şi înjura. Corpodibale anunţă:

— Fac provizii pentru mâine. Mi-am adus aminte de fabula cu cele şapte vaci slabe şi cele şapte vaci grase, pe care ne-a povestit-o Trinquemaille.

Tovarăşii lui se priviră. Corpodibale îi întrebă:

— Vreţi să-mi spuneţi, fraţilor, de ce oare avem acuma numai grija burţilor pline? De ce ne-am descins centurile şi ne-am agăţat pumnalele în cui?

Trei semne. Trei înţelesuri.

— Aşa e! reluă Corpodibale. De aceea întreb înălţimile Voastre, cum zice frumoasa Magdalena: „Care din noi plăteşte astă seară consumaţia?”

Frumoasa Magdalena asculta cu interes conversaţia, cu interesul crâşmăriţei obişnuită să înghită chiulurile musafirilor. prea slabi. Auzindu-l pe Corpodibale, aruncă o privire mâhnită sticlelor care zăceau goale pe jos. Înainta străbătută de un fior de groază, dar autoritară şi hotărâtă:

— Da! Cine face plata astă seară?

Cei patru fraţi de rele schimbară din fugă câte o privire. Erau înţeleşi.

— Care plăteşte? Repetă frumoasa Magdalena, făcând semn celor trei băieţi din crâşmă să stea la uşi.

— Plada! Plada! mormăi în dialect Strapafar. Ce întrebare e azda!

— Plata! Plata! Signora Magdalena, pigliale, pigliale su, signora Magdalena! Grohăi Corpodibale.

— Plata! Plata! ţipă Bouracan. Unde se ascunde, blestematul?

— Plata! Plata! psalmodie Trinquemaille, Sfântul Pancrace să te ţină, frate care vei plăti. Frumoasa Magdalena izbucni:

— Ce e porcăria asta de limbă? Eu vreau bani! Thomas du-te şi cheamă paznicul!

— Trebuie să plătim? făcu Trinquemaille nevinovat.

— Desigur!

— Ah! Se schimbă povestea atunci. Eu credeam că trebuie numai să mâncăm, nu să plătim. Ei, de ce nu ne-ai pus mai devreme? Ce prost sunt, Doamne! Mi-aduc aminte că, înainte de a intra aici, i-am dat punga lui Corpodibale. Am pus-o lângă punga mea. Aveam în total optsprezece galbeni, trei…

Corpodibale se scotoci cu frenezie. Crâşmăriţa palpită violent.

— Nărodul de mine, strigă Corpodibale. Mi-aduc aminte de-abia acum că am dat pungile lui Strapafar!

— Aşa e, hei! ţipă Strapafar. Dar, unde Dumnezeu am pus blestematele acelea de trei pungi? Ah! Iată-le!

— Nu! reluă Strapafar. Sunt năpârstoacele mele! Ah, bătu-le-ar vina, acum ştiu le-am dat lui Bouracan pe toate trei. Hei, plăteşte, Bouracan!

— Eu? făcu uriaşul ameţit de vin şi mirare.

— Tu! Tu! Tu! strigară cei trei tâlhari. Magdalena, fugi după paznic. Ah! Porcodio! Ah! Sfinte Pancrace! Tâlharul! Vrea să ne ia totul! Ah! Nu vrei să faci plata?

Loviturile curgeau. Numai că acei care le încasau erau băieţii din crâşmă, cu Magdalena în frunte. Butelii sparte, tejgheaua sfărâmată, picioarele scaunelor şi mese rupte. O clipă mai târziu, Trinquemaille, Corpodibale şi Strapafar dispăruseră, trăgându-l după ei pe Bouracan, care urla:

— Pungile! Plata! Eu, sacrament! Azda ezde o invamie!

După două zile de hoinăreală, cei patru tâlhari se aflau refugiaţi de urgia ploii în locuinţa din str. Calandre. În seara în care îi regăsim – a treia, zi după vizita la Louvru – fiecare îşi făcea voia lui.

— Am o idee, zise Strapafar. În casa asta ne vom ruga în fiecare zi la umbra Regelui loviturii. Să-l ţină sfinţii, că bun a fost! L-am căutat pretutindeni. Dar, nici o urmă. În schimb acum trei seri când am ieşit singur am văzut ceva: trei oameni pe care i-am urmărit până la casa marelui intendent Vernique.

— Hm! Vreo afacere urâtă?

— Mi-am spus şi eu. Am crezut că cetăţenii au asupra lor vreo avere… La lumina lunii ce-am văzut însă? Sabia unuia scăpără de diamante…

— Şi l-ai lăsat să scape? răcni Corpodibale.

— Ascultă! ceru Strapafar. A doua zi, m-am dus iarăşi în căutare. Aşa, am ajuns tot lângă intendenţă. Şi ce văd? Cei doi cetăţeni ai mei! Oamenii cu săbiile pline de diamante erau tot acolo. Ce fac? Ce caută ei? Mă lasă rece. Dar mă-ntreb ceva, fraţilor: ce rost are să stea mereu pe acolo? Hei, ce ziceţi?

Trinquemaille îşi turnă pălăria lui cea mare în cap, ca răspuns. Ceilalţi îşi vârâră pumnalele în teci. Tâlharii trecură repede podul de la Notre-Dame, luând drumul marii intendenţe. Era ora unsprezece seara.

— Tăcere! zise deodată Strapafar, care având ideea, ajunse şeful expediţiei! Şi le arătă doi oameni care mergeau la o distanţă oarecare înaintea lor.

Li urmăriră. Cei doi necunoscuţi se opriră sub o fereastră luminată.

Se pregăteau să se arunce. În clipa aceea, dintr-o străduţă, ieşiră la larg trei oameni tăcuţi, strânşi desigur să sară de asemenea asupra prăzii. Aceştia trei fură urmaţi Îndată de alţi doi. Cei patru tâlhari aşteptau, dar, apoi, din altă străduţă mai apărură alţi cinci, apoi alţi trei!

— Blestem, mormăi Trinquemaille.

— Hârr. up! gemu Bouracan. Să atacăm îndată. Mai bine crap din asta decât de foame…!

PASIUNEA LUI VERNIQUE.

În camera pe care tâlharii o vedeau de afară luminată şi sub care se aflau la un moment dat cei doi necunoscuţi întră marele intendent. Toate culoarele şi scările care duceau la camera Florisei erau păzite.

Vernique e gânditor, are faţa aspră, buzele strânse. Îl avem în faţă, aşa ca odinioară, când cu ura lui nesfârşită,

cauză distrugerea lui Renaud. Ne apare ca oamenii aceia îndoliaţi care îngheaţă pe cei care îl privesc.

Henri II i-a promis că-l numeşte cancelar, cu o condiţie însă: dacă-l face pe Nostradamus să dispară.

— Grea misiune şi periculoasă! Gândeşte marele intendent. Dar, de ce grea? Mă voi duce la el cu doisprezece arcaşi şi-l voi apuca de guler! E uşor. Cum oare nu l-a putut însă aresta până astăzi Saint-Etienne, ameninţat ca şi mine? Nici Montgomery n-a îndrăznit să se atingă de acest diavol. Regele însuşi nu îndrăzneşte să dea un ordin public de arestare. Azi dimineaţă, Loyola a cerut capul acestui om. Călugărul are o mare influenţă asupra regelui, acesta însă n-a răspuns nimic. De ce? Oh! Pentru ce? Vernique avu un suspin dureros.

— Nu ştiu ce putere are omul ăsta! Dar îl voi aresta! Mă voi duce singur, dacă trebuie. Îl voi arunca îndată călăului. Drace, nu ştiu cum se face că spionii mei n-au nici o veste de la Regele loviturii frumoase! Spânzurătoarea aşteaptă. Mâine, dacă n-am veşti despre tâlhar, voi spânzura unul sau doi spioni.

Avu un râs îngrozitor. Îndată însă, tresări şi faţa i se întunecă.

— Să-l arestez pe tâlhar! Bine! Dar, celălalt? Nostradamus! Tremur numai la gândul că mă voi afla din nou în faţa lui. Oh! Mi-e teamă. aşa cum mă temeam altădată de… Renaud! Vernique căzu apoi lung timp într-o reverie adâncă. Apoi, murmură:

— Renaud ne-a spus într-o zi mie şi lui Saint-Etienne că morţii ies din morminte. Dacă ar fi aşa…!

Vernique se opreşte acum în mijlocul scării pe care o urcă. Un frig de gheaţă pătrunde până la inimă. Izbucneşte într-un râs ciudat.

— Dacă morţii ar ieşi din morminte, Renaud şi Marie de Vaupart s-ar fi sculat de mult din culcuşurile lor… Ah! La ce prostii am ajuns să mă gândesc! Hai, deci! Îl voi aresta pe Regele loviturii frumoase! Şi pe Nostradamus… Şi voi fi

cancelar… Apoi voi fi făcut duce… Mi se va da un guvernământ… Apoi…

În clipa aceasta, sufletul lui Vernique se-nalţă. El e departe de Nostradamus, departe de Renaud, departe de Marie de.

Vaupart. Faţa lui căpătă veritabilul semn al ambiţiei.

Ambiţia! Ambiţia unui blestemat căruia îi e sete de secole. Ce vrea Vernique? Până unde vrea să urce? El nu ştie nimic. Ceea ce visează el e să-l aresteze şi pe mareşalul Saint-Etienne, pe conetabilul Montmorency, pe cancelar şi consilieri. Să fie omul al cărui pumn să cadă asupra tuturora! Să urle: Stăpânul sunt eu!

Vernique deschise o uşă, traversă o anticameră în care se aflau două femei, împinse o altă uşă şi se află în camera lui Florise.

CEALALTĂ PASIUNE A LUI VERNIQUE.

În clipa în care marele intendent intră în camera ei, tânăra fată lucra într-un fotoliu la o dantelă. Orologiul arăta orele zece. Florise ridică atunci capul şi murmură cu un suspin:

— Dacă tatăl meu mă găseşte încă trează, va mormăi. Îşi potrivi apoi glasul şi începu o rugăciune fierbinte către Fecioară, implorându-i ajutor pentru nefericiţi, săraci şi năpăstuiţi.

— Florise!

Fata tresări, păli, apoi roşi, toată. Tatăl era în faţa ei, privind-o cu ochi reci, ca şi cum ar fi vrut să-i smulgă gândurile cele mai ascunse.

— Ia loc, domnule. Eşti bine venit, ca totdeauna, la mine, spuse ea cutezătoare, stăpânindu-se.

— Florise, zise Vernique, nu prea dormi. Te găsesc mereu trează. Eşti palidă. Ai slăbit. Şi asta durează de când ai încercat să dai drumul tâlharilor acelora din pivniţă.

Florise ridică o privire plină de mândrie. Pe faţa ei strălucea flacăra nevinovăţiei şi a purităţii. Liniştită acum şi hotărâtă, ea purta în sine frumuseţea care înnobilează odată cu mândria tot ceea ce poate cuprinde acest cuvânt, o fecioară.

— Ce făceai? reluă Vernique. Lucrai la dantelă?

— Nu tată, terminasem lucrul şi îmi făceam ruga înainte de culcare. O rugam pe Sf. Fecioară să mă păzească de această căsătorie.

Vernique se ridică şi făcu câţiva paşi în cameră. Tremura. dar nu de mânie. Mândrul Vernique vroia ca toate capetele să se plece în faţa lui. Vreau! Se apropie de fată cu un fel de sfiiciune.

— Florise, mi-am dat cuvântul în faţa mareşalului…

— Nu, nu tată. Eu nu mi-am dat cuvântul.

Biata fată avea groaza în suflet. Faţa ei însă păstra liniştea supremă. Ea gândea: trebuie să-mi apăr inima, viaţa…!

Dar, Vernique gândea cu totul altceva. Tună:

— Vreau şi trebuie să se facă! Florise, ce tu îl urăşti pe Roland?

— Nu, tată. Îl dispreţuiesc, asta-i totul. Cum poţi oare, tată, să uiţi scena de la han?

— O disperare a iubirii. El te iubeşte, copilul meu. Şi apoi. Regele vrea ca această căsătorie să se facă.

— Regele e stăpânul vieţii mele, nu al inimii mele. Iartă-mă tată, mă simt foarte obosită. Dă-mi voie să mă retrag, adăugă Florise ridicându-se…

— Rămâi, zise aspru Vernique: mai am să-ţi povestesc.

Tânăra fată simţea că bătălia hotărâtoare pe care încerca mereu s-o amâne se va da acum. Vernique socoti de asemenea frământându-se, că e un moment decisiv.

— Te ascult, tată, zise Florise, luând iniţiativa cu multă speranţă.

— Ah! Ce drăguţa şi dulce eşti, fata mea, când îmi vorbeşti astfel! Voi uita totul, scumpa mea, pentru a te privi şi asculta.

Ea zâmbi, se apropie de el, aruncându-i braţele în jurul gâtului şi îşi puse capul drăgălaş pe pieptul tatălui. Vernique o privea extaziat.

În această clipă, acest sinistru speculator, acest călău, apărea ca cea mai ideală expresie a iubirii de părinte.

Prin capul lui însă cuvintele se înşirau putere, glorie, onoare, stăpânire.

— Scumpul meu copil, există totuşi un mijloc de a evita căsătoria aceasta care te face să plângi.

Florise scoate un strigăt de bucurie care o făcu să se cutremure.

— Fata mea, murmură el, tu eşti bunul meu cel mai mare. Te-am iubit de când te-ai născut. Eu care n-am iubit niciodată…, pe tine te văd ca raza mea de viaţă şi fericire. Am căutat să nu mă leg sufleteşte cu oamenii decât prin dispreţ şi ură. Pentru blestematul şi condamnatul care am fost eu, Florise, tu ai apărut ca un drum luminos al bucuriei.

Vernique vorbise parcă în vis. Strângea braţele Florisei.

— Ei bine, copilul meu, căsătoria aceasta nu-ţi convine. Vom părăsi deci Curtea şi Parisul. Voi renunţa la funcţiile mele şi voi înfrunta chiar mânia regelui. Sunt bogat. Vom merge să trăim împreună într-o provincie oarecare, renunţând la totul. Pregăteşte-te, Florise. Mâine vom pleca, vom fugi.

— Vom fugi? Tată! Avem oare de ce să ne temem?

Vernique îşi şterse sudoarea care-i picura de pe frunte.

Sudoarea era de gheaţă.

— Trebuie să fugim!

— Un pericol? Palpită Florise.

— Nu pot să-ţi spun.

— Vreau să ştiu!

— Vrei! strigă Vernique. Tu vrei! Tu vrei să ştii pentru ce fugim!

— Da, tată, zise Florise cu un accent de mândrie.

— Ei bine! Atunci, fie, să ştii acest formidabil secret care mă omoară şi mă face să turbez de neputinţă la gândul că nu pot să distrug un tron şi să nimicesc un rege cu un cuvânt sau o mişcare!

— Regele!… bâlbâi Florise.

— Regele! tună din nou Vernique.

— Mă îngrozeşti!

— Regele, nefericito! Nu înţelegi! Acest blestemat de rege pentru care mi-am atras ura a trei sute de mii de parizieni! Ei bine, acest om te iubeşte! Te iubeşte! Te vrea! Pentru a te avea mă va trimite chiar la spânzurătoare, sau îmi va da chiar un tron. Te vrea ca amantă! Pe tine! Fiica mea! Oh, fata mea, să fugim de această căsătorie!

Vernique plângea, Vernique îşi frângea mâinile. Se făcu între tată şi fiică o tăcere apăsătoare apoi. Toate sentimentele unei furtuni omeneşti se frământau în sufletul lui. Florise nici nu clipea.

— Acum ştii totul. Mâine vom fugi. Pregăteşte-te! În acest moment, Florise se dădu înapoi şi murmură.

— Nu, tată.

Vernique presimţi că în acest refuz e ceva categoric. Se duse repede spre ea şi o prinse cu amândouă mâinile:

— Ai spus nu?

Pierdută, uluită de propria ei îndrăzneală, ea bâlbâi:

— Nu vreau să părăsesc Parisul.

— Pentru ce?

— Nu ştiu.

Cuvânt ciudat şi minunat; nu ştia pentru ce nu vroia să părăsească oraşul. Ştia numai că ar muri dacă s-ar îndepărta de Paris. În tinereţea ei cântau însă dragostea şi viaţa.

Privirea lui Vernique era roşie.

— Nu ştii? Întreabă el cu voce stinsă. Vrei să-ţi spun eu?

— Spune-mi tată!

Şi Vernique izbucni, urlând:

— Tu nu vrei să părăseşti Parisul, fată nefericită, pentru că acest oraş e domeniul tâlharilor!

— Tată! strigă Florise albă ca o moartă.

— Pentru că, tună Vernique, tâlharul pe care-l ai la inimă locuieşte la Paris! Pentru că iubeşti, blestemato! Îl iubeşti pe Regele loviturii frumoase.

Florise căzu în genunchi, surâzând asemenea îngerului iubirii, în timp ce Vernique urlă:

— Fie! Rămân! Ţin piept regelui. Îl omor, dacă trebuie! Dar infamia nu se va produce. Iar în ce-l priveşte pe tâlhar, să ştiu că te văd murind de durere, îl omor cu mâna mea! Sunt pe urmele lui! Iată-l pe iubitul tău agăţat de iunie! Priveşte!

Vernique fugi, ameţit, turbat în anticameră, îşi aruncă pumnalul în zid, pentru ca să reziste astfel tentaţiei de a intra din nou în cameră şi să-şi înjunghie fiica.

VIZIUNEA.

În aceeaşi clipă, sub ferestrele Florisei se afla o umbră ca o statuie. Ce făcea oare acest om? Ce puteri misterioase comanda el? Ce forţe necunoscute evoca el? Ca şi cum ar fi auzit totul ce s-a petrecut sus, în casa, lui Vernique, el murmură cu un surâs amar:

— Iată că tatăl, ca şi fiica, s-au trezit. Regele va veni îndată. Dar eu vreau ca ciocnirea dintre tine, rege Henri şi fiul tău, Regele loviturii, să se producă tocmai aici! Fata trebuie să-l iubească pe tâlhar până la disperare!

Atunci, umbra rămase ca de piatră. Cu braţul în aer, părea că face un jurământ parcă ar fi emis fluid magnetic… Acest om era Nostradamus!

Florise rămase în suflet cu o veselie amestecată cu mirare. Ea strigă în conştiinţa ei cu o voce blândă şi dulce că iubeşte şi va iubi numai un singur bărbat, făcut pentru viaţa şi destinul ei: Regele loviturii frumoase…

În urechile ei răsunară însă cuvintele tatălui ei:

— Priveşte, Florise! Iată-l pe iubitul tău spânzurat!

— Cine-a vorbit? strigă Florise.

Privi în jurul ei: era singură. Ochii ei e îndreptară spre fereastră. În cadrul ei, pe fondul cerului de o culoare ireală, se ridica spânzurătoarea uriaşă. Tânăra fată privi cu groaza coşmarului, nemişcată, cu ochii căscaţi. Culoarea cerului se schimbă deodată, deschizându-se. Spânzurătoarea domina Parisul. Ea apărea lui Florise mai înaltă decât Louvrul, chiar decât Notre-Dame. Era o spânzurătoare din lemn prost cioplit, de care atârna o frânghie.

Deodată, frânghia începu să urce în gol, ca şi cum ar fi fost trasă. Florise gâfâia. Apăru un cap… capul spânzuratului, cu nodul strâns în jurul gâtului, apoi umerii, bustul, picioarele… Cuvintele lui Vernique răsunară din nou:

— Priveşte, iubitul tău se leagănă…!

Şi atunci, un strigăt sfâşietor ţâşni de pe buzele lui Florise.

— Regele loviturii frumoase!

Se aruncă la fereastră şi o deschise larg: frânghia, spânzurătoarea, …spânzurat, totul dispăruse.

Vântul destul de puternic intră în cameră. Florise rămase rezemată de fereastră.

— Puteri ale cerului! murmură ea ca într-un delir de bucurie, n-a fost decât o viziune îngrozitoare… insuflată de cuvintele tatălui meu. Un vis, o viziune a sufletului meu!

Îşi lăsă fruntea în voia mângâierii vântului. Simţea cum renaşte. şi deodată, cum se aplecă de la fereastra vecină care se deschidea din camera servitoarelor ei, văzu cum se desface o frânghie de sfoară care atinse îndată pământul. Văzu doi oameni care înaintară spre scară.

Unul o prinse. Instinctul, mai mult decât razele lunii, o făcu să-l recunoască pe bărbat, dându-se totodată înapoi eu un strigăt de groază:

Regele!

ESCADRONUL DE FIER.

Henri II ieşise din Louvru spre orele unsprezece şi jumătate, întovărăşit de favoritul său şi de doisprezece soldaţi din gardă aleşi special pentru această expediţie nocturnă. Regele întrebuinţa o mulţime de şiretlicuri pentru a fugi de la o femeie la alta. Avea diferite nume şi, câteodată chiar, se masca. Aventurile lui nu erau însă lipsite de pericol. Câteodată i se-ntâmpla să se întâlnească cu vreo bandă de cuţitari îndrăzneţi. Regele îi înfrunta însă cu ajutorul gentilomilor şi al gărzilor de faţă.

În seara aceasta, mareşalul Saint-Etienne îi spuse Iui Henri:

— Sire, am reuşit să cumpăr una din femeile frumoasei. Ni se va arunca o scară de frânghie. Femeia vrea să fugă şi trebuie să-i asiguram existenţa.

— Cât? întrebă Henri cu veselie.

— Saint-Etienne şovăi o clipă, apoi spuse repede:

— Zece mii de galbeni, Sire!

Henri al II-lea se aşează la masă şi scrise pe o hârtie câteva rânduri pe care le întinse lui Saint-Etienne. Era un bon pentru vistieria regelui. Saint-Etienne nu cheltuise însă decât trei sute de galbeni!

La ora cuvenită, regele şi Saint-Etienne ieşiră deci din Louvru. Erau, aşa cum am spus, escortaţi de doisprezece soldaţi din gardă, împărţiţi înaintea şi înapoia lor, pentru a preveni orice atac. Henri II înainta cu paşi mari, strângând braţul însoţitorului său.

El râdea.

— Vezi tu, dragă Saint-Etienne, voi face fiului tău, care e un băiat bun, o situaţie cum nu se aşteaptă el, atunci când o va lua de nevastă. Trebuie însă să recunoşti că nobila fată e un fruct prea delicat pentru el. Îmi voi permite să gust înaintea lui.

— Sărmanul Roland! îngână mareşalul, care, cu mâna tremurândă pipăia bonul din buzunar.

— Plânge-l! Iată trei nopţi de când veghez sub o fereastră. Asta nu-i o ocupaţie de rege, mărturiseşte! Saint-Etienne ideea ta cu scara e minunată. Era şi timpul! Îngenuncheasem eu la picioarele lui Vernique, oferindu-i jumătate din regat. Pentru. fiica lui!

Nu e mult, nu-i aşa?

Regele râdea. Mareşalul zâmbea şi el în momentul acesta auziră în faţa lor un fel de plânset.

— Ce e? Opriţi, ascultau.

— Nu-i nimic, Sire, zise Saint-Etienne. Dacă ar fi fost ceva, oamenii noştri ne-ar fi înştiinţat.

— Aşa e. Să mergem.

La o răspântie a străzilor Vielle-Barbette şi Tissanderie, o uşă era deschisă. Era uşa unui fel de pivniţă îngustă, cufundată în beznă. Înăuntru, doisprezece oameni formau un grup compact. Respiraţia lor era aşa de înceată, că nici nu putea fi auzită. Cei doisprezece erau escadronul de fier.

Lagarde asculta în tăcere. De cât timp erau aici?

— Iată-i! îndrugă comandantul. Când voi ridica braţul, să nu se audă nici un strigăt. Ţintiţi la gât. Odată numai şi bine. Două gloanţe pentru fiecare.

Se făcu iarăşi tăcere. Lagarde nici nu mişca: Cei şase traversară răscrucea şi intrară în strada Saint-Antoine. Atunci, Lagarde ridică braţul.

Într-o clipă, escadronul de fier fu afară din beznă. În alte câteva clipe oamenii se împrăştiară în şase grupe de câte doi oameni. Totul fu făcut cu o precizie mecanică.

Cei şase oameni din garda lui Henri avură impresia unui vânt în spatele lor. Era vântul morţii. Se întoarseră, pentru ca să rămână cu gurile căscate de groază. Se prăbuşiră fără geamăt. Ceilalţi patru le urmară în alte câteva clipe. Un singur nenorocit putu să scoată un ţipăt care mai mult semăna cu un plânset.

Fiecare grupă luă un cadavru. Câteva clipe mai târziu, ele zăceau aruncate unul peste altul în văgăuna din care ieşiseră cei doisprezece. Sângele curgea în şiroaie calde. Pumnalele intraseră adânc. Escadronul îşi reluă aceeaşi poziţie de stranie nemişcare.

Trecu un minut. Doi bărbaţi apărură la răspântie; mergeau cu pas liber, ţinându-se la braţ, vorbind şi râzând. Era Saint-Etienne! Era regele! Lagarde nu mişcă.

Mai trecură două minute. Şi, iată-i pe cei şase oameni ai ariergărzii.

— Atenţie!

Cei şase intrară în str. Saint-Antoine. Lagarde ridică braţul. Escadronul de fier se urni. Nici o suflare. Nici un zgomot de paşi. Nici un strigăt. …S-a sfârşit.

Aceeaşi manevră fu dusă la capăt. În pivniţa cu miros de sânge cald sunt douăsprezece cadavre înghesuite, cu gurile căscate, ochii albi, cu încă o tremurare care le mai face să zâmbească.

Escadronul de fier e în stradă. Lagarde încuie uşa văgăunei devenită cămară de carne. Îşi şterse apoi fruntea de sudoare:

— Asta nu-i nimic. A rămas de făcut lucrul cel mai greu.

SCARA DE FRÂNGHIE.

Regele şi Saint-Etienne ajunseră la aripa casei lui Vernique sub fereastra luminată. În aceeaşi clipă fereastra vecină se deschise şi frânghia se desfăşură.

— Înţelegi asta, Saint-Etienne, sunt emoţionat ca un tânăr, la prima lui întâlnire.

— Duceţi-vă, Sire. Duceţi-vă şi Dumnezeu să vă aibă în paza lui.

Henri al II-lea, mai emoţionat încă de cât spunea că este, prinse capătul scării de frânghie şi puse piciorul pe prima treaptă. În momentul acela, dintr-o stradă lăturalnică, ţâşniră cinci oameni, iar alţi opt ieşiră din alt colţ întunecat. Henri al II-lea, gata să urce, se întoarse.

— Ce este? întrebă cu tonul lui regal.

Oamenii formară în jurul lui un cerc strâns, în aşa fel că regele se afla prins lângă zid şi nu avea altă ieşire decât pe scara de frânghie. Puţin înaintea regelui se afla un om mascat, care părea şeful grupei.

— Domnilor, zise mareşalul Saint-Etienne, băgaţi bine de seamă la ce faceţi. Vă atingeţi în momentul acesta de o persoană care este foarte aproape de tronul Franţei.

— Saint-Etienne, zise dispreţuitor regele, cheamă oamenii noştri. La întoarcere, te rog să ai grijă de golanii aceştia neglijenţi…

Mareşalul scoase un fluier de argint şi fluieră strident. Cei doisprezece nu mişcară.

Ce aştepta oare Lagarde? De ce oare, dăduse el în ultimul moment ordin escadronului de fier de a nu încerca nici cea

mai mică mişcare contra regelui, numai atunci, dacă ar fi strigat: Înainte! Lagarde nu avea decât un semn de făcut şi succesiunea la tronul lui Henri al II-lea era deschisă. El nu făcu semnul acesta! De ce?

Lagarde trebui astfel să asasineze doisprezece oameni şi asta îi lua minţile. Lagarde, care luase viaţa celor doisprezece cu uşurinţa cea mai mare, Lagarde nu îndrăznea o singură lovitură. Lagarde nu îndrăznea…!

Henri al II-lea nu era un bărbat. Era regele! Lagarde voia să-l ucidă pe rege. Lagarde nu voia să-l asasineze…

Scena aceasta fu foarte scurtă. Henri al II-lea nu avu nici o clipă. El ştia că n-are decât să spună: Sunt regele! Pentru a vedea oamenii aceştia căzând în genunchi şi luând-o apoi la fugă, oricine ar fi fost el, tâlhari sau gentilomi.

— Saint-Etienne, zise el, aruncă-le ceva bani, pentru ca să plece!

Saint-Etienne avu o tresărire dureroasă, scoase punga şi o lăsă să cadă. Niciunul din cei doisprezece nu se aplecă să o ia. Regele, alb de mânie, se îndreptă spre Lagarde şi tună:

— Vrei să pleci!

Lagarde nu răspunse. În aceeaşi clipă, mâna regelui se ridică cu furie şi căzu pe obrazul omului.

— În sfârşit! Iată ce speram, zise el cu o voce surdă. Apăraţi-vă, domnilor!

În acelaşi timp îşi trase spada. Henri al II-lea, fără nici o ezitare, o scoase pe a sa. Saint-Etienne se aplecă iute şi strânse punga. Cele două spade se ciocniră. În aceeaşi clipă se auzi din fundul străzii un galop. Apărură patru umbre. Patru spade străluciră. Urlete izbucniră:

— Partea noastră! Partea noastră!

— Corpodibale!

— Trinquemaille şi Sfântul Pancrace!

— Strapafar! Bouracan!

Cei doisprezece se întoarseră în aşa fel, încât formară un zid în faţa regelui şi a lui Lagarde, care continuau lupta: regele zvelt şi uşor, iar Lagarde, cu părul zburlit.

Cei patru tovarăşi se mişcară cu hotărârea celor care vor să moară mai curând de sabie decât foame. Un clinchet metalic şi apoi se auzi:

— Regele! Regele loviturii frumoase!

O voce stridentă domină zgomotul săbiilor întretăiate:

— Ţine-te bine, domnule, vin la d-ta!

— Regele! Regele loviturii frumoase! strigau cei patru cu sufletul plin de bucurie aproape furioasă, încântaţi, transportaţi.

Ceva asemănător fulgerului căzu pe zid. O spadă mare străluci. Ciocnirea fu violentă, busculada îi îngrămădi unul peste altul, dar Regele loviturii frumoase lupta, acoperindu-l de data aceasta cu spada lui pe rege.

Lagarde căzuse, lovit în cap cu o măciucă. Ameninţând, el ar fi vrut să strige: Înainte! Dar gâtul lui nu scoase nici un sunet…

— Regele! Regele loviturii frumoase! urlară cei patru tâlhari lovind cu furie în dreapta şi în stânga.

— Nu vreţi să vă ţineţi gura, beţivilor! tună Regele loviturii frumoase, lovind şi el unde trebuia.

— Drace! Ce lovituri! Se miră regele, plin de entuziasm.

Pierduţi, însângeraţi, înnebuniţi, atacaţi din toate părţile, înlănţuiţi de ordinul lui Lagarde să nu încerce nimic contra regelui, cei doisprezece, deodată, ca şi cum ar fi fost înţeleşi, băgară săbiile în teacă.

— Bine! bombăni unul din ei. Mergem.

Îşi strânseră pe cei câţiva răniţi; patru din ei înaintară şi-l ridicară pe Lagarde, fără ca regele sau Regele loviturii frumoase să se împotrivească. Un minut mai târziu, escadronul de fier dispăru la cotitura străzii.

— Acum, partea noastră! făcu graţios Trinquemaille înaintând un pas.

— Partea noastră! făcu Corpodibale. Haideţi! Totul e al nostru.

— Tăcere, blestemaţilor! răcni Regele loviturii frumoase.

— Saint-Etienne, zise regele băgându-şi liniştit sabia în teacă, dă te rog punga ta oamenilor acestora, ca să se ducă odată la dracu!

Cei patru tovarăşi tremurau de bucurie şi salutară până la pământ. Dar Saint-Etienne nu mişcă; primise o lovitură în coaste şi zăcea rezemat de scară.

— Iată! făcu Henri. E mort. Trebuia să i se-ntâmple într-o zi sau într-alta. Domnule, adăugă el, întorcându-se spre Regele loviturii frumoase, nu ştiu cum să-ţi fiu recunoscător. Fără d-ta aş fi fost desigur unde e tovarăşul meu. Cine eşti d-ta, te rog?

— Mi se spune Regele loviturii frumoase, zise rece tânărul bărbat.

Henri se încruntă, Faţa lui reluă expresia aceea ameninţătoare, pe care o avea regele de obicei.

— Tinere, zise el, am auzit vorbindu-se de d-ta. Tot ce pot face deocamdată pentru d-ta e să suspend pentru opt zile ordinele care te privesc. Profită deci de acest timp, pentru a fugi undeva, afară din Franţa, unde vei putea în linişte să faci ce vrei.

— Domnule, zice celălalt rege, mi-ai cerut numele şi ţi l-am spus. E rândul d-tale acum.

Regele avu un zâmbet glacial şi cu un surâs sinistru răspunse:

— Haide, bravul meu, dacă nu vrei să retrag graţia, pleacă îndată.

— Mii de Dumnezei! Să-l scotocim puţin! Haideţi!

— Adevărat! Am nevoie mâine de bani, ca să plătesc o liturghie.

— Sacrament! Bani! tună Bouracan.

— Danaro! Madonna ladra! Cei patru tâlhari înaintară câţiva paşi. Dar, îndată se dădură înapoi, repeziţi de un pumn vijelios.

— Ah! Câini blestemaţi! Ah! Păgâni nenorociţi! Căraţi-vă de aici! Mă împiedicaţi să vorbesc cu acest domn şi să-i dau o lecţie de bună creştere. Ţineţi! Bani! Iată, bani. Ultimii.

— Quente pigno, porumbelule! strigă Strapafar încântat.

— Basta! Basta! răcnea Corpodibale extaziat.

— Niciodată Sfântul Pancrace nu a fost atât de bun cu noi! jubila Trinquemaille.

— Loveşte mereu, fiule! zise sublimul Bouracan. Care îşi întinse spatele!

— Căraţi-vă, câini beţivi şi staţi departe, până ce vă chem eu. Şi acum, domnule, zise el întorcându-se spre rege, că suntem singuri, îmi poţi spune numele d-tale.

Lui Henri îi clănţăneau dinţii. Aruncă în jurul lui o privire furioasă.

— Tinere, pentru ultima oară îţi spun să mă laşi în pace. Am treabă în casa aceasta.

— În care ai pretenţia să te urci pe scara astă de frânghie.

— Da, făcu Henri cu dinţii strânşi. Vezi. E vorba de o întâlnire …de dragoste.

— Minţi! răcni Regele loviturii frumoase devenind palid.

— Drace! Ştii tu oare cu cine vorbeşti?

— E un ceas de când te întreb domnule. Dar, oricine ai fi, minţi. Scara conduce la marele intendent. Domnişoara Florise de Vernique nu dă nimănui întâlniri de dragoste. Spun deci: minţi!

— Mizerabile! În genunchi şi cere iertare! Dacă vrei să ştii, află! Eu sunt regele!

Regele loviturii frumoase îşi încrucişa braţele şi spuse:

— Eşti regele?… Ei bine, rege al Franţei, ai minţit, Rege al Franţei, adăugă el cu o voce care devenea îngrozitoare, te opresc, eu Regele loviturii frumoase, să insulţi pe această tânără fată care locuieşte aici. Rege al Franţei, retrage-te îndată, tot ce mai pot face e să nu-ţi întorc insulta pe care ai aruncat-o.

Henri rămase o clipă uluit. Ridică ochii la cer să vadă dacă nu cumva a fulgerat. Apoi aplecă privirea să vadă dacă nu cumva s-a deschis pământul. Omul acesta îi spusese: ai minţit; cui spusese el oare aceste cuvinte? Regelui!

Regele!

Cine era regele?

O fiinţă care putea fi slabă, puternică, rănită, săracă, binevoitoare, dar care în nici un caz nu putea fi un simplu om.

Mulţimea tremură, lumini sunt pe frunte, teamă şi respect totdeauna în inimi şi cugete pentru acest personaj. REGELE!

— În genunchi! Eu sunt regele! În genunchi! Răspunsul Regelui loviturii frumoase fu acesta:

— Pleacă de aici!

Atunci Henri îşi aduse aminte că era om. Avu un moment trecător de furie şi scoase spada. Murmură pentru el:

— Aş vrea totuşi să văd dacă îndrăzneşte să scoată sabia contra regelui.

Regele loviturii frumoase prinse cu amândouă mâinile sabia regelui şi o frânse pe genunchi. Păcat. Eră o spadă ieşită din mâinile unui făurar vestit.

— Mizerabile! răcni regele cu o voce albă.

— Hei, voi patru, aici! strigă Regele loviturii.

Cei patru, care priviră scena de departe, se apropiară cu zâmbetul pe buze. Tâlharii bombăneau în speranţa unei noi învârteli.

— Tăcere! zise Regele loviturii frumoase. Vă aduceţi aminte de locuinţa mea din strada Calandre?

— Ya! răspunse Bouracan.

— La probă, începu Corpodibale.

Dar Trinquemaille îl calcă pe picior. Henri păstră o tăcere sumbră. Era beat. Beat de uimire. Galben de ură. Uimirea şi ura frământau sufletul lui. Nu putea să spună sau să facă ceva.

— E în regulă! Conduceţi-l acolo şi păziţi-l, până ce vin eu. Dacă nu-l găsesc acolo, aveţi de-a face cu mine!

Cei patru tâlhari îl înconjurară pe Henri şi, în câteva clipe, grupul dispărea după primul colţ de stradă. Un om luase parte la toate aceste întâmplări. Văzuse şi auzise totul. Acest om murmură:

— Numai fiul unui rege ar fi putut vorbi astfel unui rege. E minunat! Fatalitate? Mai sunt oameni care pretind că eşti numai un cuvânt! Eu te ating, te simt, te văd. Iată o ură năprasnică între tată şi fiu! Eu aprind această torţa. Ce va arde ea oare?... Nostradamus vorbind astfel, tremura. Faţa lui era luminată parcă de o flacără interioară pe care ai fi putut să o vezi aproape. Regele loviturii frumoase se îndrepta spre el.

— Ai văzut? Ai auzit?

— Totul, totul! Copile, ce vrei tu să faci cu regele?

— Nu ştiu, răspunse maşinal Regele loviturii. Nostradamus era plin de bucurie, răspunsul tânărului îi deschise al şaptelea cer, al răzbunării. Dacă Regele loviturii ar fi spus: îl voi omorî. Nostradamus s-ar fi temut că visul său se năruie. Dar Regele loviturii frumoase nu ştia. În capul lui se concepea un plan groaznic. Nostradamus nu insistă. Există cuvinte definitive. Regele loviturii spunea unul:

— Mă duc, zise el, după un minţit de tăcere.

— Unde?

— Să-l ajung.

Nostradamus avu un râs care-l îngheţă chiar pe Regele loviturii frumoase. Înainta spre scară, Frânghia era tot agăţată de fereastră.

— Şi asta? întrebă el.

Regele loviturii sări, Faţa i se umplu de sânge. Apoi, îndrugă, tremurând:

— Ce, asta…

— Scara. Nimeni nu va profita deci… Nostradamus nu avu timp să termine Regele loviturii era deja pe primul capăt al frânghiei. Nostradamus se îndepărtă încet cu capul aplecat sub greutatea gândurilor care-l frământau.

În acest moment, mareşalul Saint-Etienne, rezemat de zid, scoase, un suspin, deschise ochii, privi aiurea şi, deodată, văzu acolo sus, pe acest om care dispărea încălecând fereastra, Saint-Etienne zâmbi uşor şi dureros.

— Hei, drace, ce s-a întâmplat! Regele i-a pus pe fugă. Cred că am primit o lovitură zdravănă în coaste. După toate astea, bine că mi-au rămas galbenii.

Se pipăi cu grijă şi simţi banii la locul lor.

Douăzeci de mii de scuzi! Încă alţi şaizeci de mii şi al şaselea milion va fi complet. Şase milioane, adăugă el cu o voce plină de gravitate respectuoasă. Bucuria banilor îl făcea să uite durerea fizică.

— Adio, Sire! Distrează-te cum vrei, zise el plecând. Şi se duse.

Mareşalul Saint-Etienne era avar. Mai mult era un disperat după avere. Dar nimeni nu ştia, nici el însuşi măcar. Proprietatea marilor pasiuni este că rămân de cele mai multe ori necunoscute. El aruncă cu banii la palat. Putea chiar să plătească câteva mii de scuzi pentru un guler de dantelă. Părul lui era îngrijit, masa lui era luxoasă, costumele lui dădeau tonul, casa îi strălucea prin farmecul ei de bogăţie şi frumuseţe. Într-un cuvânt, Saint-Etienne nu avea nimic de avar; nici o atitudine nu trăda …în el pe iubitorul de aur.

Numai că.

Numai că Saint-Etienne mânca fără plăcere la această masă pentru care cheltuia fără rost; Saint-Etienne, care-şi acoperea amanta cu aur, nu înţelegea că o femeie poate fi iubită. Saint-Etienne, care cumpăra caii cei mai frumoşi, nu cunoştea plăcerea de a-i încăleca. Saint-Etienne nu cunoştea viaţa. El nu trăia, el visa, în visul acesta el juca un rol oarecare.

Şi el nu se deştepta decât în pivniţele lui, în faţa cuferelor cu bănet şi aur. Omul tremura atunci. Dragostea îi umfla inima. Bucuria izbucnea. Pasiunea creştea în el. Saint-Etienne cunoştea atunci fericirea de a trăi, voluptatea puternică pe care nu i-o puteau oferi femeile, beţia pe care nu i-o dădeau nici vinurile de Spania… el îngenunchia, el adora, găsea atunci voluptatea supremă în avariţie.

Ce devenise Lagarde?

Şeful escadronului de fier fugise până la Louvru. Niciodată nu-i se întâmplase să păţească aşa ceva, mai cu seamă în tovărăşia gărzilor lui temute de toată lumea. Drace! Lovitura pe care o primise de data aceasta merita orice atenţie. De unde oare ieşise omul acela? De unde luase cizmele acelea pe care ei le simţiseră în spate? Poţi să te retragi fără ruşine în faţa unei armate întregi, dar în faţa unui singur om?

Lagarde ajunse la Louvru, unde, desigur, era aşteptat. Toate porţile se deschiseră înaintea lui. O găsi pe Catherina de Medicis. Văzându-l pe Lagarde, ea păli. Nu trebui să-l privească în ochi, pentru ca să înţeleagă că afacerea a dat greş. Buzele ei tremurau. Lagarde nu putu să suporte claritatea sinistră a ochilor fixaţi asupra lui. Aplecă încet capul şi zise:

— Doamnă, escadronul ar fi trebuit dublat, sau triplat.

— E primejdios. Şi doisprezece sunt mulţi.

— Atunci nu înţeleg de ce trebuie să mă ucideţi cu privirile voastre.

— Nu te mai vreau.

— Mai mult de cincizeci s-au aruncat asupra noastră. Catherina tresări, păli şi simţi cum îi îngheaţă sângele în vine.

— El ştia…, atunci? murmură ea, strângându-şi pumnii.

— Nu, madame. Erau nişte tâlhari. O întâmplare nenorocită. Era o bandă condusă de un luptător grozav, care căuta să înhaţe pungile noastre.

— Cum se numeşte conducătorul bandei?

— Regele loviturii frumoase.

— Regele loviturii frumoase, bine! zise Catherina, întipărindu-şi acest nume în inimă. Trebuie să ne descotorosim de acest om. Cine ştie? Poate că el e pentru rege ceea ce eşti tu pentru mine.

— Va muri, madame! tună Lagarde cu hotărâre. Catherina deveni gânditoare, apoi se linişti.

— Regele, s-a întors, desigur?

— Nu ştiu, madame.

Catherina se despărţi de Lagarde cu un simplu gest. Ea îşi petrecu timpul în oratoriu, ascultând la ferestre în tăcere. Ar fi dat bucuroasă cinci ani din viaţa ei să ştie dacă regele e sau nu în Louvru. Ea nu îndrăznea. Către orele opt dimineaţa, o doamnă de onoare intră în oratoriu, îngrozită:

— Madame, zise ea, ştiţi ce se spune? Că regele nu e în Louvru!

Catherina îşi muşcă buzele, pentru ca să nu strige. Avu curajul să răspundă:

— Dar ce? E pentru prima oară că regele nu se culca Ia palat?

Fraza aceasta, care îi permitea să ia o atitudine, o făcea minunată. Catherina putu astfel să-şi stăpânească nervii, cu toate că suspina. Simţea cum i se îngroaşă sângele în vine. Vorbăria din Louvru, întrebările care se încrucişau, zgomotul curtenilor care fugeau spre apartamente, toate acestea îi loveau urechile ca o muzică ciudată şi suavă.

La prânz, nimica. Catherina gândea: Regele loviturii frumoase a făcut ce trebuia să îndeplinească Lagarde… Scandalul şi tumultul izbucniră în Louvru. Regele! Unde e Regele? Catherina ridică ochii spre cristalul de pe crucifixul ei şi murmură:

— M-ai ascultat oare în sfârşit?

Şi ea dădu ordin să se adune consiliul. În culoar se auzea vocea bufonului Brusquet care striga:

Vreau regele meu! Vreau bufonul meu!

FAŢĂ IN FAŢĂ.

Regele loviturii frumoase sărise într-o cameră în care se aflau două femei.

— Monseniore, zise una din ele, aici e! Şi ea arătă uşa camerei Florisei.

Uşa se deschise îndată şi Florise apăru. Regele loviturii nu o văzu. El era aplecat spre femeia care stătea în faţa lui îngrozită.

— Tu ai cumpărat scara? întrebă el.

— Da, răspunse biata femeie. N-am făcut bine! Regele loviturii se întoarse spre fereastră:

— Ascultă, zise el. Nu te ucid, pentru că eşti o femeie. Dacă se va mai întâmpla vreodată să te prind pe aici, atunci te voi sugruma cu părul în jurul gâtului. Acum, du-te!

— Pe unde? întrebă femeia, beată de groaza.

— Pe aici, zise Regele loviturii. Tu ai aruncat scara; Tu vei cobori. Tu o vei desface. Nu va fi nici un păcat dacă îţi vei rupe oasele.

— Iertare! Îndrugă femeia.

— Ţi-ar place să-l chem pe marele intendent? E o spânzurătoare în curte, ştii?

Femeia se ridică, se aplecă, dându-se înapoi, lovindu-se pe frunte; Regele loviturii îşi scoase liniştit pumnalul. Ea ridică spre el privirea ei înmărmurită, apoi se hotărî. În clipa următoare începu să coboare, cu ochii închişi, cu dinţii strânşi, treaptă cu treaptă, Regele loviturii privea. Femeia atinse pământul şi sări ca şi cum ar fi fost aprinsă. Regele loviturii dădu din umeri. Se îndreptă apoi spre cealaltă femeie care aştepta îngrozită.

— Ai văzut, ei?

— Oh! Da, da!... Dar eu n-am făcut nimic, eu! Eu, n-am vrut!

— Cine v-a plătit?

— Saint-Etienne.

— Saint-Etienne! răcni Regele loviturii frumoase, Roland de Saint-Etienne, spui?

— Nu, mareşalul, Regele loviturii îşi şterse sudoarea de pe frunte. Apoi:

— Da, înţeleg. Fiul lucrează pe socoteala lui proprie şi tatăl pe contul regelui. Asta e bine. Nu plânge.

Regele loviturii frumoase se întoarse atunci şi o văzu pe Florise. El rămase nemişcat, fără ca măcar să se gândească la acel salut care scoate pe orice bărbat din încurcătură. Căută să facă un gest, sau să spună ceva. Ea dădu un pas

înapoi şi arătă cu mâna uşa camerei ei, în care nici un alt bărbat, afară de tatăl ei, nu intrase până acum:

— Vino, zise ea atunci.

Dacă Florise ar fi fost în stare să judece gestul ei, sigur că şi-ar fi dat seama că el este un semn de mulţumire, un act de credinţă. Între ei doi se afla din întâmplare un scaun, nimic altceva. Unul în faţa altuia, apăsaţi de teamă, ei se vedeau prea bine, fără a avea însă curajul să se privească. Ei erau atunci dragostea care se trezeşte, candoarea care aureolează frumuseţea, gloria dragostei. Ei erau tinereţea.

Florise închise ferestrele. Timpul în care rămăseseră unul în faţa celuilalt nu trebuiau să-l uite toată viaţa. Ar fi trebuit dealtfel să dureze o veşnicie. Florise fu prima care vorbi.

— Domnule, trebuie să-ţi mulţumesc. Am văzut lupta de jos. Fără d-ta aş fi fost desigur pierdută, ştiu prea bine.

Şi, dulce, cu un accent de nespusă căldură, ea continuă:

— Am văzut lupta… am văzut bătaia şi la Melun, apoi aici, în curtea casei. În seara aceasta, de asemenea…

— Domnişoară, zise Regele loviturii, te rog să nu crezi nimic rău din partea mea. De ce eram sub fereastra d-tale? E numai întâmplarea, ţi-o jur. Şi apoi am văzut oameni. Am atacat, gândind totuşi că e vorba de d-ta. Mi-a venit greu să urc la d-ta, crede-mă. Dar trebuie să te previn. Trebuie să te păzeşti şi să te ştii apărată.

El se opri, deoarece vocea începu să-i tremure.

— Dacă nu ai fi venit, zise Florise, te-aş fi căutat. Şi d-ta trebuie să te fereşti. E îngrozitor. Eşti căutat. Vor să te omoare.

— Cine?

— Tatăl meu, răspunse ea tremurând.

Mâinile ei frumoase se uniră într-un gest de îndurare, ea revedea acum spânzurătoarea din curte, de care se legăna un cadavru…

— Jură-mi, imploră ea, că te vei feri.

— Da, zise Regele loviturii frumoase, dar îmi vei făgădui că şi d-ta te vei apăra. Căci, dacă ţi se va întâmpla ceva, să ştii

că mă voi duce direct la tatăl d-tale şi-i voi spune: iată-mă. Fă cu mine ce vrei.

— Pentru ca să spună acestea, el îngenunche. Florise crezu atunci că va muri de bucurie. Ea îi acoperi ochii cu mâinile şi îi spuse:

— Dacă se va întâmpla asta, atunci să ştii că voi veni lângă tine, chiar dacă va fi lângă eşafod, pentru ca să pot muri odată cu tine…

Regele loviturii frumoase ar fi dorit moartea în acea clipă, deoarece simţea că, chiar dacă va mai trăi mii de ani, nu va ajunge să trăiască o asemenea clipă. Ei rămaseră astfel, pradă unui extaz fără margini. Aceasta fu declaraţia lor de dragoste.

Regele loviturii se afla în anticameră. Ei nu-şi mai spuseră nimic. Mâinile lor nici nu se atinseră. Florise se duse la uşă şi o deschisese. Regele loviturii o închise apoi. Femeia mai era acolo, mută şi îngrozită.

— Ascultă, îi spuse Regele loviturii frumoase, când voi ajunge jos, vei dezlega scara şi o vei lăsa să cadă. Astfel, ea nu va mai putea servi nimănui.

Nici măcar lui… dar el nu se gândea la aşa ceva. El coborî. Când ajunse jos, femeia îi ascultă ordinul. Se îndreptă spre Sena. Ajuns la malul fluviului, luă câţiva bolovani, de care legă frânghia şi o aruncă astfel în apă. Apoi se aşeză cu capul rezemat în palme şi începu să viseze. Zbirii lui Vernique l-ar fi putut înhăţa chiar fară să-i observe. Când se deşteptă, era ziuă. Se ridică şi se îndreptă spre oraş. Un sfert de oră mai târziu, intră în locuinţa lui Nostradamus.

CAPITOLUL XII.

Vânătorii.

MAREA VÂNĂTOARE.

Henri al II-lea fu luat de cei patru spadasini. Se lăsă târât, cu uimirea omului căzut pradă unui eveniment neprevăzut. Evenimentul era într-adevăr fantastic: un rege prizonier! Prizonierul unui tâlhar! La Paris! La doi paşi de Louvru! Era un coşmar, un vis groaznic.

Ajungând în str. Calandre, gândurile regelui luară alt drum. Aventurile şi întâmplările trecutului se treziră în mintea lui Henri, redeşteptând sentimentele vechi, adormite demult în conştiinţa lui.

— Am mai fost eu odată în strada asta, gândi Henri. Dar când? E, desigur, mult timp de atunci. Nu mai mi-aduc aminte… De ce oare?

Şi intrând în locuinţa aceea săracă şi îngrozitoare, în mintea lui se făcu lumină. Un fulger străbătu tinereţea lui. Imaginea acestei odăi în care fusese o singură dată în viaţa lui, dormea în adâncul creierului său şi nu aştepta decât momentul prielnic să iasă la suprafaţă. Înţelese deodată că el nu uitase niciodată această cameră. Închizând ochii, văzu cele mai mici amănunte! Da, asta e! Da, el prinţul tâlhar, fiu de rege, venise aici într-o noapte asemănătoare cu un erou căruia îi spusese:

— Dacă mama nu e la miezul nopţii în str. Hache, vei aştepta până la ora unu. Atunci, copilul trebuie să moară…

Mama nu venise la întâlnire. Copilul era mort; luptătorul îl asigurase despre aceasta. El revăzu copilul, într-o lumină orbitoare, îl revăzu aşa cum îl văzuse în celula temniţei, atunci când îl smulsese de lângă mama sa, îl revăzu zbătându-se şi strigând. Atunci, prinţul Henri nu avu nici o teamă de strigătele acestui copil. Astăzi, douăzeci de ani mai târziu, el auzi aceste strigăte şi tremură.

Îşi şterse fruntea de sudoare şi murmură:

— Copilul e mort…

Cei patru tâlhari nu ştiau ce-i frica. Auzind însă aceste ciudate cuvinte rostite cu o voce funebră, se cutremurară.

— Copilul e mort? întrebă Trinquemaille îngrozit.

— Aşa! Care va să zică, se omoară copii aici? mormăi Strapafar.

— Sacrament! bombăni Bouracan.

Henri îşi scutură amintirile şi le arunca, una după alta, ca pe nişte frunze uscate. Îi privi pe cei patru.

— Tăcere, caraghioşilor! Eu trebuie să întreb. Răspundeţi: nu-i aşa că locuinţa aceasta a fost odată locuită de o oarecare călăuză Brabant-le-Branancon! L-aţi cunoscut?

— Of! Dacă l-am cunoscut, sărmanul! făcu Strapafar. Era un bun tovarăş şi, sub ordinele lui, n-am stat niciodată degeaba.

— Ce s-a făcut cu el? întrebă Henri curios.

— A murit! zise Corpodibale.

Şi, la rândul lui, se descoperi. Henri scoase un suspin de uşurare. Bouracan adaugă imediat: Mort! Ca şi copilul!

— Ce copil? urlă regele.

— Copilul despre care vorbeşte Senioria voastră, făcu Bouracan, care deschise îngrozit ochii.

— Bine, îndrugă regele. Acuma, răspundeţi-mi: cine e blestematul cu care am avut de-a face şi căruia îi daţi ascultare, tâlharilor!

Cei patru schimbară priviri încrucişate. Strapafar bătu din picior şi pierdu astfel o bucată de talpă legată cu sfoară. Bouracan duse mâna Ia pumnal.

— O clipă! făcu dulce Trinquemaille. Lăsaţi-mă pe mine să tratez această afacere delicată. Domnule, adăugă el, trebuie să vă previn că noi suntem gentilomi.

— Mai mult! zise Strapafar cu admiraţie crescândă.

— Gentilomi, porco Dio! afirmă Corpodibale.

— Ya, zise Bouracan cu demnitate. Noi suntem gentilomi, sacrament!

Trinquemaille, mândru de succesul obţinut de cuvântul său, continuă, aplecându-se ca un senior: Domnilor, faceţi cea mai mare greşeală dacă vedeţi în noi nişte tâlhari. În ce-l priveşte pe el, mai cu seamă! Te rog, să nu-l mai numeşti blestemat în faţa mea. Voi fi atunci nevoit să-ţi tai puţin beregata, fără să ştiu măcar cine eşti.

Henri văzu patru pumnale lucind. El era destul de curajos. Dar, aceste patru mutre îngrozitoare, lamele pumnalelor îl puneau pe gânduri. Aşa cum arătau, peticiţi, cu ghetele

scofâlcite, lăţoşi şi nespălaţi, gentilomii noştri nu prea inspirau încredere.

— Ca să-ţi spun cine e, reluă Trinquemaille, ar însemna să spun o poveste lungă. L-ai văzut la lucru, zici? Ei bine, de zece ori, eu, care-ţi vorbesc, l-am văzut făcând mai bine. Noi suntem patru, vezi. El e numai unul singur, dar face ce vrea din noi. Fiecăruia în parte ne-a scăpat viaţa de câteva ori. E moartea diavolului omul ăsta!

— Cea mai bună spadă a Franţei şi Italiei! strigă Corpodibale.

— Ya! răcni Bouracan. Stăpânul nostru!

— E un porumbel fin! făcu Strapafar.

— Regele loviturii frumoase! zise Trinquemaille. Şi toţi patru se descoperiră.

Henri, trist, cu furia în inimă, asculta toate astea. Şi atât de mare fu puterea de convingere a sincerităţii, încât se simţi cuprins de groază.

— Regele loviturii frumoase!… murmură el, cu un fel de respect. Cine e omul acesta?

— E copilul, zise Bouracan cu nevinovăţie, fără să ştie nimic.

Henri sări. Ochii i se holbară. Ridică umerii şi se feri, parcă un pumn nevăzut s-ar fi abătut asupra lui. El întrebă îngrozit:

— Copilul!… Copilul e mort…

— Bouracan, zise Trinquemaille, tu ai spus bine e copilul nostru!

— Drace! ţâşni Strapafar, răsucindu-şi mustaţa el nu-l cunoaşte pe Regele loviturii frumoase!

— Hei, se mai întreabă cine e Regele loviturii frumoase! făcu Corpodibale cu milă.

Şi Trinquemaille:

— Nu există decât un singur Rege al loviturii pe lume.

REGELE E ARESTAT

— E deci omul, reluă Henri, cu care Roland de Saint-Etienne a avut o ciocnire într-un han de pe drumul

Metanului? E vorba despre omul care a dat lupta aceea în curtea casei marelui intendent?

Trinquemaille ridică ochii în plafon, se aplecă în semn de asentiment şi zise:

— Da, e omul care v-a salvat azi noapte! Aşa era, de altfel, dar regele uitase.

— Ah! Ce frânghie îi trebuie netrebnicului ăsta? Ascultaţi, zise el cu voce tare, ridicând capul. Eu pot obţine de la rege iertare pentru voi toţi. Iată aur, lăsaţi-mă să plec, daţi-mi drumul.

Regele aruncă la picioarele lor o pungă mare şi grea – o pungă pe care mareşalul Saint-Etienne ar fi luat-o repede. Toţi patru avură aceeaşi mişcare, cu piciorul înainte: patru mâini întinse.

— Sunt salvat, gândi Henri. Ei bine! Ce fac ei acum? Nici o mână nu apucă însă punga.

— Ce va spune porumbelul nostru? zise Strapafar.

— E prada lui, nu a noastră, suspină Corpodibale.

— Va fi un păcat de moarte! Oftă Trinquemaille.

— Copilul ne va pedepsi, Ya! zise Bouracan. Tâlharii se ridicară. Aveau mutrele unor tâlhari siliţi să pară oameni cumsecade. Suspinele lor ar fi înduioşat chiar cea mai nemiloasă inimă. Dar ei nu atinseră punga. Şi poate că n-aţi uitat că tâlharii nu mâncaseră nimic din ajun…

Strapafar avu totuşi o idee, se lovi cu degetul pe frunte.

— Monseniore, zise în acelaşi timp Trinquemaille, ţi-am mai spus: noi suntem gentilomi adevăraţi. De aceea, cu părere de rău, cu bucurie mai bine zis, avem onoarea, ca să spunem aşa că nu vă refuzăm ducaţii, pentru că, de, sunt ducaţi, i-am recunoscut eu după sunet.

Henri scrâşni din dinţi. Se înăbuşea de furie. Se hotărî:

— Ştiţi voi cine sunt eu?

Tâlharii se priviră şi dădură nepăsători din umeri, cu ochiul mereu spre pungă. Henri strigă:

— Eu sunt regele!

Şi el se-ndreptă, luând atitudinea demnă pe care întreaga lui familie ştia s-o ia când urma să-şi joace rolul, marele rol – acela al regelui. Cei patru îl priviră şi numai atunci îl recunoscură.

Fiecare din ei îl văzuse pe regele Franţei la vreo ceremonie religioasă sau războinică, în fundul unei trăsuri, ori în fruntea călăreţilor. De abia spuse: eu sunt regele – şi ei îl recunoscură. Patru ţipete izbucniră laolaltă:

— El a făcut asta!

— El îl arestează acuma pe rege!

— El îl aresta şi pe Papa!

— El îl va prinde şi pe diavol!

Fu o explozie de încântare, mirare şi admiraţie. Dar, îndată fură cuprinşi de gravitatea situaţiei. Instinctiv, duseră mina la gât. Se sugrumau parcă. Aveau deja cravata de frânghie. Îngroziţi, se lipiră de perete. Dacă, în momentul acela, Henri s-ar fi îndreptat spre uşă, niciunul n-ar fi avut curajul să facă un singur pas. Henri triumfa. El încerca irezistibila dorinţă să vadă ce înseamnă victoria lui.

— Ah! Ah! Tremuraţi, caraghioşilor! Aveţi dreptate: în zori, veţi fi spânzuraţi cu toţii! Iar, pentru şeful vostru, funia nu va fi destul de lungă. Va fi ars de viu…

Regele, maiestos, se-ndreptă atunci spre uşă. Dar el fu întâmpinat de un lanţ de carne; cei patru, mână în mână, îi stăteau în cale.

Dimineaţa, Henri era la capătul puterilor. Ţipase, Fusese lăsat să urle cât a vrut. Se aruncase asupra paznicilor lui, cu pumnii încleştaţi: s-a lăsat chiar bătut. Le promisese averi întregi. Dar ei îşi astupaseră urechile, Bouracan îşi scoase pumnalul:

— Dacă primiţi, se răsti el tovarăşilor lui, vă omor şi mă ucid şi pe mine!

Regele era verde. De mânie nu se moare, deoarece el nu muri. Cei patru erau palizi. De teamă? Nu. Le era foame. Pe podea zăcea punga…

— Ce palid e! zise Corpodibale.

— Sărmanul! Îi e foame, făcu Strapafar.

Clipi, se aplecă înaintea regelui şi spuse emoţionat:

— Nu puteţi rămâne aşa! Drace! Trebuie să mâncaţi ceva; da, mă voi duce eu să caut. Doamne, nu suntem noi chiar aşa de răi. Noi suntem gentilomi!

Ceilalţi trei înţeleseră despre ce e vorba.

— De altfel, ce vreţi să mâncaţi? Henri avu un gest de disperare.

— Du-te. Am înţeles! O şuncă bună…, ce? Henri îşi strânse pumnii.

— Bine, bine. Odată cu şunca, un pateu de iepure…

— Da, iepure, iepure! se extazie Bouracan.

— Şi un butoiaş de vinişor, ceva pâine!… Pâinea e o mâncare regească, dacă e făină, bineînţeles.

Strapafar îngenunche lângă pungă, o deschise cu gingăşie, fără ca s-o mişte din loc măcar.

— Fraţilor, sunteţi martori că nu ating punga! O luă din loc. Bouracan strigă:

— Iepure, sacrament! Nu uita vinul şi pâinea!

În ziua asta avu loc un chef ca niciodată. Fiecare striga, pe rând, că prizonierului îi e foame, ba sete, ba că mai vrea ceva. Se aruncau asupra pungii şi se întorceau încărcaţi de bunătăţi. Spre seară, punga era tot la locul ei, dar nu mai era nici o lescaie înăuntru.

La orele opt seara, Henri mâncă o bucată de pâine şi bău un pahar de vin. Apoi, se-ntoarse şi-ncepu să plângă. Dacă i s-ar fi spus că trebuie să îndure umilinţa aceasta, n-ar fi crezut. Avea friguri. Sângele stătea să-i ţâşnească din ochi.

Era de-acum noapte. Un pas scârţâi afară, pe scară, un pas pe care tâlharii îl recunoscură, deoarece se ridicară. Regele loviturii frumoase apăru. Regele îl înghiţea cu ochii. Cei patru văzură aceşti ochi şi gândiră: Dacă nu-l omoară pe rege, e pierdut!

Regele loviturii se apropie de Henri, se descoperi şi zise:

— Sunteţi liber!

Bucuria şi ura străluciră laolaltă pe fruntea regelui.

— Liber? întrebă el cu o voce sugrumată.

— Cu o singură condiţie: îmi veţi da cuvântul regesc că nu veţi încerca niciodată nimic împotriva domnişoarei Florise de Vernique.

ANIMALUL FUGĂRIT.

Henri se plecă ruşinat. Primise o adevărată, lovitură. Cuvântul lui regesc!… Cei patru tâlhari, roşii şi înflăcăraţi, făcură mutre. Vinul le dădea un avânt groaznic.

— Porumbelul! E nebun, zise Strapafar.

— Va muri? zise Corpodibale.

— Tăcere câinilor! tună Regele loviturii. Trinquemaille duse mina la pumnal; vinul îi ieşea prin ochi.

— Daţi-mi voie, declamă el, noi suntem câini dacă vrei. Şi nu suntem, dacă vrei…

Regele loviturii frumoase deschise uşa, îl prinse pe Trinquemaille de guler şi-i dădu drumul pe scară. Se auzi un fel de zgomot, ca şi cum un butoi ar fi căzut peste fiare. Apoi, se auzi o văicăreală: Trinquemaille aşezat pe prima treaptă plângea.

— Şi dacă nu jur, zise Henri, ce vei face?

— Nu ştiu, răspunse Regele loviturii.

Henri tremura aşa cum tremurase Nostradamus. Un zâmbet livid îi lumină faţa cu o lucire funestă.

— Fie! făcu el. Îţi dau cuvântul meu regesc, că nu voi încerca nimic contra fiicei marelui intendent. Şi pot să-mi ţin cuvântul. Caraghioşilor, eu vreau însă să vă arăt ce înseamnă un rege! Vă dau totodată cuvântul meu ca voi uita crima de lezmajestate pe care aţi comis-o. Hai, duceţi-vă! Sunteţi liberi.

Fu într-adevăr un gest frumos, pe care Regele loviturii îl admiră. Bouracan, Corpodibale şi Strapafar rămaseră nepăsători. Henri se înfăşură cu mantaua, fără grabă, arătând un aer de bravură.

— Prieteni, zise Regele loviturii, străzile sunt puţin sigure. Îl veţi însoţi pe nobilul domn şi nu-l veţi lăsa decât la poarta locuinţei sale.

În cuvintele spadasinului era o nuanţă de curată delicateţe, cu toate că el nu întrebuinţase numele de Maiestate, ori de Sire.

Şi trebuie să ne întoarcem aici? întrebă Strapafar cu vocea joasă.

— Nu. Vă voi aştepta mâine la Myrtha.

— Fiţi cu băgare de seamă! zise Trinquemaille întrând în cameră.

— Avem doar cuvântul regelui!

Cei patru tâlhari ascultară ordinul. Fără greutate, Henri ajunse la Louvru. Când îl văzură trecând podul suspendat, ei ţinură sfat pentru a hotărî dacă să se întoarcă în strada Calandre, Regele loviturii le spusese însă mâine, la Myrtha. Ei erau obişnuiţi cu revolta în ceea ce priveşte un lucru cu care nu erau de acord, de asemenea ascultau de Regele loviturii fără să cârtească. Pe de altă parte, în fond, aveau încredere şi în cuvântul lui Henri, Ştiau bine că un rege nu poate să mintă.

La Louvru, în acelaşi timp fu o mare rumoare de bucurie. Scoţienii, elveţienii, germanii, fiecare companie de soldaţi făceau o hărmălaie de plăcere. Compania franceză striga cât o ţinea gura: Trăiască Regele! Două sute de valeţi fugeau ca nişte smintiţi, ducând luminări. Într-o clipă curtea în care intrase Henri fu plină de lume.

— Doamne! Dumnezeule!

— Trăiască Regele!

El străbătu această populaţie a Louvrului cu pas grăbit, dinţii strânşi, ochii scăpători, cu buzele tremurânde şi căzu ca o bombă în sala de consiliu, unde, în jurul Catherinei era adunată Curtea: Montmorency, Saint-Etienne. Fiul său Roland, Marie Stuart, Margueritte, Emanuel Cap-de-Fier, delfinul Francois. Ignaţiu de Loyola, Montgomery, Vernique, Tavannes, Biron, Cardinalul de Lorena, Brantome, o sută de alţi seniori. Singură Diana de Poitiers, lipsea. În grabă, ea îşi făcuse bagajul, pentru a părăsi Louvrul, dacă bineînţeles Catherina ar fi lăsat-o liberă. Fiecare îşi spunea cuvântul,

dând o părere, un sfat. Catherina asculta pe toată lumea şi, câteodată, aproba sau dezaproba cu un gest. Ea era palidă. Femeia aceasta de o mare şi rară inteligenţă nu arăta nici o durere în care nimeni nu ar fi putut să creadă. Demnă, liniştită şi mândră, ea lua la cunoştinţă că intra în stăpânirea puterii, cugetul ei plana la înălţimea asupra acestei Curţi care se prosterna înaintea ei. Deodată uşa din fund se deschise şi Brusquet, bufonul Brusquet, intră ţipând.

— Pe Notre-Dame, vreau ca să se râdă! Insă de acum o zi în care nu se râde la Louvru…

Bufonul nu avu timp să termine. Gălăgia care urca scările se amestecă în furtuna de aclamaţii şi Henri apăru.

Catherine se ridică, apoi recăzu, cu ochii lărgiţi de groază. Montgomery se apropie de ea tremurând.

— Regele! Regele! Trăiască Regele…

Fulgerul era în Louvru. Timp de câteva minute, Henri asculta această voce monstruoasă cu un fel de mirare, apoi ducându-se drept la Catherina de Medicis, o sărută pe amândoi obraji, fapt care înmulţi aclamaţiile. Îmbrăţişând-o pe Catherina, Regele căpăta mulţumirea Curţii. Apoi, în tăcere:

— Căpitanul meu de gardă! Bine! Montgomery, ia o sută de oameni, două sute şi duceţi-vă în strada Calandre – a şasea casă pe stânga. E acolo un om, poate patru sau cinci. Prindeţi-i pe toţi. Să se ridice cinci spânzurători înaintea porţii celei mari. Nici un proces! Şi repede, pe Notre-Dame. Să se aducă călăul. Vreau să-i văd spânzuraţi într-o oră!

Regele vorbea cu o voce atât de sugrumată, încât lumea credea că e pe moarte. Era alb ca varul, iar ochii îi erau roşii. Montgomery plecă. Henri strigă:

— Omul se numeşte Regele loviturii frumoase. Vernique, Roland, Saint-Etienne săriră.

— Regele loviturii frumoase! O clipă, zise Vernique, cu o voce tot atât de alterată ca şi aceea a Regelui. Sire, cer să conduc eu expediţia. Asta e o afacere foarte gravă.

— O afacere gravă! Arestarea unui tâlhar? Rânjiră Tavannes, Biron şi câţiva alţii.

Dar, lucru ciudat, Regele spunea da, cu un semn lent şi solemn al capului. Fu un freamăt general.

— Asta e o afacere gravă, zise Saint-Etienne, care se gândea la omul pe care-l văzuse escaladând scara de frânghie.

Şi fiul său Roland, adăugă:

— E o afacere gravă. Vernique, furios continua:

— Dacă ar trebui să arestăm zece, douăzeci, cincizeci din dumneavoastră, domnilor aş spune: Să se trimită scoţienii sau elveţienii Maiestăţii Sale. E o arestare, asta e totul. Dar pentru că Regele vrea, zic: e o afacere gravă. Aici nu trebuiesc gărzi. Domnilor, mergem la luptă, deoarece omul pe care trebuie să-l arestăm se numeşte Regele loviturii frumoase.

— Mare intendent, zise Henri, ai comanda expediţiei.

Zece minute mai târziu, Vernique, Saint-Etienne, Roland, urmaţi de cincizeci de seniori, ieşeau din Louvru. Montgomery luase cu el cincizeci de soldaţi Gentilomii erau aici pentru a se bate.

Vernique zise:

— Mai întâi, trebuie să împresurăm oraşul.

Regele loviturii frumoase, după plecarea Regelui, se întinse pe pat. Încăperea era luminată de două sau trei lumînări de ceară pe care Trinquemaille le cumpărase de cu seară, spunând că fiecare din ele îl costase doi ducaţi – sărmana pungă a Regelui!

Regele loviturii aruncă o privire mirată asupra resturilor chefului. Apoi, el văzu în mijlocul camerei punga, goală desigur. Încruntă sprâncenele, îndrugă câteva înjurături, dar mânia îi trecu repede şi, zâmbitor, murmură:

— Sărmani diavoli! După toate astea…

Închise ochii, iar zâmbetul lui deveni mai dulce şi apoi mai radios. O revedea pe Florise. El intra în ceruri. Câteodată,

imaginea pe care el o crea se ştergea brusc, înlocuită de cea a lui Nostradamus.

Regele loviturii petrecuse toată ziua singur. El nu ştia prea bine ce fel de sentiment îi inspira acest om: fricǎ sau admiraţie, poate urǎ! Omul acesta îi dădea gânduri ciudate. El avea un scop. Care? Regele loviturii căută în zadar să afle. Apoi printr-un violent efort, goni imaginea lui Nostradamus şi încercă din nou să o trezească pe aceea a lui Florise. Era o încercare plină de plăcere şi emoţie. Florise era aici. Florise îi spunea:

— Îţi jur că voi veni să-mi iau rămas bun de la tine, chiar la picioarele eşafodului, Jur că voi muri împreună cu tine.

— Ea va veni! bâlbâi Regele loviturii, într-un lung suspin. Dacă va trebui să mor, ea va muri odată cu mine deoarece mi-a jurat-o. Oh! Dacă aş putea să-i aud vocea!… Florise, vorbeşte-mi… te ascult…

În două clipe, Regele loviturii se ridică, stinse luminările, prinse pumnalul şi tăcut, ascultă.

Fereastra cocioabei dădea într-o curte îngustă şi întunecată. Pentru a vedea în stradă, trebuia să înduri un adevărat chin. Regele loviturii întredeschise uşa. Repede el sui câteva trepte ale scării, îşi strecură capul prin gaura din zid, afară era însă beznă. Luna nu coborâse până în stradă. La urechile lui ajungeau zgomote confuze.

Regele loviturii ştia ce înseamnă să asculţi. Când ochii nu-i erau de folos, el privea şi cu auzul. Trăise doar o viaţă de pândă. De mic copil era obişnuit cu tăcerea.

— E o trupă înarmată…, murmură el.

Era într-adevăr o trupă, cu toate că zgomotul pe care oamenii îl făceau nu era mai mare decât acela al unor fantome care se întorc la cimitir. O aspră disciplină se vede că stăpânea pe aceşti oameni. Conducătorul lor trebuie că merge la sigur în ceea ce priveşte reuşita expediţiei. Iată ce îşi spunea Regele loviturii.

— Şi desigur, ei vin la mine. Bine, mă voi duce deci pe aici.

Îşi alese capătul străzii din dreapta. În aceeaşi clipă, aceste suflări de zgomot, răsuflările acestea surde de ameninţare, pe care le constatase în stânga lui, el le mirosi şi la dreapta.

— Sunt înconjurat!

Îşi scoase capul din gaură şi rămase un minut tremurând de furie cu nervii întinşi, ca nişte corzi gata să se rupă, înnebunit de ciudă. Un urlet sălbatic ţâşni în tăcerea din stradă:

— Aici! Rupeţi rândurile! Înainte!

Banda ajunsese înaintea uşii, locuinţei, pe care Vernique o recunoscu îndată după indicaţiile date de Rege.

— Nu e nevoie să rupeţi rândurile! zise o voce.

— Nici nu e nevoie să împingeţi, zise o altă voce venită de sus, pe care nimeni nu o recunoscu.

— Înainte, deci!

Dar nimeni nu mişcă. Ei erau aici, înaintea uşii lăsate întredeschisă de Regele loviturii şi fiecare îşi spunea: Primul care va intra e un om mort. Vernique, cu o mişcare furioasă intră. Odată cu el, Roland de Saint-Etienne, apoi Montgomery şi Mareşalul de Saint-Etienne. Se auziră strigăte îngrozitoare.

— Diavolul ne scapă, răcni Roland.

— Mii de blesteme! urlă Vernique.

— Pe aici! vocifera cineva pe scară.

Cu toţii, îşi dădură drumul, escaladând partea superioară a scării şi, la lumina torţelor, văzură un om care dispărea printr-o fereastră.

— El e.

— Omorâţi-l! Omorâţi-l!

— Tăcere! făcu Vernique cu o voce ciudat de liniştită. Zece oameni la Podul mic. Zece oameni la Podul Saint-Michel. Zece la Podul Change. Zece la Podul Notre-Dame. Restul, înşiraţi, de-a lungul străzilor. Roland rămâi cu mine. Zece oameni în jurul pieţei.

Toate aceste ordine fură executate cu o precizie uimitoare. În aer era totuşi groază. O duzină de arcaşi rămaseră lângă Vernique. Marele intendent privi pe fereastră; ea dădea pe un acoperiş. La capătul acoperişului, îl văzu pe Regele loviturii care se căţăra. I-l arătă lui Roland, spunând:

— Florise e a ta, du-te să o cucereşti.

— O luptă pe aceste acoperişuri, fie! zise Roland.

— E vorba să urmăreşti omul, sa nu-l pierzi din vedere şi, când acesta se va arunca la pământ, trebuie să-mi dai de ştire cu un fluierat. Iată fluierul meu, zise Vernique, trecând şnurul la gâtul lui Roland.

Fiul Mareşalului încruntă sprâncenele.

— Mare intendent, eu sunt un om de luptă. De ce mă iei drept un fel de muscă?

Vernique dădu din umeri şi se pregăti să treacă prin fereastră.

— Ei bine. Voi face pe musca. Dar îmi păzesc fata. Roland îl îndepărtă aspru, dintr-o săritură străbătu reazămul şi îndrugă:

— Mă duc!

Vernique surise şi coborî scara cu aerul unui om stăpân pe el. El mormăia:

— Gentilomi, zbiri, regi, tâlhari… Toţi ăştia atârnă atât cât atârnă un om. Nu-i adevărat în om decât pasiunea pe care fiecare trebuie să ştie să o poarte în el. Regele loviturii frumoase se caţără pe acoperiş. La capăt nu era nici un burlan, nici streaşină. O mişcare greşită. şi ar fi căzut în gol. Mâna lui nu şovăia însă. Genunchii nu-i alunecară, Atinse marginea. Mişcările lui erau inconştiente, el se precipita asemenea animalului al cărui instinct îi dă direcţia şi siguranţa.

Aplecat deasupra acoperişului, el văzu dedesubtul lui creasta unui zid. O ghici, mai bine zis. Distanţa el nu putu să o aprecieze. Mijlocul de a atinge creasta zidului? Nu era decât unul: să cadă. Să cadă, asta însemna moartea, la sigur.

Regele loviturii privi în urma lui, către fereastra pe are o părăsise. Erau acolo două capete: întoarcerea lui era aşteptată. În aceeaşi clipă el văzu pe cineva străbătând fereastra. Avu intuiţia că va fi lovit din spate şi că va cădea în gol. Preferă să sară.

În momentul următor, el se văzu pe creasta zidului. Mâinile îi erau însângerate, iar unghiile rupte. Ce minune a voinţei îl ţinuse? Avu un suspin de uimire, de bucurie a de groază, deoarece, în acelaşi timp, el auzi deasupra Iui zgomotul făcut de un mers pe olane. Un ţipăt prelung al un corp căzu. Apoi Regele loviturii se lăsă în gol, cu ochii închişi şi dinţii încleştaţi. Rămase la pământ fără să facă o mişcare, Durerea i se amestecase cu spaima. Mai mai mult amorţit, fără o conştiinţă trează a vieţii. Făcu un efort. Se ridica.

— Iată-l, striga o voce. L-am atins cu piciorul.

— Al nostru e! Nu mai mişcă, mizerabilul!

— A căzut de pe acoperiş!

Oamenii fugeau, vocile şi umbrele se îndepărtau, împrăştiindu-se ca în vis.

— Visez, îşi zise Regele loviturii. Ei mă duc? Nu, eu sunt aici, mereu. Dar ce duc ei...?

Deodată începu să râdă. Viaţă îi curgea iarăşi prin vine. De fapt, nici o fractură, nimic stricat. El trase o bună înghiţitură de aer, aşa cum Bouracan ar fi înghiţit o cupă de vin.

Banda triumfătoare se îndrepta spre strada Jidovilor. În acelaşi timp spre centrul oraşului se făcea un mare zgomot. Aclamaţiile ajungeau până la Regele loviturii.

— Al nostru e! Al nostru e!

De departe, către podul Au-Change, Regele loviturii văzu lucind suliţe.

— Drace! Podurile sunt păzite!

O privire repede în jurul lui şi coborî pe râpă. Câteva luntrişoare erau trase la mal. El sări într-una din ele după ce desprinse frânghia.

— Hei, opreşte! Opreşte. Doi oameni, patru, zece, fugeau, săreau peste ripă. Regele loviturii împingea barca, fără să răspundă. De departe se auzeau strigătele de furie. Zece puşti răsunară…

VÂNĂTORII SE ODIHNESC.

Banda care, lângă piaţă, ridicase tâlharul omorât în cădere plecase chiuind. Din toate părţile, oamenii pe care Vernique îi împrăştiase, se apropiau. Lucrul era terminat. În oraş era un vacarm în toată puterea cuvântului. Cetăţenii, deşteptaţi din somn, se baricadară în case. Nici o fereastră nu se deschisese. La întretăierea străzilor Calandre şi a Jidovilor, un grup luminat de torţe: Statul major al expediţiei, Montgomery, Saint-Etienne, câţiva gentilomi şi marele intendent.

Vernique, Saint-Etienne ajunseră cu torţele. Cadavrul fu descoperit deoarece se aruncase poşte el o manta.

— Blestem! răcni Vernique.

— Fiul meu! zise Mareşalul de Saint-Etienne, fără prea mare emoţie. Vernique o luă la fugă, dând ordine.

— Sărmanul meu copil! repeta Saint-Etienne care, văzându-se observat, se arăta de data aceasta impresionat.

El îngenunche: „Iată-mă descotorosit de datoriile lui Roland. Chiar ieri mi-a cerut cinci sute de livre, pe care a trebuit să i le dau… Dumnezeu fie lăudat! făcu el deodată, în gura mare. Trăieşte! Inima îi bate!”.

Roland de Saint-Etienne nu era decât ameţit. El nu avea nici o rană. Fiul Mareşalului fu scuturat de un spasm, se strâmbă, deschise ochii şi avu o privire stranie.

— Dumnezeu fie lăudat! Repetă Saint-Etienne.

— A fost prins? Fu primul cuvânt al lui Roland.

— Vernique fuge după el. Îl va înhăţa. Nu scapă aşa de uşor din mâinile marelui intendent.

Roland se apropie de tatăl său. Prudent, mareşalul se retrase câţiva paşi.

— La revedere, fiul meu. Du-te la culcare şi dormi până mâine la prânz. Voi veni să te văd.

— Tată, zise Roland trebuie să-ţi vorbesc.
— Vorbeşte! făcu Mareşalul, suspinând. Gentilomii care erau acolo se îndepărtară discret. Mareşalul deveni trist şi abătut.
— Tată, zise Roland, am vorbit cu marele intendent. Căsătoria se va face, dacă tu îţi vei da aprobarea.
— Da, ţi-o dau.
— Tată, dar eu am datorii, datorii multe…
— Ştiu. Treci însă mâine pe la intendentul meu. Vei avea banii.
— Tată, eu trăiesc rău. Sunt un om dezonorat. Casa mea din strada Bethisy e luată cu asalt în fiecare zi de creditori.
— Aruncă-i pe fereastră. Adio, Roland…
— Nu, tată. Trebuie înainte de căsătorie să-mi plătesc datoriile: aproape două sute de mii de scuzi.
— Zestrea, fiul meu, zestrea! Gândeşte-te la zestrea făgăduită de Rege.
— Nu o voi atinge, înainte ca Florise să poarte numele meu. În afară de asta, casa mea va trebui să fie demnă de tine, tată. Ori pentru asta, îmi mai trebuiesc o sută de mii de scuzi.
— Zestrea, Roland, zestrea…!
— Tată, cred că ai o oarecare dragoste pentru fiul tău. Binecuvântez momentul acesta în care pot să-ţi vorbesc de la inimă la inimă. În afară de datorii şi casă, trebuie să mă gândesc la mine însumi. Sunt numai zdrenţe. Mai trebuie să fac logodnicei mele cadouri, rochii şi pietre scumpe. Toate acestea ajung la două sute de mii de scuzi.
— Adio, Roland! Du-te şi culcă-te, fiul meu, zise mareşalul.
— Am socotit totul cum trebuie, îmi vei da cinci sute de mii de scuzi.
— Va trebui deci să-mi vând casa din strada Fosses-Mercoeur? Cum să mă lipsesc de argintăria mea?
Mareşalul părea calm.
— Tată, reluă Roland, este pentru a treia oară, de când Florise e logodită cu mine, că îţi arăt care este situaţia mea.

La refuzurile tale mi-am refăcut socotelile. Cu cinci sute de mii de scuzi voi putea susţine onoarea casei tale. Ce ai de spus?

— Tot ce ţi-am spus şi altădată, Roland. Vei avea cincizeci de mii de scuzi în ajunul căsătoriei tale, nici o clipă mai devreme şi nici un ban mai mult. Cred că e destul.

— Ai spus o sută de mii! mormăi Roland.

— M-am înşelat, fiule. Ca tine, mi-am făcut şi eu socotelile… Ah! Chestiunile de bani sunt într-adevăr odioase. La revedere, Roland.

Tânărul îşi prinse tatăl de braţ. El era livid.

— Tată, eşti cunoscut ca un om bogat, zise el. Ai cel puţin trei milioane, poate patru. Eşti mai bogat decât Regele. Sunt singurul tău fiu. Acum două luni, nu ani putut lua parte la serbarea Maiestăţii Sale, pentru că armurierii au refuzat să-mi facă credit. Acum cincisprezece zile nu am putut concura la jocul Ducelui de Savoya, din aceleaşi motive. Printre gentilomii de la Curte, sunt cel mai sărac. Mâine, va trebui să-mi vând doi cai de război. Este ruşinos, tată. Lacheii mei vor să-şi caute alt stăpân. Şi tu, tată, poţi îndura asta? Ei bine, iată ultimul cuvânt. Nu-ţi voi mai cere nimic, nu vreau nici un ban de la tine!

Roland dădu drumul braţului mareşalului şi se grăbi să-l ajungă pe Tavannes, Biron şi pe ceilalţi, care îl aşteptau.

— Ei! întrebă în cor tinerii.

— Se spune, răspunse Roland, că acest vrăjitor al diavolului, Nostradamus, face aur după placul lui. Credeţi oare că este adevărat? Se mai spune că vrea să-mi cumpere sufletul…!

— Eu cred! zise Brantome, zâmbind.

Mâine mă voi duce să-l văd pe Nostradamus! zise Roland cu o voce surdă.

Mareşalul de Saint-Etienne plecă şi el, visător: Seara e bună, câştig cincizeci de mii de scuzi.

OCOLUL MISTREŢULUI.

Regele loviturii frumoase ajunse la ţărm şi trimise cu piciorul barca pe apă, urcând apoi povârnişul mărginit de platani şi plopi. La stânga lui, în umbră, se ridică Louvrul. Regele loviturii cercetă podul Au-Change şi văzu soldaţii ale căror coifuri ţipau ameninţătoare. Oamenii treceau, făcând zgomot la lumina torţelor roşii. Tăie drumul spre colosul de piatră de la malul fluviului. Mergea fără grabă, sigur că a scăpat de zbirii lui Vernique. În acest moment Regele loviturii se întreba cum oare i-a venit marelui intendent ideea să-l caute în strada Calandre. Pe Rege nu putea să-l bănuiască. Am mai spus-o; regele era regele…

Coborî de-a lungul apei, făcând mii de proiecte în care Florise era stăpâna şi sfârşitul. Pentru ca să fie sigur, din timp în timp se întorcea. Banda dispăruse.

Zbirii lui Vernique făceau ocolul Louvrului. Vernique avea geniul unui adevărat pândar. L-am văzut la lucru atunci când a fost vorba ca Marie de Vaupart să fie dată pe mâna fiului lui Francois I. El îşi dezvoltase calităţile din tinereţe. Marele intendent, ştiind că o barcă se desprinsese de lângă insula Jidovilor, concentra repede toată lumea lângă podul Au-Change. Acolo, îşi spuse: îl am!

Regele loviturii văzu deodată la două sute de paşi înaintea lui oamenii înşiraţi până la malul apei: o barieră zăbrelită de suliţi.

— E bine! mormăi el? Ştrengarule, să ne întoarcem de unde venim.

Şi fără a insista, o luă înapoi. Scoase o înjurătură. Acolo, la cealaltă extremitate a Louvrului, o barieră asemănătoare. Astfel el avea înaintea lui douăzeci de oameni, în spatele lui tot atâţia, la stânga, era Louvru, la dreapta, fluviul.

— Va trebui să iau un drum cam ud, îşi zise el.

Coborî din nou râpa. În acest moment, trei bărci separate una de alta apărură pe fluviu. Ele coborau încet. Un foc de puşcă, apoi un al doilea, al treilea.

Regele loviturii simţi o sudoare rece la rădăcina părului. Trebuia să moară. Îşi scoase pumnalul, tăie aerul cu el şi

aruncă o privire înainte, apoi una înapoi, pentru a alege una din barierele vii pe care trebuia să le străbată. Şi el văzu cum cele două bariere începură să meargă. Îi văzu pe toţi înarmaţi, avu o clipă de mirare şi mândrie.

— Toţi aceştia pentru mine! În aceeaşi clipă, în stânga lui, văzu un lucru pe care nu-l observase încă; în marginea Louvrului, o deschizătură, o gaură, o uşă tainică a unei fortificaţii subterane, deschisă. în şanţ două scânduri: iată salvarea. Gaura parcă i-ar fi spus: treci! Dar treci! Uşa tainică era deschisă! Şi nu era nici o santinelă!… Regele loviturii trecu peste podul provizoriu, se afundă în gaură şi se pomeni într-o curte mică. În clipa aceea, o poartă zăbrelită se închise în spatele lui şi, deodată, în jurul lui ţâşniră puşcaşii.

Aceasta era capodopera lui Vernique.

Era capodopera comandantului de pândari.

Lagarde fusese plasat în această curte de către marele intendent: post de onoare.

— Ia-ţi atâţi oameni de câţi ai nevoie, îi spusese Vernique.

— Am eu oamenii mei, răspunse Lagarde. Împingeţi-l numai pe mistreţ în gaură şi lăsaţi pe mine.

Lagarde era deci aici cu escadronul de fier. La prima privire, regele loviturii îi recunoscu. Escadronul de fier făcu cerc în jurul lui. Lagarde înainta. Un fulger, în momentul acesta, incendie creierul Regelui loviturii frumoase. O idee… nu, nu o idee: cuvinte, cuvinte auzite, unde? La Nostradamus! Cuvinte care, în această clipă când trebuia să moară, îi răsunară în cap. Nostradamus trebuie că era lângă el, deoarece Regele loviturii nu l-ar fi putut auzi mai bine. Se lovi în frunte şi băgă pumnalul în teacă. Escadronul începu să râdă. Lagarde bombăni:

— Urmează-mă!

Regele loviturii îl privi în faţă şi zise rece:

— Condu-mă la regina Catherina.

— Hai, făcu Lagarde, tremurând de o bucurie ferocei, hai, ia-o din loc, sau te luăm pe sus!

Regele, cu o voce îngrozitoare, îi murmură în faţă:

— Vrei deci ca regina ta să moară pe eşafod? Şi tu de asemenea…?

Ochii lui Lagarde aruncă un fulger sângeros. Scoase pumnalul.

— Degeaba mă omori, zise Regele loviturii. Într-o oră Regele Franţei va şti de cine a fost atacat sub ferestrele marii intendenţe şi de către cine au fost asasinaţi cei doisprezece oameni ai escortei sale. Mă înţelegi tu, Lagarde? Acum caută să înţelegi că eu singur pot împiedica lesne ca toate acestea să ajungă la rege. Singur, înţelegi tu?

Lagarde şovăi… O spumă mustea pe buzele lui. Ridică pumnalul – dar nu pentru a-l ucide pe Regele loviturii – ci pentru a se lovi pe sine. Groaza îl făcuse nebun. Regele loviturii îi opri braţul şi zâmbi.

— Du-mă la regină. Astfel o salvezi. Şi tu eşti salvat, de asemenea. Grăbeşte-te înainte ca Vernique să ajungă.

Lagarde sări, zăpăcit.

— Da, da, murmură el ieşiţi afară, voi! Drace! Sunt auzit? Să mă aşteptaţi în afară de Louvru! Şi repede, repede, tâlhari blestemaţi!

Escadronul înspăimântat se împrăştie. Unul singur rămase, iar şeful său îi dădu câteva instrucţiuni. Omul se duse să deschidă zăbrelele capcanei care fusese închisă după ce Regele loviturii intrase.

— Vino! zise Lagarde cu o voce stinsă.

Începu să meargă. Regele loviturii trebui să-l susţină. Lagarde se lăsă dus, deoarece simţea că altă primejdie nu mai există.

Nu trecură nici trei minute când, deodată, curtea se lumină de torţe, străluciri de oţel şi priviri furioase. Erau o sută de oameni. Vernique. Ajuns primul, observă dintr-o privire că spaţioasa curte este goală. El fugi la tovarăşul lui Lagarde, rămas ca să îndure lovitura.

— Unde a fost condus omul? răcni el. La rege?

— Omul n-a venit.

— N-a venit! răcni Vernique!

— Căpitanul a auzit strigăte în curtea vecină şi s-a aruncat cu camarazii, lăsându-mă singur aici, să pândesc. Nu l-am văzut intrând pe om…

Vernique ridică ochii la cer, mormăi o înjurătură şi se prăbuşi.

Regele loviturii frumoase şi Catherina, faţă în faţă, se măsurară o clipă cu privirea. Regina era calmă şi maiestoasă. Totuşi, revenirea lui Henri, îi dăduse o lovitură puternică.

— Dumneata eşti Regele loviturii frumoase, deci? făcu ea cu un ton scurt. Tânărul se înclină. Vocea aceasta îi îngheţa inima. În această clipă, el îşi va juca viaţa cu un cuvânt, sau atitudine – mai mult decât viaţa: dragostea.

— Dumneata eşti acela care ameninţi viaţa reginei d-tale? reluă Catherina.

Ea aşteptă o protestare – asigurări de devotament – sau regrete în ceea ce priveşte folosirea acestor ameninţări.

— Da, Madame! răspunse simplu Regele loviturii.

— Ce ştii? Fii scurt! Ce vrei? Fii sincer! Ce poţi? Nu te lăuda!

— Madame, zise Regele loviturii frumoase cu aceeaşi simplitate îngrozitoare, eu pot să te fac să mori aşa cum mor ucigătorii de regi.

Dovada că nu mă laud este că mă asculţi, regină puternică, pe mine diavol sărac. Ce vreau? Să trăiesc. Iată totul. Vreau cuvântul de regină că nu vei lovi niciodată viaţa mea. Sunt sincer, după cum vezi. Acum, iată ce ştiu: mai întâi fiul tău Henri nu este fiul Regelui Franţei, deci el nu va putea să domnească când îi va veni rândul să urce treptele tronului. Pe urmă, mai ştiu că l-ai trimis pe Lagarde ca să-l înjunghie pe rege lângă marea intendenţă. Asta este totul, Madame, altceva nu ştiu.

Catherina se înăbuşea. Escadronul de fier era ascuns în anticamera ei, în dosul perdelelor.

Ordinul era acesta: oricine s-ar fi apropiat de oratoriu să fie ucis. Ea nu se temea deci de nimeni, din afară. Şi totuşi, această femeie trăia în momentul acesta o groază neînchipuită.

— Spui, reluă ea cu glasul gâtuit, că cineva, într-o oră, urmează să-l prevină pe rege?

— Într-o jumătate de oră, madame, zise rece Regele loviturii.

— Ai putea să-l împiedici pe acest necunoscut să ajungă la Louvru?

— Da, Madame. Sigur, pot face ca el să renunţe pentru totdeauna să te mai denunţe. Îmi iau această obligaţie, dacă te vei angaja să-mi respecţi viaţa.

Catherina avu un nou suspin. Niciodată o ură mai mare nu clocotise în inima ei. Totuşi ea spuse:

— Mă oblig să îţi respect viaţa. Jur. Regele loviturii se înclină şi spuse:

— Madame, condu-mă afară din Louvru, dacă vrei să ajung la timp.

Catherina îşi înăbuşi blestemele pe buze.

— Vino! zise ea.

Când vru să înceapă să meargă, ea se clătină. Regele loviturii nu se urni din loc înţelegând că ajutorul lui în acest moment, pentru că o astfel de femeie, ar fi însemnat cea mai mare insultă.

MISTREŢUL ÎNCOLŢIT.

Catherina conduse pe tânăr până la o uşă mijlocie a Louvrului. Ea urmase un drum pe care-l cunoştea prea bine, deoarece nu întâlniră pe nimeni. Ea însăşi deschise uşa. În clipa următoare, Regele loviturii era afară. Catherina se rezemă de perete, ca să nu cadă, O umbră se ridică lângă ea.

— Urmează-l! mormăi ea.

Lagarde porni, încet. Catherina se întoarse pe acelaşi drum, urcă apoi o scară, străbătu o galerie plină de zgomot, unde se striga, se gesticula, se vocifera:

— Totuşi, el a trecut scândurile!
— E în Louvru, cu siguranţă.
— A fost…
Catherina trecu pe lângă marele intendent. Acesta era verde. Ea repetă:
— A fost.
— Madame. bâlbâi Vernique. Oh! Ştiţi ceva! Madame aş … da viaţa mea pentru a şti ce ascundeţi!
— Mâine dimineaţă Lagarde îţi va spune unde-l veţi găsi pe acest om.
Marele intendent o privi lung. Gânduri ciudate se treziră în mintea lui cufundată în meditaţie.
Către orele şapte ale dimineţii, stăpâna hanului Anguille-sous-Roche, întredeschise uşa camerei în care pătrunsese Regele loviturii, de cu noapte. Tânărul căzuse într-un somn adânc, deoarece luminarea mai ardea încă pe măsuţă. Myrtha îl contemplă de la uşă în tăcere, tăcută, cu teamă, nu cumva să-l trezească. În privirea ei era ceva dulce şi plăcut.
— Dacă ar vrea!… Ne cunoaştem de atâta timp!… Din vremea copilăriei, gândi Myrtha. Mama mea l-a cunoscut doar. El mă apăra atunci când copiii voiau să mă bată. Când a plecat ca tânăr căpitan, m-a îmbrăţişat şi mi-a spus „Te iubesc, draga mea Myrtha…” Eu nu i-am spus nimic Dar, de când nu l-am mai văzut, am plâns. M-am gândit adesea la el. Eu nu puteam să spun „Te iubesc.”, dar îl iubeam. Să-l iubesc! Dacă ar vrea!… Dar el nu va vrea niciodată şi eu nu îi voi spune niciodată: vrei să ne unim vieţile noastre?
Myrtha scoase un oftat, care o scutură, aşa cum scutură vântul florile de pe crengile copacilor, primăvara, închise apoi încet uşa, în fond, ea era mulţumită. Regele loviturii frumoase era aici, la ea. Asta era ceva. Şi apoi se părea că el vrea să renunţe la viaţa de aventură şi să se stabilească la Paris.
Am spus că Myrtha era frumoasă. Ei bine, femeia aceasta se păstrase curată şi mândră în mijlocul tâlharilor de tot

soiul.

Ea aruncă o privire în dreapta şi în stânga în stradă; prima privire matinală asupra caselor tăcute. Grăbită, intră în casă, răsturnând scaunele. Tremura. Devenise palidă.

Ce vor oamenii aceştia?... Printre geamurile rotunde, ea îi studie. Erau cinci la număr şi păreau că cercetează hanul. Nu era nimic deosebit în toate acestea, însă Myrtha recunoscu printre cei de faţă pe un om care o înfricoşa: marele intendent.

— Ce vor ei? Pentru ce oare sunt aici? Oh! Pentru el pentru el!

În acest moment, un grup de alţi trei ajunsese şi se adăugă celorlalţi.

— Şi Lagarde! murmură Myrtha. Ce vor ei? Oh! Aşteaptă desigur întăriri, deoarece vor să atace.

Începu să se învârtească prin cameră, înnebunită. Când mai privi la fereastră, oamenii erau zece la număr. Ea fugi spre mica odaie în care se afla Regele loviturii. Dar, la uşă ea se opri.

— Nu, să doarmă, micuţul. Aceasta e poate ultimul Iui somn. Îl voi trezi când va fi timpul. Nimeni nu-i în han, care să pună mâna pe spadă pentru el. Fecioară atotputernică! O haină de aur pentru tine! Am în pivniţă toate economiile mele, vreo trei mii de galbeni. Sunt ai tăi, numai să-l scapi.

Fugi la fereastră: ei erau cincisprezece acuma. Vernique dădea ordine, Myrtha coborî în sala comună. Erau acolo două ferestre, bine zăbrelite. Uşa era bine ferecată cu bare de fier.

Asta o să ţină o oră. Ce e de făcut? Ei vor să pună mâna pe el. De ce? Oh!

Dinţii îi clănţăneau. Se bătu cu pumnii în tâmple, ca o nebună. Ar fi înfricoşat pe cel mai cutezător bărbat. Nu mai era blonda şi frumoasa Myrtha, cu zâmbetul dulce. Instinctul ei de revoltă se dezlănţuise. Avea o privire îngrozitoare.

— Ne vom apăra! răcni ea.

Scara de lemn era în fundul sălii. Gaura de coborâre ia pivniţă era în colţul stâng. Myrtha ridică trapa şi o rezemă de perete. În sală erau mese, scaune, un dulap şi alte mobile şi obiecte necesare încăperii. Ea trase dulapul, apoi puse o masă peste el. Toate greutăţile pe care le ridica i se păreau lucruri de nimic în mâinile ei.

Mobilele, după această tactică improvizată a Myrtei, fură aşezate înaintea uşii şi în jurul trapei de la gaura pivniţei, în aşa fel încât ele despărţeau acum în două sala, un dublu meterez. Sudoarea curgea şiroaie de pe fruntea ei. Părul îi căzuse pe umeri, desfăcut.

— E bine, mormăi ea. Acuma, trebuiesc arme! Lângă trapă, ea aşează două securi cu care spărgea de obicei lemnele, câteva cuţite, o sabie veche şi câteva greutăţi cu care măsura grâul.

După ce termină acest lucru, sări pe scară şi ajunse sus unde goli un sac, apoi trecu iarăşi la fereastră. Erau tot cincisprezece. Era sigură că aşteptau întăriri, deoarece Vernique şi Lagarde priveau spre capătul străzii. Myrtha aruncă o privire spre casele din faţă. Toate ferestrele erau închise, cu toate că era ziua în amiaza mare. Locuitorii nu ţineau să vadă. Dacă vedeai, erai martor. Şi cine ştie ce i se poate întâmpla unui bun cetăţean, atunci când ia parte la un masacru. O singură fereastră era deschisă. O femeie nemişcată privea – o femeie cu părul alb, cu figura palidă, cu trăsăturile triste. Myrtha se dădu înapoi, făcându-şi cruce şi murmură:

— Doamna fără nume! Oh! Ne va aduce nenorocire!... Dar dacă Myrtha ar fi privit-o mai bine pe doamna fără nume, ar fi putut să vadă că ea nu cerceta nici strada, nici hanul, nimica. nimic altceva decât doi oameni, aruncase asupra acestor doi oameni ca un blestem. Şi aceşti doi oameni erau mareşalul şi marele intendent. Jacques d'Artois de Saint-Etienne şi de Vernique.

Dându-se înapoi, Myrtha se izbi de sacul pe care îl golise. Ea căzu pe gânduri. Un zâmbet lumină deodată faţa ei

aprinsă. Era frumoasă şi îngrozitoare. Într-un colţ al camerei era râşniţa cu care măcina grăunţele, Myrtha începu să macine de zor. Când termină, vărsă conţinutul într-o ladă, apoi reluă măcinatul eu aceeaşi frenezie. În stradă era o tăcere de moarte. Casele vecine tăceau, înfricoşate, în faţa hanului, banda de afară primea ultimele dispoziţii.

— Hei, Myrtha! Frumoasa mea Myrtha! Totdeauna obişnuieşti să macini atât de devreme. Nu ţi-e teamă că vecinii te vor trimite la dracu?

Regele loviturii frumoase se arătă surâzând:

— Ce fel de ocupaţie e asta? întrebă el.

— Vezi bine, macin grăunţe, răspunse Myrtha.

— Nu prea eşti în apele tale. La naiba cu moara ta.

— Un han are nevoie de grăunţe, zise ea posomorită. Regele loviturii frumoase izbucni în râs.

— Mi-e foame, draga mea Myrtha. Nu face mutre, scumpa mea. Oh, dar ce palidă eşti, surioară!

— Am visat unt!

— Myrtha, Myrtha, nu înţeleg nimic, din pricina foamei care-mi rupe maţele.

— Coboară, masa e gata.

— Mi-e capul gol. Dar inima mi-e plină.

Myrtha păli. Regele loviturii coborî vesel. După câteva clipe, se-ntoarse, cu sprâncenele încruntate, fugi la fereastră, inspecta o clipă strada, apoi îşi pipăi pumnalul. Când se întoarse spre Myrtha, aceasta tremura. El zise răspicat:

— Mă vor. Vezi tu, Myrtha, asta durează de ieri. Urmărit, hărţuit, împresurat, cu moartea lângă mine. Strada Calandre. Acoperişurile. Sena. Louvrul. L-am iertat pe rege şi pe regină. Şi iată-i. Iată moartea. Şi ştii tu, Myrtha, pentru ce mă fugăresc oamenii aceştia? Tatăl aceleia care mă iubeşte…!

Myrtha nu spuse un cuvânt. Ea aplecă, tristă, capul Din ochii ei ţâşniră două lacrimi… Visul ei, visul ei de dragoste

se prăbuşea. Regele loviturii văzu aceasta. El văzu! El înţelese! El auzi! Lacrimile izvorâte din inimă sunt mai sincere decât strigătul unei voci. Regele loviturii frumoase se apropie de Myrtha, încet, dulce şi timid.

— Myrtha! murmură el.

— Lasă-mă.

Jos, o lovitură zgudui uşa.

Myrtha! repetă Regele loviturii.

— Gândeşte-te să te aperi.

Loviturile se succedau cu o regularitate tristă. Era glasul dragostei Myrtei. Asediatorii tăcură. De data aceasta, Vernique îşi redusese planul. Nu avea decât vreo douăzeci de spadasini obişnuiţi cu tot felul de omoruri. Nici un ţipăt. Poarta gemea. Rostul ei era să reziste. Lovită însă cu insistenţă, ajunse în agonie.

— Myrtha, draga mea, mica mea surioară, nu e greşeala mea. Tu ai fost pentru mine ca o mamă. Mă certai când făceam prostii. Mă legai când eram răpit. Îmi dădeai de mâncare când mi-era foame. Îmi deschideai casa ta, atunci când n-aveam adăpost. Când nu aveam nimic, îmi spuneam: o am pe Myrtha. Şi cu asta uitam de toate. Te iubeam fără să ţi-o spun şi te iubesc, Myrtha, mai mult decât orice pe lume. Am văzut ce ai făcut jos, în timp ce eu dormeam. Oh, Myrtha, îţi jur că nu e vina mea, că am întâlnit-o. Ea, vezi. Myrtha…, lasă-mă să fiu fratele tău, lasă-mă să te iubesc astfel Myrtha, voi muri fericit dacă tu vei fi lângă mine, să îmi închizi ochii, aşa cum eu i-am închis lui Brabant…

Ultimele cuvinte o făcură pe Myrtha să tresară. Ea se ridică. O flacără de mândrie îi lumină fruntea. Ea gândea: „Nu vreau ca el să moară! Şi eu, Myrtha, voi fi aceea care-l voi salva. Nu ea!

Ea fu prima care cobori. Pe umărul ei puternic luă lada în care vărsase praful din râşniţă. Era piper.

Regele loviturii frumoase o privi cu admiraţie, el înţelese. Coborî la rândul lui şi o văzu pe Myrtha, care, la picioarele dulapului, îngrămădea paie peste paie şi surcele peste

surcele. Peste această grămadă de aşchii şi paie aşează lemnele uscate. Lângă gaura pivniţei, puse o lumânare de ceară aprinsă.

Sub lovitura grea dată de afară, uşa gemu ca un om rănit de moarte. În stradă, o voce scurtă şi aspră dădu comanda:

— Atenţiune! Intraţi!

— Îmbrăţişează-mă, Myrtha, mica mea soră. Spune-mi adio, scumpa mea!

Myrtha îi întinse fruntea şi murmură:

Dumnezeu să te aibe în paza lui!

Uşa căzu cu o bufnitură, ca şi cum ar fi spus am făcut tot ce am putut!

Trei oameni intrară înainte, cu săbiile în mâini. Alţi trei veneau în urmă. Erau din escadronul de fier. Într-o clipă tot escadronul era în sală, împingând scaunele şi celelalte mobile, aruncându-se totodată asupra Regelui loviturii frumoase. Spada acestuia şuieră. De trei ori se ciocni cu oţelurile vrăşmaşe. Trei gemete surde, trei grohăituri. Sabia apăru roşie, scăldată în sânge. Spadasinul nostru se ridică mândru şi strigă:

— Regele loviturii! Regele loviturii!

Fu strigătul de luptă. Un râs feroce, apoi o nouă întretăiere a spadelor. Dar, spada i se rupse de data aceasta.

— Dezarmat! Dezarmat!

— Prindeţi-l!

— Înainte!

Erau opt oameni care se-ndreptau spre el, urmaţi de ceilalţi opt care trecură peste cadavrele tovarăşilor lor. El se retrase spre meterezul ridicat de Myrtha. Se făcu o tăcere de groază. Da, gărzile mergeau. El era dezarmat. El se retrăgea, da. Dar faţa lui, fiinţa lui care purta moartea, le inspiră o frică nebună oamenilor escadronului.

— Mii de draci! tună Vernique. Puneţi mâna pe el! Întreaga bandă făcu un pas înainte, douăzeci de braţe întinse, oţelurile scânteiau în semiobscuritatea încăperii. Fu

un drum tăcut. Dar deodată, o retragere furioasă, un foc infernal de înjurături şi blesteme, urlete, gemete, tunete:

Nu mai văd! Sunt orb! Apă! Apă! La mine! Ochii mei!

Piperul! Myrtha îl arunca cu pumnul, de-a dreptul în ochii asediatorilor.

— Securile! zise ea, rece.

Regele loviturii frumoase se-ntoarse, văzu securile, răcni, prinse una şi se aruncă, înainte. Atunci, fu ceva îngrozitor. Se auzi, în mijlocul ţipetelor de durere şi prin zgomotul făcut de lovituri, oasele celor ce cădeau la pământ cu capul crăpat de furia spadasinului. Myrtha îi orbea pe luptători, iar Regele loviturilor ridica securea şi îi lovea de moarte, strigând cu furie:

— Regele loviturii frumoase! Regele loviturii frumoase!

Într-o secundă, securea îi scăpă din mână. Lagarde veni atunci înspre el, să-l doboare.

Luptătorii se opriră. Ei nu-l văzură pe Regele loviturii căzând. Îl văzură numai dispărând în dosul dulapului. Gâfâind înnebuniţi de groază, ei contemplară o secundă cadavrele, pereţii mânjiţi. Vernique se ştergea. Saint-Etienne rămase fără nici o grijă. Cu toţii, priviră fortificaţiile în spatele cărora aştepta Regele loviturii frumoase. Ei respirară vreo două minute. Apoi, strângându-şi armele, se adunară pentru asalt. În acest moment un fum negru, des, năvăli în sală.

Flăcări ţâşniră îndată. Mobilele ardeau.

— Foc! Foc!

Dulapul cel mare era numai flăcări. În câteva secunde, sala întreagă era în flăcări. Asediatorii băteau în retragere până în stradă. Hanul ardea…

— O mie de scuzi aceluia care a pus focul! strigă Vernique.

— Eu! răspunse un supravieţuitor al escadronului. Din casele învecinate se auziră strigăte de groază. Apoi chemarea obişnuită:

— La foc! La foc!

Din toate părţile lumea fugea pentru a potoli focul şi să păzească celelalte case de primejdie. Paznicul străzii înainta spre Vernique şi îi spuse:

— Monseniore, trebuie să atacăm focul.

— Lăsaţi să ardă!

— Monseniore! Vecinii…

— Ascultă ce-ţi spun: lăsă să ardă!

Seara, alte trei case erau distruse. Hanul nu era decât o grămadă de resturi înnegrite şi fumegânde, care se stingeau încetul cu încetul.

CAPITOLUL XIII.

DOAMNA FARA NUME.

MYRTHA.

Vernique, Saint-Etienne, Lagarde, Roland, priveau în tăcere. De dimineaţă se aflau aici, fără să-şi vorbească. Nu erau decât ei înaintea jăratecului. Oamenii de pe stradă văzându-l aici pe marele intendent nu îndrăzniră să rămână. O singură persoană privea de undeva. Era spectrul pe care Myrtha îl văzuse dimineaţa la fereastra casei din faţă. Era doamna fără nume.

Noaptea a început să cadă. Roland plecă să ia masa şi să viseze la mijloacele de a-şi procura bani. Mareşalul de Saint-Etienne rosti, în cele din urmă.

— De data aceasta e mort.

Marele intendent tresări şi fixă jăratecul, din care se ridicau fumuri lungi şi subţiri, asemenea unor fantome aeriene.

— Lagarde, zise el, te rog să spui omului care a pus focul, să treacă mâine dimineaţă pe la intendentă. Îi datorez două mii de scuzi.

Lagarde se înclină, dar mormăi în sine.” 0 mie de picioare în bot. Caraghiosul ăsta n-a dat foc la nimic. Banii sunt ai mei.”

— De data asta e mort de-a binelea, repetă Saint-Etienne.

Marele intendent dădu din cap şi zise:

— E mort! Apoi adăugă:

— Mâine, i se va căuta cadavrul. Se întoarse spre mareşal şi, cu un zâmbet ciudat:

— Era şi timpul ca acest om să moară!

— Da, regele va fi mulţumit.

— Şi regina! gândi Lagarde. Saint-Etienne, adăugă, rânjind:

— Caraghiosul ar fi vrut să împiedice căsătoria fiului meu cu fata d-tale.

— De unde ştii? mormăi Vernique, cu o privire care îl făcu pe mareşal să pălească.

— Nu ştiu nimic, amice. Am auzit numai că tâlharul acesta ar fi ridicat ochii la fata d-tale. Şi apoi afacerea din hanul de pe drumul …Melunului.

— E adevărat, e adevărat, bombăni Vernique liniştit.

— Adio, mare intendent. Mă duc la culcare. Cad de oboseală.

— Deocamdată trebuie însă să vii la mine. Avem de discutat.

— Despre ce?

— Despre această căsătorie! făcu Vernique, cu dinţii strânşi şi pumnii încordaţi. Lagarde rămase cu doi din acoliţii săi, care aşteptau la douăzeci de paşi, cărora le şi făcu semn să se apropie.

— Animalul e mort, spuseră cei doi soldaţi, trebuie să plecăm.

— Va trebui să rămânem aici toată noaptea! zise Lagarde.

Ordinul şefului nu cunoaşte împotrivire. Toţi trei se duseră la oarecare distanţă de unde, nestingheriţi, puteau să supravegheze ruinele cârciumei Myrtha. Curând, noaptea îi transformă în trei umbre.

Văzându-l pe Regele loviturii frumoase cum cade, Myrtha prinse luminarea de lângă trapă şi dădu foc paielor. Ea nu şovăi câtuşi de puţin. Niciodată nu păru mai calmă. Îl ridică în braţe pe Regele loviturii frumoase şi îl coborî în pivniţă. Apoi, urcând sus, luă luminarea, trase trapa pivniţei şi o prinse bine pe dinăuntru. Ea făcu toate acestea în intervalul

a două minute, timp în care zbirii lui Vernique respirară, reculegându-se.

Myrtha îl depuse pe Regele loviturii la pământ, apoi nu se mai ocupă de el. Asculta. În mină ţinea un cuţit lat. În întunericul pivniţei, luminată numai de flacăra slabă a lumânării, părea întruchiparea crimei. Şi, într-adevăr, gânduri de moarte îi treceau prin minte.

— Nu-l vor avea viu! Parisul nu-l va vedea pe Regele loviturii frumoase la spânzurătoare! Spânzurătoarea!… Dacă manevra mea nu reuşeşte, dacă focul se stinge, dacă el deschide trapa aceasta, frumosul meu Rege, îţi voi face cel mai mare serviciu pe care ţi l-aş putea face; te-aş ucide, cu o lovitură în inimă. După aceasta, m-aş înjunghia. Sângele nostru se va amesteca pe aceeaşi lamă a cuţitului.

Ea ascultă mai mult timp. Sfârâiturile focului, fluierăturile, zgomotele din stradă, îi arătau că manevra ei a reuşit.

— Ei nu vor coborî.

Ea aruncă cuţitul. Un tremur o cuprinse. Îi fu frig şi deodată, izbucni în suspine. Ea îngenunche lângă Regele loviturii, îi rupse stofa vestonului şi văzu două răni pe care i le spălă cu vin. Regele loviturii deschise ochii, privi în jurul lui, se văzu în pivniţă şi zâmbi.

— Mica mea Myrtha, ai reuşit deci să mă salvezi? Ah…!

Apoi îşi pierdu din nou cunoştinţa.

— Ce frumos e, Doamne! Suspină Myrtha, Da, într-adevăr, el era frumos. Avea trăsăturile sobre şi mândre, ale unui adevărat bărbat, strălucitor de tinereţe. Când îşi reveni, sfârâiala incendiului deveni mai tare.

— Myrtha, zise el, mai fă-mi ceva credit. Dă-mi ceva de băut.

Ea îi aduse o carafă plină de vin. O bău toată.

Trecură ore. Nu se mai auzea nici cel mai mic zgomot. Din timp în timp, Myrtha urca scara şi atingea trapa, constatând că aceasta se răceşte.

— Trebuie că e noapte, zise ea la un moment dat, Ea nu se înşela. Era mai târziu decât miezul nopţii. Myrtha trase

bara trapei şi încercă să o ridice. Ceva însă apăsa greu. Ea îşi arcui umerii. Regele loviturii frumoase o admira. El plângea de furie.

— Eu ar trebui să fac acest lucru!

Deodată, trapa cedă, deschizându-se cu un mare zgomot, Myrtha îşi scoase capul şi îşi văzu hanul distrus până la temelie. Ea nu avu nici cea mai mică bătaie de inimă.

— Au plecat, zise ea, coborând în pivniţa. Noaptea e neagră. Trebuie să profităm. Unde mergem?

— În faţă, zise Regele loviturii.

Myrtha crezu că el deliriază. Dar el adăugă:

— Nu-i aşa că în faţă locuieşte o doamnă fără nume, pe care nu o pot numi altfel?

— Da, zise Myrtha, cu ochii măriţi de un fel de teroare. Vrei să te duci. acolo?

— Desigur, draga mea Myrtha. Femeia aceasta mi-a zis într-o noapte: Dacă vei avea nevoie de un refugiu, caută-mă. Iată refugiul, Myrtha. Să mergem la Doamna fără nume.

Myrtha îşi făcu semnul crucii. Frigul fricii îi intră în vine.

— Am putut să-l scap de soldaţii lui Vernique, murmură ea, dar cum îl voi putea scăpa de acest spectru care a fost văzut de zece ori dând târcoale cimitirului Inocenţilor?

CASA DIN STRADA TISSANDERIE.

Regele loviturii frumoase se ridică şi se sprijini de zidurile pivniţei.

— Reazemă-te de mine, zise Myrtha. Nu-ţi fie teamă să te sprijini. Seniore, nu cumva rănile tale sunt primejdioase?

— Nu, buna mea Myrtha. Mi se învârte numai capul. Asta-i totul. Nu ştiu cu ce dracu m-a lovit blestematul acela în cap. Mâine nu va mai fi însă nici urmă de lovitură.

El urcă treptele, străbătu rămăşiţele sălii comune. Trebui totuşi să se aşeze. Nu mai putea. Tuna şi fulgera.

— Du-te, Myrtha şi bate la uşa bunei doamne…

— Eu?!

— Da tu. Vezi bine că voi muri, dacă nu mi se dă ajutor.

Închise ochii şi căzu pe spate. El spusese rănile nu însemnau nimic. Dar lovitura pe care o primise trebuie că a fost teribilă. Aproape îndată începu să delireze. Pierdută, Myrtha străbătu dintr-o săritură strada şi trase cu putere ciocanul de la poartă. Desigur, că în această casă nu se dormea poate că se aştepta vreun eveniment. Poarta se deschise şi un om apăru. Bărbatul era de statură colosală, cu barba cenuşie. Avea în mână o lanternă.

— Ce doreşti? întrebă el aspru.

— Ajutor!

— Pentru cine? întrebă din spatele omului o voce dulce şi pătrunzătoare.

Şi Doamna fără nume înainta. Myrtha nu mai avea teamă de nimic, deoarece era vorba de viaţa Regelui loviturii frumoase.

— Pentru un om, căruia i-aţi făgăduit odată ajutor la nevoie.

— Numele lui?

— Regele loviturii frumoase.

— Condu-ne, zise Doamna. Vino, bunul meu Gilles. Vocea aceasta o făcea să tremure pe Myrtha. Dar, să repetăm nu-i mai era frică. Dar ce, atunci? Milă? Milă, pentru ce? Ea nu ştia. Vocea aceasta era cântecul unei dureri misterioase.

Colosul pe care Doamna îl numise Gilles străbătu strada, condus de Myrtha care ţinea lanterna. Îl ridică pe Regele loviturii ca pe un fulg. Regele loviturii frumoase delira. Ce vedea el oare în delirul său? El spunea:

— Temnicerul! Iată-l pe temnicer! Gilles se opri. Părul i se zburli.

Doamna fără nume înainta. Aruncă o privire asupra Regelui loviturii şi …avu un moment de şovăială.

— Acesta este tânărul, care ne-a scăpat într-o noapte din mâinile unor spadasini. În han a avut loc astăzi o bătălie. Oare marele intendent a vrut-o?

— Da, madame, zise Myrtha, cu toate că necunoscuta îşi pusese mai curând ei înşişi întrebarea.

— Va fi periculos să-l aduc la mine. Poate că se va afla că nu e mort, dacă se vor scotoci resturile. Poate că va fi căutat în toate casele vecine. Poate că suntem chiar pândiţi. Toate aceste ferestre au obiceiul să mă spioneze. Dar unde să-l ducem?

Doamna păru că are un gând pe care-l respinge. Sfârşi însă prin a-l accepta.

— Fie! murmură ea tremurând. Mă pot întoarce la mine cu un om care m-a salvat. Trebuie să fac acest lucru! Trebuie!

— Tânărul acesta este rudă cu d-ta? E prietenul d-tale?

— E fratele meu, zise Myrtha suspinând.

— Un frate! murmură doamna. De ce nu am eu un frate!… Ascultă. Vă veţi duce la mine şi veţi rămâne acolo cu Margotte. Trebuie. Desigur că hanul este acum supravegheat.

— E adevărat, e adevărat.

— În ce priveşte pe fratele d-tale, îl voi pune în siguranţă. Gilles va veni să-ţi aducă noutăţi. Hai, bunul meu Gilles, la drum. Myrtha şi-ar fi dat o mână, ca să nu fie despărţită de Regele loviturii. Vocea aceasta o zăpăcea însă, dominând-o cu irezistibila ei autoritate. Instinctul îi spunea că Regele loviturii e în siguranţă lângă Doamna necunoscută.

— Copilul meu, îţi voi salva fratele. Femeia care până acum câteva clipe îi părea suspectă, îi apărea acum ca un înger salvator. Myrtha intră în casă. Doamna fără nume se îndepărtă, ţinând lanterna în mână. Gilles o urma, ţinându-l în braţele lui musculoase pe Regele loviturii frumoase. Pe măsură ce înaintau, Doamna fără nume devenea şi mai palidă. Începu să tremure. Dar nu-şi încetini mersul. Ce se petrecea oare în sufletul ei?

Ajunseră în strada Tissanderie.

— Aici! murmură ea, oprindu-se în faţa unei case. Ochii ei se fixară cu teamă asupra uşii. Apoi, deschise cu o cheie pe care o purta legată de gât. Şi ea intră! Ea intră în casa din strada Tissanderie…

Gilles intră la rândul său, închizând uşa. În fundul unei săli era o scară. Doamna aprinse luminări. Gilles îl depuse pe Regele loviturii pe un pat. Doamna fără nume se apropie, cu o lumânare în mână. Lumina descoperi faţa fină a Regelui …şi o scoase în relief. Şi, cu luminarea în mână, Doamna fără nume contemplă faţa tânărului necunoscut…

DOI VECHI PRIETENI.

La marea intendenţă, în sala cea mare, plină de mobile luxoase şi obiecte de rară frumuseţe, Vernique şi Saint-Etienne luară masa în doi.

Trecuse mult timp de când aceşti tovarăşi de nelegiuiri nu se aflaseră singuri. De douăzeci de ani, ei evitau discuţiile intime. Totuşi, ce lucru e oare mai plăcut, decât să ai la masă pe tovarăşul tău din tinereţe, pe prietenul primelor aventuri! Fiecare din ei gândise destul pe socoteala sa. Şi poate că amândoi îşi dădeau seama cât erau de hidoşi unul în faţa celuilalt. Cu toate acestea, Vernique şi Saint-Etienne discutau prieteneşte. Era ceva îngrozitor.

La întoarcerea lui acasă, Florise observă în ochii tatălui ei o bucurie tragică, ea tremură.

Vernique venise să-i spună: „S-a sfârşit: el e mort”.

Dar el nu îndrăzni. Tremură la gândul că îşi va face copilul să plângă.

După masa îmbelşugată, Vernique ceru vinuri vechi, expedie valeţii şi rămase singur cu Saint-Etienne, vechiul lui prieten. Atunci, marele intendent aborda chestiunea căsătoriei fiicei sale cu fiul mareşalului. Gelozia, gelozia lui părintească, se dezlănţui în el. Nimic nu-l împiedică însă să discute cu un calm aparent toate condiţiile şi punctele acestei căsătorii, între prieteni de tinereţe!

Primul punct: Saint-Etienne se angaja să obţină pentru el, Vernique, un guvernământ important, undeva, departe de Paris, acela al Guyanei, de exemplu.

— Dragă prietene, da! Ei bine, da! Vei avea guvernământul!… Lucrul acesta este de altfel de mult timp hotărât de rege.

Al doilea punct: Saint-Etienne îşi lua obligaţia să-l facă pe rege să renunţe la pretenţia de a-i înzestra fata. Vernique nu vroia să accepte un lucru pe care îl refuza chiar cel mai puţin mândru dintre gentilomi.

— Dar cine o va înzestra pe Florise? gâfâi Saint-Etienne.

— Eu! răspunse aspru Vernique, eu singur. Privirea lui deveni sângeroasă.

Al treilea punct: Saint-Etienne îşi lua obligaţia să obţină pentru fiul său o importantă misiune în provincie.

— S-a făcut! strigă vesel mareşalul. Misiunea aceasta, va fi de exemplu în Guyana.

— Fie? Ea va fi chiar în palatul guvernatorului în aşa fel, încât Roland va trăi sub ochii lui Vernique, Al patrulea şi ultimul punct: Condiţiile enumerate intră în vigoare de la încheierea căsătoriei copiilor.

Era o capodoperă de tactică. Vernique îşi mulţumea ambiţiile şi îşi scăpa fiica de ghearele regelui fără nici un risc, fără primejdii.

— Ah. Ah, făcu Saint-Etienne, la enunţarea ultimei clauze.

— Aşa va fi! zise Vernique cu o voce aspră.

— Greu!… Drace, drace! Foarte greu…!

Vernique se ridică şi dete peste cap fotoliul. El prinse mina lui Saint-Etienne şi îi strigă cu un accent sălbatic în ochi:

— Spune regelui că dacă nu va fi astfel, sunt hotărât să-mi înjunghii fata – şi apoi pe tine – curtean şiret! Crezi tu că pentru zece scuzi îmi voi arunca fiica în braţele acestei Majestăţi a prostiei? Auzi, Saint-Etienne? Iar în ce-l priveşte pe rege, îi voi face un scandal să rămână de pomină.

Saint-Etienne îngălbenise.

— Hei, omule, astâmpără-te, îndrugă el.

Vernique era verde; buzele îi erau albe. Căuta insulte şi nu le găsea. Cu siguranţă, dacă mareşalul ar fi găsit încă un cuvânt de spus acesta i-ar fi sărit de gât încetul cu încetul, îşi reveni din această stare de furie.

— Să bem în sănătatea alor noştri, spuse mareşalul, observându-i schimbarea. Eşti mulţumit dacă lucrurile se

vor aranja după înţelegerea noastră?
— Saint-Etienne, dacă totul se-ntâmplă aşa, îmi salvezi viaţa!
— Da, o voi face aşa cum am jurat s-o fac.
Era mai mult de orele zece. Nobilii prieteni ciocniră pentru ultima oară cupele. Amintirile le năvăliră în cuget. Deodată, Vernique tremură.
— Îţi mai aduci aminte de ei?
— Ei! Ce vrei să spui?
— Tu ştii prea bine. Văd că ştii. Eşti galben şi asuzi. Fruntea ta e rece.
— Ei şi! mormăi Saint-Etienne, şi ţie ţi-e frică. Ţi-e frică desigur că Renaud nu e mort. Dacă l-am revedea vreodată? Dar ar veni să ne întrebe: ce v-am făcut eu?
Vernique dădu din cap şi privi în jurul său, bănuitor. Mareşalul izbucni într-un râs nervos şi continuă:
— Renaud nu ne-a făcut nimica. Nimic altceva, decât că ne-a vindecat, ne-a salvat pe amândoi. Eram prietenii lui, fraţii lui. El îţi dădea bani, Vernique. Noi l-am înşelat, i-am vândut femeia. Suntem nişte tâlhari, bravul meu intendent. Au trecut mai mult de douăzeci de ani de atunci şi iată că mă întrebi dacă mai mă gândesc la el. Iată că arăţi că ai remuşcări. E frumos, e nobil. Dar e prea frumos pentru mine, eu nu am remuşcări. Eu nu mă gândesc niciodată la el.
Vernique dădu din cap. Un zâmbet subţire îi tăie faţa.
— Ce? strigă Saint-Etienne. Ce dracu vrei să spui cu tăcerea ta?
Era adevărat. Tăcerea lui Vernique era îngrozitor de elocventă. Ei se priviră. Se văzură ca nişte spectre. Erau spectrele tinereţii lor, spectrele crimei. Deodată, fără nici un motiv, fără nici o cauză, Vernique spuse cu o voce extrem de gânditoare:
— Îl urăsc pe acest Nostradamus. Dar tu, Saint-Etienne?
Mareşalul tremură ca atunci când prietenul său îi vorbise de Renaud. El răspunse:

— Trebuie să scăpăm de acest om, mare intendent. De altfel, regele vrea acest lucru.

— I-ai privit bine ochii? I-ai auzit bine vocea? întreabă Vernique. Saint-Etienne făcu un semn afirmativ cu capul.

— Ei bine, reluă Vernique, aş jura că am mai văzut aceşti ochi strălucitori şi că am mai auzit această voce ciudată. Saint-Etienne, noi l-am cunoscut pe acest Nostradamus!

Se făcu o lungă tăcere între cei doi complici. Ei nu se mai priveau. Fiecare trebuia să lupte contra gândurilor de groază care îi asediau. Fiecare din ei îşi spunea:

— De ce oare m-a ameninţat vrăjitorul? De ce oare mă urăşte Nostradamus?

— Vernique, trebuie să scăpăm de acest om.

— Da, făcu marele intendent, cu o voce hotărâtă.

Şi ei recăzură în reveriile lor. Vernique, fără nici o tranziţie, zise deodată:

— Marie de Vaupart e moartă. De zece ani am fost la groapa ei de la cimitirul Inocenţilor.

— Ea e în groapă, făcu Saint-Etienne. Ah! Ah! Regele nostru era bine îndrăgostit pe vremea aceea…

— Şi copilul e mort, adăugă Vernique. Nu noi am omorât-o, pe Marie de Vaupart. Delfinul Francois a înjunghiat-o, din gelozie.

— Şi nici noi nu l-am omorât pe copil, adăugă Saint-Etienne cu fruntea plină de sudoare. Brabant-le-… Branancon a fost însărcinat cu această misiune.

O nouă tăcere. Apoi, Vernique spuse:

— Deci, copilul e mort…

— Da, e mort, repetă Saint-Etienne.

În momentul acela, un om cu respiraţia întretăiată fu introdus în sala de masă. Era baronul de Lagarde. El se îndreptă spre cei doi tovarăşi de fărădelegi şi le zise:

— Blestematul de bandit nu e mort! Regele loviturii frumoase a izbutit să iasă din pivniţele hanului incendiat. Băgaţi de seamă, domnilor. Regele loviturii frumoase trăieşte!

FANTOMA MARIEI.

Vernique şi Saint-Etienne avură acelaşi suspin de uşurare. Schimbară o privire, care însenina clar ca bună ziua:

— Am crezut că ni se anunţă copilul nu este mort.

Slavă Domnului! Nu era vorba despre copil. Era vorba despre un tâlhar numit Regele loviturii frumoase. Cei doi prieteni răsuflară. Dar, teama odată trecută, furia se dezlănţui.

— Drace, scrâşni Saint-Etienne, bestia asta nu vrea să crape.

— Totuşi trebuie să se termine cu el, zise Vernique. Lagarde, eşti sigur?

— L-am văzut cu ochii mei. A ieşit din ruine şi a dispărut apoi. Atunci, a venit o femeie însoţită de un munte de om. Regele loviturii este grav rănit, domnilor, deoarece namila a trebuit să-l ia pe umeri.

— Dar unde a fost dus?

— Cei doi oameni pe care i-am lăsat de pază în strada Lavandiere ne vor spune.

— Să mergem! zise Saint-Etienne. Ia-ţi o bună escortă, mare intendent.

— Degeaba, zise Lagarde. V-am spus doar că este rănit de moarte. Nu ne rămâne decât să-i dăm lovitura de graţie. Cu cei doi oameni ai mei, vom fi cinci. Pentru ca să ucidem un muribund, suntem destui.

— Şi toţi trei ieşiră grăbiţi. În strada Lavandiere ei găsiră înaintea ruinelor hanului pe unul din escadronul de fier, care le dădu raportul: el şi camaradul său l-au urmărit pe colosul care îl ducea pe Regele loviturii frumoase. Camaradul a rămas de pază înaintea casei unde intrase namila, el s-a întors să aştepte aici.

— Condu-ne, zise Vernique.

Omul porni lângă Lagarde, care tremura de nerăbdare. Vernique era posomorit şi învârtea minerul spadei. Saint-Etienne flecărea fără rost. El avea emoţie, o adevărată emoţie de bucurie. Cei trei, unul lângă altul, completau

aspectele urii. De altfel, expediţia devenise o adevărată partidă de plăcere. Regele loviturii era rănit, pe moarte, fară apărare.

— Îmi iau eu obligaţia să-l curăţ, rânji Saint-Etienne. Lagarde se întoarse pentru a asculta răspunsul marelui intendent.

— Nu! făcu Vernique cu un zâmbet groaznic. Caraghiosul trebuie spânzurat. Şi va fi mâine, în zori. Va fi înălţat înaintea ferestrelor casei mele.

Liniştit, Lagarde îşi vedea de drum. Saint-Etienne începu să râdă.

— Bine. Am înţeles. Tu ai avut întotdeauna idei sublime, vechiul meu camarad.

În acest moment, Vernique tremură, se opri şi bombăni:

— Ah! Dar mi se pare că intrăm pe str. Tissanderie…!

— Este adevărat, nu băgasem de seamă, se strâmbă Saint-Etienne.

El minţea. Avusese de altfel aceeaşi tresărise şi aceeaşi retragere instinctivă ca a lui Vernique.

— Lagarde! strigă marele intendent cu o voce ciudată, în strada asta este…?

— Mi se pare…

— Fie! Să mergem.

Continuară drumul. Dar Vernique se aplecă spre Saint-Etienne şi exclamă cu. Groază:

— De douăzeci de ani nu am mai pus piciorul în această stradă.

— Şi eu! zise Saint-Etienne. Îţi aduci aminte? El izbucni în râs. Ţi-o aminteşti pe bătrâna Bertrande? Ai doborât-o cu o singură lovitură în spate…

— Taci! şuieră Vernique.

— Bah! Dar strigătul pe care l-am auzit când am aruncat cadavrul bătrânei în Sena? Eu, îl aud câteodată.

— Taci! spuse Vernique.

— Da! Îl aud câteodată, noaptea, când nu dorm. Atunci beau ceva…

Saint-Etienne nu termină. Un strigăt, un strigăt puternic de undeva departe, străbătea tăcerea nopţii. Cei doi prieteni se opriră, uluiţi, îngroziţi, dezorientaţi şi se prinseră de mână.

— Ai auzit? făcu Vernique deabia suflând.

— Da, bâlbâi Saint-Etienne. Este unul şi acelaşi strigăt venit din fundul tenebrelor. ne dă târcoale!

— Venit din fundul groazei. Saint-Etienne, groaza!

— Domnilor, zise Lagarde, aici este.

— Ce? urlară mareşalul şi marele intendent.

— Regele loviturii frumoase este în această casă. Ridicară ochii: apoi aplecară capul, umerii le căzuseră, picioarele le tremurau. Aveau atitudinea acelor sceleraţi asupra cărora cade acuzaţia care aduce pedeapsa cea mai mare. Aveau acea vagă intuiţie că groaza i-a adus până aici. Era acuzaţia pietrelor casei, care păreau că strigă: Noi am văzut!

— Casa aceasta era aceea în care ei juraseră lui Renaud să o vegheze pe Marie de Vaupart până la întoarcerea lui din Montpellier. În această casă ei o înjunghiaseră pe bătrâna Bertrande. În această casă ei conduseră pe cei doi prinţi, pentru a le da pe mână pe soţia lui Renaud. Era casa înaintea căreia, de la fărădelegile lor, ei nu mai trecuseră niciodată.

Casa îmbătrânise cu mult mai mult decât celelalte vecinătăţi. Desigur, nimeni nu se mai ocupase de ea. Mareşalul şi marele intendent văzură lucrul acesta şi se liniştiră puţin. Praful îi acoperea pereţii. Era plină de zbârcituri, asemenea unui bătrân. Uşa ei era o gură deschisă. Ferestrele, ochii unui orb. Tristeţea şi severitatea stăpâneau această casă.

— Este o simplă întâmplare, zise mareşalul scrâşnind dinţii, o întâmplare, aceasta este totul. Trebuie să ne fie frică de aşa ceva?

— Nu! bombăni Vernique. Să intrăm. Vom vedea. Lagarde, rămâi afară cu oamenii.

— De ce să intrăm singuri? îndrugă Saint-Etienne. Marele intendent îşi trecu mâna pe fruntea fierbinte şi murmură:

— O întâmplare ne conduce în casă. Dacă aceeaşi întâmplare vrea ca să fi rămas în casă o urmă din cele ce s-au întâmplat, ei bine, atunci nu vreau martori. Să intrăm singuri. Pentru a aresta un muribund, suntem destui. Vernique bătu în ciocanul de la uşă. Ea se deschise îndată. Intrară, dar nu văzură pe nimeni.

— Cine a deschis, întrebă Vernique? Saint-Etienne, doar cu o mişcare maşinală, împinse uşa. Pe o policioară ardea o luminare, care lumina trist încăperea. Ei o recunoscură. Erau aceleaşi mobile. Aceeaşi scară, la picioarele căreia bătrâna Bertrande se oprise să împiedice pe cei doi prinţi să se urce la Marie de Vaupart. Ei tremurau. Nu îndrăzneau să se privească, temându-se să nu vadă unul pe faţa celuilalt groaza care-i stăpânea. Marele intendent făcu un efort de voinţă.

— Trebuie să îl arestăm pe Regele loviturii, zise el cu o voce înceată şi să-l spânzurăm. Nu este vorba despre altceva.

— Aşa e, aşa e, făcu mareşalul ştergându-şi fruntea. La dracu, prietene, ne este frică de o umbră. Hei! strigă el, nu e nimeni aici?

— Nu aude nimeni? Strigă Vernique.

— Nu răspunde nimeni.

— Trebuie să urcam. Îl vom găsi acolo pe blestematul acela şi tu îl vei înhaţă de guler.

— Da, zise Vernique, trebuie să mergem sus, asta este totul.

Singur, Vernique s-ar fi dat înapoi în faţa acestei scări. Singur, Saint-Etienne ar fi luat-o la fugă. Fiecare din ei vroia însă să dovedească fără preget că e mai tare decât frica. Urcară, sus nu găsiră pe nimeni. Teama le dispăruse. Dar acela pe care trebuiau să-l prindă, unde era el? Trei uşi se deschideau în sala unde se aflau ei. Aceea din mijloc

dădea în camera unde o văzuseră odată pe Marie adormită, acolo unde ei juraseră să o păzească.

— Să se fi înşelat oare Lagarde? întrebă Vernique.

— Ar fi o adevărată nenorocire, zise Saint-Etienne. Ei nu se mai gândeau la groaza lor. Sau cel puţin, încercau să nu se mai gândească. Erau cu capul numai la Regele loviturii. Trebuiau să viziteze camerele una după altă, iar dacă cel căutat nu se afla în niciuna, era sigur ca Lagarde se înşelase. Trebuiau deci atunci să caute în casele vecine. Gândul acesta îi speria. Ei se îndreptară spre camera din mijloc. Vernique deschise uşa.

În aceeaşi clipă, ambii rămaseră de piatră. Groaza îi cuprinse iar. Nu mai aveau putere să se dea înapoi, să se salveze. Se simţeau prizonierii acestei groaze de neînvins. Cu părul zbârlit şi ochii peste măsură de mari, ei se prinseră de mână şi scoaseră acelaşi suspin!

— Marie de Vaupart...!

Ea se afla acolo, în mijlocul camerei. Ea purta aceeaşi rochie de doliu pe care nu a vrut să o arunce, nici măcar în noaptea nunţii. Abia se putea spune că a îmbătrânit. Numai părul îi trăda anii care îi apăsau fruntea, dar un văl negru o ascundea. Ea era! Ei simţeau că înnebunesc. Pe buzele lor lipsite de culoare trecu un şuierat, un geamăt de furie, amestecat cu groază.

— Marie de Vaupart! Rosti Vernique, cu o voce pe care omul o are numai în delir.

Şi Saint-Etienne repetă:

— Marie de Vaupart!... În acelaşi moment, ei încercară o lovitură într-adevăr uluitoare: spectrul vorbea! Şi iată ce spunea:

— Marie de Vaupart este moartă. O ştiţi bine, ea e moartă, deoarece voi aţi ucis-o. Veniţi, vă voi dovedi.

Ea înainta spre ei. Atunci ei ieşiră din starea lor de groază şi se dădură înapoi, ţinându-se mereu de mână. Ajunseră până la perete. Spectrul trecu înaintea lor fără să-i privească.

Vernique se întreba dacă nu ar fi mai bine să se omoare, pentru ca să scape de groaza aceasta care îi fărâmiţa creierul. Saint-Etienne, cu un gest de nebun, îşi trecu mâna liberă pe cap, dar părul îi rămânea zbârlit, asemenea unui om înnebunit de prezenţa morţii. Spectrul începu să coboare scara.

— Veniţi, zise spectrul, întorcându-se.

— Ei începură să meargă. Încercau să reziste cu toate puterile lor, cu toată voinţa. Dar voinţa fantomei era fără îndoială mai tare. Ei o urmară, ţinându-se mereu de mână, legaţi unul de altul de aceeaşi groază. Şi îndărătul spectrului, ei coborâră aiuriţi, beţi, inconştienţi de mersul lor, cu ochii pironiţi asupra acestei apariţii negre care îi trăgea. Unde? Ei nu se întrebau.

Ei mergeau în coşmar. Fantoma străbătu distanţa până în stradă: o trecură şi ei. În urma lor, uşa se închise. Lagarde şi cei doi oameni de afară îi văzură trecând. Lagarde vru să se repeadă să întrebe ce se petrece. Dar el ii văzu atât de trişti, cu feţele atât de descompuse, încât se opri lovit de uimire. El avu presimţirea că se petrece ceva ciudat, îngrozitor, în afara realităţii posibile.

Şi de departe, prada unei nespuse mirări, el urmări grupul fantastic. Fantoma mergea cu pas încet, egal şi, câteodată, se întorcea să facă un semn celor doi blestemaţi.

Spectrul ajunse la cimitirul Inocenţilor şi intră. Marele intendent şi mareşalul intrară şi ei. De departe, Lagarde privea cele ce se petrec.

Mâinile celor doi se strânseră convulsiv.

— Se duce la mormânt! horcăi marele intendent.

— Da, la mormântul ei! suflă mareşalul.

— Să nu mergem.

Spectrul se întoarse spre ei şi le făcu semn. Şi ei înaintară.

Spectrul ajunse la groapă. Cei doi blestemaţi se opriră la zece paşi. Erau hotărâţi să moară mai curând decât să facă un pas mai mult. Ideea aceasta înnebunitoare, ameţitoare,

că spectrul vroia să-i facă să intre în groapă, ideea aceasta le măcina creierul.

Se strânseră, se ţinură, se atraseră unul pe altul, cu ochii înnebuniţi asupra spectrului.

— Nici un pas mai departe, Saint-Etienne!

— Nu! Dacă ne cheamă, ucide-mă, Vernique! Spectrul, se întoarse spre ei. Ei vedeau faţa palidă, pe care lumina lunii o făcea şi mai galbenă. Ei nu vedeau decât aceasta. Atunci spectrul le vorbi:

— Marie de Vaupart e moartă. De ce aţi chemat-o? Erau aproape morţi. Cu gura căscată, ei priveau şi ascultau.

— Eu sunt moartă. Ştiu că ştiţi acest lucru. Am fost omorâtă de voi. Francois nu a fost decât pumnalul care loveşte. Voi aţi fost gândirea care omoară. Sunt moartă şi iată groapa mea… Ascultaţi, ce a spus stăpânul vostru Henri să se zgârie pe această piatră: Aici se odihneşte Marie… Poate că ea, de la înălţimea cerurilor, va ierta pe cei pe care au ucis-o… Cei vii îşi iau datoria să o răzbune…

Ei nu mai mişcau. Nu mai tremurau. Erau înţepeniţi. Spectrul, cu-o voce mai stinsă, mai învăluită, mai îndepărtată, reluă:

— Ascultaţi, ascultaţi! Voi care m-aţi ucis! Ruga aceasta este zadarnică. Ea nu s-a ridicat pe deasupra acestei pietre. Ascultaţi, ascultaţi, eu nu am iertat pe nimeni! Nu iert! Şi nu voi ierta niciodată.

Vocea ei deveni strigăt:

Cei vii îşi iau datoria să mă răzbune!… În aceeaşi clipă, spectrul dispăru.

Vernique şi Saint-Etienne rămaseră câtva timp aplecaţi punând la îndoială libertatea lor.

— A intrat în groapă! zise Saint-Etienne.

— S-a întors la morţi! zise Vernique.

Atunci, încet şi săltând uşor, cu ochii mereu fixaţi asupra mormântului, ţinându-se mereu de mână, ei ajunseră la poarta cimitirului. Acolo îl găsiră pe Lagarde care vru să întrebe ceva.

— Au intrat dracii în ei! Bombăni şeful escadronului de fier.

Gânditor, el îi privi cum se depărtează în grabă, încovoiaţi, gemând.

Lagarde şi cei doi oameni ai săi alergară la casa din strada Tissanderie şi găsiră uşa întredeschisă, ca şi cum ar fi fost aşteptat cineva. Intrară cu pumnalele în mână şi cercetară casa de sus şi până jos. Nu găsiră pe nimeni. Nici uriaşul, nici Regele loviturii frumoase.

MARIE DE VAUPART.

Gâfâind şi la capătul puterilor, zdrobită de amintiri, ea căzu în genunchi, nu numai în faţa mormântului ei, ci şi înaintea unui alt mormânt din imediata vecinătate, compus numai dintr-o lespede pe care nu era gravat nici un nume. Ea însăşi pusese piatra aceasta, cu mulţi ani înainte.

Îngrijirea acestui mormânt sărac fusese prima grijă a Mariei de Vaupart când, un an după lovitura de pumnal a Delfinului Francois, după lunga stare de tulburare vecină nebuniei, ca a putut în sfârşit să se ridice, să respire şi să trăiască, atât cât o femeie de condiţia ei ar fi putut să trăiască cu o inimă moartă în piept.

Acest mormânt deci devenise scopul plimbărilor ei zilnice. Aici venise ea într-o noapte cu Renaud. Avea în mână o lanternă şi ea lumină munca logodnicului său. Renaud înmormântase aici osemintele mamei sale moarte pe rug, arsă de vie la ordinul seniorului de Vaupart, mare judecător, căruia Francois I i-a dat o misiune excepţională.

Renaud, scena teribilă care urmase căsătoriei, dragostea ei curată ca o flacără, nesfârşită ca şi cerul, citirea scrisorii în care ea se denunţa singură, toate acestea erau amintirile vertiginoase asupra cărora ea se apleca fascinantă de catastrofă.

Scena uneltirii, oribila scenă care urmase căsătoriei, fusese povestită de Vernique şi Saint-Etienne în timpul procesului Mariei. Margotte – temniceră – i-o povestise la rândul ei.

Marie, adormită magnetic, nu avea nici o amintire. Şi atunci, ea înţelese, sau mai bine zis crezu că înţelege de ce nu s-a întors niciodată Renaud! În urma acestui fapt, Renaud pierduse mult în ochii ei.

— Este egal, gândea ea în tristele ei reverii, el ar fi putut să-mi ierte aceasta. Şi e oare greşeala mea, dacă m-am numit Vaupart? Am putut eu să cred că am denunţat pe cineva? Că i-am denunţat mama? Dacă el m-ar fi iubit cum l-am iubit eu, el n-ar fi putut crede acest lucru. Niciodată! Am făcut tot ce am putut pentru a-i ascunde tristul meu nume, pentru tine am minţit şi-n faţa lui Dumnezeu. Ce spun? Am încercat să evit căsătoria! Renaud, mi-am călcat mândria, am călcat peste pudoarea mea de fată! Şi fiul tău s-a născut! Fiul tău, Renaud, fiul tău născut în celula Templului, temnicerul şi temniceră au avut milă de el… Dar tu…!

Iată sumbra urzeală în jurul căreia se brodau gândurile ei de când se vindecase. Ea nu păstrase decât o amintire tulbure a şederii ei în închisoare. Toată tristeţea aceasta, toată grozăvia temniţei era luminată de o clipă radioasă: naşterea fiului ei.

Apoi, ea nu ştia nimic mai mult. Copilul dispăruse. Luat de Brabant-le-Branancon, îi spuseseră Gilles şi Margotte. Cine era Brabant? Un om în stare să ucidă un copil adăugaseră temnicerul şi femeia lui. Copilul era deci mort. Mort şi Renaud, fără îndoială! Totul era mort în inima ei.

Ea trăia cu toate acestea, având credinţa care îi opreşte pe creştini să se omoare. Trăia fără speranţă. Numai că, jurase să nu se mai numească Vaupart şi fiindcă nu mai vroia să poarte numele Renaud, era Doamna fără nume.

Luptă cu disperare timp de trei ani să afle ce s-a întâmplat cu Renaud şi fiul ei. Pe urmă, în sufletul ei intră convingerea că orice căutare e în zadar.

Atunci disperarea ei se opri. Dar, câteodată, în anumite împrejurări, această disperare lua forme curioase. În noaptea aceea, Marie de Vaupart se afla pradă unei

asemenea stări. Vederea lui Vernique şi Saint-Etienne o adusese la trecut şi îi zdrobise inima ei şi aşa destul de împietrită. Ah! Nu era ea, spectrul! Aceşti doi sinistri bărbaţi erau nişte fantome care au distrus o viaţă în floare. Pentru ce? De ce? Pentru nimic poate! Pentru plăcerea pe care o au anumite suflete ca să nu vadă în jurul lor fericire, poate.

Şi în timp ce ea suspină, chemându-l pe fiul ei, strigându-l pe Renaud şi întrebându-se pentru ce mai trăieşte pe această lume, lacrimile ei se prelingeau pe lespedea mormântului… Şi atunci, ea înţelese că dacă i-a fost dat să îi mai vadă pe cei doi demoni în viaţă, acest lucru s-a întâmplat numai pentru pedepsirea lor.

Cu trupul şi inima frânte, Marie de Vaupart părăsi mormântul ei, îndreptându-se spre strada Tissanderie, Deodată, uită de Saint-Etienne şi de Vernique. Se gândea la Renaud. De douăzeci de ani se întrebase poate de milioane de ori:

— De ce oare nu s-a întors, aşa cum a făgăduit? De ce m-a părăsit? Ştie el, a ştiut el că are un fiu?… Dacă l-aş vedea deodată ce i-aş spune…?

Sărmana femeie îşi închipuia scenele, una după alta. Se vedea imputându-i lui Renaud faptul că o părăsise. Apoi, dimpotrivă ea îi cerea iertare, pentru că era fata lui Vaupart.

Ceea ce rămăsese în inima ei era o dragoste curată, o iubire de flacără pe care ea nu o cunoştea. Dragostea doar o făcea să mai trăiască.

Ea se mai întrebă odată:

— Ştie el că are un fiu?

Ea repetă încet, ca într-o mângâiere:

— Fiul nostru… fiul meu…

Minune! Ea plângea de tristeţe cu lacrimi amare dar, pronunţând cuvântul „fiul meu”, începu deodată să zâmbească. Unde găsesc oare mamele zâmbete de acestea

care fac să strălucească lacrimile, asemenea diamantelor? Ea murmură:

— La Sf. Ioan se împlinesc 22 de ani. El ar fi mare, ca Renaud, îndrăzneţ ca el, nobil şi generos ca tatăl său. Va purta cu mândrie spada. Va fi cel mai frumos dintre gentilomi. Toată lumea se va întoarce să ne vadă când vom trece, iar eu voi spune: E fiul meu…

Zâmbetul îi dispăru însă. Suspine adânci îi luară locul. Din ce oare e făcută inima de mamă?

Marie de Vaupart bătu la uşa casei semnalul convenit cu Gilles. Ea recăzuse în acea stare care o făcea o adevărată Doamnă fără nume.

— Au intrat toţi trei şi au vizitat totul, zise bătrânul temnicer.

— Cred că n-au descoperit camera secretă! Gilles clipi, zâmbind.

— N-ar mai fi ieşit ei vii de-aici.

Gilles, cu un gest expresiv, îşi arată pumnalul. Marie nu avu nici un gest de frică. Era, demult, obişnuită cu moartea.

— Dar tânărul? întrebă ea.

— Doarme ca un om fericit.

Marie făcu semn lui Gilles să păzească jos. Temnicerul şi femeia lui, de mai bine de douăzeci de ani, trăind lângă ea, îi deveniseră prieteni. Marie ştia că, dacă un duşman venea să se apropie de ea, el trebuie să treacă mai întâi pe lângă Gilles şi Margotte.

Se urcă în camera unde Vernique şi Saint-Etienne o văzuseră, ea împinse căptuşeala zidului: o uşă îngustă se deschise. Marie intră.

Era o cameră mică, mobilată cu un pat, două sau trei scaune, o masă, un refugiu secret pe care orice casă din vremurile acelea îl avea, din pricina prigonirilor politice şi religioase. Un tânăr dormea liniştit în patul său. Să se apropie… Şi Marie de Vaupart se aplecă asupra Regelui loviturii.

NUMELE BLESTEMAT.

Ea îl contemplă cu o caldă simpatie, pradă unei emoţii dulci.

— E pentru că m-a salvat într-o noapte, îşi spuse ea. Sau poate pentru că şi eu l-am salvat la rândul meu… Sărmanul băiat…

Ea încerca astfel să-şi explice simpatia care o pătrundea. Astfel, mama aplecată asupra fiului ei încerca să-şi explice pentru ce începea să-l iubească pe acest necunoscut, pentru ce-i dorea cu aprindere fericirea, pentru ce se îngrozea ea citindu-i pe faţă durerile unui vis urât.

Marie de Vaupart cerceta cu emoţie faţa acestui necunoscut. Emoţia aceasta o uimea. Ea credea că e numai milă, simplă milă pentru un rănit. Dar starea aceasta de teamă crescândă cu care analiza trăsăturile acelei figuri, de unde venea ea? Ea luă lumânarea care ardea pe masă şi-i lumină faţa. Pentru ce? Ce căuta ea? Nimic. Ea nu-şi dădea seama de această ciudată emoţie. Tânărul făcu o mişcare de nerăbdare.

— Lumina îl supără, murmură Marie, Micuţul.

Ea puse luminarea departe de pat, ferindu-i astfel obrajii. Ea îl contemplă îndelung. Zâmbea. Tânărul deschise ochii.

Dar aceasta nu era privirea Regelui loviturii frumoase! Nu era zâmbetul lui! Marie de Vaupart se ridică dreaptă, gâfâind îngrozită.

Ceaţa de pe figura tânărului dispăruse. Faţa redeveni aceeaşi: aceea a Regelui loviturii. a unui necunoscut. Marie de Vaupart murmură:

— Am crezut… nebunie! Himeră a creierului meu înnebunit… am crezut… Oh! Am crezut că pe acest pat era Renaud…!

Trecură ore. Se făcu ziuă. Marie era încă acolo. Nu încerca nici o oboseală, deoarece era obişnuită cu lungile insomnii. Continuă să fixeze faţa aceasta tânără, cu profilul fin şi îndrăzneţ. Ea lupta contra unei viziuni care îi ameţea vederea. Viziunea fu însă mai tare. Marie de Vaupart se ridică şi, tremurând, se apropie de pat:

— Orice-aş spune şi aş face, e cu neputinţă să nu recunosc această faţă. Tânărul acesta, acest necunoscut, seamănă. da, e ciudat, dar e adevărat... tânărul acesta seamănă cu Renaud!

Nebunia, himera sărmanului ei creier înnebunit, se manifesta din nou. Sugestia, de data aceasta, era completă. Marie tremura, fruntea îi era fierbinte, iar inima i se răcise. Rămase de piatră.

— Tu eşti Renaud? Se întrebă ea.

Ea avu aceeaşi voce pe care o avusese odată, când Renaud o făcea să cadă în somnul magnetic. În aceeaşi clipă, ochii Regelui loviturii frumoase se deschiseră. Figura aceasta care sta aplecată asupra lui, vocea aceasta sugrumată, îi făcea milă. El rămase nemişcat, fără răsuflare aproape, cu ochii ţintiţi asupra femeii. Ea vorbea încet:

— Tu eşti, iubitul meu? Ştii tu asta? Ai numărat tu nopţile pe care le-am pierdut, evocând imaginea ta scumpă?... Renaud, Renaud, nu ţi-a fost niciodată mila de soţia ta? Ascultă, e adevărat! Ceea ce era în scrisoare, era adevărat! Eu sunt Marie de Vaupart!

— Marie de Vaupart! repetă surd Regele loviturii frumoase.

Într-o clipă, legenda îngrozitoare care se prinsese în jurul acestui nume îi reveni în minte. Discuţia pe care o avură în pivniţele marii intendenţe* Trinquemaille, Corpodibale, Bouracan şi Strapafar! Şi faptul că făgăduise s-o pedepsească pe Marie de Vaupart, denunţătoarea! Îngrijitoarea marelui judecător! Frumoasa fată care era un diavol, care nu făcea altceva lângă seniorul de Vaupart, decât să-i numească victimele! Regele loviturii tremura. Pumnii i se strânseră.

— Ea este oare?... Dacă e ea, pe toţi dracii, atunci o...

— Renaud, zicea Marie, Renaud, nu te depărta de mine, de milă... Tu vezi! Mărturisesc. Eu sunt fata marelui judecător. Port numele acesta blestemat de Vaupart...

— Drace! Îşi spuse Regele loviturii. Ea e!

Marie căzuse în genunchi. Suspina. Ea repeta scena citirii. Sufletul ei, transpus în faza aceea, retrăia acele momente. Plângea deci, aşa cum plânsese înaintea tindei casei din Saint-Germain L'Auxerrois şi în faţa lui Renaud. Aspectul ei era jalnic, într-adevăr demn de orice milă.

Regele loviturii frumoase, aplecat asupra acestei statui vii a dezolării, tremura. Asta nu dură decât câtva timp. Dar când Marie se ridică în picioare, revenindu-şi la normal şi întrebându-se de ce căzuse în genunchi, în sufletul tânărului nu mai era într-adevăr decât milă. Regele loviturii frumoase plângea şi el. Şi murmura în el însuşi!

— Biata femeie…!

— Te-ai trezit, zise Marie de Vaupart tremurând, De când? Ce-am făcut eu, de când te-ai deşteptat?

— Nimic, madame, zise dulce Regele loviturii.

— Nimic? Sigur? Spune-mi, te rog, copilul meu nu-mi ascunde adevărul. Am vorbit desigur, am spus lucruri ciudate, nu? Ce-am spus?

— Nimic, madame. Ea îl privi, bănuitoare.

— N-am spus că mă numesc… iată. trebuie că am spus un nume.

— Madame, zise Regele loviturii, ştiu că vă numiţi Doamna fără nume. Eu mă numesc Regele loviturii frumoase. Mi-aţi dat adăpost. Mi-aţi legat rana de la umăr. E tot ce ştiu.

Un zâmbet destinse buzele ei palide care nu mai zâmbiseră de mult timp. Ea începu atunci să-i desfacă legătura de la umăr, cu o pricepere uimitoare. În acest timp, Regele loviturii gândea:

— Nu, nu voi pedepsi niciodată acesta femeie. Dacă Trinquemaille şi ceilalţi vor veni să-i ceară vreodată socoteală, vor avea de-a face cu mine! Dar pot eu să rămân sub acelaşi acoperiş cu denunţătoarea? Fata marelui judecător, a cărei amintire aduce blesteme şi al cărui nume îl făcea să tremure pe bătrânul meu Brabant!… Nu, nu voi rămâne aici! Şi cu toate acestea, cine ştie cât a suferit ea!

— Te simţi mai bine? întrebă Marie de Vaupart, terminând lucrul.

— Atât de bine, madame, încât datorită îngrijirilor dumneavoastră, mă voi scula şi mă voi retrage…

— Cum! făcu ea. Aşa rănit cum eşti, vrei să pleci? El începu să râdă.

— Am mai păţit eu de astea. Am jumulit însă, în schimb, multe piei.

— Dar eşti fugărit şi urmărit! reluă ea, frământată de o vădită turburare. Nu vei pleca de aici!

— Trebuie. În ce-i priveşte pe cei care mă urmăresc lucrul cel mai bun care li se poate întâmpla e să nu mă întâlnească. Mai devreme sau mai târziu, totul trebuie să aibă un sfârşit. Ce sunt eu? Un bun om pentru o frânghie. Într-o bună zi voi fi legănat de vânt…

Marie de Vaupart, pradă unei exaltări misterioase, îl prinse de mână şi îl fixă cu privirea ei înnebunită:

— Ţi-ai cunoscut mama? murmură ea.

— Da, zise simplu Regele loviturii. Se numea Myrtho, locuia în Curtea Miracolelor. Acolo am fost eu crescut. Asta vă miră, nu-i aşa? Meseria mea e însă mai urâtă decât cea a marelui intendent…

Marie de Vaupart lăsă să-i cadă braţele, în semn de descurajare.

— Mama lui se numea Myrtho, murmură ea. Nebunie! Himeră a sărmanului meu creier înnebunit! Spune-mi, copilul meu, dar femeia aceea care era cu noi în ruinele hanului…

— Myrtha?

— Da. Eşti fratele ei?

— Buna Myrtha… Da, sunt fratele ei…

Marie de Vaupart se retrase încet… şi murmura: Asemănare? Vis!

Ieşi apoi din cameră. Regele loviturii se îmbrăcă în cea mai mare grabă. Coborî, jos o găsi pe Doamna fără nume.

— Vă mulţumesc, doamnă, pentru ospitalitate şi grija ce mi-aţi purtat, vă mulţumesc şi adio.

Ea scoase un strigăt de disperare şi îndrugă, cu mâinile împreunate ca pentru rugă:

— Te vei întoarce, nu-i aşa?

El tresări. Să se-ntoarcă la denunţătoare!

— Nu cred, făcu el brusc.

Marie plecă tristă capul plângea. Regele loviturii se mai întoarse o dată la uşă, dar ezită. Sărmana femeie. Atâta durere! El ezita, deoarece lacrimile îi făceau rău. Tremura. Deodată, dintr-o săritură, fu lângă ea, îi prinse amândouă mâinile, se aplecă aproape în genunchi şi sărută mâinile diafane, suspinând fără a şti de ce:

— Ei bine, da, da! Mă voi întoarce, vă jur!

Şi apoi, fugi afară.

CAPITOLVL XIV.

Regele loviturii frumoase.

GĂRZILE.

Dacă cititorul a uitat poate că Regele loviturii a dat o întâlnire la Myrtha celor patru tâlhari, Bouracan, Strapafar, Corpodibale şi Trinquemaille n-au uitat însă. Mai întâi, pentru că ordinul Regelui loviturii era ordin, apoi, pentru că o întâlnire la Myrtha însemna întotdeauna un prilej de pileală.

După ce l-au escortat pe Henri II, după cum s-a văzut, cei patru şmecheri înţelegând că vecinătatea Louvrului nu le poate fi de folos, o luară din loc. Erau bogaţi golanii noştri, deoarece pe nesimţite, unul câte unul, se înfruptaseră din punga regelui.

— Ce vom face cu aurul ăsta? întrebă Trinquemaille, omul ordinii. Îl bem sau nu? Îl mâncăm sau îl jucăm? Sau cumpărăm lumânări pentru păcatele noastre?

Căzură pe gânduri. Un lucru trebuia, făcut: să cheltuiască aurul. Ei nu se gândeau la zile negre, Corpodibale anunţă că ştie un loc discret, unde un gentilom poate să petreacă aşa cum se cuvine, în tovărăşie plăcută. Bouracan avea

încredere în Corpodibale, cunoscut ca om de bun simţ, priceput la băutură şi mâncare. Îl urmară deci, vom găsi de băut? întrebă Bouracan, căruia îi era mereu sete.

— Vom găsi de mâncare? susură Trinquemaille, căruia îi era mereu foame.

— Vom găsi ceva frumoase? suspină Strapafar, care ducea mereu gândul după femei.

— Vom găsi, zise Corpodibale, de toate.

Trebuie să spunem însă că amicul nostru exagerase puţin. Taverna din str. Franc-Bourgeois nu răspundea decât vag la descrierea entuziastă. Tâlharii, care sufereau de toate păcatele, aveau însă calitatea de a fi puţin pretenţioşi. Bouracan se extazia în faţa butoiaşelor şi carafelor; Trinquemaille găsi cârnaţii piperaţi, drept cei mai buni din lume. Strapafar jură pe toate madonele că n-a văzut nicăieri servitoare mai bine; în sfârşit, după ce se desfătară în toată puterea cuvântului, golind vasele de vin şi înfulecând cârnaţi cu metrul, ei găsiră şase golani cu care se apucară mai departe de pileală, bineînţeles cu intenţia ca, în cele din urmă, să-i jefuiască. Din nefericire, la joc, prea cinstiţii jucători pipăiau zarul cu o pricepere care îl lăsă mult în urmă pe priceputul Trinquemaille. Aşa că, sărmanii noştri tâlhari se găsiră către orele cinci ale dimineţii mai săraci decât profeţii din Scripturi. Unul lângă altul, adormiră buştean.

La orele 9 ale dimineţii, erau afară, înjurând şi flecărind veseli. N-aveau nici o grijă, deoarece Regele loviturii îi aştepta la Myrtha.

Ajunseră în str. Lavandiere, pregătindu-se să guste vinurile şi mâncărurile hangiţei. Nu vor mai ieşi din han. În stradă, lângă Anguille-sous-Roche, era o adunătură de lume. Trinquemaille se ridică să privească. Strapafar îşi duse mâinile la ochi, Corpodibale începu să fugă. Când ajunseră acolo, rămaseră zăpăciţi, blegi, fără să se poată dumiri. Nu mai exista nici urmă de han! Deci, pentru azi dimineaţă, nici gând de chef! Adio pileală!

— Blestemaţilor, v-am spus să mai păstraţi ceva gologani! gemu Strapafar.

— Tu ai dat doar golanilor banii! Ladro-Cristo! tună Corpodibale.

— Sfântă Fecioară, Bouracan a băut totul, zise Trinquemaille.

— Sacrament, Trinquemaille a înghiţit gologanii, făcu Bouracan.

Înjurându-se şi acuzându-se reciproc, tâlharii ajunseră în cele din urmă să se-ntrebe ce pot face să-l găsească pe Regele loviturii. Trinquemaille ascultă din gura unui cetăţean povestea focului, pe care acesta o spunea astăzi pentru a şaptea oară.

Cetăţeanul nostru văzuse de altfel totul. Când termină de povestit, Trinquemaille era galben ca lămâia şi tremura ca varga.

— Copii, suntem pierduţi, zise el întorcându-se la tovarăşii lui.

— Ce? Dar ce s-a întâmplat?

— Regele loviturii frumoase e mort. Atacat de o bandă de pândari, el s-a închis în han şi şi-a dat foc, decât să cadă viu în mâinile mizerabililor care l-ar fi spânzurat. A murit deci ars şi noi n-am avut măcar consolarea să-i înmormântăm creştineşte corpul prefăcut în cenuşă. Cinste amintirii lui!

Rămaseră năuciţi. Durerea sinceră pe care o încercau le tăiase răsuflarea. Apoi, Trinquemaille arătă că vrea să-şi smulgă părul. Strapafar se încovoaie, parcă sub greutatea ştirii. Corpodibale ridică la cer un pumn ameninţător. Bouracan îşi dădu în cap câteva lovituri care răsunară ca un ciocan. Fiecare îşi arăta astfel, în felul lui disperarea.

Se priviră, făcându-li-se milă unul de altul. Pentru prima oară în viaţa lor, ei cunoscură durerea. Trebuie să adăugăm că durerea lor era sinceră, dezinteresată.

Diavolii aceştia împieliţaţi plângeau cu lacrimi. Priveau tăcuţi ruinele hanului şi nu se mai gândeau deloc la chef.

— S-a sfârşit, nu-l vom mai vedea, sărmanul porumbel!

— Nici măcar în cer, pentru că vom fi opriţi să intrăm, cine ştie?

— Nu mă va mai chema niciodată, piccolo birbante!

— Nu mă va mai urechea niciodată, viteazul! Şi după o tăcere:

— Să mergem, drace, mi-e capul gol!

— Da, da, sufletul meu e ca o zdreanţă!

— Să plecăm, fraţilor. Mi s-a rupt inima!

— Ya.

Întoarseră spatele ruinelor şi plecară, unde? Ei nu ştiau: spre aventură! În acest moment, Trinquemaille se simţi tras de haină şi se întoarse:

— Myrtha…

— Ssst! Şi urmaţi-mă toţi patru.

Ei o urmară ca nişte câini care se agaţă de primul om întâlnit, după ce şi-au pierdut stăpânul. Myrtha îi făcu să intre în casa Doamnei fără nume, unde Margotte le dădu să bea un vin straşnic, care născu în ei un fel de veneraţie. Şi atunci Myrtha zise:

— El nu e mort!

Ce credeţi că au făcut şi au spus! Au strigat de bucurie? Au sărit în sus? E adevărat că s-au aplecat sub lovitura ştirii. Nu e mort! Căscară nişte ochi îngrozitori. Şi deodată începură să se tragă de mâini, împingându-se ca nebunii:

— Ţi-am spus eu! Nu putea să moară aşa porumbelul!

— Sf. Pancrace nu putea să se poarte aşa cu el! Regele loviturii frumoase!

Prima spadă a lumii, am spus eu. Nu e mort!

— Am spus eu. E mai tare ca moartea!

Înghiţiră aproape şi paharele. Myrtha îi cunoştea, ea văzu bine încântarea acestor suflete.

— Iată, zise ea cu un ton autoritar. Regele loviturii nu a murit. E numai rănit. A fost dus într-o casă din str. Tissanderie. Acum o jumătate de oră, Gilles l-a urmărit şi l-a văzut intrând într-un han din str. Froidemantel. E acolo un pod suspendat. Voi îl veţi recunoaşte. În strada asta e

cabaretul „Bolta rece”. Ascultaţi: Regele loviturii fugărit de oamenii lui Saint-Etienne, de pândarii marelui intendent şi de soldaţii regelui.

Tâlharii scrâşniră din dinţi.

— Trebuie să-l păzim, să-l apărăm, să murim cu el sau pentru el.

Cei patru duseră mâinile la pumnale.

— Vreţi să-l păziţi? Vă plătesc. Vă veţi instala la „Bolta rece”. Plătesc eu toată cheltuiala şi vă dau pe deasupra câte doi scunzi. La terminarea trebii, căpătaţi fiecare o sută de scuzi, primiţi?

Gărzile Regelui loviturii frumoase! S-a făcut!

— S-a făcut! Şi scuzii, pe deasupra! zise Trinquemaille care nu-şi pierdea capul.

Înainte! răcni Bouracan, cu un gest care ar fi.

Făcut pe orice pândar să se dea înapoi.

SFETNICUL INVIZIBIL.

Trecu o săptămână, în realitate, eroii acestei lupte erau cuprinşi de o teamă nemărturisită, inexplicabilă, care îi oprea să mai facă ceva. Regele Henri, Catherina de Medicis, Montgomery, Vernique, Saint-Etienne, fiul său Roland, Lagarde, Marie de Vaupart, Regele loviturii frumoase, Florise, fiecare din aceste fiinţe îşi spunea că se apropie clipa în care se va întâmpla un lucru îngrozitor în viaţa sa.

Peste toate aceste vieţi în aşteptare plana figura lividă, nemişcată, a lui Nostradamus.

Trecuse deci o săptămână de când cei patru tâlhari se instalaseră la „Bolta rece”, unde chefuiau şi jucau întruna.

Parisul era liniştit. Era aproape de iunie. În seara de 30 Mai 1559, avu loc la Louvru un consiliu secret, Ia care luară parte Henri II, Saint-Etienne, Roland, fiul mareşalului Franţei, de Vernique, marele intendent al Parisului, părintele Ignaţiu de Loyola, Gabriel de Montmorency, căpitanul general al Louvrului.

Nu era vorba despre război, deoarece conetabilul nu fusese chemat, nici de război civil sau religios, deoarece nici

ducele de Guise, nici cardinalul de Lorraine nu fuseseră chemaţi. Nu era vorba despre chestiuni de familie, deoarece Diana de Poitiers nu se afla în mijlocul celor de faţă. Niciunul din sfetnicii obişnuiţi ai regelui nu fuseseră chemaţi. În ce priveşte pe Catherina de Medicis, ea nu era chemată niciodată la consilii. Ea lua totuşi parte la acest consiliu, după cum se va vedea. Era vorba despre Nostradamus.

Totul fusese spus. Toată lumea era înţeleasă. Regele nu avea decât să declare deschis cele ce murmurase la urechea lui Saint-Etienne sau lui Vernique, dorinţa sa era să se scape de vrăjitor… Nu avea decât să dea ordinul.

Călugărul Loyola, ros de boală, cuprins de friguri, afirmase că nu va pleca din Paris până ce nu se va şterge această insultă adusă creştinătăţii: vrăjitoria. Roland arătă că, după raportul baronului Lagarde, Regele loviturii frumoase s-ar fi refugiat în casa vrăjitorului. Montgomery spuse că existenţa acestui om e o ameninţare la adresa Statului. Saint-Etienne şi Vernique demonstrează pălind că, în urma unei aventuri avute în urmărirea Regelui loviturii, odată cu revenirea lui Nostradamus la Paris, timpul miracolelor infernale a apărut şi el. Vernique spuse că afluenţa curioşilor în str. Froidemantel e un scandal care ameninţă siguranţa Parisului.

A-l prinde pe Nostradamus înseamnă a-l prinde pe Regele loviturii, acela care-l insultase pe rege. Iată în câteva cuvinte ce se discuta în consiliul secret.

Henri al II-lea, verde la faţă, îşi asculta sfetnicul pe care îl aproba cu un semn al capului. El părea însă că luptă cu un sfetnic invizibil. Cu siguranţă, cineva era lângă el, cineva nevăzut dar care îi vorbea. Regele refuza, ameninţând. Îndruga crâmpeie de fraze, neauzite de nimeni. Era groaznic. Loyola se ruga. Ceilalţi tremurau, dinţii le clănţăneau ca nişte oase. Singuri Vernique şi Saint-Etienne priveau ca oamenii obişnuiţi cu asemenea scene. Deodată, Henri bătu cu pumnul în masă strigând:

— Ei bine, da! Domnilor, vreau ca acest om să fie arestat! Vreau să fie judecat şi ars în Piaţa Grevei!

— Domnul fie lăudat! zise Loyola cu fervoare.

Regele se retrase îndată în apartamentele sale. Călugărul, mulţumit de victoria lui asupra magiei, plecă şi el. Rămaşi singuri, oamenii luptei îşi făcură planul. Hotărâră să-l ia pe Lagarde, care era om de acţiune. O sută de archebuzieri trebuiau să ajungă pentru arestarea lui Nostradamus şi a oaspetelui său, Regele loviturii. Operaţia urma să fie făcută a doua zi, către miezul nopţii. Când totul fu pus la punct, Montgomery se retrase gândind:

— Regina a sosit. Omul acesta care cunoaşte îngrozitorul secret va muri în mâinile mele.

Roland de Saint-Etienne se retrase gândind:

— De data aceasta, Florise e a mea.

Mareşalul şi marele intendent, rămaşi singuri, se priviră.

— Crezi tu că-l vom putea aresta? făcu Saint-Etienne.

— Nu ştiu! răspunse încet Vernique. În orice caz, trebuie să fim cu băgare de seamă.

— Da, da, şuieră mareşalul, să băgăm de seamă.

LA RAPORT.

După ce toată lumea părăsi sala de consiliu, greaua perdea cu fireturi de aur care acoperea una din ferestre se trase la o parte şi baronul Lagarde îşi făcu apariţia. El ieşi şi se-ndreptă spre apartamentul reginei, în faţa căreia se prezentă, îndată după ce fu introdus. Micul Henri se juca, lângă mama lui.

— Henri, zise Catherina sărutându-l pe frunte, du-te şi joacă-te cu fratele tău Charles.

— El e mereu bolnav – zise copilul, nu vrea să se joace.

— Ei bine! Iată cartea cu chipuri pe care mi-ai cerut-o. Micul Henry deschise volumul prins în aur, scoase un strigăt de bucurie şi fugi în camera învecinată.

— Madame, zise atunci Lagarde, e vorba despre arestarea vrăjitorului, a lui Nostradamus.

Catherine tresări şi murmură:

— Mai avem încă nevoie de el… Dar rebelul acesta? Regele loviturii? De câteva zile nu-ţi prea merge, Lagarde…

Baronul păli! răspunse:

— Ştiu ce i s-a întâmplat predecesorului meu. Madame, când nu ţi-a mai plăcut. L-ai rugat într-o zi să te însoţească. Trecând printr-un culoar subteran, o trapă s-a deschis sub paşii lui şi de-atunci nu a mai fost văzut. Madame, mi-ai arătat trapa. Când Maiestatea Sa va vrea să trec, voi trece.

Era ceva sălbatec în atitudinea aceasta trufaşă a bărbatului. Catherina, care-l cunoştea, îl admiră o clipă, apoi reluă.

— Ştiu, dragul meu. Eşti puternic, eşti credincios. Nu e vina ta dacă soarta a vrut ca… Dar mai bine să nu mai vorbim. Vom mai găsi prilej. Spune-mi. regele…

— Madame, făcu Lagarde coborând glasul, din seara aceea n-a mai părăsit palatul.

Catherina rămase câteva clipe gânditoare, apoi scoase dintr-un deget un inel:

— Lagarde, ia acest diamant. Se va găsi şi o altă ocazie. Ştiu că tu eşti totdeauna gata la toate, bravul meu prieten. Diamantul valorează patruzeci de mii de livre…

Lagarde privi cu mulţumire piatra preţioasă şi o băgă iute în buzunarul vestonului.

— Fără-ndoială, tu eşti brav şi credincios, îndemânatic şi priceput. Dar să nu mai vorbim de afacerea de la marea intendenţă. Se va ivi o altă ocazie. Dar pe acest Rege al loviturii l-ai scăpat!

Lagarde se răsuci drept în faţa reginei:

— Madame, meseria lui e bine cunoscută. Să pândeşti un senior la colţ de stradă şi să-l dobori, nu prea e mare lucru. Să goneşti însă mereu fiara aceasta, care cunoaşte toate ascunzişurile, e o muncă anevoioasă. Madame, îl am însă în mână pe Regele loviturii. El va fi mâine arestat, arestat sau ucis, cum doreşti. El se află găzduit la Nostradamus şi voi lua parte la expediţia contra lui.

Catherina căzu pe gânduri; rezultatul fură aceste cuvinte pe care ea şi le murmura: „Regele loviturii la Nostradamus!… Ce poate fi între aceşti doi bărbaţi?”

— Lagarde, vrei să cunoşti – reluă ea cu glas tare – părerea mea despre expediţia de mâine? Ei bine, Nostradamus nu va fi arestat. Regele loviturii nu va fi arestat!

— Şi de ce, Madame? Vrăjitorul acesta lucrează în numele diavolului.

— Poate! răspunse Catherina cu o funebră ironie. Orice s-ar întâmpla, am nevoie de acest Rege al loviturii. El ştie multe, Lagarde. Văd acum cum le ştie. Îmi trebuie neapărat acest om. Ţi-ai organizat escadronul pe care el ţi l-a distrus?

— Îmi mai lipsesc patru oameni, madame. Avem opt spadasini puternici. Ceilalţi patru vor fi însă înlocuiţi.

— Caută-i, Lagarde, grăbeşte-te. Nu mai vreau, nu mai pot să aştept. Gândeşte-te că oamenii aceştia îmi ţin în mână soarta. Eşti sigur de cei opt pe care îi ai?

— Ca de mine însumi, madame. Sunt gata să moară pentru Maiestatea Ta. Gata să lovească la un semn. În ce priveşte pe ceilalţi patru, cred că-i voi avea îndată.

— Cine sunt ei? întrebă Catherine, aruncând lui Lagarde o privire sfredelitoare.

— Madame, cred că ai auzit de moartea lui Lerohne, senior de Vaupart? A fost o aventură ciudată. Sire de Vaupart era mare judecător. El a fost prins într-o bună zi în Piaţa Grevei şi rupt în bucăţi. Era tocmai la execuţia publică. Ei bine, madame, marele judecător a fost ucis de aceşti patru despre care vorbesc acuma. A auzit Maiestatea Ta vorbindu-se despre Brabant-le-Branancon dispărut şi el! Niciodată n-am aflat pentru ce. Ceea ce ştiu însă e că, în curând, Brabant-le-Branancon îşi făcu o faimă de diavol în toată ţara. Semăna pretutindeni groaza. Ei bine, cei patru despre care vorbesc, erau spadele lui Brabant. Tot aceşti patru s-au aruncat, conduşi de Regele loviturii, asupra

noastră, lângă zidurile marii intendenţe, unde ne-au decimat escadronul. Sunt cei patru care l-au ţinut pe rege în casa din str. Calandre. Pe aceşti patru spadasini vreau să-i ofer Maiestăţii Tale. Din nefericire, ei sunt trup şi suflet cu cel pe care vreau să-l facem prizonier, sau să-l suprimăm cu Regele loviturii frumoase. Mai bine, îl ucid eu?

Catherina cugetă îndelung.

— Unde sunt oamenii aceştia? întrebă ea, după o lungă tăcere.

— Într-o cârciumă din str. Froidemantel, unde aşteaptă să moară pentru şeful lor.

— Ce fel de oameni sunt?

— Lipsiţi de scrupule, nepăsători; ei nu cunosc alt Dumnezeu decât pe Regele loviturii. Sunt mereu flămânzi şi săraci.

Catherina recăzu pe gânduri. Un zâmbet flutura pe buzele ei palide. Fruntea i se contractă în efortul raţionamentului pe care-l făcea.

— Lagarde, zise ea, nu te vei atinge de oamenii aceştia. În două zile însă, vei căuta să le vorbeşti şi să le faci propuneri. Ei vor primi. Du-te acuma.

Lagarde se înclină şi ieşi fără a mai cere alte explicaţii. Atunci Catherina se ridică, se apropie de o oglindă şi îşi privi cu atenţie fruntea.

— Urma a dispărut, murmură ea cu glas încet. Urma degetului lui Francois.

„Sire, gândi ea, mai găseşti că regina miroase a mort? Urma degetului imprimată pe această frunte de fantoma fratelui tău, a dispărut. Dar, bagă de seamă! Mai mult ca niciodată, moartea e aici…!”.

Îşi puse apoi faţa în mâini.

— Să dea Dumnezeu să reuşesc, Regele loviturii să moară! După el, Nostradamus! După el, Montgomery! Toţi acei care ştiu! Şi după ei, regele… Atunci, nu va mai exista nici o umilire. Eu sunt regina! Trebuie să pregătesc fiului meu un tron demn de el.

Catherina îşi chemă apoi domnişoarele de onoare.
ESCADRONUL ZBURĂTOR.

În ziua aceea, către orele cinci seara, cei patru se plimbau pe strada Froidemantel, ca nişte paşnici cetăţeni care nu au altceva de făcut decât să-şi întindă aleanul, în lipsa unei griji mai importante. Dar, după mustăţile lor răsucite, după mantalele lor zdrenţuite şi spadele lor nefrecate, puteau fi recunoscuţi fără greutate. Ei găseau viaţa aceasta încântătoare. Ei nu cereau cerului, sau diavolului decât un singur lucru ca să dureze cât mai mult cu putinţă. Myrtha se ţinuse de cuvânt. Propietăreasa „Boltei reci" îi ospăta cum trebuie, iar bătrânul Gilles le aducea în fiecare zi câte doi scuzi, bani de buzunar.

Din timp în timp, plictisiţi de atâta băutură şi de atâta mâncare, ieşeau la plimbare, umplând străzile de zgomotul săbiilor lor şi de hărmălaia vociferărilor. În acelaşi timp, ei nu pierdeau din vedere casa în care se afla Regele loviturii frumoase. Ce puteau ei să facă acolo? Iată ce se întrebau ei. Îşi dădeau mii de răspunsuri fantastice. Realitatea era aceasta: Regele loviturii fusese într-adevăr grav rănit. Nostradamus trebuia să-i vindece rana până la capăt. Într-o plimbare din aceea colectivă îi întâlnim pe tâlharii noştri.

— He, zise Strapafar, încă o trăsură. De data aceasta, o doamnă din societatea înaltă a trecut podul care se ridică. Ah! Mititica! E destul de drăguţă. Ce poate ea să-l întrebe pe vrăjitor?

— Sunt destule! Ce trăsuri multe! Să le numărăm. Ne va trece timpul.

— Oh! Şi astea! Sunt desigur o ducesă şi o marchiză…

— Drage, drage, ge mai vemei zunt be aici…

— Încă o porumbiţă, iată!… Era distracţia lor de fiecare zi să contemple amestecul acesta de trăsuri şi lume care se arată în faţa casei lui Nostradamus. Unele femei veneau pentru filtre de dragoste, iar unii bărbaţi pentru horoscoape şi preziceri în legătură cu existenţa familiilor lor. Lumea venea din toate colţurile Parisului. Fiecare intra la rândul său. Seniori, ducese, lucrători, oameni din popor şi curteni, cu toţii aşteptau cuvântul magicianului. Tot

Parisul vroia să-l vadă pe omul care face minuni. Până şi orbii veneau la el. Strigăte de durere, strigăte de bucurie şi disperare, toată mizeria omenirii se zbătea în această stradă…

La prânz, podul suspendat era lăsat jos: oamenii aşteptau din zori. Atunci, poporul începea să intre. Oamenii erau primiţi la uşă de micul bătrân, care se strâmba mereu. Unii ieşeau disperaţi, dar alţii ieşeau bucuroşi îngenuncheau în stradă şi strigau că sunt salvaţi. Atunci, cei de afară strigau:

— Încă o minune! Încă o minune! Tămăduitorul primea pe oricine şi refuza orice fel de plată. Când izbutea să înapoieze un copil însănătoşit mamei sale, el zicea:

— Acuma, du-te. Clipa aceasta de bucurie îmi plăteşte ani de suferinţă…

La orele şapte seara, podul se ridicase. Nimeni nu mai intra. Atunci, strada se golea în câteva minute şi cădea într-o tăcere uluitoare. A doua zi, totul reîncepea.

În seara aceasta, păzitorii Regelui loviturii frumoase, după ce văzură ca de obicei cele ce se petreceau în strada Froidemantel, se-ntoarseră la „Bolta rece”, pentru a gusta cina care îi aştepta pregătită.

Cu masa pusă lângă uşă şi cu uşa larg deschisă, ei puteau să mănânce în voie şi să ţină totodată în observaţie şi casa lui Nostradamus. După masă, îi venea fiecăruia rândul să păzească în timpul somnului.

Corpodibale, Strapafar, Trinquemaille şi Bouracan intrară în sala de mâncare a hanului.

— Iată! făcu Trinquemaille. Servitoare!

De obicei, proprietăreasa servea ajutată de o fată tânără şi proastă. Rămaseră uimiţi de această schimbare.

— Sunt patru, reluă Trinquemaille.

— Ji noi zuntem batru, observă corect Bouracan.

— Ce dulci sunt, Santa Madonna! exclamă Corpodibale.

— Ahhh! suspină Strapafar, într-o strângere de admiraţie.

Se aşezară la masă, iar cele patru graţii se învârteau în jurul lor, aruncându-le surâsuri binevoitoare. Ei căscau

nişte ochi teribili. Fetele purtau rochii de crâşmăriţe, făcute însă din pânză fină. Erau servitoare, dar servitoare care trădau pe adevăratele femei din societate deghizate astfel.

Erau într-adevăr minunat de frumoase, strălucitoare. Cei patru căscau gura ameţiţi, glumind prosteşte, înnebuniţi de frumuseţea fetelor.

E adevărat că până în ziua aceasta, proprietăreasa „Boltei reci" se arătase demnă de încrederea Myrtha. Le dădea băieţilor tot ce le trebuie. Nu făcea însă risipă cu nimic. Astăzi, însă cina fu un regal neaşteptat; potârnichi la frigare, căprioară în sos de vin, plăcintă cu brânză de oi proaspătă, cârnaţi împănaţi cu usturoi şi o mulţime de prăjituri pe care diavolii aceştia împieliţaţi nu le-au visat în viaţa lor. Vinurile erau de mai multe culori şi de mai multe feluri. Tâlharii erau bolnavi numai de admiraţie.

Când începură să taie mistreţul fript la tavă, îşi dădură cu ideea că au devenit nişte oameni mari. Se împurpurară curând. Şi cele patru servitoare le tot dădeau târcoale. Nu trecu însă mult timp şi fiecare o avea pe a lui. Ba umpleau paharele, ba întindeau o bucată de pâine, ori de carne, fetele ştiau în orice caz să-şi facă bine treaba pe lângă oamenii noştri.

Era o brună, o blondă, una cu părul castaniu şi o roşcovană. Blonda fu a lui Trinquemaille, bruna a lui Strapafar, roşcovana a lui Bouracan, iar cea cu părul castaniu îi reveni lui Corpodibale. Tocmai la căprioara în sos de vin, ele se aşezară fără fasoane lângă tâlharii noştri. La vinurile de Spania, începură să se lase ciupite; Bouracan însă, care vru să o sărute pe roşcovana lui, primi o palmă – e drept cam fină, dar destul de tare. Trinquemaille îl chema pe St. Pancrace, iar Corpodibale cânta o serenadă languroasă din ţara lui. Lui Strapafar îi luceau ochii ca jăratecul.

Seara aceasta rămase în mintea lor ca un vis lângă care realitatea nu e decât un paradis searbăd.

Către orele unsprezece, bravii noştri erau beţi de vin, beţi de dragoste şi palavre. Le rămânea doar să cunoască cea mai mare beţie: aceea a amorului propriu mulţumit. Se părea că fetele se pricepeau, de minune să întreţină societatea. Roşcovana, părăsindu-şi vorba ei obişnuită, se maimuţări:

— Mein Gott! Sacrament, ge băiad drăguz e …domnu' Bourgan.

Strapafar traduse admiraţia camarazilor săi!

— Je! Ce porumbiţa roşcovana.

Bouracan avu un moment de emoţie, dar îşi reveni:

— Ya, mă învază să vorbezg franzugeste.

Ceilalţi îl invidiau pe ştrengarul de Bouracan, chiar atunci!

— Drace, porumbelule, spuse în gasconă bruna, noi pariziencele suntem din toate colţurile ţării.

Strapafar rămase împietrit de bucurie.

— Per la madonna levandaia, strigă şatena, acesta e amore. El e une boune lucru.

Corpodibale tremura de mândrie.

— Domnişoarelor, suspină blonda, în numele Sf. Pancrace, pentru salvarea sufletelor voastre trebuie să vă mărturisiţi.

Trinquemaille plângea de cucernicie. El cunoscu astfel triumful vanităţii.

Lucru ciudat! Datorită acestei petreceri, oamenii noştri începură să simtă că au şi scrupule!

— Sacrament! tună Bouracan. Femeile ne-au ameţit capul. Am uitat de datoria noastră.

— L-am pierdut pe Regele loviturii frumoase!

Spadasinii aplecară capetele. Se simţeau vinovaţi.

— Suntem buni de spânzurat! afirmă Corpodibale.

— Suntem dezonoraţi! zise Strapafar.

— Porumbeilor! zise Trinquemaille, cu calmul lui obişnuit. Nu suntem dezonoraţi. Regele loviturii frumoase nu mai este în casa vrăjitorului Nostradamus, în casa cu podul ridicat. Regele loviturii frumoase nu mai are nevoie de

spadele voastre credincioase. Chiar dacă suntem aici, e că el a trimis să ni se spună lucrul acesta.

O clipă ei nu ştiură ce să facă. Să urle, sau să cânte. Tâlharii strigară însă de bucurie. Bouracan neputând să-şi îmbrăţişeze roşcovana îl luă în braţe pe Strapafar, Trinquemaille şi Corpodibale îşi strânseră mâinile. Se striga că e o victorie şi că trebuie să se bea în cinstea evenimentului. Băură.

— Ah, porumbelul, ce drăguţ din partea lui că ne trimite astfel de mesageră!

— Are toate delicateţele, corpo di Cristo!

— Da, e un om foarte bun, excelent!

— E un rege, copii!

Bucuria deveni un delir, atunci când blonda puse pe masă o pungă.

— Şi iată două sute de scuzi pentru fiecare!

— Myrtha ne trimite asta!

Blonda schimbă o privire mirată cu tovarăşele ei, dar dădu imediat replica pe care o dă orice comediană atunci când trebuie:

— Da, Myrtha, zise ea.

— Trăiască Myrtha!

— Cinste şi glorie Regelui loviturii frumoase! Ei trăiau pur şi simplu un vis delicios.

În această clipă ceasornicul hanului bătu miezul nopţii, în stradă se auzi parcă zgomotul făcut de o trupă în mers şi arme care se ciocnesc. Tâlharii noştri nu au auzit însă nimic Zgomotul de afară se pierdu în sunetul şi ciocănitul paharelor lor.

Roşcovana zise atunci:

— Regele loviturii frumoase a plecat din Paris.

— Fără noi! Exclamară în cor tâlharii.

— Vrea să fie singur, spuse bruna.

Fraza fusese spusă la întâmplare, se potrivea însă cu cele ce le spusese în repetate rânduri şeful lor.

— Nu-l vom mai revedea pe copilaşul nostru! făcu Trinquemaille.

— Sacrament! suspină Bouracan.

— Ce veţi face voi? întrebă atunci roşcovana. Aveţi fiecare câte două sute scuzi. Asta nu vă poate ajunge pentru mult timp. Aţi vrea să aveţi zilnic câteva sute de scuzi?

— Aţi vrea să faceţi în fiecare zi chef şi să nu aveţi grija zilei de mâine? întrebă cea cu părul castaniu.

— Aţi vrea să ne cuceriţi inimile? sfârşi cea blondă. Cei patru tâlhari nu fură decât un singur glas:

— Ce trebuie să facem?

— Veţi afla mâine…!

Şi fetele se ridicară uşoare şi zvelte. Aruncând ocheade pline de făgăduinţe, ele urcară scara.

În întuneric, ochii bărbaţilor aruncau …lumini de dorinţă. Tâlharii suspinară, apoi oftară… Curând, suspinele lor se prefăcură în nişte sforăituri …groaznice.

A doua zi, spre seară, baronul de Lagarde intra la Catherina de Medicis:

— Madame, zise el, escadronul de fier e complet.

— Cei patru tâlhari…?

— Sunt ai Maiestăţii Tale, trup şi suflet. Regina zâmbi. Apoi, după o clipă de gândire:

— Lagarde, aceşti patru vor fi ai mei. Pentru rest, îţi vor ajunge cei opt. De altfel, dacă se va ivi ocazia, ţi-i voi înapoia pe cei patru. Ei vor rămâne sub observaţia femeilor mele. Lagarde, bătălia începe. Am nevoie ca în jurul meu să fie câţiva bărbaţi. E duelul morţii. Cei patru vor trăi aici, în apartamentele mele. În trei zile, ei îmi vor fi devotaţi ca nişte câini, Lagarde, pregăteşte-te! Fii gata! Nu uita, începe duelul morţii. Du-te şi trimite-mi cei patru câini.

CAPITOLUL XV.

Tatăl şi fiul.

ÎMBLÂNZITORUL.

Zgomotul trupei în mers care deşteptase ecoul adormit al străzii Froidemantel în noaptea aceea memorabilă, când,

fără voia lor, cei patru tâlhari intrară în slujba reginei Catherina, zgomotul acela surd era făcut de cei o sută de archebuzieri care se îndreptau spre locuinţa lui Nostradamus. Coloana aceasta strânsă avea în marş ceva lugubru.

Consemnul era scurt, simplu şi grandios. Să intre în locuinţă, să scotocească şi să pună mâna pe magicianul Nostradamus, care se ocupa cu vrăjitoria, apoi să-l prindă pe Regele loviturii frumoase, acuzat de lezmajestate.

Dacă cei doi se vor preda de bună voie, să fie puşi în lanţuri şi să fie aruncaţi în fundul unei celule, până în ziua când vor fi arşi de vii pe rug, laolaltă. Dacă vor rezistă, să fie măcelăriţi pe loc.

Vernique şi Saint-Etienne ţineau cu tot dinadinsul ca cei doi să fie arestaţi, deoarece ar fi vrut să-i chestioneze înainte de a-i da pe mâna călăului.

Henri al II-lea ţinea la al doilea procedeu, care era mai expeditiv, să fie măcelăriţi pe loc. El ceruse numai că, dacă vor fi omorâţi imediat, să i se aducă capetele lor. Simplă măsură de prevedere Henri nu era niciodată sigur de cele ce vedea înaintea ochilor săi.

Arcaşii erau conduşi de comandantul pândarilor. Acest om era singurul cu cugetul curat. El nu-l cunoştea nici pe Nostradamus, nici pe Regele loviturii frumoase. El executa un ordin, fără teamă şi fără ură. Toţi ceilalţi aveau feţe îngrozitoare.

Erau regele, Montgomery, Vernique, Saint-Etienne, Roland, Lagarde – zbârciţi de ură şi teamă. Lagarde şi cei opt oameni se alipiră expediţiei de bună voie. Regele nu prea avea încredere în acest Lagarde, pe care-l ştia în serviciul reginei, fără însă a şti precis ce fel de treburi făcea acesta reginei.

Roland de Saint-Etienne mergea hotărât să-l ucidă pe Regele loviturii. În ce priveşte pe Nostradamus, el regreta moartea lui. Mai mult ca niciodată, acest gentilom se afla la strâmtoare, iar tatăl său nu îi deschidea punga. Roland

plănuise să-l silească pe vrăjitor să-i dea aur. Nostradamus fiind ucis, planul lui se năruia. Căpitanul Montgomery mergea alături de rege. …Sub manta, el ţinea mâna pe minerul spadei. Pentru cine era această spadă? Montgomery avea pe frunte dâra umedă a fricii. Dar dacă blestematul de vrăjitor, înainte de a muri, va putea să mai scoată un cuvânt. Un singur cuvânt! Regina e pierdută, iar fiul meu va fi închis într-o mânăstire, sau altundeva. Dacă vrăjitorul vrea să vorbească.

Vernique şi Saint-Etienne erau însărcinaţi cu conducerea supremă a expediţiei, regele era numai spectator, zicea el. Mareşalul şi marele intendent mergeau cu nepăsarea unor oameni care îşi joacă ultima lor carte. Cu toţii se opriră înaintea podului suspendat.

— Cavaler de pândă, în numele regelui, sună din corn!

În clipa în care această trupă părăsise curtea Louvrului, un om străbătu poarta castelului, un om din serviciul regelui, unul dintre cei care erau familiarii apartamentelor lui. Acest om deci, luând-o cu o minută înaintea expediţiei, ieşise din Louvru, la colţul străzii Froidemantel, el fluieră un semnal dintr-un fluier de metal. De departe un acelaşi fluierat îi răspunse. Şi atunci, omul se întoarse liniştit în Louvru.

Cavalerul de pândă, primind ordin să sune din corn, făcu îndată cele cerute de împrejurare. Douăzeci de oameni purtători de nuiele şi crengi se apropiară de el, la un semn. Alţi douăzeci prinseră un buştean puternic, destinat să servească de catapultă, alţii purtau suliţe şi pârghii. Patruzeci de oameni aşezaţi la rând îşi pregătiră archebuzele şi îşi aprinseră fitilele.

Cu toţii ştiau prea bine că cei asediaţi nu vor răspunde la somaţia cornului. Erau siguri că podul nu se va lăsa. Trebuia dată imediat o lovitură.

În două minute toată manevra pe care am descris-o aici se traduse în fapt. Cavalerul de pândă duse cornul la gură… Dar, în clipa aceasta, podul începu să se coboare…

Cavalerul nu mai avu timp să sune: grinzile scârţâiră, podul se …lăsă. Regele, Montgomery, Saint-Etienne, Vernique rămaseră locului în faţa acestui pod, care lăsa să se vadă o poartă deschisă larg. Dinspre această poartă venea un suflu de groază.

Acuma trebuie să intrăm în fortăreaţa vrăjitorului. Nostradamus şi Regele loviturii frumoase, cu o oră înainte de venirea celor de afară în faţa podului suspendat, schimbau cuvinte pe care e bine să le notăm aici. Ei se aflau în camera în care tânărul fusese găzduit, unde Nostradamus îl vindecase de rana căpătată. Era o cameră elegantă, care nu amintea cu nimic de operaţiile magice pe care le făcea stăpânul casei.

Nostradamus era liniştit ca de obicei, dacă se poate spune astfel despre un om a cărui faţă era lividă, sub pielea căruia nu se vedea un strop de sânge. Regele loviturii părea mai degrabă pradă unei nelinişti.

Între aceşti doi bărbaţi avea loc o discuţie întretăiată, lipsită de logică şi de continuitate, tăiată adesea de mari tăceri. De câteva minute, ei tăceau.

— Pe scurt, zise deodată tânărul cu un fel de furie în glas, mi-ai închis rana, mi-ai vindecat frigurile, poate că îţi datorez viaţa…

— Linişteşte-te, rana d-tale nu era mortală. Nu îmi datorezi nimic.

— M-ai vindecat în câteva zile de o rană care ar fi putut să mă ţină o lună în pat.

— Ah! Aş fi putut să te vindec şi în câteva ore; dar le-am ţinut, deoarece am vrut să te împiedic să faci câteva nebunii care mi-ar fi stricat socotelile.

Regele loviturii înşiră toate înjurăturile pe care le învăţase de la Brabant-le-Branancon.

— Văd că ai ţinut pumnalul care…

— Da, cu care mă vei omorî atunci când nu vei mai avea nevoie de mine. Ai jurat doar bătrânului Brabant, acolo, pe drumul Melunului. Ai jurat, nu poţi spune nu.

Nostradamus pronunţă aceste cuvinte surâzând, surâsul său părea însă un reflex al iadului. Regele loviturii păli. Pumnii i se încleştară. Se aplecă cu furie asupra lui Nostradamus:

— Da, pe sufletul meu că nu voi spune nu!

O bucurie sinistră luci în ochiul negru al magicianului.

— Te voi ucide, zise Regele loviturii, deoarece mi l-ai omorât pe sărmanul Brabant şi pentru că m-ai făcut să mă dau înapoi. Drace, dacă vreo putere omenească poate să te distrugă, aşteaptă ca ea să înarmeze braţul meu!

Iată, scrâşni el, a sosit ceasul să-mi spui ce ştii!

— Da, se apropie, zise Nostradamus cu glas ameninţător, în câteva zile vei afla cine a fost tatăl tău şi cine a fost mama ta. Vei şti!

În promisiunea lui Nostradamus era un accent deosebit. Regele loviturii tremură. Nostradamus reluă:

— Te gândeşti la ea?

— Ea? bâlbâi tânărul.

— Florise de Vernique, pentru a-i spune numele! zise Nostradamus.

Regele loviturii aplecă încet capul. Pieptul i se umflă, el murmură:

— Ea mi-a jurat că, dacă ar fi să mor, va veni să-şi ia rămas bun de la mine chiar în faţa eşafodului. Mi-a spus că, dacă va fi să mor, va muri şi ea. Iată, nu mai ştiu dacă sunt acelaşi.om. Mă iubeşte ea oare? Ea nu a spus-o. Într-o zi însă mi-a spus că meseria mea e îngrozitoare. Da, şi de atunci această meserie îmi e de nesuferit. Cum am putut să trăiesc astfel? Adăugă el trecându-şi mâna peste frunte. Spune-mi, am făcut eu numai rău în viaţa mea? Şi dacă o iubesc, cum îi pot oare spune?

Ea, sus, în lumină, iar eu aici jos, în mocirlă. Nu ştiu ce va fi cu mine.

Un suspin i se urcă în gât, apoi zise brusc:

Dă-mi pumnalul acesta!

Nostradamus dădu din umeri.

— Nu încă! zise el rece. Dar regele…, ce crezi despre rege?

Regele loviturii frumoase făcu un efort să-şi adune gândurile.

— Regele Franţei, murmură el, mi-a jurat că nu va mai încerca nimic contra Florisei. Pacea să fie cu regele. N-am nimic de spus …despre el.

Nostradamus se posomori.

— Atunci, crezi că regele îşi va ţine cuvântul?

— Regele e rege! făcu tânărul spadasin.

În acest moment uşa se deschise şi bătrânul cu mutra caraghioasă intră.

— Ce este, Djinno? întrebă Nostradamus fără să se mişte.

— Ei ies din Louvru, răspunse micul bătrân. Fluieratul ne înştiinţează.

Nostradamus se ridică.

— Făgăduieşte-mi, te rog, că nu vei ieşi din aceasta cameră, chiar dacă vei auzi …orice.

— Îţi făgăduiesc, zise Regele loviturii, după o scurtă ezitare. În culoar, cu uşa închisă, Nostradamus scoase un suspin încărcat de ură şi de durere. Faţa lui se zbârci.

„Fiul lui Henri! Fiul lui Henri! gândi el. Da, acesta este blestematul fiu al lui Henri, dar e şi fiul Mariei!… Milă, ce vrei tu de la mine? Milă, te urăsc! Nu, inima mea nu s-a muiat în faţa acestui tânăr! El va suferi. Inima lui va fi frântă. Fiul Mariei va cădea pradă răzbunării mele.”

Se opri gâfâind, cu mâinile la ochi.

— Ei se apropie, îi murmură la ureche bătrânul Djinno. Sunt o sută de arcaşi, conduşi de marele intendent.

„Şi totuşi, continuă în el Nostradamus, ce suflet minunat are copilul acesta. Cum l-aş fi iubit dacă ar fi fost fiul meu? Dar e fiul blestematului!”

— Şi regele e cu ei!

„El n-a ajuns încă acolo unde vreau eu, continuă Nostradamus în sine. El mai are încredere în cuvântul regelui. Şi, cu toate acestea, trebuie ca tatăl său, regele

acesta, să fie urât de el! Trebuie să-l ucidă! Trebuie să-i spun lui Henri când va fi în agonie: Tu mori ucis de fiul tău! Trebuie ca agonia ta să cuprindă cei douăzeci de ani de suferinţă ai mei!”

— Messire, ei sunt aici!

Nostradamus tresări. El spuse atunci liniştit:

— Să se lase podul!

Vrăjitorul se îndreptă spre o fereastră care dădea în stradă. Mâinile lui se încleştară pe lemnul ferestrei. Ochii lui erau închişi.

Dacă o faţă poate exprima un efort supraomenesc, reprezentând o cheltuială de energie pe care un om nu o poate concepe, această faţă cu tâmplele umflate, cu sprâncenele încruntate, această faţă pe care curgeau picături de sudoare rece, arăta un efort îngrozitor.

Înaintea podului lăsat, înaintea porţii deschise, înainte ca somaţia să fi fost făcută, banda de afară se dădu înapoi. Regele mormăi o înjurătură.

— Să arătăm că inima unui rege nu se teme nici de porţile iadului.

Henri fu primul care puse piciorul pe pod.

— Cain! tună un glas.

Era aceeaşi voce care, cu douăzeci de ani înainte, uriaşe în el. Henri se scutură ca o fiară rănită. Făcu însă doi paşi înainte.

— Cain! sună acelaşi glas.

Henri scoase un ţipăt care făcu întreaga trupă de arcaşi să se retragă în dezordine către pod. Pas cu pas, cu ochii ieşiţi din orbite, cu părul zburlit, el se retrase… Când nu mai fu pe pod, totul tăcu în el. Respira.

Apoi strigă:

— Domnilor, ce mai aşteptaţi pentru ca să înaintaţi?

Vernique şi Saint-Etienne, cu acelaşi pas hotărât, se îndreptară spre pod. Arcaşii tremurau. Cavalerul de pândă îşi spunea: „Aş vrea ca ei să intre primii”. Toţi oamenii care auziseră strigătul regelui îndrugau rugăciuni. Mareşalul şi

marele intendent îşi dădură mâna, aşa cum făcuseră în strada Tissanderie.

Ei puseră împreună piciorul pe pod.

Aceeaşi zguduitură le electriza nervii. Se opriră, parcă în aşteptare. Deodată, cineva îi întrebă:

— Ce aţi făcut cu Marie?

Zăpăciţi, ei aruncară în jurul lor o privire de nebuni. Uitară unde se află. Ei uitară de rege, de Nostradamus, de Regele loviturii, de arcaşi.

— Ai auzit? bâlbâi Saint-Etienne.

— Da, făcu Vernique, suspinând adânc.

Cineva era lângă ei. Dar nu se vedea nimeni. Totuşi cineva le vorbea din apropiere. Vocea era apropiată. O auziră din nou, distinctă:

— Ce aţi făcut cu Renaud? Vernique tresări: Saint-Etienne sări de pe pod.

— Renaud! Renaud! Renaud!

Fură câteva clipe de zăpăceală. Vreo douăzeci de arcaşi, uluiţi, începură să fugă îngroziţi. Cavalerul de pândă, care era un om curajos, încerca o uimire nespusă. El avea doar un serviciu de executat. Se întoarse deci spre oamenii lui:

— Sparg capul primului care iese din rânduri!

În acest moment, o lumină apăru în tinda casei. Micul bătrân se apropia salutând şi zâmbind.

— Messire Nostradamus, zise el, îşi aşteaptă nobilii oaspeţi.

— Să intru singur, ca să-ţi văd stăpânul? întrebă cavalerul de pândă.

— Intraţi, intraţi, nobilii mei seniori!

Cavalerul intră. Montgomery, Roland şi Lagarde îl urmară.

— Toţi! Toţi! repetă Djinno. Ora nu e potrivită. Dar cinstea e mare. Toţi! Toţi! Stăpânul meu vă aşteaptă pe toţi!

Regele, Vernique şi Saint-Etienne înaintase cu aceeaşi mişcare de groază. Nimic! De data aceasta nu auziră nimic! Cu un murmur de bucurie şi ameninţare, ei trecură…

— Toţi! Toţi! striga bătrânul. Domnilor arcaşi, poftim, intraţi!

Arcaşii trecură şi ei. Intrară atâţi cât putură să intre. Toată această lume urcă scara până în sala cu douăsprezece coloane şi cu doisprezece sfincşi. Intrară tăcuţi, neîncrezători şi atunci, cu o voce aspră, Vernique tună:

— În numele regelui!

În această clipă, lumina de până atunci dispăru. Se făcu beznă.

Erau aici aproape cincizeci de oameni înarmaţi ca pentru atac. Un rege, un mareşal, un mare intendent, toţi obişnuiţi să dea piept cu primejdii. Acum se făcură cu toţii mici. Timp de câteva clipe, tăcerea fu sinistră. Apoi cavalerul de pândă începu să înjure şi să cearâ:

— Torţe! Să se aprindă torţe!

Strigătul acesta le dădu curaj. Regele strigă atunci şi mai tare:

— Să se aprindă îndată torţe!

Dar nici o torţă nu se aprinse. Şi, cu toate acestea, ei aveau. Cei ce le ţineau în mână strigau: „să se aprindă … torţe”. fără să bage de seamă că le au în mână. Strigătele slăbiră. Se făcu tăcere, ca pentru a se aprinde torţele. Deodată, un strigăt de groază. Venea de la un arcaş omul acesta simţise pe faţă atingerea unei mâini de gheaţă.

Un alt ţipăt. Un al treilea. Un al patrulea. Zece, douăzeci, numai strigăte! Ei căutau în întuneric uşile. Dar nu existau uşi. Se izbeau. Strigătele lor deveniră plânsete, Plânsetele deveneau urlete. Şi toate acestea, la un loc, alcătuiau imnul groazei. Ceea ce le zburlea părul şi îi înnebunea cu totul era frica de Necunoscutul care era printre ei.

Mâini moi şi vâscoase le prindeau mâinile şi le atingeau feţele. Lucruri necunoscute li se agăţau de picioare. Râsete de infern răsunau în urechile lor. Şi, deodată, văzură ceea ce nu pot vedea toţi oamenii: fiinţe descărnate aburind prin aer. Văzură limbi de foc şi femei cu corpul ca de aburi împletindu-şi mâinile şi lovindu-şi pieptul.

Henri, Saint-Etienne, Vernique fură singurii care scăpară de acest delir. Dar groaza îi învăluia, îi pătrundea şi pe ei, îşi doreau moartea. Henri se ghemui în el, iar mareşalul şi marele intendent se strânseră unul lângă altul, chirciţi într-un spasm de agonie. Deodată, urletele începură să se răărească. Unul câte unul, oamenii tăcură. Şi atunci, din nou, se făcu tăcere. Se auzea numai respiraţia celor condamnaţi să rămână acolo.

Un ţipăt prelungit de durere izbucni din nou. Apoi un al doilea, un al treilea. Era Regele! Era Vernique. Era Saint-Etienne! Era rândul lor!

— Cain! Cain! Fratele tău vine la tine…!

— Saint-Etienne, iat-o pe Marie care iese din groapă…!

— Vernique, iată-l pe …Vernique aici!

Trei ţipete prelungite de groază şi durere – apoi nimic.

Un glas nespus de plăcut, o voce omenească dulce, murmură la urechea regelui:

— Sire, vrei să ţi-o dau pe Florise…?

Henri al II-lea fu scuturat din nou pasiunea ii dobora frica. El murmură:

— Florise…?

— Da. Dacă vrei, ţi-o dau. Numai Maiestăţii Tale o pot da… Numai la Maiestatea Ta poate veni ea de …bună voie.

Va veni singură…?

— Mâine, dacă vrei…

— Ce trebuie să fac? îndrugă regele.

— Cheamă-l pe Nostradamus şi fă-l să-i scoată afară pe toţi aceştia.

Groază, delir, pasiune, remuşcări. Totul dispăru din sufletul regelui. Nu mai exista decât unica lui pasiune: Florise. Dacă Nostradamus îi va cere sufletul, el i-l va da. Cu un accent de rugă, regele pronunţă:

— Nostradamus, vino la mine…!

În aceeaşi clipă, o lumină orbitoare inunda imensa sală. Regele închise mai întâi ochii. Când îi deschise, îl avea înaintea lui pe Nostradamus, îmbrăcat în ţinută de curte, cu

spada la centură. Vrăjitorul se înclină cu un aer senioral şi zise:

— Sire, iată-mă la ordinele Voastre.

Fu ca un cutremur în această mulţime. Când cei de faţă îl văzură pe Nostradamus asemenea celorlalţi oameni, o furie nespusă îi cuprinse pe toţi. Vernique şi Saint-Etienne tunară: „Al nostru e, în sfârşit!” Montgomery cu ochii la rege, se pregăti să lovească.

— Gărzi! strigă cavalerul de pândă, puneţi mâna pe acest om!

— În numele regelui! răcni Vernique, delirând de bucurie.

— Toată lumea înapoi! strigă regele. Nostradamus îşi încrucişă braţele.

— Sire, bâlbâi Saint-Etienne, Maiestatea Voastră nu ştie cine e acest om…

— Omul acesta! Primul care-l va atinge va avea de-a face cu mine. Iar d-ta, mareşale, mai spune încă un cuvânt şi dau ordin să fii arestat. Ieşiţi cu toţii!

Uşa cea mare se deschise pe neaşteptate. Arcaşii se repeziră. Fiecăruia, la uşă, Djinno îi dădea câte o bucată de aur, mila magicianului care îi supusese la chinurile iadului, Montgomery ieşi ultimul. El bombăni:

— E sigur că vrăjitorul o va denunţa pe regină şi pe mine!

Îşi răsucea pumnalul. Ochii îi erau injectaţi de sânge. Nostradamus se duse la el şi-i spuse:

— Linişteşte-te. El nu va şti!

Montgomery dispăru. Regele aruncă o lungă privire asupra acestei săli ciudate. Apoi, văzându-l pe Nostradamus în faţa lui, vru să se asigure că mai are autoritate în acest loc.

— Aici, la d-ta, se află un rebel. Pe acest om am venit să-l căutăm.

— Vreţi să vorbiţi de Regele loviturii frumoase, sire? Da, e aici, la mine.

— Trebuie să mi-l predai pe acest om, reluă aspru Henri.

Nostradamus se înclină şi zise:

— Sunteţi stăpânul, sire. Vi-l voi preda deci pe rebel.

— Imediat! ceru regele.

— Imediat, dacă regele doreşte. Dar vă previn că va fi un pericol pentru Maiestatea Voastră. Lăsaţi-mă să aleg momentul în care destinul rebelului va intra în conjunctură cu acela al regelui. Atunci, sire, îl voi pune în faţa Voastră. Jur pe sufletul meu.

Accentul pe care-l avură ultimele cuvinte îl făcu pe rege să tremure. Dar, mulţumit că şi-a restabilit autoritatea, Henri nu mai insistă.

— Te cred, zise Henri. Voi aştepta momentul pe care-l vei socoti favorabil.

— Şi, în aşteptare, zise Nostradamus cu un zâmbet care îi descoperi dinţii ascuţiţi, vi-o dau pe Florise. Nu e nici un risc. Ea singură va veni. Numai că…

— Vorbeşte, vorbeşte, gâfâi Henri.

— Trebuie să vă descotorosiţi de marele intendent, fără vărsare de sânge, sire…!

— Mâine dimineaţă va fi la Bastilia, scrâşni Henri, care l-ar fi înjunghiat el însuşi pe tatăl Florisei, dacă magicianul nu i-ar fi zis fără vărsare de sânge.

— Trebuie să scăpaţi de călugărul care-l sfătuieşte: Ignaţiu de Loyola.

— Îl alung din Franţa, strigă Henri.

— În sfârşit, trebuie găsită o locuinţă pentru fiica lui Vernique, sire. Dacă ea rămâne la Paris, Maiestatea Ta e în pericol. Ea nu trebuie, ea nu poate să rămână în oraş.

— Pierrefonds e o bună fortăreaţă. O voi trimite acolo.

— Asta-i totul, sire, Unde vreţi ca să vină să vă găsească tânăra fată?

— La poarta Saint-Denis. Voi avea acolo o litieră şi o escortă gata s-o conducă.

— Sire, mâine la orele zece dimineaţa, tânăra, fată va veni să ia loc în litieră.

Regele, rămase gânditor. Cum se face, se întreba el, că am căpătat atâta încredere într-un om pe care am venit să-l

ucid? Henri îşi ridică iute capul şi fixă pe Nostradamus.

— Pe Notre-Dame, al cărei nume glorios îl porţi, văd că eşti puternic. Loyola spune că eşti un demon. Şi eu, regele, îţi spun dacă vei face cele ce ai spus, te voi socoti cel mai priceput om al vremurilor. Dacă ea vine mâine, să ştii că eşti primul favorit al curţii Franţei, tovarăşul şi prietenul regelui, fratele lui!... Pe mâine, domnule!

Regele se depărta, fără ca Nostradamus să-l conducă. După ce Henri ieşi, Nostradamus izbucni într-un râs amar: fratele lui!

MARELE INTENDENT.

Intrase la el acasă în fugă, privind uneori în urma, oprindu-se să asculte. Stătuse de vorbă cu Saint-Etienne, care îi spunea: „Trebuie să ne apărăm! Mâine, mâine vom vorbi despre această aventură". Acum nu dorea decât să fie singur. Escorta lui particulară îl auzise spunând în timpul drumului:

— Cu toate acestea, ea e moartă!... Totuşi, el e mort!... Se închise în cameră şi începu să se gândească la cele întâmplate.

— Am auzit cum s-a strigat: „Renaud"! Saint-Etienne ai auzit şi el. Am văzut împreună stafia Mariei de Vaupart. Amândoi am auzit vocea lui Renaud! Dacă aş fi văzut sau auzit singur, aş putea spune că e o ...iluzie. Groaza ne dă târcoale. Catastrofa e în aer... Ce-a putut oare spune Nostradamus regelui?... Să fug! Să fug cu fiica mea!... Da, cred că e cea mai bună soluţie...

Nu reuşi să se culce. Dimineaţa, după o noapte chinuită de vedenii şi griji, el mâncă, totuşi, bine. Îşi primi spionii şi organiză serviciul de zi. Lucrul acesta îl mai linişti, începu să râdă, gândindu-se la fugă. Poziţia lui la curte era destul de tare, inatacabilă. Cunoştea toate scandalurile regelui, pe care el le acoperise şi le înregistrase. Era prietenul lui Loyola, o putere grandioasă. La Paris, era un om de temut. Curtenii îl linguşeau.

Trecându-şi în revistă starea civilă şi morală, marele intendent, se simţi invincibil. Avu un zâmbet de mândrie: acest zâmbet dispreţuia pe toată lumea.

În acest moment, un mesager intră în cabinetul său.

— Maiestatea Sa regele aşteaptă pe monseniorul mare intendent la orele nouă.

Vernique privi orologiul şi văzu că nu era decât opt, îl expedie cu un gest simplu pe mesager. Nu mai rămânea pe cerul lui decât un punct negru.

Era pasiunea lui pentru Florise. De aici se putea dezlănţui uraganul. Dar Florise îl va lua pe Roland. În ziua căsătoriei, el va pleca în Guyana, ca guvernator, Saint-Etienne îi făgăduise doar acest lucru. Saint-Etienne îl are la mână pe rege, iar eu îl am pe Saint-Etienne, se gândi Vernique.

Apropiindu-se ora când trebuia să se ducă la Louvru, Vernique se sui Ia fiica lui. La revederea Florisei, fizionomia lui se transformă. Dragostea părintească lumina din nou această frunte acoperită de nori. Marele intendent îşi spuse: „Da, pentru ca să o salvez trebuie s-o dau lui Roland. Bine, căsătoria se va face. Opt zile de căsnicie şi Florise poate deveni văduvă. Ea va rămâne fata meat Ea e a mea. Eu o păzesc.”

Dragostea părintească devenea o pasiune sălbatică. Vernique îşi părăsi după câteva clipe fiica, cu sufletul încântat. Da, era a lui! El o va păzi!

La Louvru, i se anunţă marelui intendent că Maiestatea Sa ieşise cu mareşalul Saint-Etienne. Era o fantezie, pe care Henri II o avea adesea.

Vernique aşteptă o jumătate de oră, apoi o alta şi o alta. Erau în anticameră o mulţime de curteni care făceau o gălăgie infernală în aşteptarea sosirii regelui. Flecărelile acestora îl oboseau şi îl enervau pe marele intendent. Bufonul Brusquet se apropie de el, şuşotindu-i glume şi insinuând o mulţime de ironii la adresa lui.

— Domnule Brusquet, zise Vernique cu un ton sever bufonului, d-ta eşti un om cumsecade. Dar prea te întreci cu

firea.

Deodată marele intendent rămase o clipă ca trăsnit. El se gândi: ce putuse oare să-i spună Nostradamus regelui…?

Aruncă o privire îngrijorată curtenilor, ca şi cum ar fi putut surprinde pe feţele acestora secretul destinului său, apoi, cu pas repede, se îndreptă spre uşă, Uşa se deschise însă puternic şi un glas strigă tare:

— Loc regelui.

La dreapta şi la stânga, curtenii se retraseră, în semn de afecţiune, de devotament, sau poate chiar de ură. În acest spaţiu îngust lăsat de curteni, Henri II şi Vernique se găsiră faţă în faţă.

— Domnule, zise regele cu glasul lui amorf, te invit să-mi spui la ce oare îmi serveşte faptul că am dublat serviciul d-tale de spionaj după cum mi-ai cerut. Te rog să-mi spui la ce-mi servesc toate cheltuielile pe care le fac cu poliţia Parisului. La ce îmi serveşte chiar marele intendent?

Curtenii cei mai apropiaţi de Vernique se îndepărtară îndată, ca şi cum ar fi fugit de un ciumat. Ce e oare mai umilitor decât dizgraţia?

Henri privea ca de obicei într-o parte. Nici măcar o clipă, ochii lui nu se opriră asupra lui Vernique. Marele intendent se îndreptă din mijloc, dar faţa lui era distrusă de disperare.

Voi fi arestat fără a-mi fi pus fata la adăpost îşi spuse Vernique.

— Sire, vă rog să-mi îngăduiţi să cer Maiestăţii voastre… să-mi spună ceea ce a putut.

— Nimeni şi nimic nu îţi îngăduie nimica. E vorba de gentilomii care sunt atacaţi noaptea pe străzi. Suntem infectaţi de tâlhari. Războiul religios, nici el nu cunoaşte o poliţie ca lumea. Mai mult decât atâta: s-au întâmplat şi crime de lezmajestate. Iar acest Rege al loviturii nu a fost încă spânzurat.

Vernique privea cu răceală în jurul lui şi îşi spunea:

— Cu atât mai rău! Risc viaţa mea. Dacă mă arestează, strig că delfinul Francois a fost otrăvit la Tournon de fratele său Henri.

Dar regele nu dădu nici un ordin de arestare. El aplecă numai uşor capul şi aruncă o privire chiorâşă lui Vernique, îndreptându-se spre uşa cabinetului său de lucru. În momentul când atinse uşa, Henri se întoarse şi, fără a ridica tonul, spuse:

— Du-te domnule, du-te! Nu mai eşti mare intendent!

Vernique ieşi din Louvru fără nici o greutate. Afară, el răsuflă uşurat. Nu era vorba de o arestare. Se gândea. Douăzeci de ani de muncă, douăzeci de ani de meditaţie atentă, de studiu adânc, douăzeci de ani de prudenţă prodigioasă şi de îndrăzneli nemaipomenite, douăzeci de ani de ambiţie şi de crime săvârşite în umbra funcţiilor sale, cea mai admirabilă organizaţie de cucerire, toate acestea se prăbuşeau. Totul dispărea într-o clipă. Uriaşul cădea la suflarea unui copil – suflarea fiicei sale!

Vernique îşi lăsă umerii sub greutatea acestei dizgraţii, strigând încă din adâncul conştiinţei sale, înnebunită de căderea ambiţiilor lui:

— Rege mişel! Rege laş! Tu vei afla cât valorează Vernique. Numai cu ceea ce ştiu despre infamia ta îmi pot reface în trei luni norocul. Astă-seară voi părăsi Parisul, în trei zile, voi părăsi regatul. Şi atunci…, rege mizerabil, nu voi avea decât să aleg. Am regatul. Am Spania. Am Anglia. Am Austria… Tuturor urilor, tuturor râvnirilor împrăştiate în lume, le lipsesc un cap. Eu voi fi acel cap! Voi intra în Paris cu armatele care îţi vor distruge armatele tale; te voi închide într-o mănăstire şi voi lua regenţa regatului tău. Te voi vedea la picioarele mele, învăţându-te să-mi ceri iertare.

Cele ce se frământau în cugetul lui Vernique erau lucruri îngrozitoare. Dar, punând piciorul în curtea casei sale, el murmură cu un strigăt de bucurie pasionată:

— Şi o am pe fata mea! Eu o păstrez!

Se urcă apoi încet la Florise, rumegând, calculând toate amănuntele răzbunării.

— Drace, făcu el vesel. Ce afacere..., guvernator! Ezitam, nebun ce eram! Ezitam în faţa ofertelor venite din Spania şi din Austria! Vreau să fie cel puţin viceregе. Florise va fi principesă. Este doar fiica mea!... Să mă duc să-i spun fetei să se pregătească de plecare. Vernique văzu în anticameră femeile de serviciu ale Florisei. Intră în apartamente, străbătu cele cinci sau şase camere şi se întoarse în grabă. Era îngrozitor la vedere. Cele două femei începură să tremure. Vernique întrebă:

— Unde este fata mea?

Glasul său nu mai era o voce omenească. Femeile ridicaseră braţele spre cer, privindu-se. Una din ele bâlbâi:

— Seniore, dar ea este dincolo!

Vernique intră din nou în apartamente. Părea un tigru în mersul său drept, lipsit de grija obstacolelor. El răsturna mesele şi fotoliile.

— Florise...!

Ajunse până la capăt şi reveni. Avea ochii plini de sânge. Urlă:

— Florise...

Cele două femei, mai mult moarte decât vii, căzură în genunchi. Una din ele îndruga bătându-şi pieptul.

— Adormite. fără voia noastră... asta nu a durat decât un sfert de oră... somn adânc...

Vernique era năuc. Buzele îi erau de ceară. Privi în jurul lui. Un singur suspin, unul singur. Apoi, unul din aceste strigăte scurte. Cele două femei erau la pământ, cu gâtul spintecat. Vernique se aruncase asupra lor. Braţul lui căzuse odată, de două ori. Îşi aruncă pumnalul înroşit. Rămase aiurit, apoi îşi scutură capul, urlând, muşcându-şi pumnii. Văicăreala lui curioasă palpita în aer:

— Florise...!

Coborî scara cu paşii scurţi ai animalului gata să muşte. Părul îi era zbârlit. Striga într-una: Florise...!

Nu răspundea însă nimeni. Se îndreptă spre stradă. Se gândea vag: „O voi găsi. Voi scotoci Parisul casă cu casă…”

Înaintând, o trupă de douăzeci de scoţieni ai Louvrului bară poarta cea mare a casei. Ofiţerul veni la el şi-i zise:

— Domnule, în numele regelui, sabia dumneavoastră!

Vernique se strânse ca pentru o săritură. Dar, în loc să se apere, corpul se prăbuşi. Marele intendent se învârtea pe pământ, ca un animal lovit cu o măciucă în cap.

Înainte de a leşina, ultimul său suflu fu Florise…!

POARTA SAINT-DENIS.

După plecarea tatălui său la Louvru, Florise îşi începuse lucrul de gospodină. Escortată de cele două femei de cameră – două temnicere – ea făcu inspecţia câtorva dulapuri. În fiecare zi făcea câte ceva. După ce dădu de lucru spălătoreselor, intră în apartamentul ei, iar cele două temnicere îşi luară postul din anticameră.

Lângă fereastra larg deschisă, Florise începu să toarcă, deoarece iubea nespus acest lucru care îi lăsa imaginaţia liberă şi o putea să facă să viseze. Dimineaţa de vară, furtunoasă şi grea, o apăsa. Privirea ei vagă încărcată cu tristeţi adânci îmbrăţişa tabloul vast de linii capricioase, clopotniţele multe, acoperişurile şi, mai cu seamă la orizont, un nor negru care urca încet.

Florise murmură stins:

— Tatăl meu zice că e un tâlhar. Dar nu am văzut niciodată privire mai cinstită. Care gentilom are pe frunte mai multă sinceritate? Ai inima urâtă când eşti atât de curajos? Oh! El a ţinut piept la douăzeci de …gărzi. Capul ei încântător se aplecă:

— Dar ce făcea el la marea intendenţă? El ştia că aici va fi arestat. Proscris, hărţuit, destinat călăului, el ştia că tatăl meu îl …pândeşte. Şi tocmai la tatăl meu a vrut el să mă conducă! Între fiul mareşalului şi el, care este deci gentilomul?

Fruntea ei se încreţi. Avu un fel de groază şi apoi o sclipire de dragoste.

— Când cei doisprezece sau cincisprezece soldaţi l-au escortat pe rege, aici, sub ferestrele mele, când a fost aruncată scara de frânghie, cine oare a fost regele Henri al Franţei sau Regele loviturii frumoase, care era tâlharul?

Deodată, ea păru că ascultă. Îşi strânse părul pe frunte şi bâlbâi:

— Nebunie!

Făcu apoi câţiva paşi spre uşă, se opri scuturându-şi capul. În anticameră ea văzu pe cele două femei adormite. Se dădu înapoi îngrozită:

— Este adevărat: ele dorm! Pot trece… Pot ieşi… Un zgomot surd, un bubuit, anunţă furtuna. Ea nu văzu însă că jumătatea cerului era acoperită cu nori care se trăgeau asemenea unor fiare mergând să asedieze cealaltă jumătate a cerului. Florise tremura. Niciodată nu-i venise ideea să iasă singură din casă. Să iasă! De ce? Pentru a se duce unde? I se va spune!

Tot ceea ce era conştient în ea rezistă. Fu o luptă teribilă, dar scurtă. Deodată, fizionomia ei luă o expresie de nepăsare. Era şi nu era ea. Fără grabă, ea se acoperi cu o glugă, ieşind. Pe scara cea mare, se opri şi murmură:

— Nu pe aici?… Atunci pe unde?… Pe scara secretă?… Intră în apartamentul tatălui ei. În ultima cameră, ea ridică o perdea, apăsă pe un buton şi coborî atunci pe o scară îngustă care se sfârşea într-o ieşire secretă unde nu erau niciodată oameni de gardă. Era o uşă joasă, din fier şi fără broască. Uşa se deschidea datorită unui mecanism.

Pe care Florise îl făcu să funcţioneze fără nici o greutate sau ezitare.

Acum trebuie să se ştie că Florise nu cunoscuse niciodată mijlocul de a ajunge la scara secretă. Ea nu cunoscuse de asemenea nici mecanismul uşii de fier şi nici existenţa scării.

Cu puţin mai târziu de orele nouă şi jumătate, regele Henri şi mareşalul Saint-Etienne ieşiră din Paris şi veniră să se pună la adăpost sub castanii drumului din Saint-Denis. În

spatele unui grup de arbori, aştepta o litieră, o frumoasă trăsură de voiaj, la care erau înhămaţi patru cai zdraveni. În jurul litierei, doisprezece călăreţi bine înarmaţi. Înăuntru, două femei.

Totul era perfect organizat. Regele era rege, aşa că tovarăşii lui nu erau oameni de rând. Fiecare din ei ştia prea bine ce trebuie să facă.

Henri era neliniştit.

— Sire, zise Saint-Etienne, o veţi escorta îndată pe frumoasa fată până la Pierrefonds?

Regele aruncă favoritului său o privire bănuitoare.

— Avem, răspunse el, căsătoria Margueritei. Vărul meu de Savoya e nerăbdător. Mă voi duce la Pierrefonds după serbări.

Avu un zâmbet ascuţit:

— Am şi eu nunţile mele…

— Înţeleg, zise Saint-Etienne, şi chiar admir răbdarea Maiestăţii Voastre.

— Taci! bombăni pălind. Priveşte!

— Ce?

— Acolo, omul acesta care vine spre noi… Vrăjitorul! murmură slab Saint-Etienne, tremurând.

Nostradamus înainta. Părea că o oboseală oarecare i-ar fi distrus forţele. Mergea încet, cu capul plecat. Se opri lângă rege şi părea că nu-l vede pe Saint-Etienne. Henri îl cercetă un minut. Şi, văzând că tace, întrebă:

— Va veni ea?

Ea vine! răspunse Nostradamus.

Henri tremura. Privirea îi căzu pe poarta Saint-Denis.

— Ai văzut-o?

— Nu!

— Dar spui că va veni!

Cei trei bărbaţi rămaseră tăcuţi. Nostradamus stătea fără să spună un cuvânt, fără o mişcare.

Trecură zece minute. Regele încerca un fel de teamă, care îi venea poate mai degrabă din cauza vrăjitorului, decât de

la aşteptare. Henri reluă:
— Ai spus că vine…
— Şi iat-o! zise Nostradamus.
Henri şi Saint-Etienne aruncară o privire avidă asupra porţii Saint-Denis. Nu văzură însă pe nimeni.
— Vrăjitor, bombăni Henri. Gândeşte că vorbeşti regelui Franţei, în clipa aceasta!
Nostradamus repetă:
— Iat-o…
În această clipă, Florise apăru, ieşi prin poartă, străbătu podul şi, fără nici o ezitare, ca şi cum ar fi ştiut că aici se află o litieră pentru ea, se apropie, urcă în trăsură şi se aşeză pe banchetă. Aproape imediat, adormi. Un tunet prăvăli norii, iar la orizont fulgerul se dezlănţui.
— Dumnezeu reprobă cele ce se petrec aici!… bâlbâi Saint-Etienne, cu privirea îngrozită.
Regele rămase mut de uimire. Până în ultima clipă, el nu crezuse că Florise venea singură! Minunea era săvârşită.
Îl privi pe Nostradamus cu groază. Mândria îl împiedica să se încline. Atunci o privi pe Florise. O văzu adormită şi zâmbitoare, în tragica lumină pe care o arunca cerul în flăcări. Pasiunea crescu în el, aşa cum creşteau în înălţimi bubuiturile şi fulgerele. El gâfâi:
— Cu preţul sufletului meu, ea va fi a mea! Vrăjitorule de unde vine puterea ta? Se spune că din iad. Ei bine, fie! Dacă trebuie, îţi ofer sufletul meu…
— Îl iau, răspunse Nostradamus.
Regele dădu repede ordinele sale şefului de escortă şi celor două matroane care se aflau în litieră.
— În trei zile voi fi la Pierrefonds…
Litiera se scutură. Escorta o urmă în trap. Henri rămase pe loc, sub ploaia caldă care cădea în picături mari, până ce trăsura şi caii dispărură în depărtare, către înălţimile Montfauconului. Atunci, sigur de triumf, mai stăpân pe el, se întoarse la Nostradamus, care nu îl pierduse din vedere.
— Cere ce vrei! făcu el cu un ton scurt.

— Nimic! Nu am nevoie de tine. Dar tu, Sire, tu ai nevoie de mine. Vei pleca la Pierrefonds. Dacă vrei să reuşeşti, atunci trebuie ca eu să cunosc ziua.

— Astăzi este sâmbătă. Miercurea viitoare voi fi la Pierrefonds.

Nostradamus repetă: Miercuri!

Apoi, înclinându-se înaintea regelui, făcu o mişcare pentru a se retrage. Henri îl prinse de braţ.

— Ţi-ai ţinut cuvântul. Nu vrei nimic. Fie! Află însă că Louvrul îţi este deschis şi. nenorocire aceluia care va încerca să-ţi facă rău. Dar, asta nu e totul. Mi l-ai promis şi pe Regele loviturii frumoase.

— Îl vei avea!

Când? Spune! Când?

— Curând. În câteva zile.

Nostradamus îşi descoperi dinţii săi ascuţiţi. Era un surâs care muşca.

— Cum îl voi avea pe tâlhar? repetă regele.

— Aşa cum ai avut-o şi pe fata marelui intendent Sire! Şi cu o voce ciudată, Nostradamus sfârşi:

— Tâlharul va veni la rege.

Regele, Saint-Etienne, Nostradamus dispărură de câteva minute, când, din fundul unui tufiş de castani tineri, înainta un tânăr, palid de mânie. Văzuse totul: venirea vrăjitorului, sosirea Florisei, plecarea litierei Tânărul era Roland de Saint-Etienne. La ieşirea din Louvru, el îşi întâlnise tatăl escortând pe rege. Cele două personaje aveau feţele mascate dar Roland îi recunoscu după figură şi costume. Îi urmărise, putându-se ascunde în boschet, fără a se face observat. Acum el ştia totul.

Roland ar fi ucis în această clipă pe rege. Şi-ar fi ucis tatăl… Intră în Paris şi, sub dezlănţuirea furtunii, fugi până la el acasă, în strada Bethisy, tunând şi înjurând… În colţul străzii Thibaudete, se ciocni de cineva. Acest cineva urlă:

— Drace! …Domnule alergător, unde ai luat-o aşa de grăbit?! Ah! făcu el deodată, d-ta eşti…!

Roland de Saint-Etienne ridică ochii, având şi el un strigăt de ură!

— Regele loviturii frumoase!

Apa curgea din ceruri în torente. Colţul străzii era pustiu. Regele loviturii pălise. Mâna lui căzu pe umărul lui Roland.

— În lături, tâlharule, scrâşni gentilomul.

— Nu mi-e teamă de tine, zise Regele loviturii. Mă cauţi de mult timp ca să mă ucizi. Prilejul este bun. Încearcă!

Roland îşi muşcă pumnii. În închipuirea lui, el văzu litiera în care era Florise. El vroia sânge. Scoase un suspin disperat.

— Domnule, zise el, am totuşi nevoie de libertatea mea, îndată. Ne vom bate, ţi-o jur. Vrei să mă laşi opt zile?

— Fie! mormăi Regele loviturii, asemenea unui lup care îşi lasă prada din gură.

— În opt zile, mă vei găsi acasă şi vom merge să ne luptăm.

Regele loviturii dădu drumul lui Roland, care îşi continuă cursa furios. Apoi, ştergându-şi cu pulpana mantalei spada, el îşi urmă drumul. drumul către Florise!

Ajuns acasă, Roland de Saint-Etienne, fără a pierde o clipă, puse şeaua pe cel mai bun cal al său. O oră mai târziu el ajungea litiera care o ducea pe Florise.

PARADISUL.

Vernique nu fusese închis la Bastilia, ci la Chatelet. Parisul a fost în totdeauna plin de închisori. Fiecare palat, fiecare fortăreaţă avea temniţele şi închisorile ei. Regalitatea însă avea cele mai multe: Templul, Louvrul! Şi cele două închisori ale Chateletului. Mai erau apoi Bastilia, Casa Forţei şi Consiergeria.

Turnuri masive, porţi căptuşite cu fier, ferestre zăbrelite, acesta era Chatelet. Era acolo un oarecare număr de celule fiecare purtând un nume, sinistră nomenclatură a groazei. Era una care se numea „Sfârşitul plăcerii”, umplută cu reptile. Groapa, unde erai coborât, cu ajutorul unei funii, printr-o gaură făcută în plafon, te îngrozea, de ţi se zbârlea

părul numai la vederea ei. În băltoacă, nu puteai să stai, nici, să te întinzi. Mai erau şi alte celule, nu chiar atât de îngrozitoare: Brutăria, Morişca şi Fântânile. Una din acestea din urmă se numea Paradisul.

Marele intendent al Parisului, Joseph de Vernique, fusese închis acolo.

Era o cameră joasă, mobilată cu un pat strâmt de fier şi cu un scaun de lemn fără rezemătoare. Pe scaun, călugărul era aşezat şi vorbea cu glas aspru. Prizonierul stătea şi asculta; amândoi aveau feţele livide. Călugărul, pe jumătate aplecat asupra prizonierului, semăna unui mort coborât într-o groapă, pentru a vizita un alt mort. Ochii lor aruncau fulgere.

A doua zi după arestare, Loyola obţinuse dreptul să îl împărtăşească pe Vernique. Ignaţiu de Loyola spunea:

— Eşti un soldat al lui Cristos. Faci parte din companie. Ai adus importante servicii Ordinului. Odată ce eu voi pleca, vei avea de făcut servicii şi mai importante. Va trebui să o supraveghezi pe regină. Va trebui să execuţi planul pe care l-am făcut pentru salvarea Franţei. Deci, nu trebuie să disperi. Nu te lăsa, soldat al lui Isus! Înainte, în numele Ordinului nostru! Nu ai dreptul nici să plângi, nici să disperi.

— Fiica mea! Părinte, fiica mea, suspina Vernique.

— Ai o fiică şi aceasta este Biserica, zise călugărul cu un accent de violenţă sălbatică. Ai o mamă şi aceasta este Biserica. Ea veghează asupra ta. Mâine, vei fi liber.

Vernique se ridică şi făcu câţiva paşi iuţi. Loyola. Care îl privea, tresări de groază… Prizonierul căuta să potolească beţia pe care o trezi în el cuvântul liber şi se întoarse către călugăr.

— Speri, deci, să obţii de la rege…

— Regele e condamnat! pronunţă Loyola.

— Regele?… condamnat? bâlbâi Vernique. Ah! Iată puţină bucurie unei inimi căzute în disperare. Să asişti la agonia

regelui laş, regele trădător!… Ce vis!… Şi spui că-i condamnat?… De cine…?

— De mine!

Loyola îşi îndreptă corpul îndoit spre moarte. În cuvântul acesta îngrozitor, nu era nici mândrie, nici ură. Faţa călugărului exprima numai violenţa fatală a unei puteri naturale… Vernique îşi reluă locul. Nemişcat mut, cu dinţii strânşi şi ochii închişi, cu pumnii încleştaţi, el asculta. Călugărul spunea:

— Atâta cât am sperat, l-am lăsat să trăiască. Am astâmpărat chiar nerăbdarea Catherinei. Dar am văzut că mă înşelam. Acest rege poate ucide mulţi eretici. El nu va distruge însă erezia. Da, rugurile şi spânzurătorile, timp de douăzeci de ani şi-au făcut datoria. Trebuie să-i dăm lui Henri ce e al lui. El nu cunoaşte mila. Dacă acest om domneşte încă zece ani, Franţa e pierdută pentru biserică, iar Reforma triumfă. De ieri, Nostradamus este marele favorit al acestui rege care, de abia ieri, mi-a promis moartea vrăjitorului.

Călugărul se opri, gâfâind. La numele de Nostradamus, Vernique tremură ca şi cum ar fi fost lovit cu ceva.

— L-am condamnat deci pe rege, urmă călugărul. Ceea ce nu a putut să facă regina, va fi executat astă-seară. Totul e gata. Nu am decât să fac un semn. În zece minute, îl voi face, ieşind de aici. Mâine, Catherina va fi regentă şi tot mâine vei fi liber. Orele mele sunt numărate. De altfel, vreau să părăsesc Franţa, pentru a duce Papei ultimele sfaturi pe care un suflet le poate da înaintea morţii. Prima ta grijă, înainte de a-ţi căuta fiica, va trebui să fie aceea de a veni la mine ca să primeşti instrucţiuni. Adio, fii sigur că, dacă regina va fi regenta Franţei, tu vei fi regentul Catherinei!

Vernique se aplecă, aproape că îngenunche. Loyola rosti grav:

— Te binecuvântez, fiul meu…!

Apoi ieşi din celulă, iar un temnicer închise uşa. Prizonierul rămase gâfâind de speranţă părintească şi de ambiţie.

Trecând poarta marelui Chatelet, călugărul auzi îndată, lângă el, un glas care spunea:

— Messire, cred că cineva vă caută.

Loyola recunoscu vocea. Fără a întoarce capul către omul pe care-l întrevedea în umbra bolţii, el tună:

— În lături, diavole! Nu vei putea face nimic trimisului lui Christ! Nostradamus, tu care pretinzi că citeşti viitorul, ascultă prezicerea mea. Ea e adevărată, deoarece Dumnezeu mă inspiră! Nostradamus, eşti nesuferit, judecat, împărţit!

— Mâna magică, mâna celui Nevăzut nu se va abate asupra mea, Messire. Ascultă încă odată: iată pe cineva care te caută.

Atunci Loyola văzu un ofiţer din garda Louvrului, care se înclină respectuos înaintea lui.

— Părinte, zise el, sunt însărcinat să vă comunic o hotărâre a Maiestăţii Sale.

În acelaşi timp, o uşă se deschise într-unul din pereţii bolţii şi ofiţerul intră. Călugărul după el. Nostradamus intră şi închise uşa. Era o sală mare care servea de corp de gardă sergenţilor intendenţei. În acest moment nu se aflau acolo decât trei personaje.

— Care e hotărârea? întrebă Loyola.

— Cucernice părinte, regele mi-a ordonat să vă spun că e foarte mulţumit de vizita pe care aţi făcut-o regatului Franţei, Parisului, Curţii şi chiar Maiestăţii Sale.

— Aceasta vrea să spună, făcu Loyola cu un surâs amar, că trebuie să-mi consider vizita ca şi terminată…?

Ofiţerul se înclină.

— Ei bine, în trei zile voi părăsi Parisul. Aceasta era de altfel intenţia mea.

— Părinte, regele vă roagă însă să părăsiţi Parisul chiar astăzi.

— Fie! făcu Loyola. …Era timpul, gândi el.

— E prea târziu, zise vocea lui Nostradamus, răspunzând gândului acestuia.

Călugărul tremura, pradă unei slăbiciuni cumplite.

— Voi pleca deci în seara aceasta.

— Cucernice părinte, zise ofiţerul, chiar în clipa aceasta trebuie să pleci.

Călugărul înăbuşi un ţipăt. Omul căruia trebuia să-i facă semnul fatal – semnul morţii regelui!

— Îl aştepta în piaţa din faţa bisericii Notre-Dame. Ei bine! El va trece prin piaţă şi va face semnul. Iată totul! Mâine va intra în Paris şi va lua parte la înmormântarea lui Henri II, va da instrucţiunile sale lui Vernique. Nimic nu va fi schimbat… Loyola îşi îndreptă capul.

— Fie, zise el, încă o dată. Te rog să mă însoţeşti până la mine, în piaţa Notre-Dame, pentru a-mi lua…

— Hârtiile şi cărţile dumneavoastră, banii, hainele, toate sunt într-o litieră care trebuie să vă ducă şi care aşteaptă înaintea tindei. Am ordin să nu vă părăsesc decât în Italia, îmi pare rău, dar trebuie să vă informez că până acolo sunteţi prizonierul meu. De altfel nu veţi coborî din litieră. Iertaţi-mă, cucernice părinte, dar aceasta este dorinţa regelui.

Călugărul făcu un semn care arăta că el nu poate să urască o asemenea creatură. Îi mai rămânea o şansă să facă în aşa fel ca litiera să treacă pe podul Notre-Dame şi în piaţă, cu preţul vieţii sale, să dea semnalul omului care aştepta.

În acelaşi moment Nostradamus pronunţă:

— Vei Părăsi Parisul prin poarta Bordette, d-le ofiţer. Citeşte instrucţiunile. Trebuie să străbaţi oraşul prin Pont-au-Change şi Saint-Michel…

Călugărul se lăsă pe un scaun: se simţea învins. La un semn a lui Nostradamus, ofiţerul ieşi, Loyola îl privi pe Nostradamus şi gândi:

— Care demon mă loveşte din nou?

— Eu! îi zise Nostradamus cu o simplitate maiestoasă şi îngrozitoare.

Călugărul se clătină. Pentru a doua oară, în câteva minute acest om răspundea gândurilor lui neexprimate! Ce fel de facultăţi auditive putea să aibă?

Nostradamus îşi şterse fruntea plină de sudoare: se vedea că făcuse un efort obositor. Se îndreptă spre călugăr şi-i puse o mână pe umăr.

— Eu sunt acela care păzesc Franţa din clipa în care l-ai eliberat pe marele staroste. Eu sunt acela care-ţi distrug planul. Regele nu va fi ucis şi nici Catherine de Medicis nu va ajunge regină.

— Cine eşti?… Cine eşti?… Bolborosi Loyola.

— Sunt cel care vede, îi răspunse Nostradamus. Crezi acum în puterea cu care sunt înzestrat?

— Da, da! murmură Loyola clănţănind din dinţi.

— Crezi acum că nu mă laud când spun că prevăd viitorul?

— Da, da!… murmură Loyola plin de frică. Nostradamus îşi îndreptă statura ameninţătoare.

— Ascultă-mă deci, acum, când crezi în mine: viaţa nu-ţi va aduce nimic îmbucurător; într-o lună, cel mai târziu, tu vei fi mort. Vei ajunge la Roma, dar vei fi un om pierdut, fără putere şi fără judecată. Nu vei mai avea nici timpul să mai stai de vorbă cu stăpânul credincioşilor.

Loyola scoase un suspin asemănător cu un geamăt de agonie.

— Şi acum opera ta. ea va cădea în neant, ca toate operele ridicate prin sânge. Ce importanţă au câteva secole mai mult sau mai puţin? O văd murind încetul cu încetul, până la ultima clipă. O văd murind de-a lungul secolelor, lăsând în urma ei amintirea unei idei absurde…, a unui moment ale cărui pietre vor dispărea în întunericul etern.

— Iertare! strigă călugărul. Ai milă! Lasă-mi cel puţin o agonie mai uşoară…

— Mi-e milă, zise Nostradamus cu un fel de amărăciune în glas, dar totul e în zadar. Cuvintele pe care le-am pronunţat

vor rămâne în cugetul tău până în ultimele clipe, Loyola! Ignaţiu de Loyola! Priveşte în urma ta, la curajul tău, la suferinţa ta, la speranţele tale, la opera ta!... Toate vor ... muri! N-ai făcut nimic bun, pentru că n-ai crezut în ea. Adio! Mori şi, în ultima clipă a vieţii tale, adu-ţi aminte de prizonierul de la Tournon! Adu-ţi aminte de omul care s-a târât la picioarele tale, care ţi-a cerut îndurare şi care te-a implorat să-l laşi să-şi salveze tatăl. Tu, care n-ai vrut să fii om, tu care ai fost doar îngerul răzbunărilor, vei muri ca un simplu ...om!

— Prizonierul de la Tournon!... bâlbâi călugărul scuturat de groază.

— Da, răzbunătorul! zise Nostradamus cu o voce cavernoasă.

Ieşi calm şi maiestos. Când ofiţerul gărzii reintră în sală, el îl văzu pe călugăr lungit pe podele, cu părul smuls, cu faţa descompusă şi, printre gemete, îl auzi murmurând:

— Degeaba! Opera mea va ...muri! Dumnezeule!... Dumnezeule Atotputernic! Dacă exişti cu adevărat, ai milă de ultimele mele zile!... Spune-mi un cuvânt, fă-mi un singur semn, care să-mi îndepărteze neîncrederea!... Oh! Nimic!... Nimic... Totul e tăcut şi întunecos!...

Trei sau patru soldaţi îl ridicară şi-l urcară în litiera, care se îndreptă spre Pont-au-Change, spre Italia... Roma... spre neîncredere, necredinţă, deznădejde. spre Moarte...

DOUA ASPECTE ALE DRAGOSTEI.

Când Regele loviturii frumoase se întâlnise sau, mai bine zis, se ciocnise de Roland de Saint-Etienne, acesta mergea la întâmplare. Era, cel puţin, convins că mergea la întâmplare. Simţea nevoia să bată din nou drumurile Parisului, aşa cum făcea altădată. Era fericit că trăieşte. Era, de asemenea, fericit că scăpase de magicianul acela care îl neliniştea.

— Mă voi întoarce oare în casa aceea? Da, deoarece numai prin el pot afla cine sunt. Drace! Nostradamus acesta mă apasă. Îmi face rău. Dar nu mă va apăsa mult timp.

Brabant, am jurat să te răzbun! Vom vedea ce e mai tare: blestemul lui, sau sabia mea!

Deodată, el se opri. Văzu că se află în str. Tissanderie, înaintea casei Doamnei fără nume. El murmură:

— Pentru mine, ea are nume. Ea se numeşte Vaupart. E numele unui ucigaş faimos. Dacă cei morţi prin ştreang, secure şi foc, s-ar scula din fundul tenebrelor, pentru ca să blesteme numele celor ce i-au ucis, atunci ei ar striga desigur: Vaupart şi Vernique.

Regele loviturii tresări şi se simţi pălind. El gândi: „Sărmana femeie. În orice caz, că a murit tot prin suferinţă. Cine ştie câte picături de sânge a vărsat ea pentru a şterge suferinţa?”

Poarta tristă şi tăcută îi fascina privirea. Poarta acestei case putea fi foarte bine şi poarta unui mormânt. Încet, fără zgomot, ea se deschise. Marie de Vaupart apăru. Regele loviturii frumoase se simţi tremurând. Faţa aceea avea ceva august, într-adevăr regesc. Ea zâmbea tânărului om. Surâsul acesta îl făcea să plângă. Ea îi luă mâna pe care i-o păstră într-a sa.

— Madame, bâlbâi Regele loviturii, am venit să-mi îndeplinesc promisiunea. Am venit să vă văd şi chiar să vă consolez, dacă voi putea.

— Numai vederea d-tale mă consolează, copilul meu, zise ea cu accentul acela sensibil care-i domina vocea. Dar, iată că mergi pe furtună. Eşti ud leoarcă. Trebuie să intri şi să aştepţi ca ploaia să înceteze.

Ea avea o nelinişte de iubită sau de mamă. Regele loviturii zâmbi cu mândrie. Pentru el nu mai exista furtună. Furtuna era prietena lui, iar ploaia era binevenită ca şi soarele. Cu un gest, el conduse pe femeie până în vestibul.

— Madame, voi mai veni. Da, vă plâng, din tot sufletul, dar astăzi… Nici nu ştiam de ce mergeam în plină furtună. Acum ştiu şi încerc o plăcere nespusă să vă spun pentru ce. E că am o frică nemaipomenită pentru soarta celei pe care o iubesc şi vreau să văd…

— Aceea pe care o iubeşti?… întrebă Doamna fără nume cu vădită curiozitate.

— Florise, îndrugă Regele loviturii, îmbătat de muzica acestui nume, Florise de Vernique…

Şi el se îndepărtă cu paşi mari şi repezi, uimit că a putut trăda un asemenea secret. Când fu la colţul străzii, se întoarse şi o văzu pe Doamna fără nume, în ploaie, privindu-l. Ea era foarte palidă şi cu vocea stinsă repeta:

— Florise de Vernique…

El ajunse la casa marii intendenţe. Dădu mai multe târcoale zidurilor, pe care le găsea minunate, învârtindu-se încoace şi încolo. Deodată, se pomeni în faţa tindei mari şi aruncă o privire în curte unde, odată, împreună cu cei patru tâlhari, dăduse bătălia aceea de neuitat. Intră. Nu făcu decât câţiva paşi şi zgomotele, vociferările mulţimii se strânseseră în câteva cuvinte:

— Marele intendent arestat… Florise dispărută… Regele loviturii sări pe scara cea mare. Instinctul lui măsurat îi indică drumul spre apartamentul în care intrase cu ajutorul frânghiei. În câteva clipe fu acolo şi intră. Cadavrele celor două femei îi apărură pe fondul unui nor roşu.

Cele şase gărzi care se luară după el se opriră în pragul apartamentului; necunoscutul acesta, care trecea cu iuţeala fulgerului dintr-o cameră într-alta, le apărea asemenea Disperării în mers. Gărzile se strânseră şi strigară:

— Hei, cine eşti? Ce vrei?

Regele loviturii se întoarse. Ei încrucişară suliţele. El nu se gândi măcar să scoată sabia. Merse drept asupra lor. Poate că nici nu îi vedea. Şi ei se dădură înlături, pentru a-l lăsa să treacă. Era oare milă, sau înţelegere? Nu se poate spune. Tânărul trecu însă.

Un minut mai târziu, el era în stradă. După un sfert de oră, se afla în prezenţa lui Nostradamus. Se credea liniştit. În realitate, primise o lovitură în creier care, de obicei, te trăsneşte sau te înnebuneşte. Avea faţa unui om căruia i s-a întâmplat o mare catastrofă.

Nostradamus, după ce îl văzu, fugi la el acasă, de unde aduse un flacon pe care i-l întinse, dându-i să bea câteva picături. Regele loviturii începu atunci să respire repede. Sângele începu să-i circule prin vene; era salvat. El nu află niciodată că în ziua aceea moartea ...îi stătuse în gât.

Nostradamus zise:

— Ea va fi regăsită. Vei vedea.

Regele loviturii frumoase nu avu nici o mirare, dar nu pentru că ştia că Nostradamus e un vrăjitor, ci pentru că avea sentimentul că întreg Parisul trăieşte o catastrofă, Florise dispărută!... El gâfâi:

— O voi revedea?

— Îţi făgăduiesc.

Atunci, criza se dezlănţui. Dar, nu fu nici disperare, nici lacrimi nu-i curseră din ochi. El redeveni ucigătorul care, în hanul de la Melun, înfrunta moartea şi pe omul ce-i spusese: meseria d-tale e urâtă. Accesul de furie căpătă aspectul unei furtuni. Nostradamus contempla cu satisfacţie pe tânărul acesta, a cărui furie se prefăcea în delir. Sudoarea curgea pe el, urla chinuit, ca o fiară sălbatică. Gândurile lui, pe scurt, erau acestea:

— Mi-au luat-o. Ea nu a plecat de bună voie. Ştiu că ea m-ar fi aşteptat. Vreau să ştiu cine mi-a luat-o. Vreau sângele aceluia. Vreau inima lui pentru câini.

Nostradamus se apropie şi prinse mâinile nebunului.

— Vrei să ştii unde se află ea?

— Vreau! tună Regele loviturii. Şi, dacă nu vorbeşti, nenorocire ţie!

— Vei şti marţi seara. Atunci îţi voi spune. Îţi jur pe sufletul meu.

— Marţi seara! Marţi seara! Voi aştepta. Nu mă mişc de aici. Eşti mort dacă m-ai minţit...

— Eu nu mint niciodată, zise Nostradamus zâmbind. Şi tu vrei să ştii cine a răpit-o?

— Da, pentru ca să-i răsucesc gâtul. Oh! Să-l am numai pe omul acesta! Dă-mi-l pe omul acesta şi ia-mi viaţa!

— Ei bine, ţi-l dau. Miercuri, vei vedea.
— Dar unde? strigă Regele loviturii.
— Unde te voi trimite!
Am spus că Roland de Saint-Etienne a ajuns din urmă litiera care o ducea pe Florise. El se ţinea totuşi la depărtare, ca o vulpe pândindu-şi prada. Escorta se opri la Villers-Cotterets. Adăpară caii şi apoi se afundară în pădure şi în câteva minute fură la Pierrefonds. În câteva clipe, convoiul trecu podul suspendat al cetăţuiei. În jurul înălţimii pe care se ridica cetăţuia, erau aşezate, ici şi colo, câteva cocioabe. Roland se ascunsese după o dărăpănătură din acestea, ca să poată privi ce se petrece în vechea aşezare feudală. După o jumătate de oră, litiera ieşi. Călăreţii reluară la pas drumul spre Villers-Cotterets. Roland ştia de altfel că Florise nu va merge mai departe. Sări pe cal şi goni, întrecând convoiul. Ajuns la Paris, el se închise în casa lui din str. Bethisy.
Rezultatul cugetării sale fu acesta: în primul rând, trebuia să formeze o armată de douăzeci-treizeci de oameni, bine hotărâţi şi bine plătiţi, pentru îndrăzneala pe care urmau s-o aibă şi că trebuia să lucreze cât mai repede. Bietul nostru Roland se gândi, de asemenea, că banii trebuiau procuraţi chiar în noaptea aceea.
— Cu aur, cu aur poţi cuceri lumea întreagă! Poţi ajunge şi rege! strigă el, încheindu-şi astfel neliniştea.
După criza aceea care îl făcu aproape nebun, aflând că miercuri va cunoaşte locul unde se află Florise, trecând prin emoţia provocată desigur de magician, Regele loviturii frumoase căzu într-un somn greu, o adevărată toropeală.
În restul zilei, Nostradamus se ocupă de vizitatorii săi, încă o mamă, înnebunită de durere, încă un orb care cerea lumină, încă un nenorocit disperat care ieşea din locuinţa magicianului cu o bucată de aur. Dar, Nostradamus suferea mult mai mult decât aceşti suferinzi. Era un fenomen unic ura aceasta concentrată în sufletul lui. O ură înăbuşită de mila pentru alţii.

Se făcu seară. Bătură orele nouă. Nostradamus intră în camera Regelui loviturii frumoase şi îl privi îndelung. O nesfârşită dulceaţă, o fineţe nespusă se desprindea din profilul tânărului care dormea nestingherit.

— Sărmanul copil! murmură Nostradamus, Sărmană victimă care se află între destinul meu şi cel al tatălui său!… Milă, milă ce …vrei tu!

Poate pentru a douăzecea oară, mila şi ura se luptau în inima sa. O clipă, privirea lui Nostradamus căzu asupra obrajilor Regelui loviturii. Apoi, această privire încărcată de străluciri se ridică spre cer. Un suspin prelung şi un nume pierdut în gasul disperării:

— Marie…!

Apoi, încetul cu încetul, faţa lui se linişti, se împietri. Ura triumfase. Fiul Mariei şi al lui Henri era condamnat! Fiul lui Henri!… Cuvântul acesta urla în sufletul lui Nostradamus. În acest moment, Djinno se apropie şi strecură la urechea stăpânului:

— Roland vrea să intre…

Nostradamus tresări. Un surâs de moarte îi trecu pe buze.

— Iată răspunsul destinului. Djinno, cum îndrăzneşti să-l laşi pe fiul lui Saint-Etienne să aştepte la poarta mea…?

Era îngrozitor să-l asculţi. Micul bătrân avu un râs uscat şi se depărta. În clipa când Roland de Saint-Etienne fu în faţa lui Nostradamus, el gândea:

— Decât să o ştiu a altuia, mai bine să o văd moartă, cu un pumnal în piept!

Roland nu fu nici emoţionat, nici înfricoşat de acest om. În afara pasiunii lui pentru Florise altceva mai exista pentru el. Nostradamus îi citi în suflet ca într-o carte.

— Da, e fiul lui Saint-Etienne, gândi el cu o bucurie funebră. Ce doreşti de la mine? întrebă el.

— Înainte de toate, o dovadă că eşti omul atotputernic care pretinzi că eşti.

— O dovadă? făcu Nostradamus. Ei bine, fie! Îţi voi arăta, gândurile.

Uimirea îl făcu pe Roland să tresară. În acest moment, luminile se stinseră. Simţi cum e luat de mână. În timp ce mergea, sudoarea îi curgea de pe frunte. El repeta:

— Mai bine o ucid eu, cu mâinile mele. Mai bine o văd moartă, cu un pumnal în piept.

Deodată, Roland nu mai simţi mâna care-l conducea. Se văzu într-o cameră slab luminată. Mirosuri şi arome parfumate ieşeau din vase cu forme ciudate. În acelaşi timp, Roland îl văzu pe Nostradamus înaintea unei oglinzi:

— Iată aici gândurile tale! zise magicianul cu o voce dătătoare de groază. Priveşte aici!

Şi, atunci, Roland simţi că sufletul lui se înfundă în necunoscut. Avu ameţeli. Privea totuşi. Cu ochii scoşi din orbite, Roland privea. Nostradamus nu privea oglinda.

Deodată, o formă albă, vaporoasă, se legăna departe în regiunile de vis ale oglindei. Lui Roland începu să-i îngheţe inima. Părul i se ridica.

Forma se preciza încet. Aproape îndată, ea luă. Liniile unui corp omenesc… Roland scoase un ţipăt prelung de groază şi căzu la pământ. Erau gândurile lui realizate! Era fantoma Florisei! Florise moartă! Florise înjunghiată! Purtând în piept un pumnal, ea părea că arată pe asasin!

Nostradamus murmură:

— El a văzut! Aşa cum a văzut şi Catherina! Aşa cum au văzut toţi ceilalţi cărora le-am spus: „Priveşte”! El a văzut, dar eu, niciodată, eu nu am văzut!

Nostradamus se îndreptă către Roland, îl ridică şi îl trase în camera unde îl primise. Îl lăsă să se zbată câteva clipe în frigurile groazei, năuc, înnebunit, încetul cu încetul, Roland părea apoi că îşi revine.

— Acum te-ai convins? întrebă Nostradamus.

— Da, răspunse Roland cu o voce în care mai luptau încă uimirea cu groaza. Cele ce am văzut ieri şi astăzi îmi dovedesc puterea d-tale infernală.

— Ei bine, cere, deoarece pentru acest lucru ai venit!

— Dar d-ta ce-mi ceri în schimb? Nostradamus dădu din umeri:

— Nimic. Cere. Ce vrei?

— Aur! răspunse Roland.

Nostradamus se aplecă asupra fiului lui Saint-Etienne.

— Aur? Vrei aur? Nu-ţi voi da. Şi ascultă de ce: aurul care iese din mâinile mele nu trebuie să servească decât pentru cauze sfinte. Pentru cauzele blestemate la care îţi trebuie d-tale, trebuie aur blestemat. Pentru crimele la care te gândeşti, trebuie aur cules în urma crimelor! Îţi voi spune unde să te duci, pentru ca să găseşti acest aur!

— Unde? Unde pot găsi aurul acesta?

— La tatăl tău!

Tânărul fu parcă zdrobit la auzul acestui nume. Îşi strânse însă pumni şi strigă:

— Mă duc şi la diavol, dacă, bineînţeles, îmi dai o putere.

— Djinno! strigă atunci Nostradamus.

Bătrânul se arătă îndată, rânjind şi învârtindu-se în jurul stăpânului său.

— Djinno, acesta este Roland de Saint-Etienne, fiul mareşalului, un vlăstar nobil al unei nobile familii. Explică-i, te rog, ce trebuie să facă pentru ca să pună mâna pe banii tatălui său încă în noaptea aceasta.

— Milioane! În noaptea asta încă! bâlbâi Roland.

— E lucru uşor, zise Djinno salutând. Mareşalul şi-a ascuns comorile pe care le-a strâns în cariera lui, în colţul din stânga al celei de a treia pivniţe a casei sale. Pentru ca să intri acolo, trebuie să treci o singură uşă.

— Atunci? făcu Roland care înghiţea din ochi pe fantasticul om.

Casa mareşalului este ridicată cu zidurile înspre marginea Parisului. Zidurile pivniţelor sunt zidurile oraşului.

Nu trebuie să faci decât o gaură, o scobitură în colţul din stânga al pivniţei unde se află averea…

— Şi atunci? Şi atunci? scrâşni Roland.

— Ei, e atunci, după ce zidarii îşi vor fi făcut datoria, îi poţi întinde la pământ cu o lovitură de pumnal… Atunci trebuie să chemi un fierar, un lăcătuş, care să-ţi deschidă lăzile de fier. Sunt două morminte în pivniţa mareşalului. Oamenii pot să rămână acolo. În loc de vin, sânge…

Roland spumega. Învârtea minerul pumnalului său.

— Şi pe urmă? Cum poţi deschide cufărul de fier? La un semn al lui Nostradamus, Djinno continuă:

— Cum, nu înţelegi? Gândeşte-te că o căruţă trasă de un cal puternic aşteaptă ordinele tale, lângă groapa făcută. Patru golani muţi şi surzi, dar nu orbi, devotaţi ca nişte câini, aşteaptă, de asemenea, ordinele d-tale.

Djinno tuşi, scuipă şi îşi frecă mâinile.

— Aşa că acum înţelegi? Nimeni nu intră în pivniţă, afară de d-ta. Apoi, se trece la lucru. Îi chemi pe cei patru golani şi duci milioanele în căruţă. Ha, ha, ha! Roland aruncă în jurul lui priviri speriate. Nostradamus dispăruse. Fiul mareşalului se aplecă asupra micului bătrân:

— Şi poţi să mă conduci acolo?

— Îndată, seniore.

Roland porni după nebunul, al cărui râs ascuţit îl făcea să se cutremure. El îşi striga:

— Milioanele sunt ale mele! Florise e a mea, Nenorocire aceluia care mi se va aşeza în drum.

CAPITOLUL XVI.

CENTURIILE.

LUCRUL.

În noaptea aceasta, în gropile de lângă palatul mareşalului, se lucra de zor Duminică dimineaţa, Roland pornea pe drumul Picardiei, escortat în felul cel mai nobil cu putinţă, aşa cum se va vedea îndată. Nimic nou nu se întâmplă până marţi, când Nostradamus primi un ambasador al Louvrului, care-i aducea scrisorile prin care Henri îl numea medic regal. Nostradamus se duse la Louvru. Pentru a mulţumi regelui. Fu primit cu manifestaţii

de prietenie. Gărzile avură ordinul să-i dea aceleaşi onoruri date conetabililor.

Regele îi confirmă intenţia sa de a se duce a doua zi, miercuri, la Florise. De fapt, aceasta era tot ce vroia să ştie Nostradamus. Vrăjitorul se înapoie acasă, în aşteptarea zilei în care îl va arunca pe Regele loviturii frumoase asupra lui Henri – fiul contra tatălui său.

El aştepta această miercuri, în care trebuia să afle în ce loc se găseşte Florise. Regele loviturii aştepta, de asemenea, cu o nerăbdare aprinsă. Nostradamus îi făgăduise să-i vorbească marţi seara. Câteva ore îl mai despărţeau de această clipă.

În ce-l priveşte pe rege, el trăia în febrilă aşteptare a doua zi se va duce ia Pierrefonds îmbrăcat, cum nu se poate mai frumos. Nu erau în joc decât plăcerea şi pasiunea care creşteau.

Catherina de Medicis aştepta şi ea. Catherina era regină, dar era şi femeie.

Louvrul era împrejmuit de spioni. Ea ştia deci prea bine, de ce era Vernique la Chatelet şi de ce, a doua zi, trebuia regele să se ducă la ierrefonds. Catherina suferea cumplit. Dacă ar fi putut, ea l-ar fi înjunghiat pe Henri II înainte de ziua de miercuri.

Către seară, s-ar fi putut spune că e o fantomă. Sentimentele îi încremeniseră faţa. Violenţa se traducea pe figura ei printr-o rigiditate îngrozitoare. În oratoriul ei, fără lumânări, printre umbrele ce se încrucişau, îmbrăcată în negru, nu se vedea decât figura ei palidă, mască a unor … idei de moarte.

— Trebuie să mă duc să-l văd pe vrăjitor…

Catherina ieşi, străbătu un culoar şi se află în apartamentul în care stăteau cele patru gărzi personale. Ea putea să-i supravegheze, să-i asculte, dintr-un cabinet nevăzut. Intră în acest cabinet.

Oficial, tâlharii făceau parte din serviciul de gardă al Reginei. În realitate, căpitanul nu-i cunoştea decât prin

inscripţia lor din registrul controlului nominal. Ei nu făceau nici o treabă, nu erau văzuţi la nici o ceremonie, Catherina îi păstra pentru ea singură. Patru spade Ia picioarele ei, gata să se bată pentru ea. Era, de altfel, ceea ce Catherina dorea. Ei aveau o locuinţă a lor, despărţită de toate celelalte. Un valet le sta la dispoziţie. Valetul se numea Hubert, dar ei îl numeau Capon.

Existenţa tâlharilor era astfel hotărâtă: dimineaţa, Ia orele şase, se sculau, se rugau şi îşi luau masa. La şapte, era rugăciune în oratoriul reginei. La opt, exerciţii de arme adesea în prezenţa reginei, cu spade şi apoi cu pumnale. La orele nouă, gărzile Catherinei mâncau din nou. Odihnă. La prânz, masa, care se prelungea până la orele două. De la două la trei aveau libertate să iasă în afara Louvrului, însă cu condiţia să nu se îndepărteze prea mult. La orele patru, prăjituri, vinuri de Spania şi alte bunătăţi. De la cinci la şapte exerciţii de arme. La şapte, cina, fripturi, vinuri, o adevărată masă regească. La orele opt, cu ajutorul a patru domnişoare din escadronul zburător, ei făceau lucru monden. La zece, sforăială generală. Câteodată, la mijlocul nopţii, un clopoţel care îi punea în comunicaţie cu camera reginei bătea deodată atunci, cei patru trebuiau să fie gata, îmbrăcaţi, înarmaţi. Regina urma să-i treacă în revistă. Câteva piese de aur îi consolau.

În această seară, în clipa în care regina intră în cabinetul, de unde, printr-o gaură nevăzută, ea îi observa, cei patru îşi terminaseră cina. Bouracan era tolănit pe o canapea magnifică. Strapafar, pe un scaun, îşi întindea picioarele pe pernele unui fotoliu. Corpodibale, întins pe spatele unui alt fotoliu, zgâria cu cuiele bocancilor mătasea unei draperii, Trinquemaille, mai decent, era doar gentilomul bandei, se mulţumea să stea culcat pe faţa de masă, cu braţele încrucişate şi cu nasul într-un rest de sos.

Cu greu puteau fi recunoscuţi, atât erau de graşi. Ah! Nu mai erau lupii de odinioară, fiare sălbatice. Erau câini de pază. Toţi câinii de pază sunt graşi. Şi costumele lor!

Pălăriile lor cu pene! Vestele de catifea, bocancii din piele subţire, negăuriţi!… Bouracan avea o manta din mătase vişinie! Trinquemaille era ca un portret al lui Velasquez! Corpodibale era îmbrăcat în catifea albastră, ca azurul, Strapafar avea la gât dantelă…, erau splendizi, erau încântători!

Corpodibale îşi mai turnă o cupă şi sorbi. Cupa, ca celelalte trei, era de argint. Corpodibale o examina o clipă, aruncă o ochire în jurul lui şi, văzând că nu e observat, făcu discret să dispară obiectul era de argint! Obiceiul, instinctul… El zâmbi. Mustăţile îi ajunseră până la urechi, în clipa următoare, aruncă o privire pe masă şi văzu că şi celelalte trei cupe au dispărut, fiecare tâlhar, la rândul lui, învârtise cupa.

Cei patru tovarăşi se priviră serioşi, admirându-se şi bucurându-se în tăcere, Dar, deodată, se întâmplă ceva ciudat: Bouracan scoase un suspin care făcu să tremure buteliile goale; încet, el scoase de sub mantaua lui vişinie cupa şi o puse pe masă.

— La ce bun, acuma…

— Evero Dio Birbante, la ce bun!

Cele patru cupe stăteau iar la locul lor. Da. La ce bun, acuma?… Nu făcea să se mai fure. Patru suspine prelungite… de cinste.

— Jucăm? făcu Trinquemaille şi scoase un cornet cu două zaruri.

Cei patru se scotociră şi scoaseră cu gesturi nepăsătoare din buzunare pumni încărcaţi de aur. Strapafar aruncă primul aurul în buzunar, cu o mişcare dispreţuitoare a mâinii. Ceilalţi repetară gestul. La ce bun să joace! La ce bun să fure! La ce bun să înşele…?

Ei nu mai puteau de bogăţie. Niciodată nu avuseseră în mâinile lor atâta aur deodată. Erau strălucitori de sănătate; se culcau într-un palat; erau îmbrăcaţi ca nişte adevăraţi seniori; nu aveau altceva de făcut decât să bea şi să mănânce; aveau aur şi…

— Corpodibale, porumbelule, ţi-aduci aminte seara când nu mâncaserăm din ajun şi a trebuit să înghiţim o bucată de pâine de opt zile?

— Dacă îmi aduc aminte…!

Atunci amintirile începură să curgă. Fiecare, la rândul lui, trebuia să povestească câte una. Zilele de mizerie erau evocate cu plăcere.

— Erau timpuri …bune.

— Timpul acesta nu se va mai întoarce, suntem bogaţi!

— Şi apoi, gentilomii mei, aveam pe cineva cu noi.

— E adevărat, madonna ladra, l-am avut pe unul care ne făcea să uităm de foame şi de sete!

— Da, l-am avut pe Regele loviturii frumoase!

— Sacrament! răcni Bouracan.

Câinii graşi regretau viaţa de lupi rătăcitori. Ghiftuiţi de trai bun, regretau foamea. În faţa buteliilor de vin, regretau setea. Regretau, în sfârşit, tâlhăriile, aventurile, bătăile şi mizeria.

Suspinele se modelară într-un cvartet elegiac. În acest timp, o adiere de fuste şi parfumuri subtile, iată că cele patru dudui ale escadronului zburător, cele patru rândunici ataşate de Catherina instrucţiei celor patru golani îşi făcură apariţia. Ele nu erau altele decât servitoarele de la „Bolta rece”.

— Santa madonna, făcu cea cu părul castaniu, încă la masă?

— Repede, zise blonda, la lucru, nobili seniori! Bătăuşii se ridicară, aruncând femeilor nişte priviri.

Doamne ce priviri! Erau priviri de furie, mânie şi revoltă!

Li se făgăduiseră totul, dar nu puteau nici măcar să dea un sărut, nimic. Ele erau numai pentru a-i învăţa să facă lucruri mondene.

Lucruri mondene! Ah! Dulce Isuse! Ah! Porco dio! Ah! Sacrament! Iată ce trebuiau să înveţe ei.

Catherina ştia prea bine ce trebuie să facă din aceste animale. În primul rând, trebuia să le schimbe feţele, să-i

facă prezentabili. Trebuia să-i înveţe cum să se poarte într-o adunare de oameni ca lumea. Şi ea le făcea educaţia. Capon! răcni Corpodibale, sabia mea, caraghiosule!

— Capon! Blestemăţiile, mantaua mea verde, porumbelule!

— Capon! Capon al dracului! Pălăria mea cu pene violete, sau te pocnesc!

— Capon, bocancul meu galben, Sacrament!

— Iată, gentilomul meu, poftim!

Valetul se grăbi într-o clipă, tâlharii era aliniaţi, ca la paradă, cu pălărie, manta, eşarfă, pene şi spadă. Trecură astfel la inspecţie. Ele treceau grave în faţa lor, arătând o greşală, un defect de gust, barbarismele costumelor.

— Domnule de Corpodibale, ai pus pinteni galbeni; nu ai încă dreptul, dragul meu.

— Domnule de Trinquemaille, ţi-ai pus eşarfa ca un paracliser.

— Domnule de Bouracan, dantela d-tale nu e a unui cavaler mercenar, sacrament.

— Domnule de Strapafar, agrafele d-tale sunt prinse ca la un valet.

Ei ascultau atenţi şi docili, învârtind nişte ochi groaznici. Gâştele, neroadele, ascultau înjurăturile care ieşeau din piepturile lor, asemenea unor tunete. Privirea tâlharilor spunea:

— Unde este vremea foamei, a setei şi a căldurii?… Unde sunt nopţile fără odihnă şi luptele noastre de altădată…

Hai, făcu bruna bătând din mâini, la lucru! Cine ia lecţie, astă-seară?

— E rândul lui M. de Bouracan, zise roşcovana, Bouracan scoase un oftat prelung care ondulă penele vecinilor. În aceiaşi timp, roşcovana aranja lecţia. Masa, împinsă la un capăt al camerei, fotoliile la un altul şi ea arătă:

— Domnule Bouracan, să presupunem că eşti admis să ai cinstea de a saluta pe Maiestatea Sa. Mergi pentru prima oară în audienţă. D-ta, domnule de Strapafar, pe acest

fotoliu, aici, nu mişti: eşti Regele, Strapafar îşi răsuci mustaţa şi încercă să ia o atitudine regală. D-ta, domnule de Trinquemaille, aşează-te acolo, d-ta eşti Delfinul; d-ta, domnule de Corpodibale, aşează-te la stingă regelui, d-ta eşti ducele de Savoya; domnişoarelor, la locurile voastre; d-ta eşti Maiestatea Sa Regina, madame Diana de Valentinois şi madame de Margueritte de Franţa. Eu voi fi uşierul. Stai lângă uşă. Domnule de Bouracan. Atenţiune, te anunţ.

Bouracan lăsă capul în jos, ca şi cum i s-ar fi citit condamnarea la moarte. Roşcovana strigă:

— Domnul cavaler de Bouracan!

Nu se putea râde. Sărmanul Bouracan ştia lucrul acesta prea bine. El înainta deci, asemenea unui rinocer.

— Hai, strigă roşcovana, furioasă, capul sus, îndreaptă-ţi bustul! Priveşte drept înainte, la picioarele tronului! Pumnul drept pe şold. Nu fi aşa de ţeapăn. Opreşte-te la trei paşi de rege. Salută!

Bouracan se opri aşa de bine, că roşcovana îl prinse de braţ:

— Bonjur, Sire!

— Nefericitule, aşteaptă ca regele să-ţi vorbească!… Maiestatea Sa îţi va spune, de exemplu: „Domnule de Bouracan, sunt mulţumit că te văd. Vorbeşte acuma, fă un compliment regelui!

— Sire…

— Uite-l cum priveşte în plafon! Apleacă-te, atunci când vorbeşti regelui! Mai jos!

— Nu …pot deloc.

— Cum? Nu poţi înaintea regelui?

— Nu pot. Am …mâncat prea mult.

Roşcovana ridică braţele spre ceruri. Bruna, blonda şi şatena izbucniră în râs. Dar Strapafar, Trinquemaille şi Corpodibale rămaseră serioşi, obligându-le astfel să reţină lecţia.

— Domnişoarelor, să fim serioase! Iar d-ta, domnule Bouracan, eşti îngrozitor cu acest „Bonjur, sire”, al d-tale.

D-ta vorbeşti regelui Franţei, sacrament!

Deodată un strigăt:

— Regina! aruncă blonda, ridicându-se.

Regina înainta surâzătoare, în timp ce cei patru se retraseră cu atitudinea unor soldaţi în faţa generalului. Domnişoarele escadronului zburător salutară cu o adâncă şi graţioasă reverenţă. Catherina surâse lui Trinquemaille, îl trase de mustaţă pe Corpodibale, avu un gest de admiraţie pentru Strapafar şi îl bătu pe obraji pe Bouracan. Cu toţii erau zăpăciţi de emoţie.

Puţine femei au avut maiestatea Catherinei de Medicis şi niciuna nu a avut simplitatea ei naturală. Pentru ca să-i seduci pe aceşti patru diavoli, să faci din ei patru câini credincioşi, gata să moară pentru tine, era un joc complicat. Ei o admirau cu pasiune, înainte pentru că era regină şi apoi că era Catherina. Niciodată nu o priveau fără să nu tremure. La un semn al reginei, domnişoarele ieşiră.

— Copii mei, zise ea atunci, nu am încredere decât în voi. Am venit să văd lecţia. În curând veţi putea fi prezentaţi. Prin curajul şi purtarea voastră, voi faceţi cât douăzeci din gărzile mele, prin credinţă, faceţi cât toate gărzile mele, trebuie ca în seara asta să fiu escortată de oameni hotărâţi. Dacă cineva îndrăzneşte să se apropie de mine, trebuie trimis la zece paşi, dacă nu se mai ridică, cu atât mai bine. Pot să contez pe voi?

— Doamnă regină, zise Strapafar, braţele şi inimile noastre sunt ale dumneavoastră, faceţi cu ele ce vreţi.

Ceilalţi trei deschiseră ochii mari, plini de admiraţie şi regina avu un licăr de bucurie.

— Ei bine, zise Catherina, am încredere în voi. Astă-seară îmi veţi escorta averea. Veniţi, bravii mei!

Câteva clipe mai târziu, cei patru se aflau afară din Louvru.

VIAŢA ŞI MOARTEA.

În momentul în care Catherina de Medicis intră în sala de masa a celor patru gărzi, Nostradamus sta într-un larg

fotoliu şi-l privea pe Regele loviturii frumoase. Mila lui era reală, sinceră, adâncă. Nostradamus nu avea nici o ură contra fiului Mariei şi al lui Henri. Dacă l-ar fi putut salva, el l-ar fi salvat. Dar tânărul era condamnat. De către cine? De destin…!

— Destinul e logic, gândea Nostradamus. Fiul Iui Henri este instrumentul care mi-a fost trimis. Va fi absurd ca Vernique, Saint-Etienne să nu sufere pedeapsa logică. Francois a fost lovit la Tournon. Lovit de mine. Otrava lui Montecuculi nu a fost decât instrumentul. Cei trei trebuiesc loviţi. În hanul de la Melun m-am aflat în faţa fiului lui Henri, a fiului lui Saint-Etienne şi a fiicei lui Vernique. Iată instrumentele mele. Tinere, reluă el cu voce tare, când vei şti undele află Florise, când îl vei fi pedepsit pe răpitor, când nu vei avea decât să-l răzbuni pe bătrânul tâlhar pe care eu l-am lovit…

— Brabant! murmură Regele loviturii frumoase.

— Da, ei bine, în momentul acela, îţi vei ţine cuvântul pe care l-ai dat morţii? Mă vei lovi cu acest pumnal, aşa cum l-am lovit eu pe Brabant?

Ar fi dat orice pentru ca Regele loviturii să-i răspundă: Da!

— Ţi-e frică? făcu Regele loviturii.

Nostradamus zâmbi, în semn de răspuns. Se făcu apoi tăcere, iar vrăjitorul se cufundă în adâncurile gândirii sale, unde nimeni nu-l putea urma.

— Răspunde la întrebarea mea! Când nu vei mai avea nevoie de mine, mă vei lovi?

Regele loviturii închise ochii o clipă. Dinţii i se încleştară. Faţa i se împurpură, apoi păli.

— Nu mă provoca! Ceea ce voi face cu d-ta, nu ştiu! Nu îmi mai vorbi despre aceasta. Deocamdată, mi-ai făgăduit că în această seară voi şti unde se află ea. Nu îţi bate joc de răbdarea mea!

L-ar fi îngrozit pe oricare altul, dar pe Nostradamus îl lăsă indiferent. Nimic nu putea însă îngrozi pe acest opri, care era chiar deasupra morţii.

— Îmi voi ţine promisiunea. D-ta trebuie însă să-mi făgăduieşti că nu vei ieşi din această casă până mâine dimineaţă.

Regele loviturii frumoase nu răspunse.

— Fie! zise Nostradamus. Ascultă: la câteva leghe de Villers-Cotterets, se află un castel, pe care îl vei recunoaşte uşor, după mărimea lui; castelul se numeşte Pierrefonds. Dacă vei putea intra acolo vei găsi…

Nostradamus se întrerupse. Regele loviturii nu mai era acolo. El zburase parcă din cameră. Ajungând în curte, podul suspendat fu coborât şi Djinno înaintă spre Catherina de Medicis. Dintr-o săritură, Regele loviturii se afla în stradă. El dispăru curând.

În clipa când spadasinul trecu podul, el fu luminat de torţele duse de către doi valeţi, care, sub ordinele lui Djinno, intrau… În acelaşi timp, în stradă, răsună un fluierat. Atunci, umbre se desprinseră din colţuri şi se aruncară în drumul pe care-l luase Regele loviturii. Era Lagarde! Erau cei opt oameni ai escadronului de fier.

De trei zile, Lagarde supraveghea casa. Era un om încăpăţânat. Îi trebuiau sângele şi pielea Regelui loviturii… Lagarde lucra pe socoteala reginei… Îl văzuse odată pe Regele loviturii ieşind ziua, în amiaza-mare şi îl urmărise până la marea intendenţă. Dar, prilejul nu i se oferise încă. Acum era însă altă situaţie.

Regele loviturii, singur, în plină noapte! Se putea ivi un prilej mai bun? În loc de a se uimi de sosirea reginei, de altfel destul de păzită de cei patru recruţi, el porni cu cei opt oameni ai săi. La cotitura străzii, îl ajunse pe Regele loviturii, scoase un suspin de uşurare. Oprindu-se îşi trase spada, ştergând-o de pulpana mantalei. Şi zise:

— Atenţie!

Cei opt îşi scoaseră săbiile în acelaşi timp. Fu un freamăt de plăcere. Era doar un premiu de două mii de scuzi acelui care va veni să spună reginei: S-a făcut, iată capul lui!

Regele loviturii mergea repede. El nu auzea în urma lui paşii grăbiţi ai asasinilor. Nu auzea decât bătaia inimii sale, bătaia de dragoste. Ar fi dat jumătate din viaţa lui pentru a se afla faţă în faţă cu răpitorul. Cine era el oare? Trebuia să aştepte până mâine! Porţile Parisului erau închise. Numai mâine dimineaţă va putea să fugă spre Pierrefonds.

— Hei, domnule! făcu deodată o voce aspră. Da, d-ta. Domnule! Unde fugi aşa de repede? Mă împiedici să merg!

Regele loviturii se întoarse şi zări în întuneric strălucirile celor nouă spade.

— Ah! Ah! scrâşni el. E vorba de o bătaie? Drace! Tocmai bine: simt nevoia să-mi dezmorţesc pumnii.

În aceeaşi clipă, cei nouă se aruncară asupra lui. Dintr-o săritură, Regele loviturii se strânse într-un colţ, învârtindu-şi sabia.

— La moarte! La moarte! strigară soldaţii gărzii.

Cei patru bătăuşi, transformaţi de escadronul zburător al reginei în spadasini de curte, se opriră în faţa podului suspendat. Şi ei văzură pe acest om care, cu paşi mari, furios, trecu podul prin mijlocul lor, împingându-i. Ei rămaseră nedumeriţi. Dar Regele loviturii dispăru în adâncul nopţii.

— Sacrament, mormăi Bouracan, e pumnul lui!

— Ye, făcu Strapafar, e porumbelul nostru, copiii mei!

— Da, el el! murmură Trinquemaille, ştergându-şi ochii.

— Andiamo! La dracu cu domnişoarele, cu Louvru şi cu toate alea! strigă Corpodibale. Un singur rege există: Regele loviturii frumoase!

Şi plecară să-l găsească pe acela pe care nu-l uitaseră nici în mijlocul tuturor splendorilor. Din nefericire, în această clipă, Djinno înainta:

— Aceşti nobili domni nu pot aştepta în stradă. Intraţi, domnilor, intraţi. Vă aşteaptă o gustare. De altfel, regina doreşte!

Ezitară, e adevărat. Dar Regele loviturii era departe acum. Regina comanda… Ei trecură podul care se ridică îndată.

— Unde e timpul, murmură Corpodibale, când puteam să mergem unde vroiam? Să-l urmăm …pretutindeni pe el.

Catherina de Medicis intrase în cabinetul lui Nostradamus. Vrăjitorul se ridică din fotoliu. Regina aceasta era pentru el numai o creatură omenească.

— Maestre, zise ea aşezându-se pe scaunul oferit, niciuna din promisiunile d-tale nu se realizează.

— Ce ţi-am făgăduit, Madame?

— Totul! făcu surd Catherina.

— Nimic! zise Nostradamus. Eu nu am fost decât un interpret. Am spus ceea ce va fi. În ce priveşte făgăduielile, oh! Eu nu promit decât ceea ce pot face. M-ai întrebat dacă fiul tău Henri va domni. Răspunsul a fost că-l vei vedea într-o zi pe tron. Ei bine, aşteaptă, doamnă.

— Dar regele? întrebă Catherina.

— Ţi s-a spus că el va muri de o moarte violentă. El va muri.

— Când? palpită regina.

— Înainte de sfârşitul acestei luni, zise Nostradamus.

Catherina îşi dezvelea sufletul în faţa acestui om. Câteodată, ea încerca o uşurare vorbindu-i. Simţea chiar o nevoie adâncă să-i vorbească despre moartea lui Henri, despre viitorul copiilor ei şi câteodată chiar despre ea.

— Maestre, zise ea repede. Dacă cele ce spui sunt adevărate, de ce nu i-a reuşit lui Lagarde lovitura? De ce s-a aflat în acel moment acolo, mizerabilul de Rege al loviturii, pentru a-l salva pe cel care e condamnat?

— Madame, îl urăşti pe Regele loviturii frumoase?

— Da. Nu numai pentru că l-a salvat pe rege, dar şi pentru un lucru pe care îl cunoşteam împreună cu Montgomery. Pe d-ta nu te număr. Cine l-a învăţat pe acest tânăr? Cine i-a spus că fiul meu Henri nu este fiul regelui?

Nostradamus nu răspunse.

— Puţin importă, adăugă Catherina, el ştie. Asta ajunge. E un secret care ucide, maestre!

Ea fixă o privire ameninţătoare asupra lui Nostradamus, care avu un zâmbet livid.

— Îl poţi omorî pe soţul tău, Maiestate, zise el, aşa cum ai ucis pe atâţia gentilomi care păstrau secretele tale. Contra mea nu vei putea face nimic. Dar să revenim la gândul tău. Regele nu va fi ucis de Lagarde; el va muri de mâna lui Montgomery. Totul e logic în lumea invizibilă, aşa cum e şi în lumea vizibilă. Nu există nimic supranatural. Va fi natural ca regele să moară ucis de mâna lui Montgomery…

— Gabriel! murmură Catherina, trecându-şi mâna pe frunte. Îl cunosc. El nu va vrea niciodată. E imposibil ceea ce spui. Montgomery nu-l va ucide pe rege!

— Nu ţi s-a spus că Montgomery îl va ucide, ci că va cădea sub mâna lui de fier. Asta se va întâmpla spre sfârşitul lunii, adăugă Nostradamus cu convingere. Şi mai vrei să-ţi spun un lucru?

— Da, spune!

— Mi-ai adus o spadă care a aparţinut lui Montgomery. Nu-i aşa?

— Mi-ai cerut-o. Ei?

— Ei bine, spada aceasta este în mâinile omului care trebuie să-l ucidă pe rege.

Regina tresări violent.

— Da, gândi Nostradamus, am avut slăbiciunea să ajut destinul. Am schimbat sabia lui Montgomery cu cea a Regelui loviturii frumoase.

— La ce va servi oare acest lucru? Nebunie! Dar cine ştie că sabia aceasta a fost oare schimbată? Henri nu poate doar să fie ucis în acelaşi timp de Montgomery şi de Regele loviturii!

— Acest Rege al loviturii …e numai instrumentul. Nu mai ai să mă întrebi nimic, madame?

Catherine păru că se trezeşte dintr-un vis funest. Ea ridică încet ochii spre magician.

— Să te întreb? Nu. Să se adeverească numai prezicerea şi atunci vei vedea ce înseamnă recunoştinţa mea… Vei

cunoaşte prin mine toate bucuriile despotismului. Nu, nu mai am ce să-ţi cer, nu mai am ce să te întreb. Dar, de când am început să-ţi vorbesc, e în sufletul meu o problemă care se zbate. Mi-ai spus într-o seară că morţii pot fi înviaţi. Oh! Dar nu să le evoci numai umbrele. Asta am văzut eu! Adăugă ea tremurând. Henri mi-a spus odată că miros a mort! Vorbesc de învierea în carne şi oase. Ai încercat vreodată să faci acest lucru, care te-ar face egalul lui Dumnezeu?

— Nu, madame.

— Dar, dacă ar trebui, ai încerca?

— Da. Bineînţeles, cu o persoană care îmi va fi foarte dragă. Dar nu cunosc niciuna. Inima mea a murit pentru a învia!

— Persişti însă să crezi că această minune este cu putinţă?

Nostradamus păru că se reculege. Şi cu un glas care părea convingerea însăşi, iată ce spuse el:

— Madame, noi numim imposibile fenomenele care nici nu s-au produs, care par împotriva naturii. Dar ce sunt legile naturii pentru mintea omenească? Dacă lăsăm o piatră din mână, o vedem căzând. Spunem iată, aceasta e o lege a naturii. Noi spunem că învierea e cu neputinţă, deoarece ea e contrară regulilor naturii. În realitate, contra învierii, sau contra încarnaţiei, nu e decât o singură dovadă, că nu a fost nimeni văzut înviind. Dar aceasta nu e o dovadă… E o simplă probabilitate.

Nostradamus se ridică. Spiritul acesta, care se deda la speculaţii adânci, omul acesta, care pătrundea cele mai profunde regiuni ale cugetării, era numit nebun!

— Iată un cadavru, zise el. Nimic nu-l deosebeşte de ceea ce este o fiinţă vie. Iată o fiinţă vie: nervi, muşchi, sânge. Ea trăieşte. Trece o fărâmă de secundă şi apoi ea nu mai trăieşte. Cu o clipă înainte trăia. Cu o clipă mai târziu, e moartă. Ce s-a întâmplat? Dacă o examinăm, găsim aceiaşi muşchi, aceiaşi nervi, aceleaşi oase. Nimic nu lipseşte. E aceeaşi fiinţă. Era vie. Acum e moartă. Ce s-a întâmplat?

Catherina asculta cu întreaga ei fiinţă. Nimic nu mai trăia în ea, nici măcar amintirea fiului ei. Ea înghiţea vorbele magicianului.

— Ei bine, continuă Nostradamus, să admitem că ceva care nu există în fiinţa moartă a intrat în ea. Iar cadavrul devine fiinţă vie. Eu am găsit că această formă care nu distruge, dar care modifică mişcarea fiinţei, poate fi alungată de o forţă pe care o numim vrajă. Omul obosit de boală, sau de o rană gravă, devine neputincios să se mai apere. Am descoperit că toate fiinţele vii, în plină vigoare, sunt atacate de această putere străină care vrea să intre în ele şi să le transforme în cadavre. Ele se apără până în momentul când ultimele mijloace le stau la îndemâna. Atunci, această putere străină intră în ei. Să spunem că acesta este spiritul de dezorganizare. Dacă ajung să alung această forţă printr-o forţă contrarie, obţin învierea. Toată problema este deci să compun această forţă contrarie, pe care vreau s-o introduc în cadavru.

— Şi care este acel element? făcu Catherina uimită.

— N-am încercat încă, răspunse Nostradamus. N-am încercat, deoarece unul din aceste elemente ale compoziţiei repugnă slăbiciunii mele omeneşti. Numai la ideea că trebuie să-l întrebuinţez, mă umplu de groază.

— Şi care este acel element? întrebă Catherina încă o dată.

— Viaţa unui copil. Un copil tânăr, viguros, în vârstă de cel puţin douăzeci de ani, un copil născut dintr-o dragoste adevărată. Din elementele pe care le am, îmi lipseşte acesta. Niciodată nu-l voi căuta însă.

— Ce? Te vei lăsa oprit deci de.

— Ah, madame, o întrerupse Nostradamus, gândeşte-te la cele ce îmi spui. Iată, zise el cu o violenţă stranie, e vorba despre copilul tău! Copilul tău, Henri! Ei bine, el se află în condiţiile cele mai favorabile! Dacă ţi l-aş smulge! Dacă, pentru a da viaţă unui cadavru, i-aş lua viaţa lui!

Catherina scoase un ţipăt îngrozitor.

— Taci! urlă ea. E îngrozitor. Aş muri. Dar mai sunt şi alţi copii.

Nostradamus prinse pumnul Catherinei.

— Acum e rândul meu să-ţi spun! Mi-ai făcut impresia unei mame adevărate, lipsite de orice idee şi gând criminal. Gândeşte-te că orice mamă, chiar aceea care trăieşte într-o cocioabă, simte ca tine, regină maiestoasă. Du-te madame, facă-se ca geniile superioare să acorde copilului tău fericirea pe care o doreşti!

Catherina se înclină la aceste cuvinte. Ea era o regină, dar era şi mamă.

APARIŢIE.

Nostradamus, după plecarea reginei, se aşează la o masă încărcată cu cărţi deschise. Rămase acolo gânditor, învârtindu-şi pana.

— Muncă..., muncă!... Tu singură îmi dai puterea să îndur mizeriile acestei inimi care nu vrea să moară... care bate încă pentru Ea.

Se ridică brusc şi se plimbă cu pas încet de-a lungul cabinetului său.

— De câte ori de la întoarcerea mea la Paris nu am stat sub plopii din marginea Senei!... Aici am cunoscut singura fericire a vieţii mele. Aici m-am îmbătat de muzica vocii ei, aici am căutat în puritatea ochilor ei o rază de infinită fericire...

Nostradamus deschise o carte. Parcurse câteva rânduri, cu o privire stinsă, apoi o închise, lăsând-o să cadă.

— A fost îngrozitor, înaintea tindei din Saint-Germain, când am aflat că ea se numeşte Vaupart, că era fata omului care mi-a aruncat mama pe rug. Am crezut că voi muri. De ce ...nu sunt mort?

Un suspin îi ridică pieptul.

— Şi, totuşi, i-am iertat aceasta. Da, cred, cred, sunt sigur că ea nu a denunţat-o pe mama mea! Ea nu e vinovată de crimele tatălui său. O, Marie! Marie! Am înţeles că dragostea ...ta şi-a dictat minciuna. dar îţi pot ierta că ai

cedat lui Henri? Oh! Acest fiu! Acest Rege al loviturii! Această dovadă vie a trădării!

Câteodată, am încercat să nu cred. M-am întrebat chiar dacă acest copil… nu! Oh! Speranţă stupidă! Cuvintele delfinului în agonie au fost clare! El ştia adevărul îngrozitor! Şi el mi-a spus adevărul când, gata să moară, în acea cameră de la Tournon, în care eu venisem să-l salvez, el mi-a strigat că tu ai un fiu şi că acest fiu era copilul fratelui său Henri!

Oh! Marie! Din ce este făcută oare inima mea, deoarece te mai iubesc încă! Unde eşti tu? De ce nu asculţi niciodată vocea mea!

Nostradamus se aşeză din nou la masă şi prinse din nou pana.

Dar gândirea lui intră acum …în altă lume… El murmură:

— Cum se face, oare, că nu am văzut niciodată aceste spirite?! De când sunt în posesia secretului magic, am încercat evocări. Întotdeauna spiritul s-a arătat celui pe care i l-am indicat eu, dar niciodată mie! Când am evocat înaintea Catherinei spiritul lui Francois mort, Catherina l-a văzut! Catherina a fost atinsă la frunte! Dar eu nu am văzut… De ce? Când am chemat, odată, în camera de la Tournon, spiritul Mariei vii, Francois a auzit vocea …Mariei. Dar eu nu am auzit-o. Pentru ce? Când am chemat, înaintea lui Roland, spiritul fiicei lui Vernique, Roland a văzut-o pe Florise, dar eu nu. Pentru ce? Mister!… Adâncuri … insondabile! Să lucrăm, să lucrăm, să lucrăm. E singura consolare pe care o găsesc. Şi începu să scrie.

— Să lucrăm! E bine zis, stăpâne! făcu o voce ascuţită în spatele lui.

— Taci, Djinno, zise dulce Nostradamus. Micul bătrân înainta, încovoiat, salutând cu faţa zbârcită rânjind, cu ochii sfredelitori şi răi.

— Eh! Eh! făcu el, frecându-şi mâinile. Şi eu am lucrat. Te ajut. Scrie, stăpâne, scrie! Cunosc numărul diavolilor. Cunosc compoziţia vastei armate a răului… Scrie, scrie…!

Djinno îşi freca mâinile: totul râdea în el. Nu se putea închipui un bătrân mai vesel. El se apropie de masă şi aruncă o privire asupra hârtiilor împrăştiate.

— Nu scrii? zise el. La ce îmi serveşte răul căruia m-am dat? Atâtea nopţi petrecute la lucru!... La ce lucrezi? Stăpâne, scrie că există şase mii şase sute şaizeci şi şase de îngeri...

— Djinno, bunul meu Djinno, lasă-mă să lucrez, zise dulce Nostradamus. Ce vrei tu să spui? Că fiecare creatură omenească e un demon?

— Nu şi iar nu! Vreau să-ţi dovedesc, stăpâne, că numărul diavolilor este egal cu cel al fiinţelor omeneşti, în aşa fel că fiecare din noi este condus de un înger negru... Ce scrii?... Ce scrii acolo?... Să vedem...

Nostradamus, după ce consultă mai multe pergamente acoperite cu figuri geometrice, scrise: „Anno 1589. Moartea subită a primului personaj va schimba şi va aduce o altă domnie".

— Şi ce faci cu lucrul acesta? Strigă ascuţit Djinno. Stăpâne, stăpâne, te omori ...cu lucrul!

— Ca să uit! răspunse cu glasul stins Nostradamus. El ridică capul şi se întoarse spre Djinno, pe care îl întrebă cu privirea. Ca şi cum ar fi înţeles, micul bătrân încetă să mai râdă şi, lăsând pe masă mai multe hârtii numerotate, le puse apoi în ordine.

— Stăpâne, zise el, fii liniştit. Ochiul nostru este pretutindeni. Consultă numai aceste note care rezumă rapoartele diferite ale spionilor noştri. Iată ce priveşte domnişoară Florise, în castelul ei de la Pierrefonds iată, pentru sire Vernique, din celula de la Chatelet iată pentru sire de Saint-Etienne, iată pentru regele Franţei, iată pentru regina şi pentru cei patru spadasini care au intrat în serviciul ei.

Djinno salută adânc şi se retrase legănându-se. Nostradamus luă hârtia care îl privea pe Vernique, o citi cu atenţie, scoţând un suspin.

— Suferă, blestematule! tună el. Nu vei suferi niciodată ce am suferit eu!

Se aplecă asupra pergamentelor şi rămase nemişcat, într-un studiu care dură două sau trei ceasuri. Atunci, luă pana şi fără să privească, scrise: „Marele din Blois îşi va ucide prietenul. Domnia cade în rău şi îndoiala se întăreşte”.

Timp îndelungat, Nostradamus se cufundă în contemplarea acestor pergamente, care, conţineau, fiecare, horoscopul unuia din personajele epocii.

Începu să se facă ziuă când Nostradamus, în fotoliul său, îşi continua, într-o formidabilă tensiune cerebrală, lucrul.

Privirea sa deveni de o fixitate anormală, iar năduşeala îi curgea pe frunte, ajungându-i până la gât. Faţa, de obicei lividă şi calmă, îi era contractată ca într-un efort de suferinţă nervoasă şi se colora uşor. Apoi, aproape fără tranziţie, o seninătate supraomenească i se întinse pe faţă.

Din toată fiinţa sa, cu toată voinţa sa, Nostradamus chema spiritul Mariei. Tot ce era în el fluid, puternic, se exterioriza şi se răspândi în spaţiu. Parisul dormea… Tăcerea era adâncă. Deodată, în aer, se manifestă o formă, la trei paşi de Nostradamus, drept înaintea lui…

Spunem o formă, în lipsă de alt cuvânt. În realitate, aceasta nu era o formă. Era mai curând o condensare scânteietoare într-un loc determinat în spaţiu. Nostradamus văzu acesta albeaţă ce se legăna în aer… El fu scuturat de o zguduitură groaznică. Simţea cum i se zbârleşte părul. Pentru prima oară, el, vedea nevăzutul.

El vorbea. Nu cu buzele, ci cu gândirea.

— Tu eşti, Marie, iubita mea? Tu eşti? Te conjur, printr-un cuvânt, printr-un gest, printr-un semn, fă-mă să înţeleg că eşti tu!… Vreau!

Voinţa lui se întinse ca o coardă de metal ascuţită. Aerul vibra în jurul lui. Atunci, albeaţa aeriană se condensa, se preciza aproape, dar nu într-un fel absolut.

În orice caz, de data aceasta era o formă. Era o formă omenească, albă şi scânteietoare, în care el distingea

contururile vagi ale unui corp suspendat în aer, cu bustul său, braţele sale, rochia fluturătoare, capul încă imprecis. El îşi îndoi voinţa. Forma umană se preciza încă şi ajunse o formă femeiască, căreia el nu putu să-i distingă faţa, nici amănuntele costumului.

O spumă uşoară mustea la buzele lui Nostradamus. În acest moment, el văzu! El văzu faţa şi o recunoscu! El văzu rochia şi o recunoscu! Ea era! Era Marie..., era îmbrăcată în alb şi negru, rochia ei de doliu. Purta aceeaşi rochie ca în noaptea când îi ajutase să caute în cenuşa rugului osemintele mamei arse.

O văzu ca atunci, în cimitirul Inocenţilor, când schimbase cu ea o privire de neasemuită pasiune; o văzu aşa cum o vedea întotdeauna: răspândind o mireasmă de durere, o încântare de dragoste sublimă…

Un lung, un funebru urlet se ridică în tăcere. Acesta era Nostradamus, care o chema, pe Marie, care striga morţii şi groazei, care se zbătea cu întreaga sa revoltă, contra prezenţei nevăzutului!

Se prăbuşi pe covor, fără cunoştinţă.

Când se deşteptă, era ziuă. Djinno îl îngrijea.

— Iată ce fac Centuriile tale, stăpâne! Aruncă-le în foc! În foc.

VERNIQUE.

Nostradamus reuşise pe socoteala sa o evadare. Până în ziua aceasta, el nu văzuse niciodată ceea ce alţii puteau să vadă. El căuta cauzele acestui fapt, care i se părea ciudat şi iată ce găsi:

— Este pedeapsa regelui Henri care începe. În acesta zi de miercuri, Vernique va fi, de asemenea lovit. E ziua în care pot spune omului acesta că mă numesc Răzbunarea. E deci natural că Marie mi s-a arătat, pentru a mă încuraja…

Cheltuiala de voinţă, efortul săvârşit, groaza pe care el o încercase, toate acestea îl lăsaseră aproape ameţit. Spre prânz, graţie inepuizabilei sale rezerve de energie, Nostradamus îşi reveni. Câteva ore mai târziu, el era stăpân

pe sine. Încălecă şi, urmat de doi valeţi, porni în direcţia marelui Chatelet.

E greu să ne închipuim efectul pe care-l producea acest om asupra populaţiei Parisului, atunci când el apărea îmbrăcat în catifea neagră, în mantaua lui lungă de mătase neagră, fâlfâind pe umeri cu o eleganţă funebră şi cu penele negre ale pălăriei unduind în vânt. Această statură înaltă, umerii lui largi, acest nobil cap gânditor, ochii lui negri care aruncau flăcări, această frumuseţe extraordinară a feţei atrăgeau şi reţineau atenţia mulţimii, cu toate că se ştia că nu e un mare senior. Dar se ştia că acest om e Nostradamus.

— El e! Iată-l…!

Atunci, lumea fugea după el. Unii se închinau cu groază, alţii se apropiau de el pentru a-i atinge pulpana mantalei. Bolnavii îl rugau să-şi pună mâna pe frunţile lor.

— E ghicitorul care ştie viitorul…!

— E vindecătorul!

— E Nostradamus!

Nostradamus intră în fortăreaţă. Era ziuă. Dar, după ce trecu porţile, când ajunse în faţa „Paradisului”, unde se afla închis Vernique, se făcu întuneric. Magicianul luă felinarul şi cheile din mâinile temnicerului care-l escorta, deschise el însuşi şi intră singur. La zgomotul zăvorului, la vederea acestei lumini palide, prizonierul se ridică din patul mic în care zăcea cu faţa în mâini şi, năuc, înaintă.

— Cine vine? Tu eşti, în sfârşit, cucernice părinte…?

— Messire de Loyola nu va mai veni, zise. Nostradamus. Nu-l vei mai vedea. În clipa aceasta el se află în drum spre Roma, unde cred că nu va ajunge viu…

Plecat. scrâşni Vernique, frângându-şi mâinile. A plecat şi m-a lăsat! Blestemat să fie!

— Rău faci că-l blestemi, zise Nostradamus. El vroia să te scape. A fost însă împiedicat de Maiestatea Sa regele Henri, care l-a alungat din regat.

— Regele! Regele acesta laş, regele acesta crud şi trădător, adăugă Vernique cu un râs sinistru. Ei, bine, blestemat să fie deci regele Henri!

— Rău faci că-l blestemi pe rege, zise Nostradamus, El nu a făcut altceva decât a ascultat sfaturile şi ordinele aceluia care i le-a dat...

Vernique fixă asupra vizitatorului ochii măriţi de groază. Căuta să-l recunoască pe acela care-i vorbea astfel. El strigă:

— Şi cine a fost mai puternic decât Ignaţiu de Loyola? Cine este atât de puternic pentru a da ordine regelui Franţei?

— Eu! Eu! zise Nostradamus.

— Tu! Tu! Oh! Cine eşti tu, diavol? Nu văd faţa ta blestemată! Dar mi se pare că am auzit odată această voce odioasă care-mi muşcă inima! Cine eşti tu! Spune numele tău!

Nostradamus, fără a spune nimica, lăsă să-i cadă mantaua şi ridică felinarul, care-i lumină faţa. Vernique se dădu înapoi până la extremitatea celulei şi bâlbâi:

— Nostradamus!

Vernique rămase câteva clipe gâfâind, cu ochii fixaţi asupra acestei fizionomii nepăsătoare şi formidabile, aşa cum trebuie să fie figura răzbunării. În întuneric nu vedea trupul său şi, singură, figura lui verde apărea vag, ca suspendată în aer. Nostradamus tăcea. Surâdea. Dinţii lui, foarte albi, se arătau. Acest surâs îngrozitor, hipnotiza prizonierul. Vernique împreună mâinile şi murmură:

— Ce ţi-am făcut eu? De ce l-ai împiedicat pe călugăr să mă salveze?

— Pentru că eu am cerut regelui arestarea ta.

— Tu ai făcut să fiu arestat!... bâlbâi Vernique uluit. Da, da!... Ar fi trebuit să ghicesc, îl acuzam pe rege. Numai pe tine ar fi trebuit să te acuz de această îngrozitoare nenorocire care se abate asupra mea. ...De la prima ta privire, am simţit că trebuie să te urăsc. De la primul cuvânt pe care mi l-ai spus, am simţit că erai duşmanul meu. Ce ţi-

am făcut? Nu ştiu! Dar ceea ce înţeleg bine e că într-o zi tu mă vei omorî, dacă nu te voi omorî eu! Ei bine! Nostradamus! Eşti mulţumit? Priveşte temniţa aceasta…!

Nostradamus agăţă felinarul într-un cui, aşa că celula se lumină puţin. Atunci el se întoarse spre prizonier:

— L-aş fi putut pedepsi mai rău pe călugăr. Dar călugărul avea o scuză: era sincer. La ora aceasta agonia lui a început. El va muri disperat. Privesc celula. Dar eu am văzut odată, alta. Aceasta este foarte plăcută. Aceea despre care îţi vorbesc era respingătoare. Apa curgea de-a lungul pereţilor în şerpi îngheţaţi. Cădea asemenea lacrimilor. Prizonierul era legat în lanţuri. Inelele erau strâmbe şi tăioase, aşa că nenorocitul înnebunea de suferinţă. Prizonierul a trăit astfel timp îndelungat. Când călugărul coborî în acest infern, prizonierul îi jură pe sufletul său că nu făcuse nimic. Căzu în genunchi. Plângea cu lacrimi de sânge. Avea un tată şi îl ruga pe călugăr să-i îngăduie să-şi salveze tatăl. Călugărul plecă. Vernique, ascultă: vin în numele acestui nefericit. Crezi că am făcut, bine lovindu-l pe Loyola în speranţa care era toată viaţa lui?

— Dar eu nu sunt Loyola, tună Vernique. Eu nu ţi-am făcut nimic!

— Adevărat, zise Nostradamus, cu un astfel de accent că Vernique rămase ca zdrobit. Tu nu mi-ai făcut nimic, mie. Eu vin însă în numele prizonierului de care ţi-am vorbit. Nu tu l-ai aruncat în acea gaură despre care ţi-am vorbit. Loyola a fost acela. El e pedepsit.

— Dar eu!… Dar eu! gâfâi Vernique! Ce am eu în toate acestea? Mă privesc oare pe mine nedreptatea şi cruzimea călugărului?

— Adevărat… astea nu te privesc, dar trebuia să le ştii. Am uitat însă să-ţi spun numele nefericitului care mă trimite.

— Nu vreau să-l ştiu! urlă Vernique.

— Trebuie să-l ştii. Acest om se numea Renaud. Vernique simţi cum i se ridică păru-n cap, cum groaza îi măreşte ochii. Un tremur îi scutură şira spinării. Numele acesta!…

Acest nume, care de douăzeci de ani răsuna surd în conştiinţa sa, cădea asupra lui ca un fulger, Nostradamus se înălţă într-o atitudine de fulgerătoare maiestate. Prizonierul gemea. Nostradamus reluă:

— Celula aceasta, în cele din urmă, e o locuinţă îndestulătoare. Dar eu am văzut şi o alta. A fost prima mea grijă ajungând la Paris. Cu puţin aur, l-am cumpărat pe guvernatorul Templului.

— Templul! bâlbâi Vernique într-un suflu de groază.

— Da, ce ai? Am putut astfel coborî în groapa în care era închisă nefericita care mă trimite. Să plângi de milă şi de furie! Cum oare au putut fiinţe cu faţă omenească să închidă acolo o femeie, o tânără fată? Am văzut-o, cu pieptul înăcrit de aerul puturos, ţipând îngrozitor de fiecare piatră sub care se ascundea câte un animal urât. Da, am văzut celula asta! Şi mă întreb, prin ce minune oare a putut ea trăi. Vrei să-ţi spun numele ei?

— Marie de Vaupart!

Vernique aruncă numele ca un speriat de moarte, îşi înălţă braţele şi se prăbuşi.

Nostradamus rămase nemişcat. Ce gândea el în acest moment în care ar fi trebuit să triumfe? Nostradamus gândea:

— De douăzeci de ani aştept această clipă. Douăzeci de ani de când …sper că voi găsi în această clipă un licăr de bucurie. Nimic! Nimic nu mai bate în inima mea. Nimic altceva decât disperarea că am pierdut-o pentru totdeauna.

El nu mişcă. Aşteptă ca Vernique să-şi recapete cunoştinţa. După câteva minute Vernique făcu o mişcare. Deschise apoi ochii şi se ridică în genunchi. Trimisul Mariei! Încetul cu încetul, Vernique se linişti. Datorită unui robust efort al voinţei, el reuşi să-şi limpezească gândirea. Trebuia să se apere. Pentru aceasta trebuia înainte de toate să ştie cine e Nostradamus. El reluă:

— L-am cunoscut pe Renaud. Am cunoscut-o pe Marie de Vaupart. Spui că eşti trimisul lor?

— Vin în numele lor, răspunse Nostradamus.
— Când i-ai văzut? întrebă Vernique.
— Îl văd pe Renaud în fiecare clipă. Pe Marie de Vaupart, am văzut-o acum câteva ceasuri.
„Vie! îşi spuse Vernique în sine. Ah! Ah! Ei bine, fie! Atunci, nu era o fantomă ce am văzut cu Saint-Etienne… Ea era vie! EI trăieşte…, vom vedea… însă.”
Vernique era un adevărat luptător. Glasul său luă ironia care îi era obişnuită. El ridică ochii către Nostradamus, pe care-l văzu liniştit.
— Şi cu ce te-au însărcinat ei?
— Să-i răzbun, zise încet Nostradamus.
— Să-i răzbuni? Fie! scrâşni Vernique Vom vedea. Încă un cuvânt. Cum ai primit această misiune ciudată? De ce nu fac ei acest lucru?
Nostradamus prinse pumnul lui Vernique şi zise:
— Pentru că ei sunt morţi!
Fruntea lui Vernique se muie. El înţelese că acest om care era în faţa sa, nepăsător, se juca cu el ca un lup cu prada sa.
Gheara groazei se prinse de gâtul fostului mare intendent.
— Spuneai că…
— Am spus că am văzut-o azi pe Marie de Vaupart, am spus că îl văd pe Renaud în fiecare clipă. Ei sunt morţi de douăzeci de ani. Am venit în Franţa pentru ca să-i răzbun…
Atunci Vernique se agăţă de zidurile celulei, ca să nu cadă. El nu mai era în celula sa. Era în camera Mariei de Vaupart. În camera unde îi dusese şi pe Francois şi Henri. Un miros de cadavru îl izbi. Clopotele băteau în capul său şi deodată o voce tună ca pe podul din strada Froidemantel:
— Renaud! Iată-l pe Renaud cum vine!
Se simţi zdrobit. Îi mai rămânea ceva: să ceară iertare acestui om. Îngenunche şi zise:
— Am o fiică. Numai pentru ea doresc libertatea. Lasă-mă să-mi salvez fata şi fă, apoi din mine ce vrei.
El suspina.

— Ştiu, zise Nostradamus. Ea se numeşte Florise. Ştiu că îţi iubeşti copila. Destinul ţi-a pus în inimă instrumentul pe care-l voi întrebuinţa eu să-ţi fărâm inima.

— Ce vrei sa spui? urlă Vernique. Diavol! Omoară-mă! Dar nu îmi atinge fata. Oh! Ştiu! Florise e în puterea ta!

Nostradamus se aplecă, prinse capul lui Vernique în mâini şi zise:

— Priveşte-mă!

— Iertare pentru fata mea! imploră Vernique. Ce-ai făcut cu fata mea?

Fata lui Nostradamus era plină de lumină. Ochii lui fulgerau. Glasul îi răsună asemenea clopotelor pe care le auzise Vernique.

— Am dat-o regelui.

— Iertare! Iertare! tună Vernique Mai este încă timp. Viaţa mea pentru a ei! Fugi! Salveaz-o...!

— Prea târziu. În această clipă regele este lângă fiica ta.

— Ai dat-o pe mâna regelui!

— Aceluiaşi, căruia, odată, i-ai dat-o tu pe Marie de Vaupart.

Vernique căzu cu faţa la pământ.

Nostradamus ieşi, calm şi maiestuos. Temnicerul observă însă că mâinile îi tremurau puţin şi că sudoarea îi curgea de pe faţă. Când ajunse la cotitura străzii Froidemantel, el văzu la marginea Louvrului o mare adunare de popor care striga:

— Trăiască Monseniorul! Trăiască Maiestatea Sa!

— Trăiască Savoya! Trăiască Regele! Nostradamus tresări şi îşi simţi inima muşcată de o bănuială.

— Trăiască regele? Regele este la Pierrefonds! Azi e miercuri! Regele este lângă Florise şi în faţa Regelui loviturii frumoase!

Se aplecă din şa şi întrebă pe un cetăţean, căruia îi dădu o monedă de argint:

— Prietene de ce e toată lumea aceasta aici?

— Ducele de Savoya s-a dus să viziteze locul care se pregăteşte lângă Bastilia pentru festivităţile care vor avea loc cu ocazia căsătoriei lui.

— Ah! făcu Nostradamus, răsuflând uşurat.

— Maiestatea Sa regele l-a însoţit pe Duce, aşa că am strigat trăiască Savoya şi trăiască regele!

Nostradamus simţi în el un pârâit îngrozitor. I se păru că cerul se prăbuşeşte. Regele nu se afla la Pierrefonds! Iar Regele loviturii frumoase se afla acolo! Răzbunarea nu se împlinise!

CAPITOLUL XVII.

Răpirea.

PIERREFONDS.

Suntem obligaţi să-l ducem pe cititor cu câteva zile în urmă, adică în noaptea de sâmbătă spre duminică, atunci când Djinno îl conduse pe Roland de Saint-Etienne lângă casa mareşalului. Visul cu aur evocat de micul bătrân devenea realitate vie.

Galeria care dădea la lăzile cu aur se înfăţişă în faţa ochilor lui Roland. Cei patru oameni erau acolo, căruţa anunţată aştepta şi ea afară. În mai puţin de o oră, sacii cu întreaga avere aflată erau transportaţi în căruţă.

Roland era beat. Când, în fundul cufărului, nu mai era decât un singur sac, Djinno rânji:

— Nu vei lăsa această consolare tatălui d-tale?

— Nu, nu, răcni Roland, vreau totul!

Djinno îşi frecă vesel mâinile şi ultimul sac fu dus alături de ceilalţi.

— Câţi sunt?

— Şase.

— Şase milioane, deci.

— Unde-i ducem?

— Să-i ducem la mine acasă, în str. Bethisy.

— Dar acolo va veni Mareşalul să scotocească, atunci când va constata furtul. Hai, vino. Ne-am gândit noi şi la asta.

Căruţa se puse în mers, urmată de Roland care tremura de plăcere. După puţin timp ea ajunse la o îngrăditură, unde se afla o casă mică, iar în spatele ei o fântână. Casa era înconjurată cu ziduri.

— Casa aceasta este a d-tale. Fântâna este a d-tale şi e secată. Ea va ascunde bine averea.

— Da, dar va putea fi bine golită în lipsa mea.

— Sărmane tânăr, murmură atunci Djinno ridicând braţele spre cer, dacă noi am fi vrut milioanele acestea, le-am fi luat fără să întrebăm pe nimeni.

— Adevărat, adevărat, bâlbâi Roland. Dintr-un sac, el luă o mulţime de bucăţi de aur pe care şi le băgă în toate buzunarele. Apoi, sacii fură aruncaţi în fântână. Deasupra lor se aruncară pietre şi pământ. Djinno îi dădu lui Roland cheile casei şi ale porţii. Roland le luă …aproape fără cunoştinţă. Căzuse într-o stare de uimire.

Când îşi reveni din această stare, căruţa, Djinno şi cei patru oameni dispăruseră. Roland putu să creadă că visase. Se aplecă asupra fântânei şi rămase astfel gânditor. Se gândea la mareşal. Se gândea la lovitura groaznică pe care o da tatălui său.

— Tâlhar! strigă un glas în noapte.

Roland tresări. Trecu peste o oră, în timp ce, nemişcat cu ochii ficşi, el ascultă. Dar el nu mai auzi nimic.

— N-am auzit nimic, murmură el… tremurând. E numai frica. Hai! Sunt bogat! Milionar! Şi acum, la Pierrefonds!

Roland de Saint-Etienne intră în strada Franc-Bourgeois, într-unul din cabaretele care făceau faimă străzii pe vremea aceea. Era trei dimineaţa. El chemă patronul şi îi numără un şir de scuzi pe tejghea. Apoi îi suflă la ureche câteva cuvinte. Lucrul fusese înţeles repede. Cârciumarul ieşi afară. Se întoarse cu zâmbetul pe buze.

Afară aşteptau douăzeci de oameni călare, bine înarmaţi, pregătiţi pentru orice fel de aventură. Şeful lor se numea Loredan. Era o ceată de oameni certaţi cu legile gata să se bată pentru o bucată de pâine şi o cupă de vin.

Şeful intră singur în cabaret. Roland îi explică despre ce e vorba. Căzură la un preţ. Fiul mareşalului vărsă îndată jumătate din sumă.

— Acum, zise Loredan, suntem ai d-tale. Poţi face ce vrei cu braţele şi spadele noastre. Capul nostru pentru senioria ta.

Luptătorul nu minţea. Oamenii aceştia erau foarte credincioşi. Odată ce spada lor era vândută, târgul rămânea în picioare. De altfel, Roland le făgăduise şi o răsplată specială în caz de reuşită.

Duminică dimineaţa, cele douăzeci de săbii închiriate de Roland, cei douăzeci de mustăcioşi, cu părul zburlit, călări, chiuind şi plesnind caii cu pintenii, luau drumul Picardiei. După un drum făcut în goana vântului, ei ajunseră în sfârşit la marginea cetăţuiei Pierrefonds.

Îşi legară caii în grajdurile singurului han din apropierea castelului, iar Roland şi Loredan se apropiară de podul suspendat al fortăreţei.

— În lături! strigară cele două gărzi, întinzându-şi archebuzele.

— În lături, strigară cele două santinele cocoţate pe crenelurile castelului, gata să tragă şi ele.

Se auzi în curtea fortăreţei clinchet de arme, zăngănit de săbii şi chiote de ostaşi. Roland era palid, Loredan dădea din cap.

— Nu vom intra niciodată aici, zise el.

— Încă înainte de miercuri voi fi înăuntru, zise Roland.

— Pentru ce înainte de miercuri?

— Pentru că atunci va intra Henri, regele Franţei! ierrefonds. nu este al lui. El nu are mai mult decât mine dreptul ca să intre.

Luptătorul nu prea avea aerul că înţelege prea bine. Dar fiind om prevăzător, îşi păstră ideile pentru sine. În Roland vorbise pasiunea.

Hanul se afla la picioarele dealului pe care era zidită cetăţuia. Tifan, stăpânul acestui han, făcea treburi destul de

bune. Ofiţerii şi vânătorii în trecere pe aici găseau la hanul lui tot ce le trebuiau. Era un om slab, uscat, puţin posomorât. Căsătorit cu o tânără din Normandia, o frumoasă de 24 de ani – ce lipsă de prevedere – hangiul nu avea altă plăcere decât să vadă de treburile afacerii.

Martina, nevestica lui, …învârtea nişte ochi de drăcoaică.

— Dacă mă înşeli, te omor, o ameninţase odată Tifan.

— Ei şi, o singură dată voi muri, cugeta ea, dând din umeri.

NEVOIA ADULTERULUI ŞI A BRACONAJULUI.

În seara aceasta, madame Tifan jumulea o gâscă destinată să fie înfulecată de Roland şi de căpitanul său Loredan. Tifan cu satârul în mână tăia câteva hălci de carne, spintecând oasele pentru ciorbă.

— Martina, zise el deodată, mi se pare că băiatul ăla de la castel dă târcoale coteţului nostru cu găini. E o vulpe şi jumătate.

— Crezi că vrea să fure? întrebă nevasta hangiului, clipind.

— E o vulpe şi jumătate, care ştie să se învârtească şi în jurul fustelor…

— Da? întrebă nevinovată muieruşca.

— Da, mi se pare că şmecherul ţi-a pus gând rău… Martina picură câteva lacrimi pe ceapa tăiată mărunt.

— Adu-ţi aminte, dacă mă înşeli, să ştii că te omor. Femeia dădu ochii peste cap:

— Cum vrei să uit, dacă mi-o spui de atâtea ori! Tifan lovea cu securea, parcă ar fi dat în capul vinovatului. În fond, el era liniştit în ce priveşte sentimentele nevestei lui. Scena pe care o făcuse nevestei era ceea ce se numeşte o scenă preventivă. Trecu un sfert de oră.

— Spune, Martina, la ce oră se ridică luna astă seară? Hangiţa tresări. Un zâmbet ştrengăresc îi lumină faţa.

— De unde să ştiu eu, care mă culc odată cu găinile…

— Trebuie să ştii. Miercurea care vine, se pare că soseşte la castel un mare senior şi trebuie să fiu pregătit.

— Mi se pare că la nouă se ridică luna. Aşa că pregăteşte-te, dacă vrei să faci ceva.

Martirul se urcă apoi în pod, de unde luă un cearceaf care îi servea drept drapel, Era semnul dragostei! Şi iată ce spunea muieruşca:

— E clar de lună astă seară. E timp de braconaj. Nimic nu va fi păzit noaptea …aceasta!

La orele zece hangiul Tifan ieşi din han, luând cu el cheia. În ce priveşte ferestrele, el era liniştit: erau zăbrelite, ca o puşcărie. Gelozia lui Tifan ştia doar să ia măsuri de prevedere.

— N-are de ce să-mi fie frică, îşi zise el, intrând în păduricea de lângă dealul castelului.

La douăzeci de paşi de el, o umbră se repezi în întuneric. Iute ca un braconier, Tifan întinse arcul pe care îl avea pregătit şi dădu drumul săgeţii. Umbra dispăru, lăsând în urma ei un foşnet de frunze.

— Drace, făcu Tifan, iată că mi-a scăpat vulpoiul. Ce vânat bun ar fi fost, gândi el, jinduind după o blană de animal.

Dar Tifan se gândea şi la nedreptatea conjugală.

— Nu-i nimic. Poarta e închisă şi ferestrele sunt zăbrelite cum trebuie. Cheiţele sunt la mine!

Ah, da desigur! Aşa era, Dar nu ştim cum se făcu, în ciuda porţilor închise şi a ferestrelor zăbrelite, că vulpoiul ajunse în camera Marţinei. Pe unde izbutise oare să treacă îndrăgostitul, dacă intrările erau atât de bine ferecate?

Martina nu dormea, nici Roland de Saint-Etienne. Loredan şi bătăuşii lui sforăiau însă de zguduiau pământul în jurul lor, la treizeci de paşi de han, într-o şură care odinioară servea la ţinut fân.

Roland de Saint-Etienne, în camera lui neluminată, cu capul aplecat în mâini, lângă fereastră, contempla castelul care se ridica măreţ pe deal. Cerul era albastru ca safirul.

— Ea e acolo! Două zile! Nu mai am decât două zile până ce voi forţa porţile care se vor deschide lui Henri al Franţei. Simt că destinul meu e acolo! Milioanele tatălui meu,

sufletul meu, sunt gata să dau totul pentru a o cuceri pe aceea care mă urăşte şi mă dispreţuieşte! Îţi voi arăta eu dispreţ! Voi fi stăpânul ei!

Monologul lui însoţit de suspine fu întrerupt brusc de un râs sonor, Roland se dădu înapoi şi duse mina la pumnal. Dar nu era nimeni în cameră. Cine? Roland ciuli urechea. Şi auzi o voce de femeie.

— Nu mai râde aşa de tare, zise glasul.

— Martina, draga mea Martina. Pentru ce să nu râd? Labele lui Tifan sunt acum departe. Cine ştie unde se află acum jupânul Tifan!

Roland auzi zgomotul făcut de sărutări, farfurii lovite şi pahare ciocnite.

— În sănătatea lui jupân Tifan!

— În sănătatea bietului bărbat! zise vocea aceea fragedă. Dar cu râsul tău îl vei trezi pe seniorul care a venit de la Paris şi care doarme în camera învecinată. El e darnic, da. Aruncă aurul. E o bună pomană pentru han. Nu trebuie să-l trezim. Să doarmă liniştit.

Şi Martina, femeie de bun simţ, adăugă:

— Îl înşel cu plăcere pe Tifan, dar nu vreau să ruinez hanul.

— La dracu cu seniorul tău. Dacă nu va fi mulţumit, va veni să-mi spună!

Roland făcu o mişcare ca pentru a se duce la uşă. Îl opri însă un gând:

— Pe unde naiba a putut să intre iubitul hangiţei? Pe unde poate să iasă de aici?

Cuprins parcă de un presentiment, Roland începu iarăşi să asculte. Şi auzind tot ce se petrecea alături, el ajunse la convingerea că jupân Tifan era înşelat cu regularitate de câteva ori pe săptămână, că iubitul hangiţei se numeşte Agenor şi că bravul viteaz face parte din garnizoana castelului.

Inima lui Roland începu să bată cu putere. Desigur, iubitul Marţinei îi va deschide porţile castelului. Dar cum? El nu

ştia încă. Se aşează pe un scaun aproape de uşă. E adevărat că nu mai auzi nimic. Dar era hotărât: dacă acela care era îndrăgostitul va ieşi, el se va lua după el, îl va opri şi îi va spune:

— Domnule, vrei să fii atât de bun şi să mă conduci în castel? Dacă nu, voi avea neplăcerea să-ţi tai gâtul!

Roland aşteptă mai mult timp. Numai un spion poate fi mai nerăbdător decât un îndrăgostit. El era şi îndrăgostit şi, pe deasupra, trebuia să şi spioneze. După o aşteptare mai mult decât lungă, uşa necredincioasei Martina se deschise. Şuşoteli. Paşi uşori. Apoi nimic.

Roland ieşi şi văzu o lumină care se înfunda pe scară. Scara conducea la bucătărie. El coborî. Ajuns acolo, Roland crezu că Martina a deschis uşa cu ajutorul unei chei anume făcute. Lumina continua însă să coboare pe treptele care duceau la pivniţă.

Roland coborî în urma luminii. În pivniţă el nu văzu altceva decât o lumânare aşezată într-un colţ. Nici o fiinţă omenească. Martina şi iubitul ei dispăruseră.

Roland privi în jurul lui şi se văzu într-o pivniţă susţinută pe trei stâlpi. Bolta era mare şi arcuită. Dintr-una din feţele pereţilor pornea un culoar subteran, care era barat de altă poartă, de data aceasta însă de o uşă de fier.

Pivniţa era desigur altădată un refugiu pentru cei care se retrăgeau de frica unei invazii din castel. Subterana lega pavilionul care astăzi era hanul cu fortăreaţa.

Era noapte. Era întuneric. …Era un adevărat mister.

Roland văzu prima uşă deschisă. În zece paşi de aici, soldatul îşi lua rămas bun de la drăguţa Martina, care repeta:

— Pe mâine, desigur. El plecă din nou la braconaj, Îi place să vâneze când nu e voie. Are şi el metehnele lui.

— Pe mâine, repetă braconierul dragostei.

Uşa de fier se închise. Martina, suspinând visătoare, se întoarse în pivniţă, închise cu atenţie prima uşă, luă lumânarea, înaintă şi…

— Bună seara, draga mea gazdă, făcu Roland, ieşind din spatele unui butoi.

Martina nu scoase nici un strigăt. Nu avea frica nici de lup. Se făcu numai albă ca zăpada. Lumânarea îi tremura în mână. Umbrele celor doi dansau pe peretele pivniţei ca nişte făpturi fantastice. Muieruşca îl recunoscu îndată pe darnicul senior venit de la Paris.

— Domnule, sunteţi un gentilom şi nu mă veţi trăda. O marchiză nu s-ar fi exprimat mai bine.

— Să nu rămânem aici, zise Roland, jupân Tifan se poate întoarce şi te poate …vedea.

Martina tremură. O clipă mai târziu, erau în camera lui Roland. Biata hangiţă dârdâia, apucată parcă de tremurici. Roland, fără a scoate măcar un cuvânt, puse pe masă o sută de bucăţi de aur. Martina privea îngrozită, năucă.

— Acest soldat, acest Agenor…, făcu Roland.

— Domnule, zise cu mândrie Martina, el e viconte. Biata Martina! Ea uită primejdia! Trăda cu un singur cuvânt secretul… dragostei ei.

— Draga mea gazdă, zise grav Roland, vreau să intru noaptea care vine în castel. Te rog frumos să-l rogi la rândul d-tale pe d-nul viconte Agenor să mă introducă.

— Cu neputinţă! Cu neputinţă!

— Dar, averea aceasta este a …d-tale.

Martina lăsă să-i cadă o privire dulce asupra ducaţilor.

— Cu neputinţă, repetă ea mai încet.

— Atunci, zise Roland, să ştii că te spun soţului d-tale. Alege între avere şi moarte. Adio, draga mea, mâine noapte!

Roland o luă pe Martina de mână şi o conduse până la uşa ei. Un sfert de oră mai târziu, îl auzi pe jupân Tifan intrând în casă, înjurând. Jupân Tifan se întorcea plouat. Hangiul nu vânase nimic. Mânia lui se sparse în capul femeii.

— A, blestemato, e din vina ta! Sunt sigur că tu faci ceva. Dar, bagă de seamă! Dacă te prind, te omor!

BRACONIERUL LA PÂNDĂ.

Ce făcea Florise? Văzându-se în fundul caleştei feudale, ea căuta să-şi dea seama ce se petrece cu ea. Ajunse la ideea că a trebuit să fie răpită sau de către rege, sau de Roland. Şi îşi pregăti apărarea. Ea dispreţui cele două matroane care o escortaseră. Florise îşi spunea că, vie, ea se va face respectată, chiar de un rege. Văzu că trebuie să aleagă între moarte şi ruşine.

Îndată ce teama îi dispăru, ea aşteptă. În sufletul ei era ceva cutezător, ea încerca o bucurie amestecată cu mândrie. Îndărătul acestei bucurii, zăcea o tristeţe apăsătoare. Şi această tristeţe devenea disperare când fata îşi amintea scena tumultoasă în mijlocul căreia strălucea o spadă. când acest tâlhar, acest nume proscris era murmurat de buzele fetei care respingea un rege.

— Regele loviturii frumoase. Noaptea de marţi spre miercuri.

Într-o cameră mare, înaintea odăii Florisei, cele două matroane stăteau de vorbă. O singură torţă aprinsă lumina capetele acestor zbire. Erau două femei în care se amestecau sentimentele cele mai abjecte. Una din ele era şchioapă şi se numea Şchioapa. Cealaltă avea mustăţi şi se numea Arhebuza; nu ştim pentru ce, dar acesta era numele ei.

Bătură orele două ale dimineţii.

— Cred că putem să ne culcăm, zise Arhebuza.

— Nu, să veghem. Mâine la prânz vom avea fiecare din noi câte două sute de scuzi sunători. Şi când te gândeşti că micuţa nu vrea un rege! Ah, ce figură!

— Un rege! Ah, un rege…!

Ele ridicară ochii spre plafon şi în cor:

— Să veghem, să veghem.

— Eşti sigură că vom primi cei două sute de scuzi? întrebă Arhebuza? N-am câtuşi de puţin încredere în diavolul acesta de mareşal.

— Saint-Etienne e bogat. Se spune că e stăpânul a zece sau cincisprezece milioane.

— Milioane! Ah, milioane!

— Cum se poate face oare un milion, spune-mi, draga mea?

— Vrei să ai unul? făcu o voce.

Cele două matroane săriră în picioare şi scoaseră un strigăt ascuţit. Un bărbat era acolo, lângă ele. Venit de unde? Intrat, cum? Ele îşi făcură cruce. Recunoscură însă îndată, liniştindu-se, pe fiul mareşalului de Saint-Etienne. Cumpărate de mareşal, ele găsiră natural ca Roland să fie însărcinat să le aducă ordin. Aşteptând, ele ziseră:

— Vedeţi, monseniore, veghem…

— Vreţi să ştiţi cum este făcut un milion? Repetă Roland.

— Ele se priviră, uluite. Roland era palid, picături mari îi curgeau de pe frunte. El spunea: un milion! Şi ar fi zis: două, trei milioane! Totul! Atât de aproape de Florise, el avea mândria bogăţiei şi vieţii sale. Introdus şi condus până aici de iubitul Marţinei, căruia îi făgăduise plata datoriilor, el venise aici spunându-şi: voi oferi o mie de livre celor două paznice.

Cuvântul milion îi veni singur pe buze. Femeile rămaseră uimite, cu gândul că le venea o neaşteptată fericire care semăna mai mult, prin iuţeala ei, cu o catastrofă.

— Un milion pe care-l veţi împărţi. Jumătate de milion fiecăreia din voi!

Ele căzură în genunchi şi îngânară o rugăciune.

— Când îl vom avea? făcu Arhebuza cu o voce sugrumată.

— În câteva ore. Ştiţi voi cine sunt? Sunt fiul mareşalului Saint-Etienne. În clipa aceasta, averea mareşalului se află în pivniţa casei mele. Mâine, la ora pe care o veţi alege, aflaţi-vă la mine, în strada Bethisy şi veţi vedea cum arată un milion.

Dinţii lui clănţăneau. Era livid. Pasiunea gemea în el. Pricepute, femeile recunoscură pe faţa aceasta distinsă sinceritatea omului gata la toate, la crimă, la nebunie, la dărnicie, la cruzime, la toate! Ele zâmbiră. Îşi aruncară o privire, pentru a-şi spune da. Şchioapa vorbi:

— Tatăl d-tale trebuie să ne dea fiecăruia câte douăzeci de mii de scuzi.

— Un milion! scrâşni Roland. Eu vă dau un milion!

— Pentru a păzi pe această frumoasă, continuă Arhebuza la care trebuie să introducem mâine un puternic senior pe care nu-l cunoaştem încă…

— Dar care ne poate spânzura, termină Şchioapa.

— Un milion, răcni Roland. Voi nu ştiţi ce înseamnă asta, mizerabilelor!

Îşi încleşta pumnii, sângele părea că-i ţâşneşte din ochi. Li se făcu frică.

— Hei! făcu Arhebuza. Ar trebui asta, vedeţi, pentru ca să ne hotărâm să vă predăm pe mititica!

— Da, zise Şchioapa, ar trebui cel puţin un milion.

Să o dea pe Florise…, pe mâna lui Roland! El nici nu vorbise despre aşa ceva. Dar ele ghiciră îndată despre ce e vorba. Roland nu băgă de seamă că cerberele Florisei îi propuneau ceea ce el venise să le ceară.

— Trebuie să mi-o aduceţi la han în zori, zise el.

— Şi pe unde vom trece? Sunt cincizeci de gărzi în curte.

— Veniţi, zise Roland, zâmbind.

Şchioapa rămase să o supravegheze pe Florise. Arhebuza îl însoţi pe Roland.

După o jumătate de oră, Arhebuza reveni. Şchioapa o aştepta cu înfrigurare. La ideea că ele nu vor avea milionul promis, simţeau că mor. Avariţia şi meschinăria lor se ciocneau cu situaţia în mod violent.

Zorile aruncau la zenit aburi trandafirii şi albi, în timp ce orizontul rămânea încă într-un albastru sumbru. Ele stinseră torţa. Arhebuza aminti coborârea subterană, poarta de fier.

— Dar cum s-o ducem? zise Şchioapa. Va ţipa.

— Trebuie să vină singură, zise Arhebuza gânditoare.

— Ştiu, îi voi spune că m-am răzgândit şi îi voi propune să fugim…

— Ba nu ne va crede. Lasă pe mine; eu ştiu ce trebuie să-i spun. Tânărul cu milionul mi-a explicat.

— Cu milionul? rânji Şchioapa care gândea dacă l-ar putea avea singură!

— Da, bombăni Arhebuza, cu milionul! Şi ea gândea: „Va fi al meu!”

Şi atunci Arhebuza intră în …camera Florisei.

Ea dormea. Somnul ei era agitat. Braţul ei stâng atârna din pat, în minunata lui nuditate de marmură frumoasă. Mâna ei dreaptă se crispa pe mânerul unui pumnal mic.

Arhebuza se apropie şi o atinse pe umăr. În aceeaşi clipă Florise, trezită, se ridică, tremurând de groază. Glasul ei tremura, de asemenea:

— Cum îndrăzneşti să mă atingi? Păzeşte-mă, spionează-mă, omoară-mă, dacă încerc să fug. Dar lipseşte-mă de prezenţa şi contactul d-tale. Ieşi! Afară de aici, îţi spun!

— Madame, zise femeia, regele este în curtea castelului.

— Regele…

— A sosit, Madame, un cuvânt, unul singur. Regele ne dă două sute de scuzi…

— Mizerabilo! răcni Florise care încercă să se acopere, dar mâinile ei tremurau.

— Făgăduieşte-ne suma îndoită, şuieră femeia şi te lăsăm să fugi.

— Să fug! Oh! Să fug! Tot ce vreţi! O mie, două mii de scuzi! Tatăl meu vă va da totul…

— Vino! zise Arhebuza aruncându-i o manta pe umeri.

Florise văzu în acest moment faţa femeii, iar pe această faţă un zâmbet îngrozitor.

— Oh! strigă ea dându-se înapoi, e o cursă…!

— Va trebui deci să spun acestui tânăr că ai refuzat să mă urmezi şi că ai preferat să aştepţi aici pe rege?

— Să aştept!… bâlbâi Florise pierdută.

— Sărmanul tânăr!

— Ce tânăr, mizerabilo, vorbeşte!

— El se numeşte Regele loviturii frumoase şi te iubeşte, iată tot ce ştiu.

Florise palpită o clipă. Ochii ei frumoşi străluciră ca două stele ale dragostei. Apoi, totul în ea deveni liniştit. Regele loviturii era aici şi ea era liniştită. Nu i se mai putea întâmpla nici un rău. Începu să se îmbrace.

— Regele va urca, vino!

Era aproape clipa în care Nostradamus evoca şi o vedea pe Marie de Vaupart. Era opt dimineaţa.

Nebun de mânie, de frică, de pasiune, Roland lua ultimele dispoziţii pentru a o duce cu forţa pe Florise, atunci închisă în camera Marţinei. Arhebuza şi Şchioapa erau de acum în drum spre Paris, unde trebuiau să găsească milionul. Şase bătăuşi ai lui Loredan îi păzeau pe jupân Tifan, pe soţia lui şi pe cei doi servitori ai hanului, adunaţi în bucătărie. Ceilalţi aşteptau în faţă pădurii, în şa, gata să lovească.

Caii lui Roland şi Loredan, înşeuaţi, erau legaţi afară de o buturugă. Roland trebuia să se urce lângă Florise.

— Ascultaţi, spuse el. O voi prinde. Dacă ţipă, cu atât mai rău. Urc pe cal. Ea de-a curmezişul şelei mele. O iau spre Villers-Cotterets unde cred că voi găsi o trăsură. Iată rolul meu. Iată pe al vostru, se pot întâmpla două lucruri. Primul este că se poate observa de acolo de sus cele ce se petrec; poate că, având remuşcări, …Agenor mă denunţă.

— Răspund eu de asta, zise rece Loredan. Chiar dacă sunt cincizeci, îi vom împiedica să vă ajungă. Dar să auzim al doilea lucru.

— Putem, zise Roland ezitând, putem să ne ciocnim în drum cu o trupă care vine dinspre Paris.

— Numeroasă? întrebă şeful bătăuşilor.

— Nu, nu, făcu Roland grăbit. Ei vor fi cinci sau şase. respiră cu greu. Va trebui să trecem printre ei.

— Şi să-i ucidem pe toţi, nu-i aşa, dacă trebuie? Roland avu un suspin de demon.

— Da! Pe toţi. dacă trebuie! Acum, adună-ţi oamenii! Eu mă urc. E târziu.

— O clipă! zise Loredan, prinzându-l de braţ. O trupă de cinci sau şase oameni, asta e nimic, dar, dacă în această trupă se va afla mareşalul… tatăl dumneavoastră?

Roland se făcu verde şi murmură:

— Cu atât mai rău.

— Ah! făcu Loredan. În cazul ăsta e mai greu… Alături de mareşal va fi…

— Cine? şuieră grosolan Roland.

— Regele! Vezi!… Pericolul e. treaba dumneavoastră, domnule. dar.

— Eziţi? întrebă palid tânărul.

— Nu! Refuz în mod hotărât.

Roland strânse cu furie dinţii. Simţi că-l cuprinde nebunia.

— Chiar dacă te îmbogăţesc pentru toată viaţa?

— Pentru toate averile din lume, nu fac aşa ceva. Şi trebuie să ştii că dacă un Loredan spune aşa, aşa va fi.

Cu un salut abia schiţat, derbedeul ieşi afară, îşi chemă oamenii şi dispăru în noapte.

Roland rămase tăcut, plin de furie şi copleşit de gânduri.

Ea se află în hanul ăsta blestemat de la ora cinci dimineaţa şi n-am reuşit până acum să fac nimic. Încă un eşec şi sunt cu adevărat pierdut. Trebuie să…

Gândurile îi fură însă întrerupte de un strigăt sălbatec un strigăt care sfâşie tăcerea din han ca o lovitură de cuţit dată în plină inimă şi care făcu pe tânăr să tresară îngrozit:

— Ajutor! Rege al loviturii! Ajutor!

LIBERTATEA.

În aceeaşi noapte, când Roland o răpea pe Florise, Regele loviturii frumoase era atacat de Lagarde, împreună cu cei opt oameni din Escadronul de fier.

Nouă spade erau în faţa lui, dar tânărul zâmbea sinistru. Lagarde şi oamenii lui se apropiau din ce în ce mai mult de el. Cu un şuierat metalic, Regele loviturii trase spada din teacă şi atacă frenetic, scoţând strigătul de război:

— Regele loviturii! Regele loviturii!

Un fior trecu prin cele nouă trupuri din faţa lui. Tânărul profită de momentul de zăpăceală produs între ei de acest strigăt şi doi dintre atacatori se prăbuşiră într-un lac de sânge. Ceilalţi se retraseră îngroziţi.

— Înainte nemernicilor! tună Lagarde. Pentru regină! Regele loviturii fandă de două ori şi alte două trupuri căzură fără să scoată vreun geamăt.

— Înainte! Îl încuraja Lagarde. Înain.

Un val de sânge îi umplu gura, ochii i se împăienjeniră, un tremur uşor îi cuprinse toate membrele şi, cu pieptul străpuns, se roti în jurul lui şi căzu cu o bufnitură surdă.

Ceilalţi patru, văzându-şi şeful mort, făcură câţiva paşi înapoi şi dispărură apoi în întuneric, scoţând blesteme îngrozitoare la adresa tânărului.

Regele loviturii însă izbucni într-un hohot de râs sălbatec, încălecă pe cal şi ca o furtună se mistui pe drumul ce ducea la Pierrefonds.

În zorii zilei, ajungând în apropierea hanului unde Roland o ţinea prizonieră pe Florise, tânărul se opri puţin, pentru a-şi alcătui un plan. Nu avu însă când, căci un strigăt de ajutor îl făcu să tresară. Un strigăt pe care-l recunoscu numaidecât.

— Ajutor! Rege al loviturii! Ajutor!

— Iată-mă! strigă el scoţând spada şi intrând val-vârtej pe uşa hanului.

Roland îi ieşi în cale, cu spada şuierând prin aer. Dar trăsnetului i se poate împotrivi oare cineva? Un geamăt, un şuvoi de sânge ţâşnind din frunte, un zgomot înfundat de căpăţână şi. Roland de Saint-Etienne nu mai exista.

Cu un zâmbet extrem de liniştit şi în acelaşi timp înfiorător, fluturând pe buze, Regele loviturii urcă scara, sărind câte patru trepte deodată până la primul etaj. Proptindu-se solid într-o uşă de unde se mai auzeau încă strigătele de ajutor ale aceleia care simţise că iubitul ei venise, o sfărâmă cu un zgomot asurzitor. În faţa lui se afla

Florise de Vernique, care-l privea îngrozită. Îndată însă ce-l zări, izbucni într-un plâns liniştitor.

— Repede, strigă el. Să fugim!

Apucând-o în braţele lui solide, o duse afară din han, o urcă în şaua calului său şi într-o goană se îndreptă spre Paris.

— Unde mergem? întrebă Florise, încă buimăcită.

— Unde vrei, răspunse tânărul.

— Du-mă la tata, spuse fata.

Pe seară, în faţa palatului lui Joseph de Vernique, Regele loviturii frumoase ajută fetei să coboare. În faţa porţii, doi soldaţi stăteau de pază.

— Unde este marele intendent? întrebă tânărul.

— Regele n-a găsit încă altul în locul lui Vernique, răspunse un soldat.

— Dar, Joseph de Vernique, unde este? Continuă cu sufletul la gură, tânărul, în vreme ce Florise palidă, era gata să leşine.

— Hm! făcu soldatul. Eşti venit de curând în Paris? Dacă vrei să ai informaţii mai precise despre fostul mare intendent du-te la Chatelet.

Numele vestitei închisori. Făcu pe tânăr că se cutremure, iar pe fată să se prăbuşească fără cunoştinţă.

Regele loviturii încalecă din nou pe cal. Susţinând în faţa lui pe biata fată dădu pinteni calului.

Pe drum, Florise îşi reveni. Cu un glas slab, murmură.

— Unde mă duci? La mama ta?

— N-am mamă, răspunse posomorit tânărul. Cunosc însă pe cineva care mi-a fost ca o mamă. Acolo vei fi în siguranţă.

— Cine este? Cine este?

— Oamenii îi spun Doamna fără nume…

În aceeaşi zi, pe la ora zece, la hanul din Pierrefonds se opri un grup numeros de oameni. Printre ei erau regele, mareşalul Saint-Etienne şi un doctor, Ambroise Pare.

Intrând în han, regele fu aproape să se împiedice de un trup omenesc. Mareşalul apropiindu-se, la strigătul de

spaimă al lui Henri II, scoase un geamăt de durere:
— Roland!… Fiul meu!… Doctore, vezi te rog dacă mai trăieşte.
Ambroise Pare, se apropie de tânăr şi-l cercetă un timp oarecare.
— Mai răsuflă încă, răspunse el, dar nu pentru mult timp.
Roland, începu să mişte pleoapele încet, apoi deschise ochii. Păru mai întâi că nu recunoaşte pe nimeni, dar la strigătul tatălui său, îşi reveni:
— Roland!… Fii cinstit, cel puţin acum… Am fost la castel. Cine a răpit-o pe Florise de Vernique?
— Eu! făcu într-un suflu, rănitul. Eu am răpit-o. dar… el mi-a luat-o…
— Cine? Cine? se rugă Henri II.
— Iată-l.
— E aici. O înţepătură în frunte şi. vă spun că el mi-a luat-o.
— Cine? întrebă Henri II.
— Regele… Regele loviturii frumoase…!
El! scrâşni Henri II. Nenorocire! Va fi vai de el!
— El a… Ah! Mor… Ajutor! Ah!… murmură Roland. Un val de sânge îi năpădi printre buze şi capul i se plecă într-o parte. Era mort!
Zece minute mai târziu, micul grup, în frunte cu regele se îndreptă spre Paris. Dădură pinteni cailor, care mergeau într-o goană fantastică. Poate viziunea morţii îi mâna aşa!
CAPITOLUL XVIII.
Regăsirea.
PĂRINŢII REGELUI LOVITURII FRUMOASE.
În acel an, la 29 iunie, trebuia să aibă loc o mare serbare regală, al cărei punct principal îl forma un turnir. Senzaţia era aceea că însuşi regele lua parte la luptă. Adversarul lui nu fusese încă vestit, dar se şoptea că va fi Montgomery, omul reginei şi pe care regele îl ura de moarte. Lupta trebuia să aibă loc în Rue Saint-Antoine, alături de Bastilia,

unde se ridicaseră tribune pentru nobili. Poporul asista de pe margini.

Cu o zi înainte de turnir, se vesti tuturor adversarul regelui: era într-adevăr Montgomery.

În ziua de 29 iunie, Regele loviturii intră val-vârtej în palatul lui Nostradamus. Când acesta apăru, tânărul izbucni:

— Mi-ai spus că-mi vei divulga numele părinţilor mei… Vreau să-mi spui acum!

— Nu încă… Nu e timpul…

— Ţi-e teamă că după aceea te voi ucide, pentru că l-ai omorât pe Brabant? Fii liniştit! Ai făcut atâtea lucruri pentru mine, încât acest gând nu mă mai obsedează. Mai vreau însă ceva. Ştii că o iubesc pe Florise de Vernique. Tatăl ei e la închisoare. I-am jurat că-l voi scăpa. Ajută-mă şi-ţi voi rămâne veşnic recunoscător…

— Nebunule! spuse Nostradamus. Vrei să-ţi eliberezi călăul? Nu ştii că te va spânzura cum va pune mâna pe tine?

— Nu-mi pasă. Am jurat! Neeliberându-l pe marele intendent, Florise va fi nefericită toată viaţa. Aşa cel puţin ea va trăi liniştită, chiar dacă …tatăl ei mă va spânzura. Îmi făgăduieşti să mă ajuţi?

— Bine. Joseph de Vernique va fi eliberat, dar numai dacă vei face ceea ce-ţi voi spune eu.

— Vorbeşte. Te ascult!

— Ce vei face când vei afla numele tatălui tău, care a nenorocit pe maică-ta?

— Îl voi ucide! răspunse Regele loviturii frumoase.

— Fără cea mai mică remuşcare?

— Da, făcu sălbatic tânărul. Spune-mi numele lui şi-al mamei mele.

— Mama ta e moartă. Tatăl tău a ucis-o.

— Numele lui! strigă Regele loviturii! Cine este?

— Cine este?… E regele! E Henri II, tună Nostradamus.

— Regele! făcu sinistru tânărul. Cu atât mai bine. Cum să fac, însă, vrăjitorule, spune?

— Ascultă. Mâine are loc lupta dintre rege şi Montgomery. Vei îmbrăca zalele acestuia şi. restul va decurge normal. Înţelegi?

— Da. Montgomery însă va primi?

— Asta este grija mea. A ta este regele.

— Va muri! şuieră Regele loviturii. Dar Joseph de Vernique va trebui eliberat…

— Aşa am spus, aşa voi face.

— Acum îmi cunosc tatăl. Numele mamei însă nu. Care este?

— Numele mamei tale?… repetă fremătând Nostradamus, este… Marie de Vaupart.

— Marie de Vaupart, făcu tânărul uluit.

— Da. Henri II a ucis-o.

Regele loviturii însă nu mai asculta. Aşadar Doamna fără nume este Marie de Vaupart… Era mama lui. Trăia!… Nu murise!… Ca ameţit de băutură, tânărul ieşi pe uşă clătinându-se. Abia auzi pe Nostradamus care-i striga din urmă:

— Peste o jumătate de oră în cortul lui Montgomery!

Rămas singur, Nostradamus sună. Aproape în acelaşi timp uşa se deschise şi apăru Djinno.

— Ce doreşti, stăpâne? întrebă acesta.

— Vreau să-l eliberez pe Joseph de Vernique, răspunse Nostradamus.

— Să eliberezi pe Vernique! chicoti bătrânul. Imposibil, pe toţi sfinţii! Imposibil!

— De ce? făcu Nostradamus încruntând fruntea.

— Pentru că a fost eliberat!

— Când?

— În prima zi, când Regele s-a întors din Pierrefonds. S-a dus drept la Chatelet şi a coborât în subterane la Vernique, spunându-i: Scumpul meu intendent, iartă-mă daca te-am închis… (Regelui îi plac farsele, nu?) Dar închipuieşte-ţi, în

lipsa ta, un derbedeu ţi-a răpit fata. Ori eu, regele Franţei, nu vreau ca fiicele nobililor mei să sufere… Mai ales că fiica ta e în ghiarele unui ticălos. Şi ce ticălos!… Regele loviturii frumoase! Mi-am spus deci că nimeni pe lumea asta nu-i mai capabil să-l găsească decât tine. Iţi redau locul de mare intendent. Du-te, scumpul meu. Scotoceşte Parisul şi adu-mi pe acest blestemat să-l spânzur…

Nostradamus, auzind vorbele bătrânului, surâse. Scăpase de-o grijă. Acum, trebuia să se gândească numai la răzbunare.

ARESTAREA REGELUI LOVITURII FRUMOASE.

Clopotele Parisului anunţară marea luptă a acestui turnir, dintre Regele Henri II şi Montgomery. Mulţimea se îngrămădea în Rue Saint-Antoine, gesticulând, vorbind şi pronosticând soarta fiecăruia dintre aceşti doi nobili luptători.

În tribune, nobilii luaseră loc de cu vreme, alegându-şi locurile cele mai bune. Regele stătea în faţa cortului său mândru, în armura lui, ţinând într-una din mâini lancea, iar în cealaltă frâul calului. Catherine şedea lângă el şi-i murmura la ureche:

— Sire, căpitanul tău este cam bolnav. Cruţă-l, făgăduieşte-mi că-l vei cruţa!

— Fii pe pace, draga mea. Îţi făgăduiesc!

Ochii Catherinei străluciră de un foc sinistru. În sinea ei, o voce interioară îi şoptea: „Va muri! Montgomery va trece frontiera! Regele loviturii, acest îndrăzneţ derbedeu, îl va ucide. Mă va scăpa de el… Apoi, va muri şi el… Nostradamus nu mă va trăda!… Ah! Micul meu Henri, vei domni şi tu. După Henri II, urmează Francois… Va trebui însă să moară şi el, căci numai tu vreau să domneşti…!”

În acest timp, în cortul căpitanului Montgomery se petreceau anumite lucruri, care unor străini li s-ar fi părut stranii. Montgomery, în vreme ce-şi punea armura, se pomeni cu Nostradamus şi Regele loviturii că intră peste el.

— Ce vrei? întrebă el pe Nostradamus, retrăgându-se în faţa privirilor de oţel ale acestuia.

— Armura, lancea şi calul tău, răspunse vrăjitorul cu glas tunător.

— Ce faci cu ele?

— Treaba mea… Îţi spun totuşi că regele va fi ucis.

— N-am să te las. Voi spune tuturor că.

— Nu vei spune nimănui nimic, îl întrerupse Nostradamus… Vrei oare ca toată Franţa să afle că tu, căpitanul Montgomery, te-ai făcut vinovat de adulter faţă de rege…?

Căpitanul tremură.

— Vei fi spânzurat. Lumea va arunca cu pietre în tine. Pleacă! Treci graniţa. Ţine punga asta. Aici vei găsi bani cu care poţi trăi ca marii seniori în orice ţară. Du-te!

Nostradamus târî pe căpitan până ia ieşirea din cort şi-i arătă poarta Saint-Antoine. Vrăjitorul îl împinse… şi Montgomery fugi spre poartă, livid şi tremurând.

Atunci Nostradamus se întoarse spre tânăr şi îl întrebă:

— Rege al loviturii, eşti gata?

— Numaidecât… Dacă mor, vei spune Florisei că am voit să-i salvez tatăl şi că ultimul meu gând este pentru ea. Vreau să ucid pe acest rege, răpitor de fete… Îmi reneg tatăl.

O trâmbiţă stridentă, care anunţă începutul luptei îl întrerupse. Strigătele poporului care aclama pe rege erau asurzitoare. Toate privirile se îndreptau spre cortul lui Montgomery.

Şi Montgomery apăru!

Armura lui Montgomery pe calul lui Montgomery!

Un alt trâmbiţat vesti poporul că lupta a început.

Mulţimea văzu doi cai înverşunaţi, îndreptându-se unul spre altul într-un galop furios; iar călare pe ei doi oameni, în armură şi cu lancea pregătită de atac. Deodată, se făcu o tăcere adâncă. Mii de capete, cu răsuflarea la gură, aplecate mult, priveau cu nesaţ pe aceşti călăreţi.

Două trăsnete aruncându-se unul asupra altuia…

Strălucitoarele armuri scânteiau în bătaia soarelui într-un multicolor feeric. Pe neaşteptate, un şoc formidabil, doi cai ciocnindu-se, un zgomot de armuri sfărâmate, reţinură atenţia mulţimii, apoi urmă un strigăt teribil.

…Şi asta fu totul.

Din norul de praf ce înconjurase pe luptători, un singur călăreţ ieşi, îndreptându-se spre cortul lui: Montgomery. Celălalt, regele, se prăbuşi la pământ în vreme ce calul se îndepărta în salturi uşoare.

În acest moment, Catherina de Medicis înainta spre Joseph de Vernique, aruncându-i un ordin:

— Arestaţi omul care a ucis pe rege!

În jurul lui Henri II nobilii se strânseră turburaţi nici un cuvânt de regret însă, nu ieşi din gura vreunuia. Până şi poporul privea în linişte.

Regele loviturii pătrunse în cortul lui Montgomery, îşi scoase armura şi se pregăti să dispară. În aceeaşi clipă însă, foaia cortului fu dată la o parte şi Joseph de Vernique intră înăuntru urmat de vreo douăzeci de soldaţi. Zărindu-l pe tânăr, făcu o mutră uluită, dar care se schimbă însă numaidecât într-un zâmbet sinistru:

— În numele reginei, eşti arestat!

Braţele Regelui loviturii căzură moi, de-a lungul trupului. Aplecă capul trist, murmurând:

— Tatăl Florisei.

— Luaţi-l, strigă Vernique.

Câtva timp mai târziu, tânărul era aruncat în subteranele din Chatelet. Un gând îl rodea, sfâşiindu-i sufletul:

— Trebuie să vestesc pe mama că trăiesc!

Privirile rătăcite i se plimbară prin celulă, oprindu-se pe uşa de fier. Se îndreptă spre ea cu iuţeală şi văzu pe paznic, dormind pe o bancă.

— Hei! Vino-ncoace! făcu disperat tânărul.

— Ce vrei? întrebă ursuz paznicul.

Regele loviturii scoase o pungă din buzunar şi o arăta acestuia:

— Dacă-mi faci un serviciu, asta va fi a ta!

Ochii paznicului străluciră, pipăind cu privirile rotunjimea pungii. Se apropie binişor de tânăr, uitându-se cu prudenţă primprejur şi câtăva vreme după aceea faţa sclipitoare a paznicului dovedi că pricepuse ce-i spusese prizonierul.

FURAT.

Când regele fu transportat la Louvru, Catherina de Medicis începu să dea fiecărui nobil ordine. Mareşalului Saint-Etienne îi spuse:

— Mareşale, du-te acasă şi aşteaptă ordinele mele. Saint-Etienne, puţin confuz, se grăbi să îndeplinească porunca. Se simţea ameninţat, acum când singurul om, regele, care-l sprijinise, era pe moarte.

— Trebuie să mă pun la adăpost. Încă de astăzi, trebuie să-mi pun banii în siguranţă.

Se îndreptă spre palatul său, urcă scările şi se duse în camera ce-i slujea de vistierie. Deschise uşa. dar rămase ca împietrit în prag. Totul era răvăşit, claie peste grămadă. Cu un strigăt groaznic, cum numai avarii pot scoate, se repezi la un cufăr! Era gol! Mareşalul simţi că i se zbârleşte părul.

Alergă la al doilea, la al treilea… toate erau goale.

Cu privirile rătăcite, Saint-Etienne se plimbă prin camere, urlând, gesticulând şi proferând blesteme înfiorătoare. În cele din urmă se opri şi căzu plângând, cu mâinile într-unul din cuferele goale. Îngropat aproape cu capul în cufăr, nu văzu un străin, cu o manta ce-i acoperea aproape faţa, care apăru în prag. Necunoscutul, observând dintr-o aruncătură de ochi ce se petrecea, izbucni într-un râs sinistru.

Saint-Etienne, ridică puţin capul şi întrebă:

— Cine eşti? răspunde, pentru Dumnezeu, cine eşti?

Străinul, fără să înceteze a râde, se descoperi.

— Nostradamus! gemu mareşalul.

— Da! răspunse liniştit vrăjitorul! Eşti uimit că mă vezi? Eu nu sunt uimit că-ţi văd cuferele goale!

— Goale! urlă Saint-Etienne. De unde ştii că sunt goale?
— Pentru că ştiu cine-i hoţul! răspunse Nostradamus.
— Hoţul! repetă zăpăcit mareşalul? Cine e? Spune!
— Vrei neapărat să ştii?
— Numele lui! strigă Saint-Etienne aproape înnebunit. Numele lui!
— Roland de Saint-Etienne! tună vrăjitorul.
— Fiul meu! Hoţ! Trebuie să-mi găsesc banii. N-a avut când să-i cheltuiască. căci a murit.

Avarul începu să alerge prin cameră, înfrigurat şi murmurând vorbe neînţelese. Credea că va găsi banii, pentru că fiul lui murise. Mareşalul se opri brusc în faţa lui Nostradamus, părând că-l vede acum pentru prima dată.

— Ce vrei?
— Vreau să-ţi spun, Saint-Etienne, că răzbunarea mea e completă. Fiul tău nu-ţi va mai reda nici un ban.
— Răzbunarea ta? Dar cine eşti tu?
— Da, răzbunarea mea, răspunse Nostradamus ocolind întrebarea. Ştii pe cine am răzbunat? Pe Renaud! Pe omul căruia i-ai vândut nevasta!
— Dar cine eşti tu? repetă mareşalul, a cărui inimă bătea din ce în ce mai tare.
— Cine sunt? Tremură, Saint-Etienne, căci numele de Nostradamus, ascunde pe …cel al lui. Renaud!
— Renaud! răcni avarul. Şi Renaud, repetă spiritul lui.

Nostradamus, aruncând o ultimă privire asupra epavei omeneşti din faţa lui, dispăru pe uşă. Mareşalul, apucându-şi capul în mâini, se aşează pe un scaun şi fixă cu privirile rătăcite un punct nelămurit din spaţiu.

— Puteri ale Cerului! Era Renaud!

A doua zi, când servitorii palatului intrară în cameră, găsiră pe stăpânul lor privind ţintă în faţa lui, ascultând orice vorbă cu o docilitate uimitoare, părul îi albise într-o noapte, iar faţa i se zbârcise.

Era nebun!

Myrtha, de când îi arsese hanul, locuia la Marie de Vaupart. Doamna fără nume. În ziua luptei din Rue Saint-Antoine, asistă şi ea la turnir. Văzu pe rege cum se prăbuşeşte, precum şi arestarea Regelui loviturii. Abia atunci pricepu ea de cine fusese ucis Henri II. Într-un suflet alergă în Rue Tissanderie, intrând în camera Mariei ca o furtună:

— Oh! Doamnă. Îl vor ucide!

Marie pricepu numaidecât despre cine este vorba. Îşi înălţă bustul, palidă ca un mort.

— Sărmanul tânăr… murmură ea. Myrtha, povesteşte-mi totul.

De-abia termină de povestit, când uşa se deschise şi Florise apăru în cameră, inocentă şi neştiutoare de tot ceea ce se întâmplase în Paris.

— Ce este? întrebă ea, văzându-le tulburate.

— Nu ştii nimic? făcu Marie puţin cam violentă.

— Nu.

— Ei bine! Află că Joseph de Vernique, drept răsplată, a aruncat în subteranele din Chatelet pe salvatorul fiicei sale.

Florise deveni albă: buzele ei tremurară uşor.

— Înţelegi acum? făcu Marie de Vaupart, furioasă.

— Da. Adio, doamnă. Îţi mulţumesc pentru ospitalitate. Ştiu că nu mă iubiţi, dar eu vă iubesc, căci el vă adoră…

O clipă mai târziu, fata dispăru, lăsând pe cele două femei puţin cam ruşinate pentru ieşirea lor prea bruscă.

— Myrtha, întrebă Marie, cred că-l iubeşti cu adevărat pe fratele tău…

— Fratele meu! murmură cu amărăciune aceasta.

— Biată copilă, continuă Marie de Vaupart. El alcătuieşte toată familia ta, nu-i aşa? Alt frate nu ai?

— N-am familie, răspunse trist Myrtha. Nici frate!

— Nici frate? bâigui Marie.

— Nu…!

— Dar …el?

— Nu-i fratele meu.

Marie de Vaupart închise ochii; ea simţi că inima-i bate mai cu putere.

— Regele loviturii frumoase s-a născut într-o subterană, continuă Myrtha. Cel puţin aşa i-a spus Brabant-le-Branancon…

Marie se ridică, cu totul palidă. Figura i se transformase aproape definitiv; ochii îi străluceau, buzele îi tremurau nervos.

— Brabant-le-…Branancon, murmură ea răguşit. Să fie oare… Dumnezeule, nu-i cu putinţă. Gilles!… Margueritte…!

Bătrânul paznic şi nevastă-sa intrară în cameră.

— Cum se numea omul căruia i-a fost încredinţat fiul meu, ca să fie dus călăului?

— Fiul ei! bâigui Myrtha.

— Brabant-le-Branancon, spuse Gilles tremurând. Şi Margueritte repetă:

— Brabant-le-Branancon.

— Fiul ei! gemu Myrtha.

Marie se întoarse spre ea, privind-o straniu.

În ce subterană spui tu că s-a născut?

Myrtha, cu privirile rătăcite, răspunse:

— În subteranele închisorii Temple!

— Fiul meu! urlă mama cu deznădejde. Fiul meu! Şi Marie de Vaupart, privind fix spre crucifix pe perete, se prăbuşi fără cunoştinţă, murmurând mereu:

— Fiul meu!… în aceeaşi clipă, o bătaie puternică în uşă, făcu pe cei din cameră să tresară. Gilles luă în braţe pe Marie şi-o aşeză pe un pat. Apoi, se îndreptă spre uşă pe care o deschise. Un individ bărbos, murdar şi zdrenţuit se arătă în prag.

— Pot vorbi cu Doamna Vaupart? întrebă el.

— Despre ce? făcu ursuz bătrânul.

— Sunt trimis de Regele loviturii frumoase, care-i închis la Chatelet.

— Gilles, se auzi un, glas ca din mormânt. Lasă-l.

Să intre.

Fostul paznic, se dădu în lături şi individul intră.

— Ce vrei? întrebă Marie.

— Am fost trimis să vă spun că fiul dumneavoastră trăieşte şi că este închis în Chatelet. M-a mai însărcinat să vă spun ca ştie că sunteţi mama lui şi că dacă o să moară, are să fie fericit că v-a răzbunat, ucigând pe rege, tatăl său.

— Ce spui? Strigă nefericita mamă. Regele, tatăl lui?

— Şi eu cred că-i nebun, făcu liniştit paznicul din Chatelet. Dar aşa mi-a spus să vă zic şi aşa v-am spus. Acuma, pentru că mi-am îndeplinit însărcinarea, plec. Bună ziua, doamnă.

În urma paznicului, se produse în cameră o tăcere profundă neîntreruptă decât de un geamăt al Mariei:

— El ştie că-i fiul meu! Dar ce-i cu regele?

FIUL LUI RENAUD.

La Louvru domnea o mare tulburare. Regele îşi dădea sufletul. Nobilimea stătea îngrămădită pe culoare, aşteptând să vadă ce se va întâmpla, murmurând cuvinte de spaimă şi îngrijorare.

Deodată, un tumult se auzi şi mulţimea se desfăcu în două, lăsând să treacă pe Nostradamus, însoţit de regină. Amândoi, ajunşi în dreptul camerei unde se afla regele muribund, se opriră şi intrară în anticameră.

— Vrăjitorule, spuse Catherina îndată ce fură singuri, toate au mers de minune. Mai am o singură teamă ca drepturile micului meu Henri să nu fie contestate.

— Doamnă, afară de mine, un singur om ştia lucrul acesta şi l-aţi lăsat să fugă.

— Montgomery? făcu regina cu un surâs teribil. Va muri şi el, la fel ca Regele loviturii, fii fără grijă.

— Şi eu! murmură Nostradamus.

— Tu! Oh! …Tu ştiu că nu mă vei ierta niciodată. Tu nu eşti decât instrumentul destinului, aşa cum mi-ai spus… Şi destinul e …logic. Vino, să mergem la rege.

Henri II stătea nemişcat, cu respiraţia foarte grea, cu faţa răvăşită. Nostradamus apucă una din mâinile regelui, apoi îi

dădu drumul; mâna căzu inertă. Totuşi mai trăia. Pleoapele i se mişcară uşor, apoi privi rătăcit în jurul lui.

— Apă! murmură el.

Catherina ieşi din cameră pentru a-i aduce apă.

— Cine eşti tu? întrebă Henri II.

— Nu mă cunoşti? făcu Nostradamus.

— Ah! …Eşti vrăjitorul. Salvează-mă şi-mi vei fi ca un frate…

— Nu sunt vrăjitorul, tună Nostradamus. Şi nu vreau să-ţi fiu ca un frate. Ştiu cum îţi iubeşti fraţii.

— Cine eşti atunci? bâgui regele.

— Cine sunt?… Sunt Renaud… Sunt bărbatul Mariei de Vaupart pe care a-i ucis-o…

Henri II se ridică puţin din pat sub impresia ştirii aflate, dar slăbi, recăzu înapoi.

— Renaud!… Ah! Mor!… Mizerabilul!… Montgomery m-a. ucis…

— Te înşeli! şuieră Nostradamus. Nu te-a ucis Montgomery… Regele loviturii te-a ucis… Fiul tău şi al Mariei de Vaupart…

— Fiul meu?… făcu uluit Henri II.

— Da, fiul tău, pe care l-ai încredinţat unui anume Brabant-le-Branancon. Dar derbedeul a fost mai milos ca regele.

— Oh! Îmi amintesc! E adevărat… bâlbâi muribundul. Îl credeam mort…

— Nu, n-a murit. A trăit că să-şi răzbune mama. Să ucidă pe tatăl lui…

— Tatăl lui? gâfâi regele.

— Da. Pe tine.

— Tu! Eu!… Dar nu sunt tatăl lui!… Dumnezeu fie lăudat! Am crezut o clipă că… Dar Regele loviturii nu e fiul meu, dacă spui că este fiul Mariei de Vaupart… Nici eu nici fratele meu n-am reuşit să înfrângem rezistenţa prizonierei.

Nostradamus rămase încremenit. Îşi trecu palma peste ochi. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Picioarele îi

tremurau. Reculegându-se o clipă, întrebă cu o emoţie crescândă în glas:

— Ea v-a rezistat…?

— Mă …sting. bâigui muribundul. S-a sfârşit… Mor…

— Un cuvânt! se rugă Nostradamus. Un singur cuvânt. Cu o ultimă licărire a vieţii, regele întinse mina spre un crucifix şi cu faţa transfigurată de apropierea morţii, murmură slab:

— Pe Dumnezeu din ceruri, jur că am spus adevărul. Marie de Vaupart a murit fără pată. N-a cedat nici mie, nici fratelui meu. Binecuvântat să fie D-zeu că mi-a îngăduit să-mi uşurez sufletul… Soţ al Mariei, ea n-a fost batjocorită… Copilul Mariei nu-i fiul meu. Ah! Mor…

Regele mai răsuflă încă o dată, puternic, ochii îi deveniseră sticloşi şi nu mai mişcă. În vreme ce clopotele capitalei sunau trist, moartea regelui Franţei, Henri II, Nostradamus, cu sufletul. Plin de bucurie, murmura:

— Oh! Atunci, Regele loviturii e fiul meu… Fiul meu… Nu trebuie să moară!… Va trăi! O jur, pe toţi zeii.

În acea clipă, Catherina de Medicis, intră în cameră cu o cană de apă. Apropiindu-se de pat, văzu că bărbatul ei murise şi zâmbi, un zâmbet crud, sinistru, spunând:

— Cine miroase acum a mort…?

Ca într-un vis, Nostradamus părăsi Louvrul; părea că nu mai zăreşte nimic şi pe nimeni în jur. Un fluid magic îl trăgea. Trecu prin străzi populate şi pustii, prin pieţe, prin câmpuri şi în cele din urmă intră într-un cimitir şi se opri în faţa unui mormânt, pe crucea căruia scria simplu: MARIE DE VAUPART, fiica baronului Jerome de Vaupart.

Rămase în picioare, într-o contemplare care-l făcu să uite de sine. Stătu astfel ore întregi, lacrimi amare curgându-i pe obraji. Marie, aşadar nu-l trădase! Rămăsese cinstită până la moarte. Dacă ar fi fost aici, i-ar fi căzut în genunchi şi i-ar fi cerut iertare…, aşa cum nimeni în lume nu a făcut vreodată. Şi. Dar asta ce mai era?… O formă neagră, parcă transparentă, înainta spre el. Nostradamus privi uimit. E ea… Spiritul ei!… Venea la el… Era oare un vis?… Nu. Un

vis sau un spirit nu are ochii aceştia care se mişcă trist. mâinile acestea albe, care tremură.

În acest moment, umbra făcu doi paşi. Nostradamus întinse mâinile, cu o emoţie infinit de mare.

— Marie…!

— Renaud! strigă printre suspine Marie de Vaupart. Nostradamus, abia acum îşi dădu seama de realitate şi bâlbâi întretăiat.

— Trăieşti!… Tu… Tu! Trăieşti!

Ceea ce se petrecu atunci în sufletul Mariei fu sublim. Cei douăzeci şi trei de ani pe care îi trăise în nenorocire, se şterseră ca nimic. Nu mai rămăsese acum decât mama iubitoare, mama care-şi ştia copilul în primejdie.

— Oh! Salvează-l! Salvează-l!

— Regele loviturii frumoase! suspină Renaud!

— Copilul nostru! Fiul tău!

— Vino! spuse uşor vrăjitorul.

Nostradamus merse câţiva paşi, apoi se opri brusc. În faţa lui, o femeie plângea, alături de ea un om, un colos aproape, îl privea cu un fel de curiozitate mişcătoare.

— Cine sunteţi voi? Omul răspunse:

— Sunt fostul paznic, care păzea odinioară pe Marie de Vaupart în închisoarea Temple. Iar femeia, adăugă:

— Sunt nevasta lui şi am luat cea dintâi în braţe pe noul născut în subteranele din Temple. pe fiul tău!

CAPITOLUL XIX.

GRAŢIEREA.

Regele loviturii trebuia să fie executat la orele nouă de dimineaţă. În Place de Greve. În seara dinaintea execuţiei, Nostradamus se arătă la porţile Louvrului.

— Nu se trece! îi spuse ofiţerul de gardă.

— Nici chiar eu? întrebă Nostradamus cu un surâs eroic sub care căuta să-şi ascundă durerea şi neliniştea.

— Mai ales d-ta. Regina a dat ordine precise.

— Trebuie s-o văd. E în interesul ei.

— Regina e la rugăciune, îndepărtează-te, d-le, sau voi fi nevoit să te arestez.

Nostradamus aruncă o privire disperată spre curtea plină de soldaţi şi ofiţeri şi se îndepărtă mohorât.

A doua zi de dimineaţă, mulţimea poporului se strânsese în jurul eşafodului, spre a vedea execuţia tânărului erou, care ucisese pe rege.

În palatul lui, Joseph de Vernique privea pe fereastră, spre locul execuţiei. Gânduri negre îl tulburau adânc:

— Fata mea!… Florise, iubeşte pe acest criminal! Nu se poate! E un coşmar! Mai bine o ucid cu mâinile mele! Eu, care am salvat-o din ghearele regelui şi ale lui Roland, sunt acum atât de crunt lovit!… Derbedeul va muri însă, jur!

În acea clipă, o bătaie în uşă îl făcu să tresară. Un valet intră şi anunţă pe Nostradamus. Vernique dădu ordin să fie primit.

— Ce este, vrăjitorule? întrebă Vernique cu un fior.

— Aduc o solie, răspunse trist Renaud.

— De la cine?

— De la Marie de Vaupart şi… Renaud!

— Ce mai vor morţii? urlă sălbatec marele intendent.

— Morţii! repetă lugubru Nostradamus. Nu, ei trăiesc şi îţi dau iertarea lor.

— Cine te-a îndreptăţit? Spui că trăiesc…?

— Da. Nimeni nu m-a îndreptăţit s-o fac, căci eu sunt Renaud.

— Renaud! strigă el. Ah, tu eşti Renaud!

— Da. Ascultă Vernique, eu am un fiu, fiul Mariei de Vaupart şi el o iubeşte pe Florise, fata ta… Urmează să fie spânzurat. Fă un semn şi îţi vor fi iertate toate câte ai păcătuit.

— Nu, ţipă ca un nebun Vernique. Nu, asta va fi răzbunarea mea. Niciodată fiica mea nu va fi soţia fiului tău. O jur pe moartea mea! Şi…

Marele intendent se opri brusc şi aruncă o privire pe fereastră. Nostradamus păli. Vernique scoase o înjurătură

...grozavă.

Regele loviturii era adus spre locul execuţiei, într-o căruţă, cu mâinile legate la spate. Pe jos, alerga lângă el Florise, plângând.

— Nu, nu se poate una ca asta! urla Vernique. Florise, fugi de-acolo! Îndepărtează-te!

Marele intendent ieşi ca o furtună în stradă, urmat de Nostradamus.

— Florise!... Florise!

Fata îşi văzu tatăl, care-i striga să se îndepărteze. Mândră, îşi înălţă capul. Regele loviturii fu urcat pe eşafod. Călăul îşi pregăti securea, care luci sinistru, în bătaia soarelui. Cu un glas schimbat, fata striga tuturor. Cu ochii ţintă spre tatăl ei care se apropia ameninţător, cu un pumnal în mână.

— Eu, Florise de Vernique, înaintea tatălui meu şi a tuturor de faţă, înaintea lui Dumnezeu, declar că iau de soţ în moarte, pe Regele loviturii..., aici prezent.

Vernique se opri pe loc, cu ochii strălucind de o lumină ucigaşă. Din gură îi ieşiră înjurături groaznice. Apoi, izbucnind într-un râs teribil, ridică mâna şi se izbi în plin piept. În aceeaşi clipă se prăbuşi în ţărână.

— Renaud! Renaud! strigă cu ultima suflare marele intendent. Eşti mulţumit...?

Şi-şi dădu sufletul.

În aceeaşi zi, de dimineaţă, Myrtha plecă în grabă din Rue Tissanderie, apucând pe drumul spre Louvru. Într-o seară, întâlnindu-se cu Bouracan, aflase de la acesta că cei patru derbedei erau în slujba reginei şi că locuiau în apartamentele ei şi că, dacă voia să-i vadă, nu avea decât să spună cuvântul de ordine care era: Pierrefonds. Ajungând la Louvru, spuse ofiţerului de gardă cuvântul şi fu condus până la ei. Intrând în cameră, cei patru săriră în sus, cu strigăte de bucurie:

— Myrtha!

Fata însă, dintr-un gest le impuse tăcere.

— Vreţi să-l salvaţi? întrebă ea.

— Pe el? Cum să nu! răcni Bouracan. Ce spadă! Prima din lume.

— Pe el? Desigur! urlă Trinquemaille. Să fie ucis? Nu! Ne-am fi pierdut sufletele.

— Pe el? Mai e vorba! ţipă Strapafar. Mi-am băut lacrimile pentru el şi nu de sete te asigur.

— Pe el? Fără îndoială! strigă Corpodibale, Moartea să ne strângă de gât, dacă nu-l vom ajuta.

— Dar cum? întrebară cu toţii într-un glas. Myrtha îi privi o clipă cu atenţie. Apoi spuse:

— Răpiţi-l pe micul Henri. Scoateţi-l afară din Louvru, înainte de ora nouă şi duceţi-l în Rue Tissanderie. E bine?

— S-a făcut! spuse Trinquemaille.

— Vom ucide pe regină, dacă trebuie! răcni Strapafar. Ceilalţi urmau să-i facă o adevărată manifestare zgomotoasă dar fata îi părăsi spunând:

— Înainte de ora nouă!

Rămaşi singuri, derbedeii se priviră cu ochii fulgerători. Dintr-o mişcare se asigurară de spadele lor, apoi se apropiară iute de pat, în aceeaşi clipă însă, uşa se deschise şi. apăru regina.

Derbedeii o priviră sălbatec, dinţii le scrâşneau. Niciodată regina nu fusese aşa de aproape de moarte…

— Voi lipsi o oră, le spuse ea.

Bouracan rânji de bucurie, Trinquemaille îi dădu o lovitură puternică de picior.

— Vegheaţi în lipsa mea. Aveţi grijă de micul meu Henri!

Catherina se apropie de copil, îl sărută pe frunte şi plecă. Era şi timpul, căci cei patru ar fi sărit de gâtul ei şi ar fi sugrumat-o.

Myrtha plecând, se ascunsese în stradă după un colţ de casă. Nu trecu mult şi văzu pe cei patru credincioşi Regelui loviturii, apărând pe o poartă dosnică. Fata îşi reţinu cu greutate un strigăt de bucurie. Bouracan ducea în spate un sac.

Myrtha, asigurându-se astfel că fusese ascultată, se îndreptă cu iuţeală spre Piaţa Grevei, de unde strigătele mulţimii ajungeau până la ea.

Nostradamus nu privea cadavrul lui Vernique, care fusese înconjurat de mulţime. El îşi privi fiul… fiul său, pe care nici o putere omenească nu-l mai putea scăpa. Lacrimi amare îi brăzdau obrajii; pumnii i se strânseră neputincioşi. La ce folosise răzbunarea lui, dacă însuşi fiul său murea în faţa lui. Nostradamus voi să strige din răsputeri, să oprească execuţia. Vru să înainteze câţiva paşi spre eşafod, dar. O mână blândă îl opri. Se întoarse şi văzu pe Myrtha.

Tânăra fată se ridică puţin pe călcâie şi şopti ceva la urechea nefericitului tată. Ochii lui Nostradamus străluciră de bucurie, inima îi bătu cu putere, membrele îi tremurară. Cu un glas uşor, şopti:

— Iţi mulţumesc, Myrtha.

Catherina de Medicis, părăsind Louvrul, se instalase în Hotel des Echevins, a cărei fereastră întunecoasă dădea în Piaţa Grevei. Văzu căruţa venind cu condamnatul, văzu pe Florise şi pe marele intendent înjunghiindu-se şi un zâmbet sinistru îi flutură pe buze observând toate acestea.

Deodată, tresări. Un ofiţer se apropia de ea şi-i spuse că Nostradamus voia să-i vorbească.

— Să intre! ordonă ea.

Nostradamus, intră în cameră, păşind hotărât, cu capul înălţat mândru.

— Doamnă, spuse, am venit să cer iertare condamnatului.

— De ce te interesezi atâta de el? întrebă cu răceală regina.

— E fiul meu, doamnă, spuse simplu Nostradamus.

— Ah! E fiul tău! Cu atât mai bine! Dacă ai puterea pe care o spui că o posezi, scapă-l singur!

— Doamnă, o imploră vrăjitorul, graţiaţi-l!

— Îmi ceri un lucru imposibil, vrăjitorule. Numai regele are dreptul să graţieze. Şi regele Francois II este la Louvru.

— Doamnă, spuse hotărât Nostradamus, mă văd silit atunci să vă propun un schimb.

— Un schimb? făcu puţin neliniştită Catherina.

— Da, doamnă. Vă vestesc că fiul dumneavoastră Henri se află la dispoziţia mea şi va avea aceeaşi soartă ca a fiului meu… D-voastră hotărâţi, doamnă.

— Fiul meu! răcni regina. E imposibil, el este la Louvru.

— A fost, doamnă… Acum numai este. Cei patru oameni, Bouracan, Strapafar, Trinquemaille şi Corpodibale îl păzesc.

— Oh! strigă regina pălind. Am fost trădată.

Catherina se prăbuşi pe un scaun, ca ameţită, cu privirile rătăcite. Cu părul despletit, aplecată cu jumătate de corp afară pe fereastră, cu vocea delirantă, ea urlă:

— Opriţi! Graţiere! Opriţi!

Securea, nu căzu pe gâtul condamnatului. Poporul izbucni în strigăte entuziaste, frenetice, în aclamaţii de bucurie.

— Regele! Condamnatul e graţiat! Trăiască regina! Regele loviturii frumoase fu condus înapoi în subteranele din Chatelet. Cât despre Florise ea ajunse în casa din Rue Tissanderie, în braţele Mariei de Vaupart. Numai Marie putea să explice lucrul acesta.

Catherine de Medicis, urmată de Nostradamus, părăsi Piaţa Grevei în fugă, îndreptându-se spre apartamentele ei din Louvru.

— Deci ai spus adevărul, zise regina pe drum, adresându-se vrăjitorului, cu un suspin teribil. atunci eşti mai tare ca mine! Dar dacă m-ai minţit… Nenorocire ţie şi alor tăi!

Ajunsă la Louvru, puse să se scotocească tot palatul, în lung şi-n lat. Degeaba însă. Prinţul Henri dispăruse fără urmă. şi împreună cu el şi cei patru derbedei pe care-i lăsase de pază.

Timp de două ore, regina se luptă cu ea însăşi. Când, în cele din urmă îşi dădu seama de cruda realitate, veni la Nostradamus.

— Sunt învinsă, spuse ea cu un efort groaznic. Redă-mi fiul.

— Doamnă, răspunse Nostradamus cu acea voce nemiloasă pe care ea o cunoştea destul de bine. Vă veţi duce la rege şi-i veţi cere să scrie ceea ce-i voi dicta. E un angajament de onoare, doamnă. Dacă regele primeşte, fiul dumneavoastră va fi liber. Dacă nu. dacă fiul meu păţeşte vreo nenorocire, vă jur doamnă, că chiar dacă aş fi închis, oriunde aş fi, voi ieşi doamnă şi-l voi ucide pe micul Henri, îi voi suge sângele până la ultima picătură.

— Te cred! Te cred, bâgui Catherina, cu sufletul rătăcit.

— Prea bine, spuse maiestuos Nostradamus. Să mergem la rege, doamnă!

Tânărul rege, Francois II, primi pe Nostradamus cu o privire curioasă. Catherina aşează pe o masă un pergament cu pecetea armelor Franţei şi-i spuse:

— Sire, scrieţi ceea ce vă va dicta acest om. Francois II luă pana întinsă de mama sa. Apoi, ridicând capul, întrebă:

— Aşadar acesta e primul meu act pe care-l fac ca rege?

— Da, Sire, răspunse Nostradamus, cu vocea tremurândă.

— E prima dată când iscălesc ca rege… Spune-mi, domnule, e pentru un lucru bun? Ah! Aş vrea să fie pentru ceva bun şi frumos…

Nostradamus se înclină profund.

— Sire, spuse el cu un glas plin de emoţie şi dulceaţă, vă jur că nobleţea sufletului dumneavoastră va fi satisfăcută!

Tânărul rege, mişcat de emoţia din glasul acestuia, întrebă:

— Domnule Nostradamus, n-aţi fost medicul Majestăţii Sale regale, tatăl meu?

— Da, Sire!

— Ei bine, vă numesc medicul meu şi eu. Acum, dictaţi.

Şi Nostradamus dictă: „Eu, Francois, rege al Franţei, al doilea după nume, în numele onoarei mele, mă angajez în cele ce urmează: Omul cunoscut sub numele Regele loviturii frumoase, nu va fi niciodată urmărit, interogat, sau arestat, pentru tot ceea ce a făcut sau se spune că a făcut, până astăzi 6 iulie 1559. Autorizez căsătoria nobilei

domnişoare Florise de Vernique cu susnumitul Rege al loviturii cu condiţia următoare toate bunurile, mobile şi imobile şi averea în bani ale fostului mare intendent de Vernique, decedat, să revină săracilor din Paris. De asemeni, nu vor fi arestaţi, nici urmăriţi, pentru orice fel de act, făcut până în ziua de astăzi, oamenii numiţi: Trinquemaille, Strapafar, Bouracan şi Corpodibale.

Pentru îndeplinirea acestora, semnez cu numele meu, Francois II, rege al Franţei".

Tânărul rege semnă şi dădu hârtia lui Nostradamus.

— Şi pentru dumneavoastră? făcu el.

— Sire, spuse Nostradamus, titlul pe care Maiestatea Voastră mi l-a conferit îmi este de ajuns.

Regele salută graţios pe vrăjitor şi ieşi mândru, ducându-se să povestească tinerei sale soţii, regina Scoţiei, Maria Stuart, primul act regal al său.

— Doamnă, spuse Nostradamus reginei mame, mă duc să vă aduc copilul.

Catherina rămase o clipă gânditoare. Cu o voce emoţionantă, spuse:

— Vrei să fim prieteni?

Nostradamus se înclină profund şi sărută mâna întinsă a reginei.

— Du-te, continuă ea. În vreme ce micul meu Henri va lua drumul spre Louvru, fiul dumneavoastră, va fi eliberat din Chatelet, de mine însumi.

Catherina îşi ţinu cuvântul. O oră mai târziu, prinţul Henri era în braţele mamei sale.

Pe de altă parte, Regele loviturii frumoase, Florise, Marie de Vaupart şi Nostradamus se aflau adunaţi în Rue Tissanderie, în jurul trupului fără viaţă al fostului mare intendent, îngenunchiaţi în jurul patului într-o supremă rugă. Câţiva paşi mai departe, Myrtha îşi ştergea lacrimile, pe furiş, iar cei patru derbedei îşi învârteau încurcaţi pălăriile în mâini.

SFÂRŞIT